

YALAN ÜÇLEMESİ İKİNCİ KİTAP

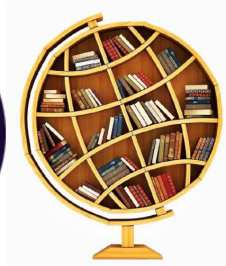
YALANIN

CAZİBESİ

RINA KENT

# YALANIN CAZİBESİ

RINA KENT



Çeviren: Deniz Metin



## Yazarın Notu

Merhaba okuyucu arkadaşım,  
Kitaplarımı daha önce okumadıysan bilmiyor olabilirsin  
ama ben üzücü ve rahatsız edici olabilecek karanlık hikâ-  
yeler yazıyorum. Kitaplarım ve karakterlerim herkesin  
kaldırabileceği türden değildir.

*Yalanın Cazibesi* bir üçlemenin ikinci kitabıdır  
ve bağımsız değildir.

Yalan Üçlemesi:

Yalanın Yemini

Yalanın Cazibesi

Yalanın Yangını

# Çalma Listesi

Hate Myself – NF  
Peace of mind – Villain of the Story  
Drown – Bring Me The Horizon  
M.I.N.E – Five Finger Death Punch  
How to Save a Life – The Fray  
Gasoline – Halsey  
Worlds Apart – The Faim  
I'll Be Good – Jaymes Young  
I Know How to Speak – Manchester Orchestra  
Sorry for Now – Linkin Park  
The Light Behind Your Eyes – My Chemical Romance  
Fake Your Death – My Chemical Romance  
Roses – Awaken I Am  
Follow Your Fire – Kodaline  
Lion – Hollywood Undead  
Only Us – DYLYN  
Choke – Royal & the Serpent



## Giriş Adrian

Yaş Yedi

“Sana söyleneni yapacaksın.”

Kafamı salladım.

Annem bu hâldeyken –ya da aslında herhangi bir hâldeyken– uysal olmak daha iyiydi.

Birkaç dakikadır küçük dairemizde volta atarken bir an telefonuna bakıyor, sonrakinde ise bir şeyler yazıyordu.

Annem yemek yapmaktan nefret ettiği ve bu konuda berbat olduğu için yanık yemek kokan oturma odasındaki yüksek sandalyede, ayaklarım aşağı sarkar biçimde otuyordum. Annemin ruh hâli yüzünden okuyamadığım kitabım, *Fındıkkıran* kucağımdaydı. Dışarıda kar yağıyordu. Camlar, Noel filmlerindeki gibi hafif bir beyazlıkla kaplı olsa da şömine, dışarının soğuğuna karşı içeriği ısıtıyordu.

Uzun boylu ve zayıf olan annem, beni evde hep yalnız bırakıp spor salonuna giderdi ki böylece benim doğumumla ‘mahvolmuş’ olan ‘fiziğini’ koruyabilsin. Bunun ne an-

lama geldiğini bilmiyordum ama her zaman bu tarz şeyler söylüyordu. Zarif bir etekle dar bir bluz giymişti, sarı saçları topuz yapılmıştı.

Dudakları kan kırmızısıydı. Kúpeleri uzundu. Noel'deki gümüş şeritler gibi boynuna doğru sallanıyordular. Bu sene Noel'i babam ve Annika teyze ile kutlamıştım. Annem, bütün ayı bana bir şeyler fırlatarak geçirmiş olsa da buna değerdii.

Annem, Annika teyzeden nefret ediyordu. Onu incitecek şeyler yapıyor, bir çocuk sahibi bile olamadığını belirterek canını acıtacak sözler söylüyordu. Üvey annem, annemin önünde hiçbir şey söylemiyordu, bazen gülümsüyordu bile ki bu annemi daha da sinirlendiriyordu. Fakat ben, Annika teyzeyi sıklıkla odasında tek başına ağlarken görüyordum. Yanında durup elini tutuyordum. Bazen bu onu durdurmaya yetiyordu.

Ancak annem durmak bilmiyordu hatta babamın evine gittiğimde, Annika teyzenin canını yakmak için kullanabileceği şeyler bulmamı istiyordu.

Annika teyzenin acı çekmesini istemiyordum. Bana pastalar yapıyor, çayından birkaç yudum veriyordu. Beni dışarıya yürüyüşe çıkarıyor, onun deyimiyle 'küçük bedenimi' soğuktan korumak için eldivenlerle atkılar alıyordu. Ayrıca bana sarılıp yanaklarımı öpüyordu.

Annem bunların hiçbirini asla yapmıyordu.

Hastanedeki işinden dolayı pek evde olmasa da ben oluyordum. Okuldan döndükten sonra tek başıma çok fazla zaman geçiriyordum. Geceleri çok korkutucu oluyordu çünkü yatağımın altındaki canavarın ortaya çıkacağını düşünüyordum.

Annem bunun saçmalık olduğunu, gerçek canavarın

Annika teyze olduğunu söylerdi. Çünkü annem, o 'sürtük' yüzünden babamla birlikte olamıyordu.

Annika teyzenin incinmesini istemediğimden, anneme zaman zaman yanlış bilgiler veriyordum. Bunu öğrendiğinde bana tokat atmış, suratıma acı biber sürmüştü. Yüzüm o kadar çok yanmıştı ki gözümde şimşekler çakmıştı ama buna rağmen ağlamamıştım. Ebeveynlerim ağlamamdan hoşlanmıyordu.

Annem, babamın güçlü bir adam olduğunu, ikisinin de sözünü dinlemem gerektiğini söylüyordu. Fakat Annika teyze, beni babamın söylediği her şeyi dinlemememin daha iyi olacağı konusunda tembihlemişti.

"Güçlü olduğu için mi?" diye sordum. Annika teyze, ödevime yardım ettikten sonra bana kitap okuyordu.

Gülümseydiğinde yüzünün üzerine bir gölge düştü. Gülümsemesi hep hüznüydü. Hiç annemin, çizgi filmdeki kötü adaminkine benzeyen gülümsemesi gibi değildi. "Tehlikeli olduğu için, *malyshonuk*."

"Çizgi filmdeki kötü adam gibi mi?"

"Evet."

"Ama annem, babamın güçlü olduğunu söylüyor."

"Kötü anlamda." Kollarını etrafıma sardı. "Keşke seni alıp buradan gidebilseydim, tatlı turtam."

Bunu ben de isterdim. Ayrıca, onun annem olmasını da isterdim. En azından beni hiç incitmiyor, rahat hissettiriyordu. En azından beni seviyordu.

Annem sevmiyordu.

"O kaltak sana ne söyledi?" diye sordu annem. Sert to-

---

\* Rusça "minik bebeğim." Küçük çocuklar için sıklıkla kullanılan bir sevgi sözcüğü. -ç.n.

nuna karşı ırkıldım. Annika teyzeye öyle seslenmesinden hoşlanmıyordum.

“Hiçbir şey.” Sesim zayıftı.

Ayaklarını yere vurarak bana doğru geldi. Kitabı daha sert kavrarken, her zamanki gibi atacağı tokadı bekledim. Bana ne kadar vurursa vursun, asla alışamıyordum. Ardından gelen acıdan nefret ediyordum, en çok da bana diğer annelerin çocuklarına davrandığı gibi davranmamasından nefret ediyordum.

Bazen Annika teyzeye neden benim annem olmadığını soruyordum, sadece hüznle gülümsüyordu.

Annem bu sefer bana tokat atmadı. Tişörtümü parmaklarıyla buruşturup kavradı ve beni havaya kaldırdı. Yakından, korkutucu anlamda güzeldi. Çizgi filmlerdeki cadılarına benziyordu. “Bana, onun ne dediğini söyle, seni küçük pislik!”

*Nefes alamıyordum.*

Nefes alamadığım ilk sefer değildi. Eskiden annem beni ağlarken yakaladığında, sesimi kesmem için suratıma yastık bastırırdı.

Bu yüzden artık ağlamıyordum. Bu yüzden acıya alışmak istiyordum ki ağlamama gerek kalmasın.

Annemin ellerini, kendi küçük ellerimle tutup üzerimden çekmeye çalışırken, Annika teyzenin bana aldığı kitap pat diye yere düştü.

“A-anne...”

Bana meydan okurcasına bakarken ifadesi değişmedi. “Canının acıdığını mı düşünüyorsun, seni kahrolası piç? Ya seni doğururken benim çektiğim acıya ne demeli? Evlilik dışı bir çocuğum olmasını istediğimi mi sanıyorsun?”



Ben Dominika Alekscev'im, Harvard Tıp Fakültesi'nde sınıfımın birincisi olsam da kendimi feda ettim. Senin piç varlığını aldırma yerine, o sürtüğü terk etsin diye babanın lanet tohumunu doğurdum. Ama etti mi? Hayır. Ne de olsa o bir asilzade, çocuğu olmasa bile baban ona daha çok değer veriyor. Demem o ki; orada oturup benimle babanın arasında köprü görevi görmekten başka bir işe yaradığını sanma. Sen ne kadar istenmemiş olsan da *benim* oğlumsun, benim yerime o sürtüğün tarafını tutmayacaksın yoksa seni öldürürüm. Sana verdiğim canı alırım. Anladın mı?"

Beni sandalyeye doğru itti, nefesim kesilirken uzun hırıltılı bir nefes aldım. Ahşap, yan tarafıma batarken bir kıymık koluma saplandı. Tenimde küçük kan damlacıkları belirdi, ardından kitabın üzerine düştüler.

İleri atılıp ahşap zeminde dizlerimin üstüne düşerek *Fındıkkaran*'ın kapağını elimin tersiyle sildim.

Annem kitabı ellerimden çekip aldı.

"Anne, hayır!"

Başını yana eğdi. "Bunu sana o verdi, değil mi?"

Kafamı salladım.

"Bana yalan söyleme. Bu saçmalığı seven tek aptal o." Sinsi gülümsemesi dudaklarına yerleşirken kitabı açtı, yırtmak için ellerini üzerine yerleştirdi. "Onun ne dediğini bana söyleyecek misin?"

"Ben... o..."

"Ne?"

Kitabımı yırtmasını istemiyordum ama Annika teyze hakkında bir şey söylemek de istemiyordum.

"Peki o zaman, seni küçük piç."

"Hayır!" Ona doğru atıldım. "O... tatile gideceğini söy-

ledi "

Tek kaşını kaldırdı. "Tatile mi? Nereye?"

"Rusya."

Güldüğünde kırmızı rujunun ardından mükemmel, beyaz dişleri belirdi. Sesi o kadar yüksekti ki ellerimle kulaklarımı kapatarak onu daha fazla dinlememeyi istedim.

"Şuna bak sen. Örnek iyi kız, buradan gitmeyi planlıyor." Hâlâ kitabı tutarken, telefonunu alıp şömineye doğru yürüdü.

Annem kitaba bakarak mırıldandı. "Çöp."

Sonra da kitabı yanan ateşe fırlattı.

İleri doğru atılarak kitabı geri almaya çalışsam da ateş onu çoktan yakmıştı. Gözlerime yaşlar dolarken, annemin bacağına vurdum. "Kitabımı bırakacağını söylemiştin!"

"Yalan söyledim. Şimdi, sus." Beni itip kendinden uzaklaştırdığında yere, popomun üstüne düştüm. Acısı yüzümü buruşturmama neden olsa da bunu hızlıca gizlemeyi öğrenmiştim.

Annem telefonu kulağına, elini de beline götürdü. "Planlarda değişiklik oldu... Evet... bir kaza... bu gece..."

Telefonu kapattıktan sonra bana dönerek zafer kazanmış edasıyla gülümsedi, kötü adamlarinkine benzer bir gülümsemeydi. "Sonunda bir işe yaradın, küçük piç."

"Hafta sonu Annika teyzeyi görmeme izin verecek misin?"

"Hayır."

"Ama babam dedi ki..."

"Baban artık onun tarafını tutmayacak, Adrian. Çünkü onunla ne kadar kalırsa kalsın, sürtük Annika'yla ben ne kadar ona tapınırsak tapıyalım, baban için önemli olan

tek kişi sensin. Onun mirasını devralacak tek kişi.” Başını yana eğdi. “*Sensin.*”

Ayağa kalkıp onunla doğrudan yüzleştim. “Babam, hafta sonunu Annika teyzeye geçirebileceğimi söylemişti.”

“Artık bunu yapamayacaksın.”

“Neden?”

Suratıma yaklaşıp fısıldadı. “Çünkü sevgili Annika’n sonunda ortadan kaybolacak.”

“Hayır...” Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzölüyordu. Düşünebildiğim tek şey onun hüznölü olanlar da dahil tüm gülümsemeleriydi, kucaklamaları, beni ne kadar sevdiğiydi. Ortadan kaybolup beni, anne ve babamla bırakamazdı.

“Evet. Zamanı çoktan gelmişti.” Telefonu tekrar çalınca, annem gülümsedi. “Bu beklediğimden de hızlı oldu.”

Annem telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken onu izledim. Kaşları çatıldı, kırmızı dudakları büzüldü. Göğsümdeki ağırlık, sanki hiç orada olmamışçasına kalkmıştı. Annem sinirliyse, bu Annika teyzenin güvende olduğu anlamına geliyordu.

“Hayır, Georgy hiçbir şeyden şüphelenemez... Evet... Onu meşgul tutmanın yolunu bulacağım.”

Telefonu kapattıktan sonra şömineyi izlerken elini tekrar beline yerleştirdi, parmakları telefonu sıkıca kavrıyordu.

“Annika teyze iyi mi?” Alçak sesle sordum.

Benim orada olduğumu unutmuş gibi aniden arkasını döndü. Bana tekrar vurmasını istemiyordum, geri adım atarken sendeledim ve bacaklarım sehpaye çarptığında popomun üstüne düştüm.

Annem önümde dururken gölgesi üzerime düşerek

ateşin ışığını engelliyordu. "Neden benden kaçırıyorsun?"

Tırnaklarını yanağıma sürttü, sonra da saçıma. Annika teyzenin beni uykuya yatırırken yaptığı gibi okşamıyordu Annemin elleri, yüzündeki ifade gibi soğuktu.

Dondurucu soğukta Rusya'da olmaya benziyordu.

Annem kolumu kavradı, hareket edemeyerek kaya gibi sabit kaldım. Telefonunda bir numarayı tuşladıktan sonra, kulağına götürmeden önce biraz burnunu çekti. "Ah, Georgy! Adrian'ı ne yapacağız?"

Durakladığında babamın hattın diğer ucundan gelen telaşlı Rusça küfürlerini duyabiliyordum.

Annemin yanaklarından yaşlar akıyordu. Şu an ifadesi kötü adamlarınki gibi sabit olsa da babamla konuşurken hep ağlardı.

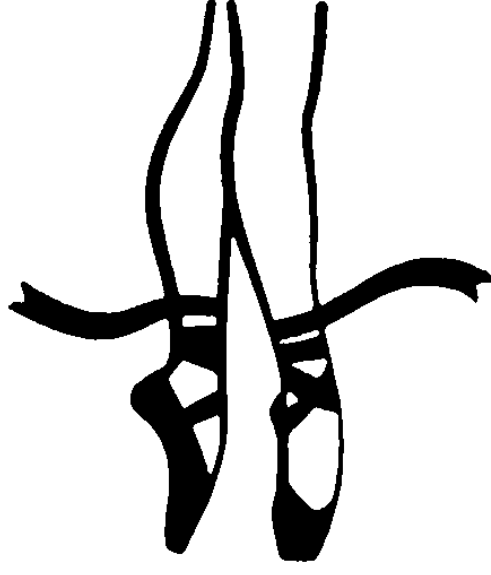
"O... O düşüp kolunu kırdı... Ne yapacağımı bilmiyorum! Lütfen buraya gel, lütfen!"

Babamdan daha fazla küfür duyuldu. Daha fazla Rusça.

"Ah, benim bebeğim!" diye haykırdı annem. Burnunu çekerken telefonu kapattı, ardından ifadesi öylece normale döndü. "Şimdi, Adrian. Annenin mutlu sonu için biraz fedakarlığa hayır demezsin, değil mi?"

Ben bir şey diyemeden elini koluma sardı, sertçe tam tersi yönde büktü.

Çirkin bir çat sesi havada yankılanırken çığlık attım.



1

Lia

## Yaş Yirmi Dört

İyi hiçbir şey, acı çekmeden kazanılmazdı.

Küçüklüğümden beri bu gerçek, kanlı parmaklarla kafama kazınmıştı.

Acıdan doğmuş, acı tarafından büyütülmüş ve sonunda acıyı benimsemiştim.

Fakat ne kadar çok acıya katlanırsam katlanayım, asla ona karşı hissizleşmeyi başaramamıştım. Bedenimi bunun için eğitime zahmetine girsem bile yapamamıştım.

Acı gerçektir, boğucuydu ve doğru miktarda baskıyla tüm bariyerlerimi kırmaya kararlıydı.

Ancak benim dayanıklılığım daha güçlüydü.

*Fındıkkıran*'ın bitişiyle perdelerin kapanmasından çok sonra bile, gürültülü alkışlar salonu doldurmaya devam ediyordu. İnsanların görüş açısından çıktıktan sonra hâlâ parmak uçlarımda kalmaya devam ediyordum ve ellerim selamımla havadaydı.

Ayak bileklerim, son birkaç aydır defalarca kez oldu-

ğu gibi acılarına son vermem için haykırıyorlardı. Uzun provalar ve bitmek bilmeyen turlar, neredeyse kanayarak birbirlerine kanşırken hislerimi köreltmişlerdi. Birkaç saniye bekleyip soluklandıktan sonra yavaşça ayak tabanlarıma iniş yaptım. Sahne arkasındaki yaygaradan dolayı bale ayakkabılarının sesi duyulmuyordu.

Diğer dansçılar rahat bir nefes verirken ya birbirlerinin sırtını sıvazlıyor ya da öylece şaşkına dönmüş hâlde dikiliyorlardı. Dünyadaki en prestijli dans topluluklarından biri olan New York City Balesi'nde olabilirdik ama bu üzerimizdeki baskıyı azaltmıyordu. Aksine, on kat daha kötü yapıyordu.

Ne zaman sahneye çıksak kusursuzca en iyi hâlimizde olmamız gerekiyordu. Topluluk, dansçılarını özenle seçerken tek kuralı vardı: hataya asla yer yok.

Gösterimizin sonundaki gürültülü alkış umduğumuz bir şey değil, bizden başarmamızı bekledikleri şeydi.

Uzun boylu, zayıf, kcl ve sık beyaz bir bıyığı olan yönetmen Philippe, baş koreografımız Stephanie eşliğinde içeri girdi.

Philippe gülümserken bıyığı yana eğildi, hepimiz birlikte nefes verdik. Mükemmel bir performans sergilemediğimiz sürece, gösteriden sonra gülümseyecek biri değildi.

“Muhteşemsiniz. Bravo!” Belirgin Fransız aksanıyla konuşurken alkış tuttu. Tüm bedeni hareketine eşlik ediyordu. Renkli fuları uçuyor, dar ceketi bedenine yapışıyordu.

Diğer herkes onu takip etti, alkış tutarak birbirlerini tebrik ettiler.

Ben, baş erkek dansçı Ryan ve ikinci kadın baş dansçı Hannah hariç herkes.

Bazı dansçılar Philippe ile sohbet etmeye çalışsalar da o, arsızca onları görmezden gelirken bana doğru yürüdü ve elimi ağzına yaklaştırdı. Dudaklarıyla bıyıkları, parmaklarına dokundu. “En güzel baş balerinim. Bu gece bir sanat eseriydin, Lia *chérie*.”

“Teşekkürler, Philippe.” Elimi çekebildiğim kadar hızlı geri çektim, sol bacağımdaki tendon ağrıyla yüzümü buruşturdum. Ona ilk fırsatta ağrı bandı yapıştırmalıyım.

“Bana teşekkür etme. Senin gibi bir ilham perisine sahip olduğun için şeref duyan benim.”

Bu beni gülümsetti. Philippe kesinlikle çalıştığım en iyi yönetmendi. Beni herkesten çok daha iyi anlıyordu.

“Ryan.” Erkek baş dansçıya başıyla selam verirken, R harfini dramatik bir şekilde yuvarlamıştı. “Mükemmeldin.”

“Beklenildiği gibi.” Ryan kibirle kaşını kaldırdı. Kare suratı, koyu mavi gözleri ve çene gamzesiyle tipik bir Amerikan yakışıklılığına sahipti.

“Sen de Hannah.” Philippe ilgisizce konuştu. “*Giselle* için *pointe*’n\*\* üzerinde çalışmalısın.”

Bana sırtıırken Hannah’ın ifadesi aydınlandı, sonra boğazını temizledi. Sarışındı, benden biraz uzundu ve daima yoğun, gölgeli bir makyajla vurguladığı kedi gözleri vardı. “Bu başrol için seçmelere katılacağımız anlamına mı geliyor?”

Stephanie, Philippe’in yanına yaklaştı. Koyu, siyaha çalan bir teni ve pembe bir bantla topladığı doğal kıvrıkcık saçları vardı. New York Balesi’nin eski baş balerini olarak, kendisinden önce gelen bir üne sahipti ve en az Philippe

\* Fransızca ‘canım, sevgili’

\*\* Balede, balerinin parmak uçlarında durduğu teknik

kadar da inatçıydı. Buna rağmen şaşkıncı derecede iyi bir ekip olmuşlardı.

“Bir seçme olacak ama başrol için değil.”

“Ama ned-” Hannah, ona çıkışmayı son anda durdurdu. Stephanie başıyla beni gösterdi. “Yapımcılar çoktan Lia’yı Giselle olarak seçtiler.”

Hannah’nın haset dolu bakışları benimkilerle buluştu. Karşılık olarak ona soğuk bir bakış gönderdim. Beş yaşından beri balenin içinde olmak, bana onların önemsiz kıskançlıklarına ve kavgalarına karşı güçlü durmayı öğretmişti. Buradaydım çünkü dans etmeyi, gerçek hayatta olmadığı karakterleri oynamayı seviyordum. Gerisi beyaz gürültüden ibaretti.

Hiç arkadaşımın olmamasının sebebi muhtemelen buydu. Bazıları kendi çıkarları için bana yalakalık yapıp sonra beni arkamdan bıçaklıyorlardı, diğerleri de her şey hakkında kötü niyetli davranıyorlardı.

Buradaki herkes sadece iş arkadaşımıydı. Büyükannemin eskiden söylediği gibi, zirvedekiler yalnızdır.

Tendonum tekrar ağrımaya başladığında acımı sakladım. Bu gösteri maratonu boyunca çok fazla çalışmışım, bakıma ihtiyacım vardı.

*Şimdi.*

Başımı, Philippe’yle Stephanie’ye doğru eğdim. “Müsaadenizle.”

“*Quoi?*” Kutlama partisi için bize katılmayacak mısın?” diye bağırdı yönetmen. “Yapımcılar bundan hoşlanmayacak.”

“Bakıma ihtiyacım var, Philippe.”

---

\* Fransızca ‘Ne?’



“O hâlde bakımını yap ve sonra bize katıl, *chérie*.”

“Korkarım yapamam. Çok yorgunum, dinlenmeye ihtiyacım var. Lütfen özürlerimi iletin.”

Philippe'yle Stephanie memnuniyetsiz görünmelerine rağmen kafa salladılar. Baş balerinin kutlama partilerine katılmaması, duyulmuş şey değildi ama dans dışında ilgi odağı olmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorlardı. Ayrıca, yapımcıların çoğu cinsiyetçi, sapık şerefsizlerdi. Kesinlikle zorunda olmadığım sürece onlarla görüşmemeyi tercih ederdim.

Dansçılar yavaş yavaş soyunma odasında toplanmaya başlamış, birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Hannah eğilip fısıldadı. “Belki de yapımcılar, aslında ne kadar yeteneksiz bir sürtük olduğunu sonunda fark ederler.”

Ona bakakaldım. Neyse ki bana tepeden bakacak kadar uzun değildi. “Çenenin çalıştırdığın kadar prova yapsaydın, muhtemelen bazı başrolleri benden alma şansın olurdu.”

Dilini şaklattığında yüzü kasılarak ona cadı görünümü veren çarpıcı makyajını vurguladı. “Kaç yapımcıyla yattın, Lia? Çünkü hepimiz biliyoruz ki kendini pazarlamasaydın bu kadar çok başrol alamazdın.”

Sözleri canımı yakmadı. Doğru olmamaları bir yana, yıllarca tüm bale topluluğundan aynı iğnelemeleri duymuştum. Başta, sürtük olmadığımı, bu noktaya kendime işkence ederek geldiğimi kanıtlamak istesem de kısa sürede bunun anlamsız olduğunu fark etmiştim. İnsanlar ne düşünmek isterlerse onu düşüneceklerdi.

Bu yüzden, artık bunlara alışkındım. Fakat aynı zamanda Hannah'nın veya başka birinin beni ezip geçmesine izin vermeyecektim. Omuzlarımı dikleştirerek alaycı bir sakin-

likle konuştum. "O zamana kadar, Bayan İki Numara\* olarak kalmak zorundasın."

Bana tokat atmak için elini kaldırdığında Ryan bileğini kavtararak Hannah'yı kendine çekti. "Hadi Hannah, hiçbir şey ifade etmeyen insanlar yüzünden canını sıkma."

Başını eğip açık ağzıyla onu sertçe öpse de gözleri bende sabit kaldı. Gözlerindeki ve dar pantolonundaki şehvet, olduğum yerden açıkça görülüyordu.

Arkamı dönüp sahne arkasındaki kişisel soyunma odama yöneldim. Üzerimi değiştirmekle uğraşmayacaktım. Bir keresinde kıyafetlerime kaşındıran bir şey koymuşlardı, o zamandan beri duş almadan önce tüm kıyafetlerimi kontrol ettiğimden emin oluyordum ama bu gece hiç havamda değildim, bunu evde yapacaktım.

İçeri girince durakladım. Hayranlardan ve yapımcılardan gelen sayısız çiçek buketleri odayı doldurmuş, bana zar zor hareket alanı bırakmıştı.

Beyaz gül buketini bulana dek hepsini hızlıca inceledim. Onları göğsüme bastırıp kokularını derince içime çekmek için başımı eğdiğimde, dudaklarım gecenin ilk gerçek gülümsemesiyle kıvrıldı. Ev ve mutluluk gibi kokuyorlardı.

Annem, babam ve neşeli hatıralar gibi kokuyorlardı.

Onları her şeyin bittiği günle özdeşleştirmek istemiyordum. Gülleri masaya geri koydum, kartı alıp okurken sııttım.

*Sen dünyadaki en güzel çiçeksin, Düşes. Sert kaldırımda filizlenmenin yanı sıra, serpilip güzelleştin. Büyümeye devam et. Seninle gurur duyuyorum küçük Düşesim.*

*Sevgiler,*

*L.*

\* 'Number Two' aynı zamanda büyük tuvalete gönderme yapar. -ç.n.

Luca.

Birbirimizi sık sık göremememize rağmen, onunla arkadaşlığım daimiydi.

Aynaya bakmak için kafamı kaldırdığımda gülümsemem dondu. Müslin kumaştan bir korseyle tül eteği olan açık pembe bir tütü giyiyordum. Kostüm, göğüslerimle belimin etrafında daralsa da kalçamda bollaşyordu.

Saçım topuz yapılmıştı, yüzüm sim ve makyaj katmanlarıyla kaplıydı. Bunları çıkarmaya vaktim yoktu çünkü şimdi buradan çıkmazsam, yapımcılardan biri beni köşeye sıkıştırıp gösteriş partisine katılmaya zorlayacaktı. Beni satılık bir besi hayvanıymışım gibi bir iş arkadaşından diğerine sergileyeceklerdi.

Tokaları çıkarıp saçımı serbest bıraktıktan sonra bale ayakkabılarımı çıkardım. Ayak başparmağımı lekeleyen kanı görünce yüzümü buruşturdum, ardından parmağıma masaj yaptım. Endişelenecek bir şey yoktu.

Acı, elimden gelenin en iyisini yaptığım anlamına geliyordu.

Rahat düz ayakkabılarımı giydikten sonra, uzun kaşmir kabanımı üzerime geçirip boynumla yüzümün yarısına atkı sardım.

Dışarıda kimsenin olmadığından emin olduğumda Luca'nın çiçeklerini göğsüme bastırarak çantamı kaptım ve hızla otoparka ilerledim.

Tek yoldaşım olan yolcu koltuğundaki çiçeklerle yola çıktığımda uzun bir nefes verdim.

Keşke şu an Luca'yı arayıp onunla konuşabilseydim. Fakat sahne arkasına beni görmeye gelmemesi, dikkat çekmemeye çalıştığını gösteriyordu.

Çocukken tanışmıştık ve o zamandan beri onun tüm hayatı olayların gölgesinde olmak, belalı tiplerle uğraşmaktı.

Aptal değildim. Benimle ne kadar ilgilenirse ilgilen, Luca parasını yasal yollardan kazanmıyordu. Ne kadar az şey bilirim o kadar iyi olacağını söylüyordu. Beni tehlikeye atmak istemiyordu, ben de tehlikede olmak istemiyordum.

Bu sebeple birbirimizi uzaktan kolluyorduk.

Yine de onu özliyordum.

Luca'ya bugünkü gösteriden, ayak bileğimdeki ağrının beni nasıl diken üstünde tuttuğundan bahsetmek istiyordum. Ona kandan bahsetmek istiyordum çünkü o, acı çekmenin ne olduğunu anlardı.

Hem ailem hem de arkadaşım diyebileceğim tek kişiydi. Onu son görüşümün üstünden aylar geçmişti. Bugün bir istisna yapıp gölgelerden çıkacağını ummuş olsam da gelmemişti.

Otuz dakikadan az sürede binamın otoparkına vardım. Evim, New York'ta sakin bir banliyö mahallesindeydi. Evdeyken beni güvende hissettiren güvenlik sistemi harikaydı.

Arabadan çıkarken ayak bileğim zonkluyordu. Soluklanmak için kapıya yaslandığımda, bir kramp yüzeye çıkmaya çalıştı. Derin nefesler alırken arabayı kilitledim ama buketimi içeride unuttuğumu fark ettim. Luca'yı kanlı canlı göremesem de en azından çiçeklerle varlığını hissedebirdim.

Tam çiçekleri almak üzereyken, gürültüyle feryat eden araba lastiklerinin sesi garajı doldurdu. Hızla yere çömel-dim ve başka bir feryat daha duyulduğunda kıpırdamadım.

Genelde hiçbir kargaşa için durmazdım ama benimki

gibi bir apartmanda, gece geç saatte rahatsız edici sesler çok nadir duyulurdu hatta neredeyse hiç duyulmazdı.

Her köşede kırmızı ışıklarıyla göz kırpan kameralara baktığımda titrek bir nefes verdim.

Güvendeydim.

Nedense arabamın yanından, saklandığım yerden ayrılmadım. Şu an saklanmam hayati öneme sahipti, ayağa kalkarsam korkunç bir şey olacakmış gibi hissediyordum.

Ayak bileğimdeki sızı, gerginliğimi fark edip ona katkıda bulunarak daha fazla zonkluyordu.

Siyah Mercedes tiz sesiyle tam görüş açımında dururken, lastikleri arkasında hiddetli siyah izler bırakmıştı.

Fakat arabadan kimse inmedi.

Bir başka siyah araba –bir kamyonet– diğer arabanın arkasında durdu. Kamyonetin camlarının açılışını ve Mercedes'e doğru mermilerin uçmasını korkuyla izledim.

Olduğum yerde sıçrarken gürültülü silah seslerini bastırmak adına ellerimle kulaklarımı kapattım. Yavaşça geri gittiğimde kendimi arabamla duvar arasında çömelmiş buldum. Şükürler olsun ki park ederken hep ekstra alan bırakıyordum.

Silah sesleri, bir müzikalin yükselme noktası gibi artarak daha hızlı, daha sert ve *daha gürültülü* bir şekilde devam ediyordu. Bir an için hiç bitmeyeceğini düşünmüştüm. Sonsuza dek devam edeceğini.

Ancak bitti.

Kalbim ağzımda atıyordu, hışırta ve yabancı dilde küfürler duyduğumda neredeyse kusacaktım.

Bir kâbusta tutsak kalmış olabilir miydim?

Tırnaklarımı bileğime batırdım ve tenimde acı patlayana dek oradan ayırmadım. Hayır. Kâbus değildi. Bu gerçektir.

Sesler şimdi tiz ve öfkeliydiler, kendilerini geri tutmuyorlardı. Muhtemelen bakmamalıydım. Fakat ne olduğunu görmezsem, bu korkunç *Black Mirror*\* bölümünden nasıl kaçacaktım?

Bedenimin hâlâ arabanın arkasında gizli olduğundan emin olarak arabanın kaputunu tutup etrafa bakındım. Ateş edilen Mercedes'in ön camında birkaç mermi deliği olsa da cam kırılmamıştı.

Tüm kapıları açtı, kendimi ölü insanlar görmeye tamamen hazırlamıştım ama araç boştu. Bunun yerine, koyu renk kıyafetler giymiş adamlar dışarıdaydı ve hepsinin elinde silah vardı. İki takım elbise giyiyordu. Biri çatık kaşlı, hantal ve sarışındı. Diğeri zayıftı ve uzun, kahverengi saçları ensesinde toplanmıştı. Şişman bir adamı, üçüncü yoldaşlarının önünde dizlerinin üstüne çökmeye zorluyorlardı.

Üçüncü adam, sade siyah bir gömlekle pantolon giyiyordu. Gömleğinin kolları bileklerinin üstüne kıvrılmış, dövmelelerini hafifçe belli ediyordu. Bir eli yanında dururken diğeri şişman adamın kafasına silah dayamıştı.

Adamın yalnızca yan profilini görsem de elebaşlarının o olduğunu anlamama yetmişti.

Patron olduğunu anlamama.

Bu mesafeden, koyu saçlı ve hafif sakallı olması dışında neye benzediğini seçemiyordum. Ayrıca uzundu. O kadar uzundu ki saklandığım yerden bile boyunun olağanüstülüğünü hissedebiliyordum.

Onların arkasında duran kamyonete baktığımda, bakmamış olmayı diledim. İki adam yerde birbirinin üstüne

\* 2011 yapımı bir Netflix dizisi.

serilmişti. Hareket etmiyorlardı, tanınmaz hâldeki yüzleri kanla kaplanmıştı.

Boğazımdan safra yükseldi ancak öğürüp yerimi belli etmemek için derin derin soludum.

Dikkatim manzaradan uzaklaşmış olsa da o yabancı dili duyduğumda mantıksızca önümdeki manzaraya geri döndü. İki adam, anlamadığım bir dilde patronlarıyla konuşuyorlardı. Sanırım bir Doğu Avrupa diliydi.

“Seni kim gönderdi?” Patron, Rus aksanıyla sordu. Sözlerinin ardındaki sakin güce karşı yutkundum. Bağırıyor-du, tekme ya da yumruk atmıyordu. Buna rağmen sözleri hepsinden daha tehdit doluydu.

“Siktir git, Volkov.” Şişman adam aksanlı şekilde hırladı. İtalyandı.

“Doğru cevap bu değil. Bana cevap verecek misin yoksa seninle işim bittiğinde ailenin peşine mi düşmeliyim?”

Şişman adamın şakaklarında terler birikti. İtalyanca küfür etti ki bunları anlamıştım. İngilizcenin yanı sıra iyi kötü İtalyanca konuşuyordum.

“Seni neden ilgilendiriyor?” Şişman adam kötü bir şekilde kaşınıyordu.

“Cevap bu değil. Sanırım ailenin peşine düşmemi istiyorsun.”

“Hayır. Bekle!”

“Son şans.”

“Patron gözünü şeyin üstünde tutmak istedi-” Şişman adam lafını bitiremeden patron tetiği çekti.

Silah sesi, rahatsız edici bir kesinlikle havada yankılandı.

Kendimi çılgılık atmaktan alıkoymak adına iki elimle ağ-

zımı kapattım. Midem çalkalanıyordu, akşam yemeği olarak yediğim elmayı kusmak üzereydim.

Adamın boş gözleri, cansız kafasında yuvarlanırken adam yere düştü. Patron, silahı tutan elini tembelce indirdi. Duygusuz gözleri, sanki deri ayakkabılarındaki toz zerresiymiş gibi cesede odaklanmıştı. İfadesi aynı kalmıştı; biraz odaklı, biraz sıkılmış ve kesinlikle bir canavar gibi görünüyordu.

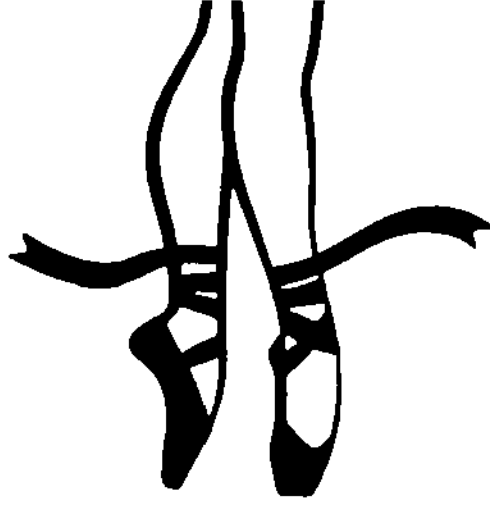
Az önce soğukkanlılıkla bir adamı öldürmüş ve hiç tepki vermemişti.

Bu, yaptığı şeyden daha korkutucuydu.

Ben tam kusmak üzereyken adamın kafası yana eğildi.

Bana doğru.





## 2 Lia

Donup kalmıştım.

Uzuvlarım taşa dönmüştü. Bedenim, beynimin hareket komutuna uymuyordu.

*Kaç.*

*Hayatta kal.*

Korkunun dokunaçları, göğüs kafesimin etrafına sarılarak beni yerimde sabit tuttu.

Ve bu, en tuhaf kısmı bile değildi.

Elindeki silahtan korkmadığımı söylesem yalan olurdu. New York'a taşınıp tamamen farklı bir yaşam stili edindiğimden beri bir silaha böylesine yakın olmamıştım. Yine de nefesimi kesip ciğerlerimin yanmasına sebep olan şey bu değildi.

Göğsüme paslı hançerler saplayan, bedenimin beynimin komutlarına uymasını yasaklayan bu değildi.

Bunu yapan gri gözlerindeki derin soğukluktu.

Gözleri kış kadar sert, merhametsiz ve soğuktu. Tek amacı yoluna çıkan tüm hayatı yok etmektir.

Sessiz bir kaygıyla bana bakıyordu. Bakışları kötü değildi ya da kaşlarını çatmamıştı ancak tehdidi tam oradaydı. Sessizliğindeydi.

Başından beri orada olduğumun farkındaymışçasına tam olarak bana doğru bakmayı bilmesindeydi.

Felç eden korku, eklemlerimi gevşetti. Hayatta kalma iç güdüsü, göğüs kafesimde parladı. Sanki yine o kara kutuda kilitliydim, bir başımaydım. Yaşama tutunmanın tek yolu, tırnaklarımla kazarak kendimi oradan çıkarmaktı.

Bu çocukluk anısını, her şeyi onunla kıyasladığım en kötü anım olarak kullanmıştım. İğnelemeler, arkamdan söylenenler, taciz. Hepsi için.

Fakat şu an yaşananların, onu gölgede bırakacağını düşünüyordum. O zaman hayatta kalmış olsam da şimdi hayatta kalma olasılığım hemen hemen imkânsızdı.

Yine de titreyen ayaklarımla dikilip asansöre ulaşma umuduyla arabaların arkasına atıldım ve-

Daha iki adım atamamıştım ki sert bir el kolumu kavradı. Ağzıma kapanan elle geriye doğru çekildim.

Kim olduğuna bakmak için durmadım.

Bir hayat enerjisi damarlarımda kaynadı. Kıvrandım, eline vurup ısırdım. Hareketlerim çileden çıkmıştı, planlı olmaktan çok uzaktı. Herhangi bir zarar verdiğimi hiç sanmıyordum ama bunu düşünmek için durmadım. Beni incitmelerine izin vermek için durmadım.

Serbest kalma çabalarım sürerken hantal, sarışın adam beni cinayetin gerçekleştiği yere sürükledi. Yere yayılmış ve alnında delik olan ölü adamın görüntüsüyle içim sarsıldı. Mücadelemin sesi arttı, tekmeleyip tırmalarken çıkardığım yardım çığlıkları yalnızca çirkin bir korku filminin seslerine benziyordu.

Soğuk metal alnımla buluştuğunda tüm bedenim gevşedi. Anlaşılmaz bakışları, soğuk kül rengi gözleri beni delip geçerken patronlarının önünde dikiliyordum. Kalbim küt küt atıyordu. Dudaklarım, sesimi bastıran elin altında titriyordu.

Yakından daha da çarpıcıydı; fakat sessiz bir şekilde, kalabalıkta öne çıkmak istemeyen göz alıcı insanlar gibiydi.

Şimdi beni de o adama yaptığı gibi öldürecek miydi? Herhangi bir şüphem varsa da boş bakışlarındaki mutlak umursamazlık bunu silip attı.

Bu adam tereddüt etmeden sayısız insanı öldürebilirdi. Canlarını alıp hiçbir şey olmamışçasına buradan uzaklaşabilirdi.

“Kolya elini çekecek. Sen de sessiz olacaksın,” dedi gelişigüzel şekilde, sanki beni çaya davet ediyordu. “Eğer olmazsan, başka yöntemler bularak sesini kesmek zorunda kalacağım.”

Yüzüm, tepemdeki neon ışıklar kadar beyaz olmalıydı. Düşünüp durduğum tek şey, alnıma dayalı metal ve yakında İtalyan adamla aynı kaderi paylaşacak olmamdı.

“Anladıysan başını salla,” diye devam etti soğukkanlı tonuyla.

Onaylamaktan başka ne seçeneğim vardı ki? ‘Başka yöntemlerinin’ ne olduğunu öğrenmeyi kesinlikle istemiyordum.

Başımı salladım ancak bir süre daha bana bakmayı sürdürmesi ciğerlerimdeki tüm havayı söküp aldı. Cevabımı görmediğini sandım. Ardından kafasını arkamda duran adama doğru eğdi. İsminin Kolya olduğunu söylemişti.

Adam beni öylece salıverip patronunun önünde bıraktı. Kolumu kavradığı yeri ovarken çoktan morardığını hissediyordum. Yan tarafa bakmamak için elimden geleni yapıyordum çünkü cesetleri bir anlığına bile görürsem kusakaktım.

Patron, beni uzun bir süre izledikten sonra bakışları yüzümden koluma kaydı. Elimi kolumdan çekerek yanımda sabit durmaya zorladım.

“Dövüşüp çılgık atarsan sonuçlarından hoşlanmayacaksın.” Silahı alnıma bastırırken sözleri ısrarcıydı ve kafama girmesini istiyor gibiydi.

“İ-iyi.” Sesim korkmuş bir kedininkine benziyordu.

Korkmuştum da.

Bu adamlar az önce birilerini öldürmüştü. Neden benim kaderim farklı olsundu?

Silahını, yanağımın çukuruna doğru sürükledi. Yutkundum ama bunun tek nedeni ölümcül silah değildi, metal aşağı doğru kayarken beni izleyişi beklenti doluydu.

Yüzünde, sanki bir mermisini bana feda edip etmeyeceğine kafa yoruyormuş gibi yakıcı ve istilacı bir ifade vardı.

Buradan canlı çıkmak istiyorsam akıllı davranmalıyım. Çıkış yolumu, elimden geldiğince pazarlıkla bulmalıyım.

“Hiçbir şey görmemiş gibi yaparım.” Olabildiğince özgüvenli, nötr durmaya çalışsam da sesim titremişti.

“Öyle mi yapacaksın?” Ses tonu alay içermese de söylediğim tek söze bile inanmadığını ima ediyordu. “Köşeyi döndüğün anda 911’i aramayacağından emin misin?”

Dudaklarım aralandı. Bunu anlayacağını bilmeliydim. Evet, tabii ki polisi arayacaktım. Akli başında kim bir cina-

\* ABD’de acil durum telefon hattı

yete –ya da bu durumda üç cinayete– tanıklık edip sessiz kalırdı?

Ölü adamları hatırlayınca midem düğüm düğüm oldu ve gerilimle kasıldı. Bulantımı bastırdım.

“Evet,” diye fısıldadım.

“Neden sana inanmıyorum o zaman?” Sesinin yavaş temposu, yalnızca yalan söylediğimi düşündüğünü değil, onu kandırabileceğimi düşünmemi de komik bulduğunu gösteriyordu.

Biliyor musunuz? Adalet siktirip gidebilirdi. Sadece kendimi kurtarmam gerekiyordu. Adalet bunu benim adıma yapamazdı.

“Gerçekten aramayacağım.” Bu defa kastederek söylemiştim çünkü vurulma ihtimalimin aramızda giyotin gibi asılı olduğu düşünülürse, ona karşı entrika çevirmeye niyetim yoktu.

“Adın ne?” diye sordu aniden, beni tamamen gafil avlayarak.

Ona söylemek için sahte isim düşündüm çünkü hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. Daha ağzımı açmadan, silahla çenemi kaldırdı. “Bana yalan söyleme. Gerçeği bulma yöntemlerim var. Yalan söylediğini anlarsam, bu ilk ve son çarpın olur.”

“Lia,” deyiverdim, korkuma yenik düşerek. “Adım Lia.”

“Lia...” Sanki bu ona anlam kazandıracakmışçasına ismimi aksanlı bir şekilde dilinde yuvarladı. “Demek bu gece hiçbir şey görmemiş gibi davranacaksın Lia, öyle mi?”

Başımı gerekenden fazla sallarken her hareketimle silah çeneme çarpıyordu, mide bulantısı içimde tekrar yükseliyordu.

“Bundan nasıl emin olacağım?”

“Bana... bana güvenebilirsin.”

Dudakları seğirdi, kendimi gülümsemesinin açığa çıkmasını bekleyip nefesimi tutarken bulsam da gülümsemedi. Erişimden uzak bir yerde mahkûm gibi duruyordu, tıpkı diğer duygularına benzer şekilde. “Sana güveneyim mi? Eminim bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındasındır.”

“Burada güvenlik kameraları var,” dedim hızla. Ona, polisin adamların öldürüldüklerini öğreneceğini söylemek istedim. Eğer işimi bitirmeye karar verirse benim öldürüldüğümü de öğreneceklerdi.

“Onlar hakkında endişelenme. Etten kemikten değil, hızla icabına bakabilirim. Tartışmamızın odak noktası *sensin.*”

Tartışmanın odak noktası bendim, bir insan. İncitebileceği et ve kemik.

Sözlerinin altında yatan tehdit havaya yerleşmiş, altüst olmuş sınırlarımı hızla delip geçiriyordu.

Beynimi zorladıktan sonra konuştum. “Ben... Benim param var. Çok değil, ama...”

“Senin parana ihtiyaç duyacak birine mi benziyorum?”

Ona *gerçekten* baktım. Ütülü pantolonuna ve zarif gömleğine... Deri ayakkabılarına ve bileğine taktığı pahalı saate. Kesinlikle parama ihtiyaç duyacak birine benzemiyordu. Fakat özellikle belirtmişti. *Benim* parama ihtiyacı olmadığını söylemişti, sanki onun kendine özel kategorisi varmış gibi.

Silahının ucunu ağızıma kaydırды, o namlunun saniyeler önce nerede olduğunu hatırlayarak titredim.

“Bu dudakları kapalı tutacaksın. Hepimizin yüzünü unutacaksın.”

Uysalca başımı salladım. Odaklandığım tek şey, dışarıdaki kıştan daha dondurucu olan türbülanslı yörüngesinden kaçmaktı.

“Eğer tek kelime edersen, bunu bilirim ve inan bana olacaklardan hoşlanmazsın, Lia. Hiç hoşlanmazsın.”

Korku patlaması, kürek kemiklerimi bir araya getirdi, şaşkına dönmüş hâlde ona baktım. Nasıl bilecekti? Bu nasıl mümkündü?

“Anlaşıldı mı?” Yavaşça, acele etmeden ve sözlerini beynime kazıyarak konuştu.

Başımı salladım.

Silahını indirdiğinde derin bir nefes aldım.

“Kelimelerini kullan, Lia.”

“Evet.” Zar zor fısıldamıştım.

“De ki ‘Evet, anladım.’”

“Evet... anladım.”

Diğer eli bana uzandı, parmakları silahın yerini alıp nazikçe dudaklarımda kayarken donakaldım. Dokunuşu tam olarak ölümle karşı karşıya gelmek gibi olsa da tenim alev almıştı.

“Bu dudaklar kapalı kalacak.”

Boğazım tıkanı. Ne ses çıkarabildim ne de başımı sallayabildim.

Beni tuttuğu kadar hızlıca bıraktı, alevlerin üzerine soğuk hücum ederken sert bir esintiyle ateşi söndürdü.

Patron, başını asansöre doğru eğdi. “Git.”

Bir anlığına söylediklerine, öylece gitmeme izin vermesine inanmadım. Geriye doğru kararsız bir adım atarken üzerime gelmesini bekliyordum.

Ardımdan gelmek için harekete geçmedi.

Göz temasını kesmeden iki adım daha geri gittim. O hareket etmeyince asansöre koşup çağırma düğmesine bastım.

Telaşlı bakışlarım hâlâ *ondaydı*.

Yabancıda.

Kahrolası korkunç yabancıda.

Onu bıraktığım gibi orada dikiliyordu, silahı yanında sabit duruyordu. Yine de beni suratımdan vurmalı mı vurmamalı mı diye düşünüyormuş gibi dikkati üzerimdeydi.

Asansörün kapıları sonunda açıldığında içeri daldım. Nefesimi tutmuştum, kendi katımın numarasıyla kodunu girerken kontrol edilemez şekilde titriyordum. Titreyen parmaklarım ve dağılmış düşüncelerim yüzünden ilk seferde kodu yanlış girdim. Parolam kabul edilmeden önce tekrar denemem gerekmişti.

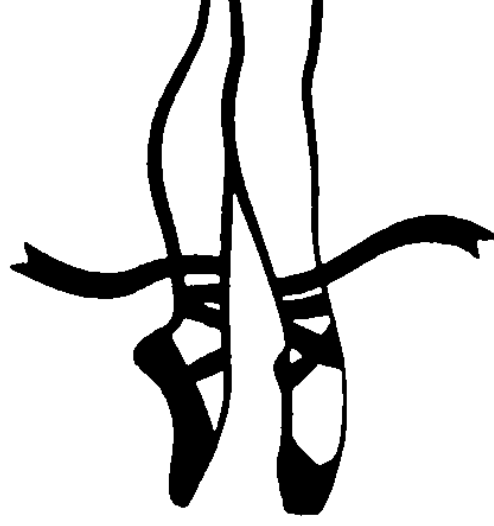
Kapılar sonunda kapanırken yere doğru kaydım, midemdekileri asansörün ortasına boşalttım.

Beni öldürmemişti. Kafama bir mermi sıkmamıştı.

O zaman neden az önce ölüm belgemi imzalamış gibi hissediyordum?







3

Lia

İnsanların öldürülmesine tanıklık etmemin ve oradan canlı çıkmamın üstünden bir hafta geçmişti.

Tırnaklarımı yemeyle, pencereleri izlemeyle ve ne zaman araba sürsem dikiz aynasına olan sağlıksız takıntıyla dolu lanet bir haftaydı.

Yaklaşan bale gösterisi için prova yapmaya başlamadan önce, biraz dinlenmeliydim. Gelgelelim, art arda gösteri yaptığımız zamanlarda olduğumdan çok daha kötü bir hız trenindeydim.

Yüzeyde, saçma bir paranoya gibi görünebilirdi. Adamın gitmeme izin vermesinin ardından, o gece deneyimlediğim adrenalin patlaması yüzünden takıntı yapıyormuşum gibi görünebilirdi.

Paranoya değildi.

Alakası yoktu.

Aptal değildim. O gece her şeyin son bulmadığının gayet farkındaydım. Aksine, üzerinde kontrolümün olmadığı çirkin bir şeyin başlangıcıydı.

Polise anlatma konusunda kendimle tartışsam da bu fik-  
rî hızla aklımdan çıkardım. Konuşursam bileceğini ve so-  
nuçların korkunç olacağını söylediğinde ona inanmışım.

Ne de olsa, bir adamı soğukkanlılıkla öldürüp gözünü  
bile kırpmadığına şahit olmuşum. Onun gibi biri, daha da  
kötüsünü yapma kapasitesine sahipti.

Yatakta dönüp durarak uykusuz bir gece geçirdikten  
sonra ertesi gün, teorilerimi sağlamlaştırmak adına resep-  
siyon alanına koştum. Resepsiyondaki çalışana otoparkta  
garip bir şey olup olmadığını sorduğumda yalnızca deli bir  
kocakarıymışım gibi bana baktı. Benimle aşağıya gelmesi  
için yalvardım, oraya vardığımızda hiçbir şey yoktu. Hiç-  
bir şey.

Arabanın veya cesetlerin burada kalmasını beklemiyor  
olmama rağmen en azından biraz kan, birkaç mermi, tanık-  
lık ettiklerime dair bir kanıt olacağını düşünmüştüm.

Fakat burası tertemiz edilmişti.

Geriye kalan tek şey, silik siyah lastik izleriydi. Onlar  
bile tam olarak belli sayılmazdı.

Aklımın bana hastalıklı oyunlar oynuyor olabileceğini  
düşünmüştüm. Her şey çok fazla geldiği zaman zihnimin  
yaptığı buydu. Şeytanlarım oyun oynamaya çıkardı. Bilin-  
çaltım, bilincimle savaşa girip bana kendi beynimle işken-  
ce ederdi.

Bu durumda, bu mümkün değildi.

Gece acı alıcılarımı test etmişim. Halüsinasyon görme-  
diğimi biliyordum.

Demek istediğim şu ki bir gecede üç cinayeti saklaya-  
bilen birinin, polisle konuşursam öğreneceğine emindim.

Yine de Luca'yı aramıştım. Yabancıların ve adamlarının bir çeşit suç örgütü yürüttüklerinden şüphelendiğim için Luca'nın bir şeyler bileceğini, kendimi nasıl koruyacağını söyleyeceğini düşünmüştüm.

Maalesef Luca bile ortadan kaybolmuştu.

Onun aylarca dünya üzerinden kaybolması garip olmasa da aramalarımı ya da epostalarımı yanıtlamaması, yalnızca paranoyamla anksiyetemi artırıyordu.

Geçtiğimiz hafta hapların yardımıyla uyuyabildiğim saatleri tek elimle sayabilirdim. Kâbuslarım artmıştı. Uyku felci yaşamıştım, korkusu beni gün boyu ağlatmıştı.

Böyle giderse, beklediğimden daha kısa sürede sözüm-den dönecektim.

Derin nefesler alarak sahne arkasına yürüdüm. Her şey kontrolden çıkmış olsa da çıkmayan tek bir şey vardı.

Bale.

Çıtçıtılı, açık pembe bir mayo ve kısa siyah eteğin yanı sıra, gevşetilmiş fildişi bale ayakkabılarımı giyiyordum. Genellikle bale ayakkabılarımla prova yapmadan veya onları herhangi resmi bir gösteride kullanmadan önce, evde haftalarca giyerdim.

Zamanla daha esnek hâle gelir ve özellikle bugünkü gibi sert provalarda *pointe* hareketini yapmamda yardımcı olurlardı.

Philippe'yle Stephanie koreografi hakkında konuşurken tüm dansçılar sahnede idi. Diğer dansçılar Philippe'nin mükemmeliyetçi yapısından nefret etse de ben seviyordum. Sanatı, onların gevşemesine izin vermeyecek kadar çok seviyordu. Ayrıca, *Giselle* yakın zamanda Royal Ba-

lesi\* tarafından yapılarak uluslararası bir ün kazanmıştı. Philippe bunu geçmek için engel tanımayacaktı.

İkimiz de aynı fikirdeydik.

Onu küçük bir kızken izlediğimden beri Giselle'i oynamak hayalimdi. Hikâyesinde sihri, kalp kırıklığını bulmuştum. Umudu ve çaresizliği. Aşkı ve ölümü. Bir balerinin dans edebileceği en güzel şey olduğunu düşünmüştüm.

Gençliğimde *Giselle*'de oynama şansım olmuştu ama yalnızca *corps de ballet*'nin\*\* bir parçası olarak. Tonla ihanete uğradıktan sonra aklına sığınan kadının kafasında yaşayamamış, çaresizliğini deneyimleyememiştim.

Bu hikâye beni can evimden vuruyordu, onu deneyimleyip iliklerimde hissetmem gerekiyordu.

*Romeo ve Juliet*'te, *Kuşu Gölü*'nde ve yakın zamanda *Fındıkkıran*'da baş balerindim. Ama *Giselle*? *Giselle* kariyerimin zirvesi olacaktı. İleride torunlarıma anlatacağım bir şey olacaktı.

“Söylememe gerek yok.” Philippe, hepimize alışılmış kötü bakışını gönderirken kutlama modu çoktan geçmişti. “Eksiksiz ve mutlak bir disiplin istiyorum. Kilo almak yok. Akşamdan kalmış suratlar yok. Yanlış şekilde nefes almak yok. Kambur durursanız gösterimden atılırsınız. Daima *des jolis postures*\*\*\* görmek istiyorum yoksa bunları bana gösterecek başka dansçılar getiririm. *Faite vite, allez-y!*\*\*\*\*”

Herkes ısınmak için dağılırken ifadeleri profesyonel bir hâle bürünmüştü. Ryan yanımda durmuş, uzun bacaklarını

\* The Royal Ballet. İngiltere, Kraliyet balesi.

\*\* Grupça beraber dans eden balerinler grubu.

\*\*\* Fransızca 'güzel duruşlar'

\*\*\*\* Fransızca 'Acele edin, hadil'

esnetiyordu. “Seninle benim aramda bir aşk hikâyesi daha. Bunun kader olduğunu düşünmüyor musun?”

Yavaşça *plié* yaparken dikkatimi ileride tuttum. Ayak bileklerim, o gece ağrıdığı kadar ağrımasa da hâlâ tendonumda gezinen, onu yırtmayı bekleyen krampı hissedebiliyordum.

“Senin kaderinin Hannah olduğunu sanıyordum, Ryan.”

“Sesinde duyduğum kıskançlık mı, sevgili Lia’ım?”

Bu defa ona baktım. “Seninle benim aramdaki fark bu, Ryan. Sen kıskançlık duyuyorsun. Ben ise, beni rahat bırakmanı diliyorum.”

Cevap vermesini beklemeden koreografiyle alakalı soru sormak için Stephanie’ye doğru yürüdüm. Duruşu kibar ve zarifti. Ellili yaşlarının başında olmasına rağmen hâlâ bir kraliçenin zarafetine sahipti.

Ben ona yaklaşırken yanında duran personeli gönderecek ince kollarını göğsünde birleştirdi. “Söyle.”

“Birinci sahnenin son kısmının tamamlanmış koreografisi sende var mı?”

“Neden soruyorsun?” Sesi, her gün içtiği sayısız sigaradan dolayı kalındı.

“Birinin performansını izliyordum ve-”

Parmağıyla sözümü kesti. “Sana başkalarının performanslarını izlememeni söylemedim mi? Sen taklitçi misin, Lia?”

“Hayır. Onları izliyorum ki kendi yorumumu katmadan önce ilham alabileyim.”

“Neden? Bir yerde mi takıldın?”

“Biraz.”

---

\* Balerinin bacaklarını parantez şeklinde açarak alçalıp yükseldiği hareket.

“Hangi kısımda?”

“Birinci sahnenin sonunda tam Giselle ölmeden önce, hisleri aşırı duygusal olmadan nasıl verebilirim?”

“İlk olarak Giselle’e üçüncü kişi olarak hitap etmeyi bırakmalısın. O artık *sensin*. Onun içinde yaşamazsan, o da senin içinde yaşamayacak.” Bir elini göğsüme koydu. “Onun, kalbini ve ruhunu tüketmesine izin vermezsen, yalnızca Giselle’i yeterince iyi sergileyen bir başka balerin olarak tarihe geçersin.”

Stephanie’nin sözleri beklediğimden daha fazla içime oturdu. Salonun kapısı açılıp yapımcılar, iş ortakları eşliğinde ellerini kollarını sallayarak içeri girerken etrafta olup bitenlerin zar zor farkındaydım. Philippe tutkuyla bundan nefret etse de bizi sık sık izlemeye gelirlerdi.

“Sadece bunu bil.” Stephanie elimi avucunun içine aldı. “Giselle olmak için bütün bir balerin ve birey olmalısın. Kimse mükemmel tekniğin ve tüm bale çevrelerinde konuşulan zarafetinle bütün bir balerin olduğunu reddetmiyor ama bütün bir insan mısın, Lia?”

Beni bıraktı. Az önce bileğimin etrafına bağladığı pranganın farkında olmadan personeli yanına geri çağırdı.

Güvensizliklerim yüzeye çıkararak beni boğmaya, aşağı çekmeye çalışıyordu.

Arkamı dönerek tüm duyguları midemin dibine ittim. Bir keresinde Luca, hayatıma devam etmek için geçmişimle yüzleşmem gerektiğini söylemişti. Bense reddedip o kara deliği ve içindeki kara kutuyu inatla gömmüş, hayatıma devam etmiştim. Harika gidiyordum. Luca ya da Stephanie ne derse desin harika gitmeye devam edecektim.

Isındıktan sonra açılış sahnesinin üstünden geçtik. Hareket etmeyi bırakmadım, hiç mola vermedim. Eğer mola verirsem, ayak bileğimin ağrısı nüksedecekmiş gibi hissediyordum. Bunun için Dr. Kim'i görmeliydim. Onu uzman doktorum olarak tutacak kadar param olduğundan beri bacaklarımla o ilgileniyordu. Civardaki en iyi ortopedi doktoruydu. Kızı balerin olmak istediğinden, ayak bileklerimizdeki en ufak ağrıda neden bu kadar yaygara kopardığımızı anlıyordu. Fakat eminim ki beni, her zaman yaptığı gibi kas gevşetici merhem vererek kışkışlayacaktı.

Sahneye çıkma vaktim geldiğinde, Giselle'e büründüm. Şimdi dünyayı hiç umursamadan dans etmeyi seven, çekingen hizmetçiydim. Sıçradıktan sonra dönerken senfonik müziğin damarlarımda akmasına izin verdim.

Bu, solo bir sahne olduğu için etrafımdan soyutlanıp kafamda yaşıyordum, aklımda dans etmekten başka hiçbir şey olmayan zavallı bir hizmetçiydim. Ve o hizmetçi, masumluluğuyla kuzu postuna bürünmüş kurdu kendine çektiğini bilmiyordu.

İşte o anda hissetmişim. Tam sıçramak üzereyken keskin bir varlık, beni narin Giselle'imın sınırlarından çekip çıkardı.

İlk defa prova sırasında seyirciye bakmışım. Yapımcılar oradaydı, neşeyle birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

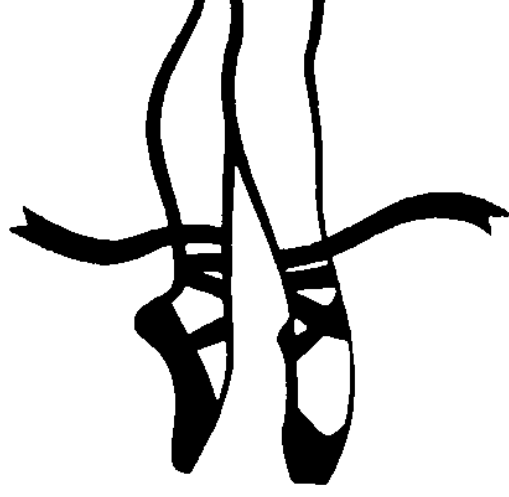
Fakat içlerinden biri yapımcı değildi.

Hiç alakası yoktu.

Koyu gri gözleri benimkilerle buluştuğunda adımımı karıştırdım. Fakat son dakikada kurtarıp koreografideki *pointe* yerine ayak tabanlarımın üstüne indim.

O buradaydı.

Yabancı geri gelmişti.



4

Lia

Nefes almayı kesmiştim.

Bir iki kere göz kırparak çaresizce bunun hayal gücümün bir başka oyunu olduğuna, şeytanlarımla halüsinasyonlarımın işi olduğuna yormak istiyordum.

Belki de aklımı o kadar yormuştum ki artık bir şeyler uydurmaya başlamıştı.

Titreyen elimi bileğime götürüp tırnaklarımı batırdım. Hassas tenimde patlayan acıyla dudaklarım aralandı.

*Bu gerçektir.*

Rüya ya da halüsinasyon görmüyordum. Bu kâbustan soğuk terlerle uyanmayacaktım. Gerçek dünyadaydım.

Bir hafta önce kafama silah dayayan yabancı, yapımcılarla birlikte birkaç sıra ötede oturuyordu. Siyah gömleğinin üstüne gri kaşmir bir kaban giymişti, saçları düzgünce şekillendirilmişken toplantıdan yeni çıkmış bir CEO'ya benziyordu. Tavırları sakın hatta normaldi.

Fakat onunla alakalı hiçbir şey normal değildi.

---

\* Chief Executive Officer. Bir şirkette en üst düzey yönetici.



Bu mesafeden bile ondan dalgalar hâlinde yayılan tehlikeyi, direkt göğsümü hedef alan hançerleri hissedebiliyordum. Yüzü ifadesizdi ama kaşlarını çatsa daha korkutucu olmazdı. Bu dış görünüşün ne sakladığını, altında neyin yattığını biliyordum.

Bir katil.

Tetiği çekmekte tereddüt etmeyen soğukkanlı, ölümcül bir katil.

Fikrini değiştirip beni öldürmeye mi gelmişti?

Bu, o geceki adamların kaderini paylaşmadan önceki son dansım mıydı?

Bacaklarım titriyordu, yüz üstü yere yapışmama ya da öğle yemeğinde yediğim salatayı kismama saniyeler vardı.

“Lia!” Philippe’nin sabırsız sesi havada yankılanarak beni şu ana geri döndürdü. Kendimden geçtiğimde hareketin ortasında durduğumu unutmuştum.

Ne oluyordu? Bu bir ilkti, kimsenin gözünden kaçmamıştı. Diğer dansçılar sanki onları kişisel olarak incitmişim gibi bana kaş çatıyorlardı. Philippe’yle Stephanie kafaları karışmış şekilde beni izliyorlardı çünkü odağını kaybeden ya da dikkati dağılan biri olmadığımı biliyorlardı.

Konu bale olduğunda böyle değildim.

“Özür dilerim.” Uzunca nefes verdim. “Tekrar alalım, lütfen.”

Ona bakmaya ya da kafama dayadığı silahını hayal etmeye devam edersem, şimdi burada gözyaşlarına boğulmama konusunda kendime güvenmiyordum. Bu yüzden bana mutluluk veren tek şey olan dansa sığındım.

Hareketlerim istediğim kadar kusursuz değildi. Kendimi o ruh haline sokmam imkansızdı. Daha önce hiç his-

setmediğim türden dehşet ve korku her yönden üzerime gelirken olmazdı.

O kara kutuda tutsakken korkunun nasıl hissettirdiğini bildiğimi düşünürdüm. Orası karanlıktı, dardı. Altıma işememe neden olmuştu.

Fakat o, şu an deneyimlediğim şeyden çok daha farklıydı. Korku, dehşet verici gri gözleriyle ölümcül silahı olan uzun boylu, koyu saçlı bir yabancıнын kılığına bürünmüştü.

Her zaman yaptığım gibi seyircileri görmezden gelmek adına elimden geleni yaptım. Ancak onun burada olduğunu, beni izlediğini, düşünüp taşındığını ve bana saldırmaya karar verene dek uygun anı beklediğini bilirken bunu yapmak neredeyse imkânsızdı.

Seyirciye hiç dikkat etmezdim çünkü performansımı, karakterlerin duygularına karşı yorumumu etkilerlerdi. Onlara yalnızca her şey bittiğinde bakardım.

Şimdi farklıydı.

Şu an yoğun, soğuk gözlerinin beni delip geçerek kafamın içine baktığını hissedebiliyordum. Bir nevi herkes kaybolmuş, sezebildiğim tek varlık onunkiymiş gibi hissediyordum. Beni izleyen tek kişi oymuş gibi. Tıpkı Albrecht'in o gün Giselle'i izleyip ona abayı yakmasına benziyordu.

Bu düşünce kemiklerimi ürpertse de ayaklarım duraklamadı. Adımımı tekrar karıştırmadım. Aksine, müzikle bir olup Stephanie'nin dediği gibi Giselle'in beni ele geçirmesine izin verdim. Onun ormanda dans eden saf bir aptal olmasına izin verdim. Aramızdaki tek fark, beni kimin izlediğinin farkında oluşumdu, farkında olmaktan da öteydi. Gözlerinin, tüm hareketlerimi takip ettiğini biliyordum.

Bu düşünce, beni caydırmak yerine kendimi tamamen bırakmamı sağladı. Bir tüy gibi kemiksiz ve bedenimin fiziksel gerçekliğinden uzaklaşmış hâlde serbest düşüşe geçtim.

Parmak uçlarımda koreografide belirtilenden daha uzun süre durmuş, yılın performansını sergilemişim. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum. Bunun son dansım olabileceği gerçeği miydi? Yoksa merhamet edip gitmeme izin vereceği umuduyla ona, yaptığım işe olan tutkumu mu göstermek istemişim?

Her halükârda, durmadım ya da kendimi geri tutmadım. Canımı dişime takıp kaslarımın sınırlarını zorladım.

Dansım bittiğinde dördüncü pozisyonda sabit kalarak soluklandım. Philippe'den alkış tufanı geldiğinde bulunduğumuz ana geri döndüm. Büyü bozulmuştu. Dünyayla birlikte insanlar da, sesleri ve konuşmalarıyla zihnime geri sızmıştı. Tuhaf bir sebepten dolayı, yalnızca içinde benim bulunduğum durumu özliyordum. Arkamı döndüğümde yönetmeni sarılmaya hazır buldum.

“Bravo, *chérie*! İşte benim Lia'm.” Kolunu gösterdi. “Tüylerimi diken diken yaptın.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Stephanie kolumu sıvazladı. “Onunla bir oldun, değil mi?”

“Sanırım.” Seyircilerin arasındaki belli bir kişinin duymasını istemediğimden alçak sesle konuştum.

Salona göz attığımda yabancının, yapımcımız Matt'in yanındaki koltuğunun boş olduğunu gördüm. Yer değiştirmiş olabilir diye salonu taradım ancak görünürde yoktu.

Çiğerlerimden uzun bir nefes bıraktım. Belki de benim için gelmemiştir. Belki de planım işe yaramıştı, haleyki ne kadar sevdiğimi görmüştü. Hiç sanmıyordum.

O, bir şeyleri korumak yerine yok eden birine benziyordu. Neden benim tutkum farklı olsundu ki?

Provayı bitirdikten sonra buradan çıkmadan sıcak bir duş almak adına soyunma odama yöneldim. Şu an, bir fincan çayla anlamsız televizyon programları bana çok iyi gelirdi.

Yabancı'nın aniden ortaya çıkışıyla uzuvlarım hâlâ titriyordu, bulutların üstünde yürüyormuş gibi sersemlemiştim.

Soyunma odamın kapısını açıp arkamdan kapatırken aklım başka yerdeydi. Tam o anda, bir yanlışlık olduğunu fark ettim.

Dikkatle arkamı döndüm. *Onu*, makyaj masamın yanında dikilmiş bir hâlde, parmaklarını aynanın önünde dağılmış makyaj malzemeleriyle takıların üzerinde gezdirirken bulduğumda, ellerimi ağzıma kapatıp güçlkle soludum.

Seyircilerin arasında, benden birkaç sıra uzakta otururken korkutucu görüldüğünü düşündüysem de yakından dehşet vericiydi. Soğuk silahının namlusunun ateş etmeye, beni paramparça etmeye hazır şekilde alnıma dayandığını neredeyse hissedebiliyordum.

Durup düşünmedim. Kaçmak için arkama dönerken, terli ellerim kapının kolunu kavradı.

“Bunu yapmanı önermem,” dedi gelişigüzel bir şekilde. “Bunu yapman beni şiddet kullanmaya iter ve ben, o güzel teninde iz bırakmamayı tercih ederim, Lia.”

İsmimin dilinden dökülüşü bedenime yeni bir korku dalgası gönderdi. Buna benzer duygularımın yoğunluğunu artırmayı görev edinmiş gibiydi.

Kapı kolunu bırakırken çenem titriyordu, yavaşça etrafımda döndüğümde bale ayakkabılarım zeminde sürtündü. Kaçmam gerektiğini biliyordum. Aynı zamanda tehditlerinin boş olmadığını da farkındaydım. Birini öldürmüştü –daha doğrusu üç kişiyi– listesine bir kişi daha eklense ne olurdu ki?

Hâlâ makyaj masamın önünde duruyordu ama artık eşyalarımı incelemeyi bırakmıştı. Şimdi, bir eli siyah pantolonun cebinde diğeri yanındaydı. Dimdik duruyordu. Ne kadar uzun ve geniş olduğunu, fiziğinin tüm atmosferle birlikte içindeki oksijeni nasıl yiyip bitirdiğini neredeyse unutmuştum.

Onun hakkındaki en korkutucu şey, bir yerinde sakladığından emin olduğum silahı değildi. O silahı kullanmak üzereyken, etkileyici hatlarına işlenen mutlak sakinlikti. Ben fırtınadaki bir yaprak gibi titrerken, onun elle tutulabilir soğukkanlılığıydı.

Hiç etkilenmeden insanların hayatını yıkıp geçen bir fırtınaydı.

“Buraya nasıl girdin?” Sesim, dağılmış duygularıma ihanet etmediği için minnettardım.

“Sormak istediğin sorunun bu olduğunu sanmıyorum, Lia. Daha çok *neden* burada olduğum konusunda endişelenmen gerekmez mi?”

“Beni öldürecek misin?” diye fısıldadım, kelimeler soluk borumu tıkarken.

“Neden? Birileriyle mi konuştun?”

“Hayır. Yemin ederim.”

“Konuşmadığının farkındayım, yoksa burada dikiliyor olmazdık.”

Çenemi kapalı tuttuğumu biliyordu. Yine de beni köşeye sıkıştırmak adına gözümlü korkutuyordu. Dedektifçilik oynamaya karar vermediğim için minnettardım. O adamların ölümleri göz ardı edilmemeliydi. Onlar hakkında kâbuslar görmeyi bırakmamıştım fakat ölmek de istemiyordum. Hâlâ yapacak çok şeyim vardı, bir başkasının satranç oyunundaki vazgeçilmez piyon olmayı reddediyordum.

Konuşmadığımı bilmesine rağmen burada olması, benimle işinin bitmediğini gösteriyordu.

Bitmeye yakın bile değildi.

Bunca zaman üzerine düşünmüş olsam da, farkındalık omurgamı acı verici bir çizgi hâlinde dikleştirmişti.

“Canımı acıtacak mısınız?” Sesim, düzensiz kalp atışlarımı belli edecek kadar kısık çıkmıştı.

“Değişir.”

“Neye göre?”

“Emirleri takip etme yeteneğine göre.”

“N-ne emri?”

“Benimle akşam yemeği ye, Lia.”

“Ne?” Onu terslemek istesem de sesim şaşkın bir mırıltı olarak çıkmıştı. Bu katil/yabancı/hayatımı tehdit eden ve etmeye devam eden kişi, beni az önce onunla akşam yemeği yemeye mi davet etmişti?

Yalnızca keşişlerin sahip olması gereken o ebedi sakinlik ifadesini korurken yüzü aynı kalmıştı. “Akşam yemeğinde insanlar yemek yiyip konuşurlar.”

“Akşam yemeğinin ne olduğunu biliyorum. Ben sadece... Bunu bana neden sorduğunu bilmiyorum.”

“Bu soruyu zaten cevapladım. Konuşmak için.”

“Ne hakkında?”

“Akşam yemeği yediğimizde öğrenirsin.”

“Burada konuşamaz mıyız?”

“Hayır.”

Cevabı tek bir kelime olsa da tartışmaya o kadar kapalıydı ki sorularıyla oyalanma işinin bittiğini anlamıştım.

Yine de sormam gerekiyordu. “Ya bunu yapmak istemiyorsam?”

“Söylediğim gibi, güvenliğin emirleri takip etme yeteneğine bağlı, Lia.”

Ses tonundaki ince tehditle yutkundum. Mesajı açıktı. Onunla akşam yemeği yemezsem, tehdidini gerçekleştirecekti. Daha kötüsü, bir hafta önce başladığı işi bitirebilirdi.

“Seni bitmemiş bir inşaat alanına götürmek ya da apartmanında pusuya düşürmek daha kolay olurdu. Fakat sana etrafta insanların olacağı bir restoranda yemek yemeyi teklif ediyorum. Farkı anlayacak kadar zekisin, değil mi?”

Canımın yanması ve yanmaması arasındaki fark. Hayatta kalmak ve tam tersi.

Her bir parçam, onunla gitme fikrine başkaldırırsa da hayatta kalma içgüdüm imdadıma yetişti.

Akşam yemeği, kesinlikle otoparkta öldürülüp sabahına tüm kanıtların silinmesinden çok daha iyiydi.

Ayrıca, daha önce yalnızca seyircilerin arasında oturarak içimde bir şeyler uyandırmıştı. Bunu tesadüfe yormuştum. Fakat şu an önümde durduğu için bacaklarım hareket etme, herhangi bir şey yapma ihtiyacıyla karıncalanıyordu.

Bunu yapmak zorundaydım, en azından neden onun gibi tehlikeli bir suçlunun bende böyle tepki yarattığını çözebilirdim.

“Üzerimi değiştirmeliyim,” dedim. Bakışlarından özenle kaçınıyordum, yoğun olmalarının yanı sıra ne zaman göz göze gelsek sanki içimi görüyordu.

“Değiştir o zaman.”

“Bunu yapmam için odadan çıkman gerek.”

“Böylece sana yardım çağırma ya da kaçma fırsatı mı vereyim? Hiç sanmıyorum.”

“Yardım çağırmayacağım. Bu bir seçenek olsaydı, çoktan yapardım.”

“Çoktan yapardın,” diye tekrar etti. Günahkâr aksanıyla sözcükleri dilinde yuvarlıyordu.

“Evet, kaçmayacağım da. Yalnızca bir kapı var.”

“Banyoda tırmanabileceğin bir pencere var.”

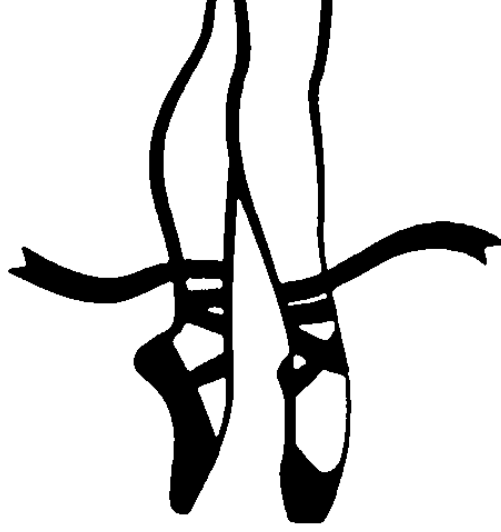
Tanrım. Çoktan burayı gözden geçirmişti, değil mi?

“Kaçmayacağım. Sadece çık. Kapının önünde bekle.”

Sandalyeyi çekip oturdu, uzun bacaklarını uzatarak ayak bileklerini üst üste attı.

“Hiçbir yer gitmiyorum Lia. Şimdi, üzerini değiştir.”





## 5 Lia

Aklıma gelen ilk şey, bağırarak ve bir şekilde ondan kaçmaktı.

Fakat bunun onun caydırmayacağını bilecek kadar da mantık sahibiydim. Aksine, beni tehlikeye atardı.

Onun önünde üzerimi değiştireceğimi düşünüyorsa, yanıliyordu. Korkunç bir canavar olabilirdi ama onun gönüllü avı olmayacaktım.

Saçımdaki tokaları gevşetip çıkardım, yanındaki makyaj masasına hiç de nazik olmayan şekilde fırlattım. Prova-  
dan dolayı terliydim, çaresizce duş almaya ihtiyacım vardı. Gelgelelim, beklemek zorundaydı çünkü bu yabancıyla çıplak bedenimin aynı odada bulunmasının imkânı yoktu.

Koyu buklelerim gevşeyip omuzlarıma düştüğünde rahat bir nefes vermemek için direndim.

Her hareketimi, tıpkı seyircilerin arasında otururken yaptığı gibi izliyordu. Bakışları bedenime değil, mekanik şekilde hareketlerime odaklanmıştı, beni cinsel anlamda süzüyormuş gibi görünmese de popomu zar zor kapatan

eteğim ve göğüslerimi sıkıca saran mayom hakkında aniden bilinçli hâle gelmiştim.

Dolabımı titreyen ellerle açıp burada tuttuğum elbiselerden birini aldım, sonra da kıyafetlerimin üzerine geçirdim. Kumaş dizlerime düştüğünde kaşını kaldırdı. Elbisenin üst kısmı darken eteği boldu.

Fermuarı çekmek için arkama uzanıp, ona kendini beğenmiş durduğuna emin olduğum bir bakış yolladım. Sapık, beni gerçekten çıplak göreceğine inanmış olmalıydı. Gösteri için oturmuştu bile ama planını yerle bir etmiştim.

Ayağa kalktığında dolaba doğru yalpaladım, zafer dansım aniden son buldu.

“Üzerini değiştireceğini söyledin sanmıştım.” Benden bir adım uzakta durdu.

Silahı alnıma dayadığı günkü gibi çok yakınımıdaydı, şu an görünürde olmasa da soğuk namlusunu hâlâ alnımda hissedebiliyordum.

Hislerim o kadar yükselmişti ki içime çektiğim her nefesi, çıplak kollarımda dikilen tüyleri hissedebiliyordum. Kokusu içime işledi, hiçbir şey beni odun ve derinin hafif karışımına hazırlayamazdı. Görünürde zararsız bir kokuydu ama onun üstünde, ölümcüllüğünün yansıması olmuştu.

Korkudan sinmek istememe rağmen kafamı kaldırdım. “Değiştirdim.”

“Evet, değiştirdin.” Omzumu kavrayıp beni etrafımda döndürdü. Hâlâ fermuarın üzerinde olan elimi tutarken omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Fermuarı indirip beni elbiseyi çıkarmaya zorlayacağını düşündüm. Ancak o fermuarı kapatmak için parmaklarımı kullandı. Sesi, odanın sessizliğinde yankılandı. Dudakları

kulağıma yaklaşırken yutkundum. “Beni kışkırtmasan iyi olur. Bundan hiç hoşlanmam, senin de hoşlanmadığından emin olacağım.”

Elimi bıraktı, onunla yüz yüze gelmem için beni hızla döndürdü. Onun gibi bir şeytanın, böyle korkutucu fiziğe ve ona yakışacak yakışıklı bir yüze sahip olması hiç de adil değildi.

“Gidelim mi?” Kapıyı işaret etti.

Düz ayakkabılar giydikten sonra montumla çantamı alıp onu takip ettim.

Neyse ki, neredeyse herkes gitmişti. Beni bu yabancının yanında görmelerini istemiyordum. Fakat neden provamıza girmesine izin verilmişti bilmem gerekiyordu. Provalara yalnızca yapımcılar ve onların seçtiği iş ortakları katılabildi. Ailemizin, arkadaşlarımızın bile girmesine izin yoktu.

Gerçi, baş yapımcımız Matt’in yanında oturuyordu. Bu onu tanıdığı anlamına mı geliyordu?

Onu izleyip sonraki hamlesini ne zaman yapacağını kestirebilmek için bir adım arkasından ilerledim.

Aniden durdu, ona çarptığımda kafam kastan bir duvarla burun buruna geldi. Yüzümü buruşturarak geri adım attım.

Yabancı başını yana eğdi. “Yanımda yürü.”

Emrine uymak için harekete geçmediğimde konuşmaya devam etti. “Ya da kolumu beline dolayarak seni tutabilirim.”

“Kendim yürürüm,” deyiverdim, yanına geçip ona ayak uydururken. Otoparka ulaşana dek yol boyunca ona bakmadım.

Siyah bir Mercedes otoparkta bizi bekliyordu. O gece gördüğüm arabanın tıpatıp aynısı olsa da hiçbir yerinde mermi delikleri yoktu.

Yolcu kapısı açıldı. Uzun saçlı, ince adam dışarı çıkıp arka kapıyı açtı.

Adamı görmek, geçen haftayı aklıma getirmişti. O mide bulantısına teslim olmamak için elimden geleni yaptım.

“Benim arabam var,” diye fısıldadım.

“Anahtarını bana verirsen apartmanın önüne bırakınız.”

“Hayır, teşekkürler.” Onun ya da adamlarının bana gereğinden fazla yaklaşmasına izin vermemin imkânı yoktu.

Beni arabasına yönlendirmeden önce, kısa bir süreliğine bakışları üzerimde kaldı. Beni nazikçe arabaya bindirdikten sonra kendi de aradımdan bindi. Uzun saçlı adam ön koltuğa geçti, diğeri –hantal sarışın Kolya– direksiyonun başındaydı.

Bu adamlar onun korumaları falan mıydı? O, nasıl bir adamdı ki korumalara ihtiyacı vardı?

Araba otoparktan ayrıldı. Şehri dikkatle izleyip olabildiğince çok virajı, dönemeci ezberlemeye çalıştım. Olur da kaçırırsam, beni hangi cehenneme götürdüğünü bilmeliydim.

“Nasıl oldu da hâlâ ismimi sormadın?”

Yabancıнын sakince söylediği sözleri gözlemimi yarıda kesti. Beni, tenimi karıncalandıran özel bir ilgiyle izliyordu.

“Bilip bilmemem ne fark eder?” Zehri, sesimden uzak tutmaya çalıştım.

“Sanırım fark etmez ama yine de sana söyleyeceğim. İsmim Adrian Volkov.”

Acıyı dizginlemek için bir anlığına gözlerimi kapattım. Artık ismini de bildiğime göre, asla gitmeme izin vermemeyecekti. Nedense, kaderimi onun ellerine teslim etmiş gibi hissediyordum.

İlk ölüm belgem, şimdi de kaderim.

Benden daha ne alacaktı?

Araba, samimi görünen restoranın önünde durdu. Beni neden bekleme listesi olan lüks bir restorana götüreceğini düşündüğümü bilmiyordum. Bu şaşırtıcıydı ve iyi hiçbir tarafı yoktu.

Arabadan inip bana elini uzattı. Görmezden gelmek üzereydim ki elimi tutup beni dışarı çekti. Biz restorana girerken korumalar dışarıda, arabada kaldı.

Restoranın içi de dışı gibi samimiydi. Yumuşak sarı ışık, kırmızı köşe koltuklarında sıcak bir görünüm yaratıyordu. Masalar koyu ahşaptandı, duvarlarda ruh için yemek yemekle ilgili birkaç yaratıcı alıntı yer alıyordu. Restorandaki birkaç kişi neşeyle sohbet ediyordu. Nemli elimi tutan adamın seri katil olduğunu söylesem bana yardım ederler mi yoksa katil olduğunu söylediğim adam onları da mı öldürür diye merak ettim. Yabancı –Adrian– beni diğer insanlardan ayrı, kapılarla camlardan uzak olan arkadaki masaya yönlendirdi. Beni duvara yakın olan kabinin ucuna ittiğinde kasıtlı yaptığını anladım.

Karşıma yerleşti, garson geldiğinde menüye bile dokunmadan konuştu. “En iyi şarabınızdan açılmamış bir şişe.”

“Salata,” diye fısıldadım, kendim de menüye bakmamayı seçerek. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam, o kadar iyiydi.

“Hangi çeşit, hanımefendi?”

“Elinizdeki en sadesinden.”

Garson başını sallayıp gitti.

Adrian’ın beni izlediğinin son derece farkındaydım. Parmakları masanın üzerinde, birbirine geçmişti. Uzun, erkeksilerdi ve teni damarlarla bezeliydi.

*Ve şimdi onlara hayranlıkla bakıyordum.*

Kafama silah dayayan parmaklara hayranlık duyduğuma inanamıyordum. Belki de onları bu yüzden izliyordum. Onun gibi insanların var olduğunu biliyordum ama nasıl böyle kolayca can alabildiklerini hep merak etmiştim. Hiçbir şey hissetmiyorlar mıydı ya da benim kinci insanlara karşı duyarsızlaşmam gibi onlar da mı duyarsızlaşıyordu?

Yine de bu soruyu düşündüğümde, onun gibi birine böylesine yakın olacağım asla aklıma gelmemiştir.

Adrian, parmağını ahşap yüzeye vurdu. “Yüzün ne hissettiğini saklamıyor. Bunu biliyor muydun, Lia?”

“Hayır, bilmiyordum.”

“Evet, biliyorsun. Belki başkaları göremeyebilir ama hislerini saklaman neredeyse imkânsız.”

“Beni o yüzden mi buraya getirdin? Hislerimi çok dışarı vuran bir yüzüm olduğunu söylemek için mi?”

“Seni neden buraya getirdiğimi söylemiştim. Konuşmak için.”

“Konuş o zaman.”

“Senin konuşmanı istiyorum. Bana biraz daha kendinden bahset.”

“Bunu neden yapayım?”

“Çünkü bu, restorandan nefes alarak çıkıp çıkmayacağını belirleyecek.”

Göğsüm sarsıldı, ellerimin titremesini durdurmak için peçeteyi avucumda buruşturdum. “Bunu neden yapıyorsun? Zaten gitmeme izin vermiştin.”

Gri gözlerinin koyu derinliği bulutlu gökyüzüne benziyordu; boş, sakın ve soğuktu. “Yalnızca ikinci bir emre kadar gitmene izin vermiştim. Şimdi o ikinci emrin vakti geldi. Bana kendinden bahsedecek misin?”

Bu adamla uzlaşmanın imkânı yoktu, değil mi? Zaten bir amaçla buraya gelmişti, onu gerçekleştirene dek durmayacaktı.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye tersledim işini bitirip beni hemen bırakmasını umarak.

“O ses tonuyla hiçbir şey bilmek istemiyorum. Öfkeyi bir kenara bırakıp soruyu tekrarla.”

“Bu hoşuna mı gidiyor?”

“Ne?”

“Diğer insanlara karşı ölüm meleği olmak.”

“Mecbur kalmadıkça hayır. Aslında ölüm meleği olmak, beraberinde cevapları değil yalnızca cesetleri getiriyor.”

Boğazımda bir yumru yükseldi, dile getirilmemiş tehdidiyle kaskatı kesildim.

Garson bir şişe şarap ve salatamla geri geldi. Şişeyi açmayı seçtiğinde, Adrian ona gitmesini işaret etti.

Garson gider gitmez, Adrian kendinden emin hareketlerle şişeyi açtı. Acele etmiyordu. Kendisine veya çevresine öz güven duyan tipik birinin yapacağı gibi telaşlı değildi. Kendi dünyamda ben de onun gibiydim ama yanındayken tüm öz güvenimi kaybediyordum.

Sanırım, alnına silah dayanması insana bunu yapıyordu.

Adrian ikimizin kadehlerini de doldurdu. İçmeyi planlamıyordum ama şu an biraz sıvı cesarete ihtiyacım vardı.

Büyük bir yudum alarak iç çektim. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Soyadın ne?”

“Eminim bunu kendin de bulabilirdin. Prova salonunun her yerinde yazılı.”

“Ya da her şeyi öğrenmek için kolayca geçmişini araştırabilirdim.”

Bunu duyunca kafamı kaldırdım. Bana üstü kapalı şekilde hakkımda ne bilmek isterse bulabilecek kadar güçlü olduğunu söylüyordu.

Şaraptan bir yudum daha aldım. “Bu henüz yapmadığın anlamına mı geliyor?”

“Yapıp yapmamam senin için bir fark yaratmaz.”

“Tabii ki yaratır.”

“Hayır, yaratmaz. Benim için fark ederdi çünkü bilgi elde etmiş olurdum. Fakat senin kaybedecek ya da kazanacak hiçbir şeyin yok.”

“Konu sen olunca her şeyi kaybedebilirim.”

İşaret parmağını masaya vururken dudağı seğirse de geçen sefer olduğu gibi gülümsemedi. “Bunu anlayacak kadar zekisin. Zeki olmaya devam et ve sorumu cevapla.”

“Morelli.” Çatalımı salataya batırdım, ağızıma götürüp agresifçe çiğnedim.

“Lia Morelli. Amerika’da mı doğdun yoksa İtalya’da mı?”

“İtalya.”

“Ebeveynlerinin ikisi de İtalyan mıydı?”

“Annem Amerikalıydı. Babam İtalyandı.”

“İkisi de öldü mü?”

“Evet,” diye çıkıştım bardakta kalanı kafama dikerken. “Sorgulaman bitti mi?”

“Bir oldu.” Yavaşça şarabını yudumladı.

“Bir mi?”

“Bir çarpı. Benimle o ses tonuyla konuşmamı söylemişim.”

“Hangi tonla konuşmalıyım o zaman? Bir *katille* nasıl konuşulması gerektiğine dair lanet olası bir el kitabı falan var mı?” Sorumun başında hafifçe tıslamıştım.



“İki. El kitabı yok. O zeki kafanı kullanıp beni kışkırtmaman gerekiyor.”

Şişeyi kapıp bardağı neredeyse taşana dek doldurdum. Etrafımızdaki masalardaki insanlar, görgüsüzlüğüme bakakalmışlardı. Bense umursamayı çoktan bırakmıştım. Burnumdan soluyordum. Geçmişimi ne kadar deşerse, sakladığım yaralar onları serbest bırakmam için direniyor, dikişlerini zorluyorlardı.

“Ebeveynlerin nasıl öldü?” dedi ilgisizce, bariz şekilde ruh hâlimi okumamıştı. Ya da belki ona rağmen soruyordu.

Büyük ihtimalle bundan zevk alıyordu.

İç çekip konuştum. “Bir kazada.”

“Nasıl bir kaza?”

“Gaz zehirlenmesi.” Fısıltım acı doluydu. Şarap kadehini ağzıma yaklaştırırken parmaklarım titriyordu. O zamanı düşünmek istemiyordum. Şeytanlarım geçmişten gelip dokunaçlarını sıkıca boğazıma sarıyorlardı.

“Nefes al, Lia.” Eli benimkini tuttu, elimle birlikte bardağı da çekerek masaya yerleştirdi.

O anda diğer elimi yumruk yaptığımı, göz kapaklarımın ıslandığını hissetmiştim.

Ona, yalnızca birkaç soruyla yarattığı kaosa rağmen gözlerindeki ebedi sakinliğe baktım. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Seni tanımak için.”

“Birini hayatı hakkında konuşmaya zorlayamazsın. Bu onları tanımak olmaz.”

“Benim için öyle.”

“O zaman ben de seni tanımalıyım, değil mi?”

Elini benimkinden çekti. “İstersen.”

“Bu, sana soru sorabileceğim anlamına mı geliyor?”

“Tabii.”

“Tam olarak ne iş yapıyorsun?” Muhtemelen onun hakkında daha fazla şey öğrenmemeliydim ama zaten ismini biliyordum. Ondan sağ kurtulmak istiyorsam kim olduğunu, ne iş yaptığını daha derin sorgulamalıydim.

“Strateji uzmanıyım.”

“Cinayet işleyen bir strateji uzmanı mı?” dedim sesimi alçaltarak.

Bardağını bana doğru eğerken hafifçe sırttı. “Aynen öyle.”

“Kimin için strateji uzmanısın?”

“Bunu bilmenin önemli olduğunu düşünmüyorum.”

“Soru sorabileceğimi söylemiştin.”

“Asla hepsini cevaplayacağımı söylemedim.”

“Bu hiç adil değil.”

“Adalet, zayıf insanlar içindir Lia. Bu korkunç dünyada, adaletin gerçekten var olmadığını anlayacak kadar yaşadın.”

“Senin gibi insanlar onu yok etmek için elinden geleni ardına koymasa da adalet vardır.”

Şarabını kadehte döndürürken tek kaşını kalırdı. “Benim gibi insanlar mı?”

“Bilirsin işte.”

“Hayır, bilmiyorum. Neden beni aydınlatmıyorsun?”

“Suçlular.”

“Suçlular. İlginç bir çıkarım.”

“Doğruysa çıkarım olmuyor.” Suni deri koltukta geriye yaslanıp salatadan vazgeçerek şarabı yudumladım. Bu adamla tanıştığımдан beri tetikte olan sinirlerimi yatıştırıyordu.

“Sana göre, belki.”

“Herkeseye göre. İnsanları öldürdün.”

“Öldürdüklerim benim gibi insanlardı, senin deyimle suçlulardı.”

“Bu seni kahraman yapmıyor.”

“Olmak istediğim son şey bir kahraman. Özverili olmak pek benlik değil.”

“Öyleyse kötü adam olmayı mı tercih edersin?”

“Kötü adam da kendi hikâyesinin kahramanıdır, o yüzden neden olmasın?”

“Kötü adam daima kaybeder.”

“Disney filmlerinde. Belki de senin bale gösterilerinde. Fakat gerçek hayatta kötü adam daima kazanır.”

Bu adamın ahlaka, toplumsal normlara hiç saygısı yoktu. Böyle insanların var olduğuna çok şaşırmasam da onlarla yalnızca balede tanışmıştım. Kindar, kötü kadın ve erkekler. Daha önce silah kullanmakta tereddüt etmeyen yıkıcı zihniyete sahip biriyle tanışmamıştım.

Bu onu daha da tehlikeli yapıyordu.

Kafamı kaldırdım. “Ama eninde sonunda tıpkı senin gibi bir kötü adam tarafından öldürülmeyecek misin?”

“Muhtemelen. O zamana dek, en iyi yaptığım şeyi yapacağım.”

“Neymiş o?”

“Senin endişelenmen gereken bir şey değil. *Henüz*. Şimdi sana dönelim baş balerin, Amerika’ya ne zaman geldin?”

Sinirlerimin daha da yatışmasına ihtiyaç duyarak bardağın yarısını kafama diktim. “Beş yaşındayken.”

“Kiminle?”

“Beni büyükannem büyüttü.”

“Amerikalı olan sanırım.”

“Evet.”

“Hâlâ hayatta mı?”

“Birkaç yıl önce vefat etti.”

“Üzgünüm.” Kulağa hiç de üzgün gelmiyordu. Daha çok insanların dilediği duygusuz başsağlığı gibiydi.

“Üzgün olsaydın, bana bu soruları sormayı bırakırdın.”

“Başka aile ferdin var mı?” diye devam etti, sanki hiçbir şey dememişim gibi.

“Yok.”

“Arkadaşlar?”

“Yok.” Ona Luca’dan bahsetmeyi reddederek şarabımı bitirdim. Bu benim tüm dünyadan sakladığım sırrımdı.

Kadehini masa boyunca itti, bir kez daha erkeksi parmaklarının kadehin etrafında nasıl gelişigüzel şekilde kıvrıldıklarına ve soğukkanlılığının nasıl hareketleri kadar nefes kesici olduğuna bakıyordum. “Şimdi anladım.”

Ona hayranlıkla bakmayı kesmek için biraz daha şarap doldurdum. “Neyi anladın?”

“Gözlerindeki yalnızlık. Onu sahnede beden dilinle yansıtıp tercüme etmeyi başarmışsın. Bu çok yaratıcı.”

“Yalnız değilim.” Sesim sonlara doğru kısılarak savunmama ihanet etti.

“Öyle diyorsan.”

“Değilim. Benim... Instagram’da üç milyon takipçim var.”

“Vay canına. Çok etkileyici.”

“Benimle alay etmeyi kes.”

“Beklediğin tepki bu değil miydi? Sahte takipçilerini sergileyerek onay almak?”

“Onlar sahte değiller. Gerçek insanlar.”

“Gösteri öncesini ve egzersiz fotoğraflarının dışında senin hakkında ne biliyorlar?”

“Hesabımı mı araştırdın?”

“Instagram profilin herkese açık. Hesabını araştırmama gerek yoktu. Ama evet Lia, göz attım ve düşündüm ki hesabın biraz... sıkıcı.”

Sinirim tepeme çıksa da mırıldandım. “Ne düşündüğün umurumda değil.”

“Ama diğerlerinin ne düşündüğünü umursuyorsun. Bu yüzden o profili kullanıyorsun. İster bir çeşit çarpık onay ihtiyacından, ister ilgi için olsun. Fakat ikinci seçeneği bile lerek kovaladığını zannetmiyorum.”

Bu adam detaylardan nasıl böyle çok anlam çıkarabiliyordu? Nasıl benim bile düşünmediğim derinliklere ulaşıyordu? En azından bilinçli olarak düşünmediklerime.

“Üzerimde ne kadar büyük bir hakimiyetin olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun? Bu mu yani?”

“Hiçbir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Dediğim gibi yalnızca seni tanımak istiyorum, Lia.”

“Peki sonra? Beni tanıdıktan sonra benimle ne yapmayı planlıyorsun?”

“Sana bir şey yapmayı planladığımı düşündüren nedir?”

“Aptal değilim. Bunun yalnızca sonraki adıma geçmeden önceki aşama olduğunu biliyorum.”

Şarap kadehini dudaklarına götürürken eli havada asılı kaldı. “Ne yapacağımı düşünüyorsun?”

“Beni becerecek misin?”

“Eninde sonunda.”

Bu iki kelimeyi sakince söylemiş olması bile dünyamın

başına yıkılıp milyonlarca kanlı parçaya ayrılmasına engel olmadı. Duygu karmaşasıyla midem burkuldu. Hayal kırıklığının keskin tadını alıyordum, yalnızca bu da değildi. Kötücül kelebekler, korkunç bir esaretle tenimi tırma-lıyorlardı.

O geceden sonra gördüğüm tüm kâbuslar gözümün önünden geçmeye başladı. Gölge, bulanık görüntüler birleşerek biri diğerinin içine giren iki figüre dönüşmüştü.

Kim olduklarını anlamak istemesem de figürlerden biri önümdeki yüz kadar barizdi.

*Oydu.*

Güçlü bedeni, altında yatan kişiye hem zevk hem de acı veriyormuş gibiydi.

Diğerinin yüzü hâlâ yoktu, çaresizce ben olmasını dili-yordum.

“Hayır desem bile mi?”

“Tecavüzcü olsaydım, gecenin bir yarısı evine girip is-tediğimi alırdım. Seni yemeğe davet etmezdim.”

“Bu jesti takdir etmem mi gerekiyor?” Cümlemin so-nunu hafifçe yuvarlamıştım. Muhtemelen üçüncü kadehi içiyordum.

*Siktir.*

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken çizgiyi aşmış ve bunu bana karşı kullanmaktan çekinmeyecek bir canavarın önünde sarhoş olmuştum.

Bu kesinlikle kötüydü. Düşük alkol toleransımın olma-sının yanı sıra, çakırkeyif olduğumda bile duygularımdaki tüm çekingenliği kaybediyordum.

Adrian kadehini ağzına götürüp küçük bir yudum aldı. Hâlâ ilk kadehindeydi. “Zorunlu değil, hayır.”

“Ben... eve gitmek istiyorum.” Titrek bacaklarla ayağa kalktığımda tekrar koltuğa düştüm. Büyük bedeni yanımda belirdiğinde soluklanıyordum.

Kolumu kavrarken şarap kadehini nazikçe parmaklarımdan ayırdı. “Sanırım bir gece için yeteri kadar içtin.”

“Gitmek istiyorum.”

“O zaman gidelim.” Masaya para bıraktı, güçlü kolunu belime sarıp beni restoranın çıkışına yönlendirdi.

Sebebi içki miydi yoksa bu gece meydana gelen her şey mi bilmiyordum ama havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Erkeksi kokusu burnuma dolduğunda, beni sertçe tutuşu teninden yayılan kokuyu daha da güçlendirdi.

Aklımın bir köşesinde, tehlikeli olduğunu düşünmeye devam ediyordum. Sakin görüntüsünün ve bir beyefendinin kıyafetlerinin arkasına saklanmış bir canavar olduğunun farkındaydım.

Kıvrınarak ondan uzaklaştım. “Kendi başıma yürüye bilirim.”

Beni bıraktığında rahat bir nefes alamadan sendeledim. Adrian beni dirseğimden tutup kendine çekti, bedenimin ön tarafı onun sert göğsüne çarptı.

Ona kıyasla öyle küçüktüm ki boyum, geniş omuzlarına zar zor yetişiyordu. Onun geniş fiziğine, korkunç havasına karşın ben ince ve ufaktım. Doğrusu, şerefsizin gözümü korkutmak için hayatımdan başka bir şeye de ihtiyacı yoktu.

Dikildiğimiz yerin restoranın arka girişi olduğunu tahmin ettim çünkü içeri girerken kullandığımız girişte değildik. Otopark birkaç araba dışında boştu.

Görünürde yalnızca bir sokak lambası vardı. Yarı karanlıkta bile, Adrian'ın gözleri yoğundu. Hâlâ o mutlak sakinliğin pırlıllarını taşıyordu. Bakışlarını neyin huzursuz edebileceğini merak ettim.

Onu neyin huzursuz edeceğini.

“Neden beni bulmak için bir hafta bekledin?” diye mırıldandım.

“Meşguldüm.”

“Benim hakkımda bilgi toplamakla mı?”

“Muhtemelen. Neden? Beni mi düşünüyordun, Lenchka?” Son kelimeyle sesi kalınlaştı.

Korkunç şekilde düşündüğüm tek şeyin o olduğunu, onu seyircilerin arasında gördüğümde içimde bir şeyin uyandığını söylemedim. Sırf onun orada olduğunu bildiğim için bugüne kadarki en iyi performansımı sergilediğimi söylemedim.

Bunun yerine, “Herkes kendi ölüm meleğini düşünür,” dedim.

Bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Hareketi nazik olsa da altında yatan şey bundan çok uzaktı. Aksine heyecan dolu, karanlık ve *boğucuydu*.

“O zaman beni ölüm meleğin yapma.”

“Nasıl- Mmmm.” Dudakları benimkileri bulduğunda sorum yarıda kesildi.

Dili, dudaklarımı zorlayarak ağzıma girerken elleri kafamı sabit tutuyordu. Onu itme, ona tokat atma amacıyla ellerimi göğsüne yerleştirdiğimde parmaklarım kabanını kavradığı anda boğazımdan aciz bir ses kaçtı. Dili, ağzımı işgal edip fethediyor, ardından vahşi bir ihtiyaçla benimki- ne dolanıyordu.



Bu adam yürüdüğü, konuştuğu kadar öz güvenli bir şekilde öpüşüyordu. Öpücüğünün ardında sakinliğinin kısıntısı bile yoktu. İfadesiz yüzünü yerinde tutacak bir şey yoktu. Dudaklarımdan aldığı için karşılığını sert bir şekilde veriyordu. İstilasını derinleştirmek için kafamı geriye doğru yatırdı.

Bakire değildim fakat yalnızca öpücüğü bile daha önce yaptığım sekslerden çok daha yoğundu.

Ayrıca daha sahipleniciydi.

Geri çekildiğinde havada çaresiz bir inleme yankılandı.

*Bana aitti.*

Karanlıkta gölgelenmiş gözlerine bakarken, bu öpücükten sonra aramızda bir şeylerin değiştiğinin farkındaydım.

Bir şeyimi daha ona teslim etmiştim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık onun ellerindeydi, geri almamın imkânı yoktu.

Tıpkı kaderim ve ölümüm gibi.



## 6

# Adrian

Lia uyanık kalmaya çalıştı.

Kafasını oynatarak, kendini çimdikleyerek ve son olarak yanaklarına hafifçe vurarak uykuya karşı tüm gücüyle direnmişti.

Ama bir işe yaramamıştı.

Araba kapısına yaslanıp uyuyakalmıştı çünkü uyanık kalmaya çalışırken aynı zamanda benimle mesafesini korumaya yemin etmişti.

İşaret parmağım baldırında ritim tutarken bütün çabasını izlemiştim. Yapmam gereken, yalnızca kaçınılmazı beklemektir.

Genelde insanlar; kararlılıklarının saf gücüyle bir şeyleri değiştirebileceklerini, tehlike sinyallerinin beyinlerini harekete geçireceğini ve bunun, bedenlerinin ileriye atılması için yeterli olacağını düşünürlerdi. Anlayamadıkları şey, beynin kendiyi çelişip farklı sinyaller gönderebileceğiydi. Ne de olsa bedenin yorgunluğu, beynin komplolarına üstün gelebilirdi— gelecekti de.

Dirseğini kavrayıp Lia'yı daha yakınıma çektim. Kafası rahatsız bir pozisyonda göğsüne düşerken kıpırdamadı bile. Onu biraz çevirdiğimde başı, bacağıma yaslandı.

Gül kokusu burnuma doldu. Yalnızca gül gibi kokmuyor, aynı zamanda onun gibi de hissettiriyordu. Güzeldi, küçüktü ve yoldan geçen herhangi biri tarafından koparılabilirdi. Hızla çiçek açar, aynı hızda ölürdü.

Maalesef yoldan geçen kişi, onun en kötü kâbusundan başkası değildi.

Lia hafifçe iç geçirdiğinde, korumalarımı tutup o sesi kafalarından silmek istedim. Onun bu hâlini görüp duymalarından hoşlanmamıştım.

Özel olarak umursamamalıydım ama bir şeyler değişmişti. Değişimin, Lia'yı o gece gördüğümde mi yoksa bugünkü performansından sonra mı başladığını bilmiyordum. Ya da ben dudaklarını yalayıp yutarken ağzıma inlediğinde de işim bitmiş olabilirdi.

Dudakları şimdi kırmızıydı. Biraz morarmış, biraz da hırpalanmıştı. Tıpkı onun gibi.

Lia Morelli, dosyasında yazarlardan çok daha fazlasıydı. Dosyadaki fotoğraflar melek yüzlü minyon bir kadını gösterse de hiçbiri, mavi gözlerindeki rahatsız edici bakışı ya da ruhunu tüketen yalnızlığı yansıtmıyordu.

Onun kırgın bir mizacı, dikkatli gözlerden sakladığı bir yarası vardı. Fakat tedavi edilmeyen yaraların iltihaplandığı gerçeğine gözlerini kapamıştı.

İnsanların yaralarından istifade etmek benim uzmanlık alanımdı. Onları paramparça etmek, en iyi yaptığım şeydi.

Her yönümlü ebeveynlerimin oğluydum.

Yine de Lia'yla bir ilişki içine girmeyi istememeliydim.

Ortak bir özelliğimiz olduğu için mi bunu istiyordum? Yoksa incinmiş tabiatını, kırılğan bir dış yüzeyle sakladığı için miydi?

Spot ışığının altında parlayarak dans edişini izlediğimde, ruhani güzelliğini ya da meleksi yüzünü görmemiştim. Zarifliğini ve performans tekniğini de görmemiştim.

Işıқта çürümeye yüz tutan karanlığını görmüştüm. Gerçek kimliğinden kaçmak için elinden geleni ardına koymayan birini görmüştüm.

Bu da zincirleme olaylar silsilesine yol açmıştı.

“Onun evine gitmek istediğinizden emin misiniz, efendim?” Kolya Rusça konuşurken, gözleri yolcu koltuğuna döndü ve bakışlarımı buldu.

“Onu yanımıza almak daha mantıklı olmaz mı?” Yan, ona katıldı.

“Alıp ne yapalım? Ona işkence mi edelim?” Aynı dilde konuştum.

Saçından kaçan bir tutamı yüzünden çektim. Parmaklarımı yumuşak, koyu bal rengi saçlarına gömdüm. Lia, sözlerimin etkisini hissetmişçesine titredi.

Evet, ona işkence etmek daha kolay olurdu. Fakat bu, bana ihtiyacım olan cevapları sağlamazdı ve nedeni basitti.

“O hiçbir şey bilmiyor,” dedim korumalarım.

Kolya omzunu kaldırdı. “Numara yapıyor olabilir.”

“Beni kandıracak kadar yetenekli değil. Yani hayır, numara yapmıyor.” Gül kokusunu içime çektiğimde biraz korku ve çokça teslimiyet dolu tadını hatırladım.

Bana boyun eğecek miydi yoksa... başka yöntemlere mi başvurmak zorunda kalacaktım?

Parmağımı morarmış dudaklarına sürttüm, aralandıkla-

ında başparmağım tam ortalarına yerleşti. Parmağım sıkı, küçük ağızına girerken, dudaklarının aletimin etrafına sarılmasının çaresiz ihtiyacıyla karanlık arzuya teslim olmuşum.

“O zaman onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?” Kolya, milyon dolarlık soruyu sormuştu.

“Değişir.”

“Neye göre?”

“Onun değerine göre.”

Gerçek şuydu ki Lia’yı şimdiye dek kullanmalıydım, bir şey bilip bilmemesi önemli değildi. Fakat isyankâr yanım onun nereye gideceğini görmek istiyordu.

Ne kadar *ileri* gideceğini.

Her durumda kararımdan pişman olacağımı hissediyordum, en azından önce merakımı tatmin edebilirdim.

Araba, Lia’nın apartmanının otoparkında durdu.

Yan, kapıyı açtığı anda kollarımdaki Lia’yla arabadan indim. Hafif, küçük ve oldukça yumuşaktı. Kafası göğsüme yaslanırken kolu cansız bir şekilde yana düştü.

“Biraz dinlenin,” dedim adamlarıma ve asansöre ilerledim. Onun katının kodunu girdim, dairesine ulaştığımda bip sesi koridoru doldurana dek birkaç numara daha tuşladım.

Bilgisayar korsanlarımın bana veremeyeceği kod yoktu. Onun süslü binasından daha zorlu durumlarla baş etmiştik.

İçeri adım atar atmaz, girişteki otomatik ışık devreye girdi. Lia bana sokulmuş bir hâldeyken orada dikiliyordum. Ağırlığı –daha doğrusu hafifliği– yine aklımı kurcalamaya başlamıştı. Tüy hafifliğindeydi, ağırlığı neredeyse bir çocuğunki kadardı. Bazen dans ettiğinde hiç kemiği yokmuş ya da normal bir insana kıyasla çok daha az varmış gibi görünüyordu.

Onu sıkıca tutarken dairesini kafama kazıdım. Ferahtı, şehrın parlayan ışıklarının açık manzarasına sahipti. Işıldayan yer döşemesi tertemizdi ve pembe bir koltuğu vardı.

Duvarlarda sayısız balerinin resimleri vardı. Yüzleri ya gölgelenmişti ya da görünmezdi.

Bakışlarım her duvarı, her yüzeyi inceledi ama kendisine ait hiçbir fotoğraf yoktu.

Bir tane bile.

Cam raflarda sergilenen birkaç ödül vardı ama yüzüne dair hiçbir iz yoktu.

Hımm. Aklımda birkaç teori oluşmuştu. En öne çıkanı, kendisiyle kapana kısılmış hissetmeyi sevmediğiydi.

Yatak odasını bulmam uzun sürmedi. Onu yatağa bıraktıktan sonra kabanını kollarından aşağı sıyırdım. Yanakları kızarmış, dudakları aralanmıştı.

Kabanını çıkardığımda, uykusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldandıktan sonra nefesi düzene girdi. Onu kısa bir süre izledim, ardından bakışlarım odanın kalanını taradı. Mobilyaları minimal olmasına rağmen burası da ferahtı.

Komodinin üstündeki iki hap kutusu dikkatimi çekti. Sağlık raporlarına göre, uyku ilacıyla antidepresan kullanıyordu. Gözetiminde olduğu psikoterapistle söylediği gibi depresyonu aniden gelip gitse de uykusuzluğu daimiydi.

Fakat raporlarından saklamak için tonla para ödediği şey, antidepresanlarından çok daha güçlü bir şeyi kullanmasıydı.

Dikkatim tekrar ona döndü. Tamamen hareketsiz, düz bir pozisyonda yatıyordu. Ayakları aynı hizada, kolları her iki yanındaydı.

Bu kadın, hayatta olmasına rağmen tıpkı bir ölü gibi uyuyordu.

Gözleri, göz kapaklarının arkasında hareket ediyor, dudaklarıyla çenesi titriyordu. Yorganı iki yanındaki ellerinde buruştururken ağzından acı dolu bir inilti çıktı.

*İşte oradaydı.*

Kaydını sildirmek için para ödediği, birkaç yıl önce morfine başvurmasına neden olan o sebep.

Bedeni rahatsız görünen bir açıyla yataktan yükseldikten sonra önceki pozisyonuna geri döndü. Acı iniltileri daha da yükselerek karmaşık bir hâl aldı.

Bu yüzden yaşadığı ev ses geçirmezdi.

Bildiğim şeylere bir katkı sağladığını düşünmesem de onu izlemeye niyetliydim.

Genelde durumu daha iyi kavramak için öğrendiklerimi ilk elden deneyimlemek isterdim; ancak onun kırgın iniltileri ve göz yaşları istediğim etkiyi yaratmamıştı.

Gördüğüm şey, Instagram'da anı olarak paylaştığı melek-si yüzden ve sahnede büründüğü karakterlerden farklıydı.

Bu, sansürlenmemiş hâliyle oydu.

Geçmişinden kaçmaya çalışsa da onun kendisine musallat olmasına izin veren gerçek Lia Morelli'ydi.

Onu uyandırmak için omzuna dokunduğumda bileğimi yakaladı.

Gözleri ilk açıldığında kasvetli gökyüzü gibi soğuktu, sonra bana odaklandı. Tutuşu gevşedi ama beni bırakmadı.

“Sen,” diye mırıldandı, dili biraz dolanarak.

“Ben.”

“Beni şimdi mi sikeceksin?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bu bir teklif mi?”

“Teklife ihtiyacın mı var?” Gözleri yarı kapalıydı, sabah olduğunda bu konuşmaya dair hiçbir şey hatırlamayaçağından emindim.

“Hayır, Lenchka. İhtiyacım yok.”

“O hâlde neden başından beri planladığın şeyi almıyorsun, Adrian Volkov?”

Yumuşak dudaklarından çıkan ismim, ağzını aletimle doldurup başka nasıl sesler çıkaracağını duymak istememe neden olmuştu.

“Beni kışkırtma.” Elbisesini ve onun altındaki kıyafetleri çıkarıp içine girmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Eğer onu bünyemden atabilseydim, görüşüm daha açık olurdu.

Lia yattığı yerden kalkıp oturur pozisyona geçerken bileğimi bıraktı. Elbisesinin arkasına uzanıp fermuarı indirdi. Silkinerek elbiseyi çıkarıp yere atarken tüm hareketleri darmadağınaktı.

Provada giydiği ince eteği tekmeleyip attığında üstünde yalnızca, amıyla poposunu zar zor kapatan dar bir şeyle kaldı.

Meme uçları pembe kumaştan belli oluyordu. Kumaşı kaldırdığımda daha da sertleşip sertleşmeyeceklerini görmek istedim. Onları emip dilime karşı sertleştiklerini hissetmek çok daha iyi olurdu.

Yatağa geri yattığında saçları yastığa döküldü. Soluk, çıplak bacakları hafifçe ayrıldı. Konuştuğunda sesi arzuyla kısılmıştı. “Seni kışkırtıyorum o zaman.”

“Öyle mi?”

“Bana her halükârda sahip olacaksın. O zaman yap ve beni rahat bırak.”



“Neden seni rahat bırakmamı istiyorsun, Lia?” Direnemedim. Meme ucunu kumaşın üstünden kavrayarak başparmağımı üzerinde gezdirdim. Tahmin ettiğim gibi sertleşerek kumaştan iyice belli olmuştu, daha fazlasını istiyordu.

“Çünkü... ahhh...” Sırtı yataktan yükselirken kendini elime doğru itti.

Zevk iniltileri hayatımda duyduğum en erotik şeydi, şu anda pantolonumu zorlayan sikime yönelik doğrudan bir uyarıcıydı.

“Çünkü ne?” diye irdeledim, iki meme ucunu da zıt yönlere döndürürken.

“Çünkü sen... ahh... sen...” Elini aramıza sokup amını kapatan ince kumaşın çitçitlerini açtı. Parmakları klitorisinde daireler çizerken büyüyen ereksiyonumla onu izliyordum. Bana ayak uydurarak, meme uçlarındaki ritmime uyum sağlamıştı.

Yarı kapalı gözleriyle bana zar zor baksa da ona emir vermeme gerek kalmadan doğal şekilde izimden gidiyordu.

“Bana... normalde yapmadığım... şeyler yaptırıyorsun... ahhh...” Bedeni yatakta kıvrılırken gözleri geriye kaymıştı, dudağı dişlerinin arasındaydı.

Orgazma ulaştığını görmek bir sanat eseriymiş, sahnedeki performansını görmekten bile daha iyiydi. Tüm bedeni canlanıyor, kendini tamamen bırakıyordu.

Buna azmayanı siksinler.

Yükseldiği yerden inmesi birkaç saniyesini aldı. Yavaşça daireler çizmeye devam ederken gözleri, elle tutulur bir arzuyla öylesine kararmıştı ki arzusunun tadını alabiliyordum.

“Beni sikmeyecek misin?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Daha az önce orgazm olmadın mı?”

“Mmmm,” diye inledi hafifçe. Onu bırakmadan önce meme uçlarını son kez çimdiklemişim.

Bakışları kendine geldi. “Ne... neden?”

“Çünkü ben tecavüzcü değilim, Lenoçka.” Bir saç tutamını gözlerinden çektim. “Uyu. Seninle sabah ilgileneceğim.”

Kafasını salladı. “Ben de istiyorsam tecavüz olmaz.”

“İstiyor musun? Yalnızca benden kurtulmak istediğini sanıyordum.”

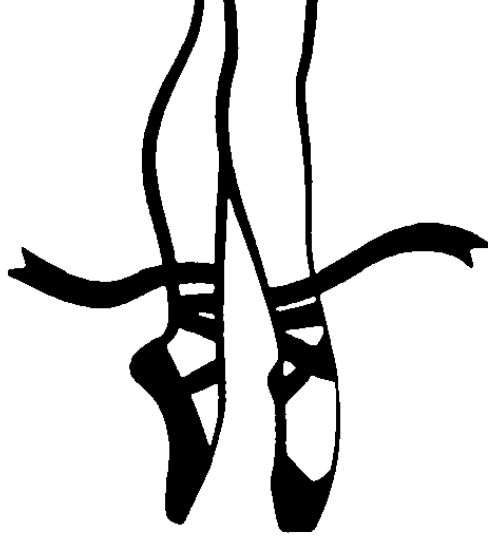
“O da var. Beni sikersen, bütün bunlar son bulacak.”

“Son bulacağını kim söyledi?”

Kaşları çatılsa da ne demek istediğimi açıklamadım.

Ona genelde yapmadığı şeyleri yaptırdığımı söylemişti.

İkimiz de aynı şekilde hissediyorduk.



7

Lia

Güçlü eller etrafıma sarılmıştı. Beni taşıyor, tutuyorlardı. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir duyguya yenik düşmek üzereydim. Küçükken hayalini kurduğum bir duyguya.

Ama sonra, bileklerim çelik gibi tutuşuyla başımın üstünde sabitlenmişti. Gözlerim aniden açıldığında tepemde durup beni yatağa çivileyen gölgeli figürü gördüm.

İçerisi karanlık olsa da yüz hatlarını seçebiliyordum.

O sert hatlar ve sakin görünüş. O yoğun gözler ve çenesinin duruşu.

Benim karanlık yabancım. Katil. İşkenceci.

Adrian.

Diziyle bacaklarımı ayırırken, altındaki bedenim tamamen gevşedi. Boştaki eli külotumu yırttı. Sonra, vahşi bir güçle içime girdi. Haykırırken sırtım gerilip yataktan yükseldi.

Sanki niyeti canımı yakmakmış ve her giriş çıkışıyla beni cezalandırıyormuş gibi sertçe sikiyordu. Kalçalarının

vahşi gücüyle kasıkları tenime çarparken hava kötü niyetiyle doluyor, göğsüme çarpıyordu.

“Bunu seviyorsun, değil mi Lia?” Sesi, altındaki gizli tona rağmen kadife gibiydi. “Küçük bir sürtük gibi sertçe sikilmeyi seviyorsun.”

Kafamı sallarken konuşmak için dudaklarımı araladığımda avucuyla ağzımı kapatarak sözlerimi bastırdı.

“Evet, seviyorsun. Az önce beni düşünerek kendine dokunuyordun. Amının sikimi nasıl sardığına bak.”

Tekrar başımı sallarken yaşlar gözlerime batıyordu. Böyle bir insan olduğumu düşünmeyi reddediyordum. Böyle sapkın eylemlerden zevk alan biri olduğumu düşünmeyi reddediyordum.

Fakat o günahkâr ağzından çıkan her kelimeyle merkezim karıncalanıyor, başım dönüyordu. Böyle hareketsiz bırakılmak da korkutucu bir beklenti katıyordu. Çıkardığım her ses, boğuk ve rahatsız ediciydi.

Beni bırakmadı.

Aksine tutuşu sıkılaştı, ritmi vahşi bir hıza ulaştı. Beni, tanıştığımız andan beri bana sahipmiş gibi sikiyordu. Sanki bunca zaman boyunca ona ait olan şeyi alıyormuş gibi.

Vajinamın duvarları kasılıyordu. Merkezimde başlayan elektrik akımı omurgama ulaştı, sonra da bütün bedenime yayıldı.

“Mmm...” diye inledim.

“İşte.” Sözleri karanlık ve sadistçeydi. “Gerçek yüzünü gösteriyorsun. Ele geçirilmeyi, sahip olunmayı seviyorsun. Sanki ilk ve son seferinmiş gibi sikilmeyi seviyorsun. Sahnede hissetmeye çalıştığın şey de bu, değil mi?” Eğilip ku-

lak mememi dişlerinin arasına aldığında şehvetle fısıldadı.  
“Tamamen kendini bırakmak.”

Vücudum orgazma hazırlanırken sırtım yataktan yükseldi.

Patlayıcı orgazm, avucumun içindeydi. Sadece kısa bir süreye ihtiyacım vardı, ona ulaşmak üzereydim.

İrkilerek uyandım.

Kısa bir süre ne olduğunu anlayamadım. Adrian üzerimde değildi ve parmaklarım, sızlayan kadınlığımı okşuyordu.

*Kahretsin.*

Bu... rüya mıydı?

Saçlarım terle şakaklarıma yapışmıştı, kalbim öyle düzensiz atıyordu ki göğsümden çıkmamasına şaşırılmışım.

İlkel rüyalar görmek benim için yeni değildi. Daha önce halüsinasyon gördüğüm de olmuştu. Bu nedenle bir savunma mekanizması bulmuş, gerçek olup olmadıklarını anlamak için acı eşiğimi test etmeye başlamıştım.

Rüya yüzünden kendime dokunduğum gerçeğiyle yanaklarım kızardı.

Elimi en hassas noktamdan çekerken, kemiklerime kadar utançla doldum.

“Orgazmdan tam önce durmak rahatsız edici olmalı.”

Dondum, gözlerim kocaman olurken kafamı yavaşça yana çevirdim. Duyduğum şeyin doğru olma ihtimali yoktu. Hayal gücümün bir oyunu olmalıydı. Belki de bunu rüyamla ilişkilendiriyordum.

Belki de yine rüyada kapana kısılmıştım.

Çünkü hiçbir şey önümdeki manzarayı açıklayamazdı. Adrian, yatağın yanındaki makyaj masamın sandalye-

sinde oturmuş, ayak bileklerini üst üste atmıştı. Kabanı kolçağın üstündeydi. Gömleğinin iki kolu da dirseklerine kadar kıvrılmış, tamamen dövmeyle kaplı sıkı kollarını öne çıkarmıştı.

Balkondan gelen yumuşak sabah ışığı, onun hatlarını daha az sert ya da daha az yakıcı yapmıyordu. Az önce rüyamda gördüğüm yüzden hiçbir farkı yoktu.

İşaret parmağını hafifçe baldırına vuruyordu. Gözlerindeki bakış karanlıktı, odaklıydı ve sesini bile çıkarmadan binlerce kelime söylüyordu.

Hayır, bu gerçek değildi.

Aşağı uzanıp baldırımı çimdikledim. Acı tenimde patlarken yüzümü buruşturdum.

Adrian kaybolmamıştı.

*Aman Tanrım. Neden kaybolmuyordu?*

Bakışları hâlâ baldırımın üzerinde olan elimdeydi, yüzüme bakmadan önce gözlerinden bir şey geçip gitti.

“Burada ne arıyorsun?” Manzarayı sindirmeye çalışırken zar zor fısıldamıştım.

“Seni dün gece sarhoş olduktan sonra eve getirdim.”

Kalkıp oturdum, baş ağrısı şakaklarımı neredeyse delip geçerken acıyla inledim. Dün gecenin anıları, kendimi bir kar küresinden izliyormuşum gibi yavaşça geri geliyordu.

Gözlerim büyüdü.

Onu öpmüştüm.

İşin aslı, o beni öpmüştü. Ben de karşılık vermiştim. Sonra arabasına binmiştik ve sonrası... boşluktu.

Yorganın altında kendime baktım. Üzerimde yalnızca mayom vardı, çitçitler açıktı ve sızlayan amımı sergiliyordu. Kıyafetlerim yatağın yan tarafına saçılmıştı.

Yorganı çeneme kadar çektim, yanaklarımın kızarmasıyla mücadele ederken bakışlarım tekrar ona döndü.

Adrian. Yolu evime düşen şeytan.

Sanki durumuma şahit olmamış ve beni orgazm olurken izlememiş gibi sakın hatta soğukkanlı duruyordu.

Kalbim küt küt atarken durdum.

*Bir dakika.*

Beni orgazm olurken mi izlemişti? O da rüyaydı, öyle olmalıydı. Onun önünde orgazm olmuş olmamın imkânı yoktu.

*Değil mi?*

“Başından beri burada mıydın?” diye sordum dikkatlice, neredeyse korkuyla.

“Evet.”

“İçeri nasıl girdin?”

“Bana kodu söyledin.”

Bunu neden hatırlayamıyordum? Zaten neden sarhoş olmuşum ki? Nedenini biliyordum pekâlâ, gevşemek içindi ama sonucuna değmiş miydi?

“Başka bir şey oldu mu?”

Kaşını kaldırdı. “Ne gibi?”

“Şey... gibi...”

“Seni sikmemi isteyip yapmadığımda kendine dokunarak boşalman gibi mi?”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum, keşke zeminle bütünleşebilseydim.

Adrian ayağa kalkıp yanımda dikildiğinde başımı kaldırdım. “Artık sarhoş olmadığına göre, isteğini yerine getirebilirim.”

“Onu kastetmemiştim,” dedim nefes nefese.

“Kastetmemiş miydin?”

“Evet, sözlerim anlamsızdı.”

“Sıklıkla anlamsız sözler söyleyip ardından kendine dokunarak orgazm olur musun, Lia?” Az önce bacaklarımın arasında olan elimi, eline alıp yüzüne götürdü.

Kokumu derince içine çekerken yanaklarım utançla yanıyordu. “Bu çok büyük bir çelişki değil mi?”

Elimi, sanki ateşten kurtarıyormuşçasına hızla ve aceleyle onunkinden çektim.

Kolu sakın bir ilgisizlikle yanına düşse de hareket etmedi, gitmedi. Beni izleyerek ve olduğundan daha korkunç görünerek orada dikiliyordu.

Hislerim, darmadağın olmuştu. Kalbim, onu göğüs kafesime bağlayacak hiçbir şey olmadan uğuldayıp küt küt atıyordu.

“Bunu istemiyorum,” diye mırıldandım.

“Sarhoş hâlin, ayık hâlinden daha dürüst gibi duruyor.”

“Beni, seninle cinsel aktivitelerde bulunmaya mı zorlayacaksın?”

“Zorlamak mı?” diye tekrarladı, gözlerinde hafif bir eğlence pırıltısıyla. “Dün gece ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Ne söylemiş olabileceğini bulmak için beynime işkence ettim, arzulu eylemlerimin her bir hatırasıyla yanaklarım daha da yandı. Ondan beni sikmesini istediğime inanamıyordum.

Tanrım, neredeyse bunun için yalvarmıştım.

Hayatta kalma sınırim neredeydi? Sözümü dinleseydi, beni becermesine izin mi verecektim?

Sorunun cevabını aklımdan çıkardım. O durumda ne yapacağımı gerçekten bilmek istemiyordum.



“Hatırlıyor musun?” diye irdeledi, bir anlığına bile inanmadığım sakinliğiyle. Bu adam gözünü bile kırpmadan insanların hayatını mahvetme yetisine sahipti.

Başımı salladım.

“Sözcüklerini kullan, Lia.”

“Hatırlıyorum,” diye mırıldandım.

“Ne söylemiştim?”

“Tecavüzcü olmadığını.”

“Doğru. Başka ne dedim?”

Kafası karışmış hâlde ona baktım.

“Ondan sonra ne söyledim? Hatırladığını biliyorum.”

“Sabah benimle ilgileneceğini.” Sözcükler, ağızımdan fısıltı halinde çıktı.

“Sabah oldu.” Yorganı kavradığında kumaşın üzerindeki tutuşumu sıkılaştırdım. Bırakırsam ve dikkatle ördüğü ağına düşersem, asla çıkış yolu bulamayacaktım.

Cazibesinin ve beni dikkatlice ölümcül dünyasının ortasına getirişinin kokusunu alabiliyordum. Önce, soğukkanlılıkla birini öldürdüğünü görmüştüm, daha sonra gitmeme izin vermişti. O bile hesaplanmış bir hareketti. Yatağımın altına, pencerelerden dışarı bakarak bütün hafta onu düşünmem için yapılmış bir dalavereydi. Kapılarımı kilitleyip sonrasında birkaç kere kontrol etmeme ve gölgesini arayarak lanet olası dikiz aynamdan bakmama neden olmuştu.

Özel provada boy göstermek, istediği her yere girebileceğini bana söyleme şekliydi. Nereye gidersem beni bulacağını gösteriyordu.

Akşam yemeği de beni gevşetmek için yapılmış hesaplı bir hareketti ki ödümü koparmadan bana yaklaşabilsin.

Bu adamla ilgili hiçbir şey normal değildi. Normal ol-

duğunu hiç düşünmemiştim, hiç de düşünmeyecektim. Şüphesiz ki istediğinin peşinden gidecek türden biriydi.

Şimdi istediği bendim.

Yorganı sıkıca tutmaya devam ederken çenem titriyordu. Aptal değildim, biliyordum ki isteseydi onu her an çekip alabilirdi. Benim iki katım olmasının yanı sıra, bir katildi. Ben zarıflığe ve inceliğe alışıkken o, kaba kuvvet kullanan biriydi.

“Bunların hepsini beni sikmek için mi yaptın?” diye mırıldandım.

“Bunların hepsi derken?”

“Bana zaman vermen. Akşam yemeği, öpücük. Sarhoşken bana dokunmaman.”

“Söylediğim gibi yemek seni tanımak içindi. Öpücük de dudaklarını tatmak istediğim için. Sana sarhoşken dokunmadım çünkü seni becerirken kafanın yerinde olmasına ihtiyacım var. İlk soruna dönersek, peşine düştüğüm gerçeğiyle başa çıkman için sana zaman verdim.”

“Gitmeme izin verdiğini sanmıştım.”

“Buna inanmayacak kadar akıllısın. Bütün hafta boyunca diken üstündeydin, ben hayatına geri gelene dek bekleyip sabrediyordun.”

“Beni... izliyor muydun?”

“Evet.”

“Takipçi bir sapık mısın?”

“Daha kötüsüyüm, Lenoçka ama kendine dokunup daha önce kimsenin görmediği bir yanını bana gösterirken bunu zaten biliyordun.”

“Ne yaptığımı bilecek kadar aklım başımda değildi.” Bu sözleri söylerken yanaklarım daha fazla yandı.

Dilini şaklattı, çenesindeki bir kas seğirirken donakaldım. “Yalan söyleme. Özellikle de bana.”

Yumruklarımı sıkmaktan eklemelerim ağrıyordu, içimin kendi içinde eridiğini hissedebiliyordum. Onu durdurmak için yapabileceğim hiç ama hiçbir şey yoktu.

Savaşırsam, boyun eğmemi sağılardı.

Kaçmaya çalışırsam, beni yakalar ve muhtemelen canımı yakardı.

Canımın yanmaması için olası tek seçeneğim, eline bir fırsat verip istediğini yapmasına izin vererek beni rahat bırakmasını umut etmektir. Herkesin yaptığı gibi, beni ele geçirdikten sonra elde tutulabilir bir şey olmadığını fark etmesini umut etmektir.

İnsanların uzaktan hayranlık duyduğu bir elmastım ama elde ettiklerinde karşılaştıkları şey, kara bir taşın ibaretti.

Adrian yorgana asıldı. “Bırak.”

Hayata tutunacak tek dalımı bırakma konusunda bilinçli olarak tırnaklarımı yorgana geçirdim.

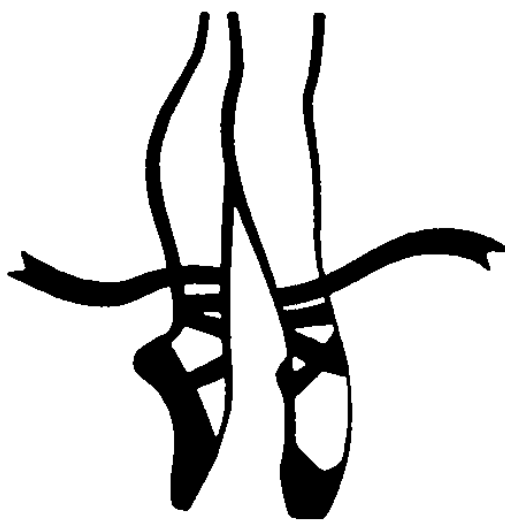
“Seni becermeyeceğim.” Duraksadı. “Henüz.”

Bu beni olması gerektiği kadar rahatlatmadı. Aksine, midemde bir oyuk yarattı.

Keşke beni becerip işini bitirseydi. Sarhoş olmadığım için de bunu ondan isteyemiyordum.

O yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Bıraktım.



## 8 Lia

Üzerimde yalnızca, en hassas yerimde çıtçıtı açık olan mayomla yatıyordum.

Adrian başta mekanik şekilde beni izliyordu, gördüğüyle hiç ilgilenmiyormuş gibiydi. Bana, sanki ben yalnızca yoluna çıkmış bir objeymişim gibi bakıyordu.

Fakat durum böyle olsaydı, neden beni istesindi ki? Neden beni ele geçirmek için bu kadar ısrarcıydı?

“Bunu, birini öldürmene tanıklık eden herkese yapıyor musun?” Havada birikip göğsüme çarpan gerilimi defetmek amacıyla sordum.

“Bu derken?” Bakışları kısa süreliğine yüzüme döndü.

“Bilirsin işte.”

“O kelimeyi söyleyemeyecek kadar iffetli misin, Lia?”

“*Sikmek,*” diye mırıldandım. “Gerektiğinde söyleyecek kadar iffetsizim.”

“Seni sikmeyeceğim.”

“O zaman ne yapmayı planlıyorsun?”

“Ona benzer bir şey.”

“Cinayetlerine tanıklık eden herkese sikmeye benzer bir şey yapıyor musun?”

“Hayır. Onları öldürüyorum.”

Duygusuz tonuna karşı boğazım tıkanı. İnsan hayatına hiç saygısı yoktu, değil mi? Herkesi, uygun gördüğü şekilde kurtulabileceği satranç tahtasının ikincil taşları olarak görüyor olmalıydı.

Parmaklarını mayomun dekoltesine geçirdi, hızla tek seferde aşağı indirerek çıplak memelerimi ortaya çıkardı.

Güçlkle nefes alırken iki yanımdaki ellerimle örtüyü buruşturuyordum. Beni boğazlayabilecek ya da ikiye ayırabilecek kadar büyük olan elini bana uzattı.

Düşünmeden elini tuttum, avuçlarım onunkinden daha küçüktü. Adrian’ı, amacını gerçekleştirmekten alıkoymak için elini kavramıştım.

Hareketimin sebebi, memelerime vahşice bakması olabilirdi. Bundan hoşlanmamıştım. Fakat meme uçlarımın onun merhametsiz bakışları altında hemen sertleşmesinden nefret etmiştim.

Adrian kaşını kaldırdı. Bir saniyede hakkımdan gelebilecek olsa da beni, onu bırakmaya zorlamadı. Ellerim onun kilerin etrafına sarılmıştı, onları tenimden bir santim uzakta tutuyorlardı. İleri geri bir dansla birbirimizi izlerken, onunla mı yoksa kendimle mi savaştığımı bilmiyordum.

Belki de ona olan korkunç tepkimle savaşıyordum. Bana dokunmasa da sıcaklığı tenimin altına işliyordu. Yalnızca memelerime bakıyordu ama kemiklerimden bir üperti geçmesine neden olmuştu. Bu ürpertiye kabul etmek istemesem de kalbimle göğüs kafesimin arasına sıkışmış şekilde oradaydı.

Tek düşünebildiğim, mayomun üzerinden meme uçlarını okşarken beni nasıl boşalttığı ya da rüyamda nasıl artan bir hızla içime girip çıktığını görüşümdü.

Bana gerçekten dokunduğunda ne olacağını bilmek istemiyordum. Bu düşünce sinirlerimde asit etkisi yaratarak beni eritiyor, felç ediyor ve çok korkutuyordu.

Aynı zamanda bütün bunların son bulmasını istiyordum. Onu ne kadar reddedersen, o kadar uzun süre ızdırap çekecektim.

Derin bir nefesle elini bırakıp kollarımın yanlara düşmesine izin verdim.

Uzun, erkeksi parmakları sert meme ucumun etrafına dolandı, önce nazikçe sonra da acıtma amacıyla sertçe döndürdü. Acıyı hissetmemek için burnumdan nefes alıp ağızımdan verdim.

Gelgelelim, işe yaramadı.

Meme uçlarım, merkezime bir zevk dalgası göndermişti. O kadar güçlüydü ki tüm bedenim hissetmişti. Dokunuşuyla tüm sinir uçlarım canlanmıştı, istesem bile saldırıyı durdurmanın yolu yoktu. Meme uçlarımın hassas ve kolayca uyarılmaya yatkın olması da hiç yardımcı olmuyordu.

Meme uçlarımla oynanmasını hep sevmiş olsam da küçük memelerimden dolayı bunu çok az deneyimleyebilmiştim. Fakat, Adrian umursuyor gibi durmuyordu. Onları çıldırıcı şekilde uyarıyordu, sanki bir ömür boyu memelerime dokunmuş gibiydi.

“Az önceki küçük bir isyan mıydı, Lia?” İki meme ucumu da sertçe çimdiklediğinde cıyaklayarak yataktan yükseldim.

“Mmm...”

“Bu bir cevap değil.”

Kafamı salladım.

“Kelimelerini kullan.” Sesi alçak olsa da sertti, itaatsizliğe yer bırakmayacak kadar kontrolcüydü.

“H-hayır.”

Bu defa daha sert döndürdü, sanki tenimi yırtmak istiyormuş gibiydi. İnlemeyle karışık acı bir çığlık attım. “Bana yalan söyleme demiştim. Bir kere daha ve sonra itaatsizliğinin çaresine bakmak zorunda kalacağım.”

“Evet, evet... ahhh...” Ağrıyan meme uçlarıma başparmaklarının uçlarıyla masaj yaparken sızlandım.

Mesajı açıktı. Ona itaat edersem, ödüllendirilecektim. Etmezsem, acı çektiğimden emin olacaktı.

Meme uçlarımı döndürüp çimdiklemeye devam etti. Sonra parmak uçlarını üzerlerinde gezdirdi, sanki onlara yeniden işkence etmeden önce biraz rahatlatıyormuş gibiydi.

O kadar uyarılmışım ki sadece memelerimle oynamasıyla boşalacağımı düşündüm. Bu bir ilk olurdu. Nedense, bunu yapabileceğine inanıyordum. Merkezim, parmaklarının ritmiyle eşzamanlı olan zevk patlamalarıyla zonkluyordu. Ritmi bazen sert ve hızlıyken kalan zamanda yavaş ve acı vericiydi.

Bıraktığı sol memem, parmaklarının eksikliğiyle karın-calanıp sızladı.

Adrian, mayoyu karnımın üstüne kadar kaldırıp parmaklarıyla göbeğimi takip etti. Tüm bedenim ürperirken irkildim.

“Hep bu kadar hassas mısın?”

Dudaklarımı büzdüm, Adrian, elini düz bir şekilde karnıma yerleştirirken diğeriyle meme ucumu sertçe çimdikledi. “Ahh... acıyor.”

“O zaman soru sorduğumda cevap versen iyi olur.”

“Hayır,” diye fısıldadım.

Fırtınalı gri gözlerini, vahşi bir bakış ele geçirdi. “Kimse bedenini hassaslaştıracak kadar doğru şekilde sana dokunmadı mı?”

“Bakire değilim... ahhh...” Başparmağının ucunu acıyan meme ucumun üzerine sürttüğünde inledim.

“Bu sorumu cevaplamıyor.” Keyfi kaçmış gibi, ses tonu da dokunuşu da sertleşmişti. “Amına girip, sikini senin bakire kanınla ıslatan herif hakkında bir şeyler bilmek isteseydim, onu bulup sana tam olarak nasıl dokunması gerektiğini öğretirdim. Muhtemelen sonrasında onu öldürdüm çünkü... eh, tanıklar hakkında nasıl hissettiğimi biliyorsun. Söyle bakalım Lia, daha önce kimse sana doğru şekilde dokundu mu? Kimse dilediğin gibi seni kendinden geçirdi mi?”

Hem sözlerinin sakinliğine hem de onların ardındaki tehdide karşı ürpermiştim, bariz bir şekilde titriyordum. Üzerimdeki akıl almaz etkisinden dolayı baldırlarım birbirine sürtüyordu.

Konuştuğumda, sesim iniltimden zar zor duyulmuştu. “Hayır.”

“Ama bunu diledin, değil mi? Sana porselen bebekmişsin gibi dokunduklarında, sen sertliği ve acının yakıcılığını diliyordun.”

Utanç içimi kemirirken başımı yastığa karşı çılgınca salladım.



Meme ucumu, benden acı dolu bir inleme koparacak kadar sertçe çimdikledi. “Bana yalan söylemen konusunda ne demiştin?”

“Ben senin gibi hasta değilim,” diyebildim gırtlığımdan gelen seslerin arasından.

“Ah, ama öylesin.” Elini aşağı kaydırıp en hassas noktamı avuçladı. “Mmm. Sırılsıklamsın, Lenchka.”

Sıcaklık kulaklarıma yükseldi, yüzümdeki apaçık utancı saklamaya çalışarak kafamı döndürdüm.

“Bana bak.”

Görmeye hiç hakkı olmadığı yanlarımı göstermeyi reddederek ona bakmadım.

Adrian meme ucumu döndürürken aynı anda iki parmağını ıslaklığında gezdirdi. “Sana, bana bakmanı söyledim.”

Tonundaki otorite, zevk ve acıyla birleşince ona bakmama sebep oldu. Dudaklarım sözsüz bir haykırış ya da çığlıkla aralanmıştı. Serbest bırakırsam hangi sesin çıkacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

“Sana dokunurken benden saklanmayacaksın, Lenchka.”

“Ben saklanmı... ahhh...” İki parmağını içime soktuğunda sesim iniltiyle son buldu.

“O cümleyi bitirme.”

“Mmm...” Onunla dolu olma hissiyle sırtım yataktan yükseldi. Böyle cinsel bir yakınlıkla dokunulmalı çok uzun zaman olmuştu. Şimdi yalnızca dokunulmuyordum, tamamen ve belirgin bir şekilde sahip olunuyordum. Tıpkı beni öptüğü zamanki gibi Adrian beni görünmez bir iple bedenine yakın tutuyordu. İpi çekiyor, ona asılıyordu ve sanki kukla bebekmişim gibi beni yanına sürüklüyordu.

“Çok darsın. Duvarlarının parmaklarımın etrafında kasıldığını hissediyor musun?”

Gözlerinde parlayan kontrollü arzudan başka yere bakmak istedim ama yapamadım. Bu yalnızca emri yüzünden de değildi. Parmakları içime girdiğimde, içimdeki bir şeyin kilidi açılmıştı. Vahşi, sert ve kontrolden çıkmıştı. Açık bir yön ya da iskele olmadan beni çeken kukla ipleri kadar merhametsizdi.

Ağına düşüyordum, iplerin tenime geçip onun merhametsiz giriş çıkışlarıyla daha da derine battığını hissedebiliyordum.

Elini içime ittiğinde inledim. Meme ucumu çimdikledi, zorlukla soludum.

Ritmi güçlü, vahşiydi ama düzensiz değildi. Açık bir niyete sahipti, hesaplıydı; tıpkı Adrian’la ilgili olan her şey gibi.

İçime girip çıkarken meme uçlarımı tekrar tekrar döndürdü. Her hareketiyle avucu klitorisime çarpıyordu, yıldızları görüyordum.

“Ne kadar ıslak olduğunu duyuyor musun, Lenoçka? Bunu ne kadar istediğini duyuyor musun? Bedeninin nasıl kontrolünü kaybettiğini?” Parmaklarını birkaç kere daha içime sokup çıkardı, sanki sözlerini ısrarla kafama sokar gibiydi. Aldığım zevkten ve avucunun klitorisime artan bir ritimle vurmasından dolayı çıkan sestem utanmalıyım.

Yine de ona karşılık verdim. Sırtım yataktan yükselirken bedenim, meme uçlarımdaki ve içimdeki parmaklarıyla buluştu.

Onun ritmine yetişebilmek için, bir şekilde bu rezil durumda eşit olabilmek için kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı.

Beynimde bir yerlerde bunun yanlış olduğunu biliyordum Zıveye ulaşmayı çalışmamam gerektiğini biliyordum ama o yanım yüzeye çıkamayacak kadar derine gömülmüştü.

Adrian, meme ucumu döndürüp parmaklarını dar duvarlarımın içinde kıvrırken avucuyla da klitorisimi ovuyordu.

Bu üçlü saldırı beni boşaltmıştı.

Düşüşü kucaklarken haykırdım. Sesimin, bana olası her yandan çarpan coşkuyu ifade etmesine izin verirken bundan çekinmiyordum.

“Ahhh... Ben... Ben... ahhh!” Bir hale, etrafımı sarıp beni ruhani bir deneyime ulaştırırken ağzım açık kaldı. Sanki çatıdan uçup Adrian’ın kollarında titreyen bedenimi izliyor gibiydim. Parmakları içimde, her yerimdeydi ve dalgaya binebilmek için kalçalarımı kaldırmıştım.

*Ona* binebilmek için.

Sonsuza dek havada, bu şekilde asılı kalacağımı zannettim. Belki de ölmüştüm, ruhum aşağıdaki bedenime bakıyordu. Hiç çıkışı olmayan bir ağa yakalanmış bedenime.

Adrian parmaklarını içimden çıkarıp ağzıma yerleştirdiğinde, beni bulunduğu yerden çekip yaşayanların dünyasına geri getirdi.

“Parmaklarımı emerek temizle.”

“Ama- Mmm...” Parmaklarını ağzımın içine ittiğinde sözlerim yarıda kesildi. Az önce içimde olan parmaklardı. Bana zevk verdiği parmaklar.

Yüzüm utançla yanıyordu. Yalnızca kendi tadımı almaktan değil, ayrıca parmaklarındaki ıslaklığımın miktarından dolayıldı. Onun yanında yapmam gereken son şey olmasına rağmen nasıl kendimi bıraktığımdan dolayıldı.

“Dilini hareket ettir, Lia.” Sesi sevecendi ama itaat edilmesi gereken sert sınırları barındırıyordu.

Yüzüm yanıp baldırlarım kasılırken, parmaklarını yaladım. Az önce yaşadığım orgazm henüz bitmemiş gibiydi. İrdeleyerek, başka şeylerin de geleceğine inanarak yüzeye yükseldi. Daha yoğun bir şeydi. Beni o hâlde daha uzun süre asılı tutacak bir şeydi.

Hiçbir şey hakkında düşünmek zorunda olmadığım hâlede. Yalnızca *hissedebileceğim* hâlede.

Ben parmaklarını yalayıp dilimi etraflarında kıvırırken, Adrian’ın delici gri gözleri benimkilerden bir an bile ayrılmadı. Parmakları birer sanat eseriymiş, göründükleri kadar erkeksi ve incedi.

“Kendinden geçtiğini hissediyor musun, Lia? Şimdi bana neden yalan söyleyemeyeceğini anladın mı?”

Yalamaya, emmeye devam ettim çünkü emir olarak başlasa da bir yanımda bu eylemden sapkın bir şekilde zevk alıyordu. Ve bu yanımda daha fazlasını istiyordu.

*Onun* daha fazlasını.

Adrian parmaklarını çekti, onları bir pat sesiyle serbest bıraktığımda üzerleri salyayla kaplıydı. Sonra parmaklarını dudaklarımı aralamak için kullandı.

Bu hareketi az önce yaptığı her şeyden daha sahiplenecekti. Orgazmdan ve meme uçlarımla oynamasından daha fazlasıydı. Emirlerinden ve tartışmaya kapalı taleplerinden daha fazla.

“Bana cevap ver.”

“E-evet...”

Başparmağını alt dudağımda gezdirdikten sonra dişlerime bastırdı. Yüzünden garip bir ifade geçti. Hemen geçip gitmişti ama kemiklerime ürperti göndermeyi başarmıştı.

Parmaklarını ağızıma geri sokmasını ya da üstüme çıkıp beni becermesini bekledim. Fakat meme ucumla ağızımı aynı anda bıraktıktan sonra üzerimi örtmek için yorganı yukarı çekti.

Sandalyeye yönelip ceketini alarak dışarı çıkmasını büyük bir şaşkınlıkla izledim.

Orada hareketsizce beklerken, dış kapının hafif klik sesini duyana dek bedenim de kalbim de tetikteydi.

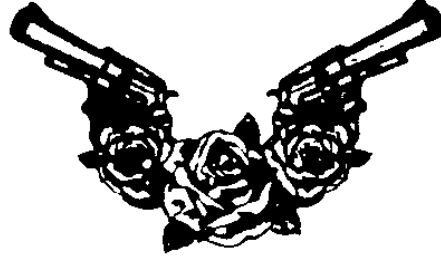
O... gitmiş miydi?

Bunun tatsız bir şaka olduğunu düşünerek birkaç dakika daha hareketsiz kaldım. Geri gelip ya başladığı işi bitireceğini ya da ne halt planladığını bana söyleyeceğini düşünüyordum.

Geri gelmedi.

Rahatlamış hissetmeliydim –*rahatlamıştım* da– sonunda o şerefsizden kurtulmuştum.

Yine de kukla ipleri ensemde gerilirken göğsümde boş bir ses yankılanıyordu.



## 9

# Adrian

Siktir.

*Ya da şunu çifte siktir yapalım.*

Kolya'yla Yan arabamın önünde duruyorlardı. Daha genç olan korumam, sigara içerken bir yandan da elini uzun saçlarından geçiriyordu. Kolya'ya da teklif etti ama o kafasını sallayıp Yan'ı Rusça azarladı. "Sigara içmek sağlığa zararlıdır."

"Kimsin sen, babam mı?"

"Öyle olsaydım, seni döve döve bu alışkanlığı bırakmanı sağlardım."

Yan, kendisinden büyüklere hiç saygısı olmadığı için dudak büktü. On dokuz yaşındaydı, haddinden fazla pervasızdı, kendini diğer kıdemli korumalara öldürtmesin diye Kolya onun arkasını temizlemek zorunda kalıyordu. Özellikle babamın arkada bıraktığı kıdemli korumalara.

Kolya, beni görünce kapıyı açmak için harekete geçse de ondan önce davrandım. Arka koltuğa geçip gömleğimin üst düğmelerini çözdüm.

Daha gözümü kırpmadan Kolya'yla Yan da arabaya binmişti.

"Nereye?" diye sordu, yönetimde ikinci adamım.

"Pakhan'ın evine."

Başını sallayıp soru sormadan arabayı çalıştırdı.

Sergei'nin evinde düzenlenen kahvaltılara katılmayı alışkanlık edinmemiş olsam da, dikkatimi yukarıda bıraktığım kadından ayırmam gerekiyordu.

Bir yanım arabayı durdurup kapıyı açmak, geri dönmek istiyordu. Başladığım işi bitirmek ve o, aletimin etrafına boşalırken çıkardığı erotik sesleri duymak istiyordu.

Ayrıca bu yanım, ona geçmişte dokunan tüm şerefsizlerin hatırasını silmek istiyordu, böylece bedeni yalnızca beni hatırlardı.

Fakat o yanım, ilk etapta bunu neden yaptığıma odaklanmıyordu. Lia'yı, onu becermek için ele geçirmiyordum. İstihbarat için ele geçiriyordum.

Benim dilimde, bilgi tüm silahlardan daha ölümcüldü. Kitle imha silahıydı. Psikopat annemden öğrendiğim herhangi bir şey varsa, o da zorluklara cesaretle göğüs germekti.

İnsanlar, kim daha büyük ve donanımlı birliğe sahipse onun kazanacağını düşünürdü. Anlayamadıkları şey şuydu ki; birlik, düşman hakkında bilgi toplamazsa fazla yol alamazdı. Bir veya iki savaş kazanabilirlerdi. Bin ya da birkaç kişiyi öldürebilirlerdi ama daha fazla bilgiye sahip olan savaşın galibi olurdu.

Hiçbir kaybı asla kabul etmeyecek şekilde yetiştirilmek, beni bilgi edinme ustasına dönüştürmüştü. Canavar ebeveynlerimin kombinasyonundan bile daha iyiydim.

Buna içten içe güldüm. Onlardan daha kötü bir hâle geldiysem neden onlara canavar diyordum?

Yine de canavarlar birbirlerini tanıyabilirdi ama birbirlerini pek sevmezlerdi.

Daha çok birbirlerinin mezarını kazmakla meşgul olurlardı.

Kazanmakla meşgul olurlardı.

Benim de odaklanmam gereken buydu, kazanmak. Lia Morelli'yle asıl görevim, bilgi edinmekti. Fakat onun çıkardığı erotik sesler, parmaklarımın etrafına boşalırken bana bakışı, sonra ebediyen bunu yapıyormuş gibi parmaklarımı yalayışının arasında bir yerde sınırlar bulanıklaşmıştı.

Hayatımda hiç, o an olduğum kadar sertleşmemiştim. Görevimi göz ardı etmişim, tıpkı dudaklarını aralayıp kendini tamamen bıraktığında yaptığım gibi.

Bu yüzden oradan ayrılmıştım. Kartlarımı doğru oynamalıydım ve bu, onun yakınında olduğum sürece gerçekleşmeyecekti.

“Bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu Yan. Konu açmak konusunda hep berbattı.

Kolya ona kafa salladı.

“Ne? Senin sormak istediğin de buydu.”

“Kes sesini, Yan,” diye azarladı kıdemli korumam.

“Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum.”

“Yan...” Derince iç çektim. “Soru sormadan önce ortamı tartman gerektiğini söylemiştim. Hiç ben ve Kolya’dan bir şey öğrendin mi?”

“İkinizin de çok sessiz olduğunu öğrendim. Ben konuşmazsam, kimse konuşmuyor.”

Kolya ona ters ters baktı.



“Ne?” Yan bir sigara çıkarıp yaktı. “Doğduğumdan beri beni bunaltıyorsun.”

Normalde ona sigarayı söndürmesini söyledim ama şu an umurumda bile değildi.

“O zaman neden hâlâ buradasın?” diye sordu Kolya.

Yan yumruğunu göğsüne vurdu. “Patronu korumak için özenle seçildim. Bu şeref kolay elde edilmez.”

“Seni kim seçtiyse, belli ki hata yapmış,” diye mırıldandı Kolya, alçak sesle.

Yan öfkelenmiş, geri gelip bana hizmet etmek için gittiği Spetsnaz\* Özel Kuvvetleri’nde son zamanlarda yaşadığı ‘tüm boktan şeyleri’ saymaya başladı. Kolya, bunu soğuk bir kayıtsızlıkla karşıladı çünkü Yan orada yalnızca iki yıl geçirmişti, ki bu da yönetimdeki ikinci adamımın orada geçirdiği süreye kıyasla hiçbir şeydi.

Atışmalarının bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin verdim. Bu zamanı sonraki planımı uygulamak için kullanmaya çalışsam da tek düşünebildiğim, dolgun dudaklar, dik memeler ve yumuşak, pembe bir amdı.

Hepsi bu da değildi. İnleme şekliydi. Orgazm olduktan sonra sersemlemiş bakışlarıydı. O görüntüyü beynimde istiyordum, anlık bir şey olarak değil de onu bünyemden tamamen atana dek tekrar tekrar ziyaret edebileceğim bir süreklilik olarak.

Sergei’nin malikânesine vardığımızda Kolya ve Yan sessizleşmişti. Arabadan inerken üst düğmemi ilikledim. Dün geceyi Lia’nın evini izleyerek, keşfederek geçirdiğim için hiç uyuyamamıştım.

Bu ilk değildi.

\* Rus özel harekât ekibi

Ekranlarımı izleyip istediğim istihbaratı elde edene kadar bilgisayar korsanlarımla birbirimize e-posta göndererek sabahladığım çok olmuştu.

Anormal uyku düzenim o günden sonra başlamıştı, öz annemin babamı yanına çekme niyetiyle kolumu kırdığı gün. Bunu tekrar yapmayacağına güvenememiştim, Georgy Volkov'un karısı olmak, onun gözüne girmek için beni tekrar tekrar kullanmayacağına.

Başarılı oldu, babamın korumalarının çoğunun ondan nefret etmesine rağmen evin hanımı oldu.

Yine de o geceden beri, kapımda belirir ve yemin ettiği gibi verdiği canı alır diye bir gözüm açık uyudum.

Yan, diğer askeri birlik liderlerinin yüksek rütbeli korumalarıyla birlikte girişte kaldı. Mikhail'in askerine sigara teklif edip Kirill'inkine nasıl onun değil de kadın kılıklı Aleksander'ın, Kirill'in yönetimde ikinci adamı olduğunu sorarak ona sataşıyordu. Yan bazen laf sokup sataşarak soy-tarı gibi davransa da tek amacı onlardan detaylı bilgi almaktı.

Pervasız olabilirdi ama benim felsefemi iyi anlıyor, ona göre plan yapıyordu. Bu, onu yakınımda tutmamın sebeplerinden biriydi.

Kolya, beni *Pakhan*'ın yemek odasına kadar takip etti. Bizim son gelen olduğumuz açıktı.

Sergei masanın başında otururken Vladimir solundaydı, sağındaki benim sandalyem boştu. Kalan sandalyelerde Mikhail, Igor, Kirill ve Damien oturuyordu. Kıdemli korumaları sağlam duvarlar gibi arkalarında duruyorlardı. Hepsi patronlarının yaygara koparıp koparmadığına bağlı olarak bazen hiçliğe bazen de birbirlerine doğru kaş çatıyorlardı.

“Adrian.” Sergei beni görünce şaşkınlığını gizlememişti. “Ne hoş bir sürpriz.”

“Seninle kahvaltı etmem gerektiğini düşündüm, Pakhan.”

“Evet, evet. Gel.”

“Bize asil yüzünü göstermen ne büyük incelik, Sör Volkov,” diye mırıldandı Damien.

“Sürpriz, gerçekten.” Kirill kahvesinden bir yudum alırken gözlüklerinin altından beni izliyordu. Bugün neden geldiğimi anlamak için kafasındaki çarkların döndüğünü hissedebiliyordum.

İkisini de görmezden gelerek yerime oturdum. Çok geçmeden hizmetçi elinde bir fincan sade kahveyle içeri girdi, önüme koyduktan sonra odadan çıktı.

Yumurta, jambon ve pastırmanın yanı sıra masada farklı hamur işleri de vardı. Bunun Damien’in oburluğunu yatıştırmak için olduğuna emindim çünkü biz konuşurken o hep bir şeyler çiğniyordu.

“Nerede kalmıştık?” diye devam etti Igor, onun lafını kesmeme aldırış etmeden. O birliğin temel dayanaklarından biriydi, babamın zamanından beri buradaydı.

Babamın bazı özelliklerine sahipti –acımasızlık gibi– ama Georgy Volkov’un aksine Igor Petrov akıllıydı. Hangi kartları oynayıp hangilerini gizli tutması gerektiğini biliyordu. O, Kirill ve Vladimir en çok izlediğim kişilerdi. Sakin görünseler de saldırdıklarında kimse ne geldiğini anlamazdı.

“İtalyanlarla ittifakımızı güçlendirmeliyiz,” diye homurdandı Mikhail, bariz bir sabırsızlıkla.

“Bence herhangi bir karar vermeden önce biraz daha gözetlemeliyiz,” dedi Kirill gelişigüzel şekilde.

Damien çatalını ona doğrulttu. “Gözetlemek ezikler içindir, Kirill.”

“Gözetlemek, başkalarını anlamamızı sağlar,” diye karşılık verdi Kirill.

“Çatışma onların işine bakmamızı sağlar.” Damien’in gözleri şiddet vaadiyle parlıyordu.

Igor, “Bir kez olsun yumruklarını denklemin dışında bırak, Orlov,” diyerek onu azarladı.

“Yumruklarım bize yeni bölgeler kazandırdı, demek istediğim benim örneğimi alıp kendi yumruklarını uyardırmaya ne dersin, ihtiyar? Sen de Mikhael. Fahişelik işi yüzünden amsalağı olmuşsun.”

“Seni kahrolası-”

“Orlov,” diye azarladı Sergei, Mikhael’in sözünü keserek.

“Ne?” Damien ağız dolusu hamur işini yutup parmaklarını yaladı. “Yalnızca gerçekleri söylüyordum, *Pakhan*.”

“Biraz saygı öğren.”

“Saygı öğrenilmez, kazanılır.” Bir çörek alıp onunla beni işaret etti. “Şu Volkov’un nasıl dilsiz, küçük bir prenses olduğuna bak, ama gerçekten konuştuğunda masadaki herkes susup dinleyecek.”

Ona aldırış etmeden kahvemi dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. Belki de buraya gelmek hataydı. Gerginliğimden kurtulmak için Kolya, Yan ve korumalarımın geri kalanıyla egzersiz yapabiliirdim. Şimdi, onların bitmek bilmeyen, her zamanki gibi işe yaramaz kavgalarına katılmak zorundaydım.

“Söyleyecek bir şeyin var mı, Adrian?” Kirill aldatıcı bir tatlılıkla sordu.

“Ne hakkında?”

“İtalyanlar. Onları araştırıyordun, değil mi?”

“Luciano ailesinin dinamiğini öğrenmeye başlıyorum, evet, ama bir sonuca varacak kadar yakın değilim.” Sergei’ye baktım. “İlerleme kaydedersen *Pakhan* bilecek.”

“Seni aceleye getirmekten hoşlanmıyorum,” dedi *Vor*.\*  
“Ama Luciano’lara ihtiyacımız var, Adrian.”

“Kolombiya karteliyle anlaşmalar yapıyorlar, bizim de buna dahil olmamız gerek,” diye açıkladı Vladimir, sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.

Sabah toplantılarına katılmamam, birliğin sırlarına ortak olmadığım anlamına gelmiyordu. Daha önce kardeşi Nikolai’yla olduğu gibi Sergei’yle de doğrudan bağlantım vardı. Bu masadaki hiçbir şey, *Pakhan* öncesinde bana fikrimi sormadan tartışılmazdı.

Igor parmaklarını önünde kenetleyerek odada umursadığı tek kişi benmişim gibi bakışlarımla buluştu. “Eğer Luciano’lar Güney Amerika kartellerine erişimin tamamını ele geçirirlerse, daha fazla güce sahip olacaklar. Etrafa dağılmış birkaç Rozetti dışında New York’u diğer ailelerden arındırarak bölgelerini çoktan temizlediler. Lazlo Luciano, onların huzurunda kimsenin nefes almadığından emin olmak için üzerimize gelecek kadar güce düşkün.”

Damien yumruğunu masaya vurarak kahve fincanlarını tıngırdattı. “Bırak gelsin, onu ve kahrolası askerlerini ezip geçerim.”

Kirill usanmış bir nefes verdi. “Savaş düşünülecek en son şey, ilk değil.”

“Belki de Kolombiyalılar işin içine girmeden hepsini

\* *Pakhan*’ın bir diğer ünvanı. Rusçada ‘hırsız’

öldürmeliyiz.” Damien, dahiyane bir fikir bulmuşçasına gözlerini kocaman açtı.

“Müttefiklerimize savaş ilan etmek, herkesin bize karşı ayaklanmasını sağlamanın kesin yolu,” Vladimir bir çocukla konuşuyormuş gibi sakince, yavaşça açıkladı.

“Onları da öldürürüz.” Damien sırttı.

“Lanet çeneni kapa, Orlov,” diye hırladı Mikhail.

“Yoksa ne? Kılıbık askerlerini üzerime mi salacaksın?”

“Kılıbık askerlerim hatta fahişelerim bile senden daha sağduyuludur.”

“Mesele şu ki,” Igor, Damien ve Mikhael’in ağız dalaşını yarıda kesti. “İtalyanlarla bu ortaklığa ihtiyacımız var.”

“Yakında senin için bir şeyim olacak, *Pakhan*,” dedim.

“Ne kadar yakında?” Sergei memnuniyetini gizlemedi.

“Kolombiyalılarla yapılacak anlaşmadan önce.”

“İşte şimdi konuşuyoruz.” Kirill sırttı. “Yöntemin ne?”

Acele etmeden kahvemi yudumlayarak acı tadının boğazımı sarmasına izin verdim. “Bu önemli değil. Önemli olan getirdiğim sonuçlar.”

“Her zamanki gibi.” Sergei meyve suyu dolu bardağını bana doğru kaldırdığında, ben de fincanımı kaldırdım.

Kirill, şüphesiz ki yöntemimi anlamak için hâlâ beni izliyordu. İtalyanların içine nasıl gireceğimi kimse bilmeyecekti.

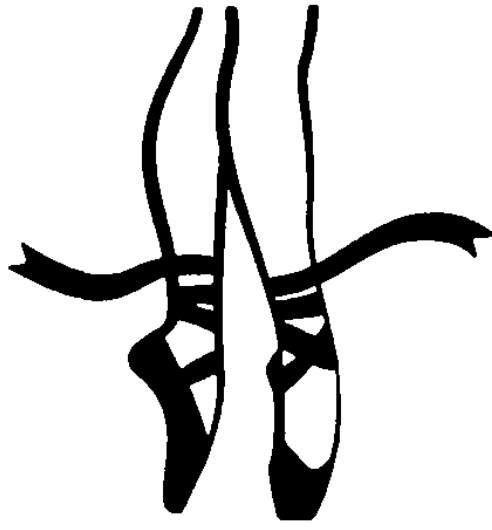
Birkaç gün önce olsaydı, onlara Lia Morelli hakkındaki her şeyi anlatırdım ama bugünden sonra, benimle kendim arasında kilitli kalacaktı.

O artık benim sırrımdı.

Kirli.

Tehlikeli.

Ve tamamen mahvolmuş.



## 10 Lia

Hayat devam ediyordu.

Ya da bir hafta geçmişken buna inanmak istiyordum.

Kendimi toparlama girişimimde, hayatım devam ediyormuş gibi yapmıştım. Bir cinayete tanıklık edip katili öpmemiş, sonra da onunla sevişmeyi hayal edip tahrikleriyle iki kez boşalmamışım gibi yapmıştım.

Sarhoşken yaşadığım orgazm mı? Evet, o tamamen ben değildim. Ben yalnızca, meme uçlarımla oynayarak neden olduğu yıkıma biraz daha sürtünme eklemiştim.

Tüm bunların suçunu meme uçlarımla ne kadar hassas olduğuna ya da ne kadar sarhoş olduğuma atabilirdim. Gerçek şu ki onun varlığı ve sakin vahşiliği beni tahrik ediyordu.

Hepsi bu da değildi. Ondan beni becermesini istemişim.

Sarhoş hâlimle istediğini alması için ona neredeyse yalvarmıştım. Evet, beni rahat bırakması için süreci hızlandıracağını düşünmüştüm ama içten içe bu ahlaksızlığı arzuluyordum.

Belki de fazlaca.

Ryan'ın kollarına düşerken derin nefes aldım. Bugünün provasındaki son figürümüzdü, eve gidip battaniyeye sarınarak biraz müzik dinlemeye çok hazırdım. Umarım haplarını almadan uyuyabilirdim.

Ve kâbus görmeden.

Ryan'ın parmakları kalçamda yukarı kaydı, beni yere bırakırken kalçamı avuçladı.

Hep böyle boktan şeyler yapıyor, yapmaması gerekirken bana dokunuyordu. Sanki bedenim onun incelemek istediği egzotik bir hayvana aitmiş gibi beni okşuyordu.

“Bırak beni,” dedim alçak sesle.

“Bu koreografinin bir parçası, tatlım.”

“Hayır değil.” Onu ittim ama parmaklarını kalça kemiğime batırdı.

“Âşıkmişiz gibi davranmamız gerekiyor, o yüzden biraz daha işbirlikçi olmaya ne dersin?”

“Buna rol yapma deniyor, Ryan. Bu gerçek değil.”

“Gerçek rol yapma, gerçek hayattan elde edilir.” Dudaklarını yalarken ereksiyonunu belli belirsiz şekilde karnıma sürttü. “Bir ara denemelisin, *yaşamayı*.”

Midem tiksintiyle dolarken ona dirsek attım. Ne kadar ikiyüzlüydüm. Bir hafta önce evimi terk ettiğinden beri lanet olası bir katili düşünüyordum ama dans partnerime karşı tiksintiden başka bir şey hissetmiyordum.

Ryan'ın ciddi davranış problemleri vardı. Onu ne kadar uzaklaştırırsam uzaklaştırıyım, bunu davet olarak görüp daha fazlası için tekrar tekrar hamle yapıyordu. Kusursuz duruşu ve tekniği yüzünden ona, dansçı olarak saygı duysam da insan olarak ondan nefret ediyordum.



Kulağıma eğilip fısıldadı. “Seni her zaman yakaladığım için bana güvenmen lazım, tatlım.”

“*Rol yaparken.*” Onu tekrar itmeyi denedim.

“Burada ne oluyor?” Ryan’ın son kazancı Hannah, aramıza girerek bana ters ters baktı.

Ryan sırtarak beni bıraktı. “Yalnızca rol yaptığımızı söylemişim, Lia. Kendini bu kadar kaptırmana gerek yok.”

Herkesin dikkati bana kaydı. Bazıları gülüp diğerleri dehşete düşmüşken, Hannah beni boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Ryan’ın taytından belli olan yarı sert ereksiyonunu işaret ettim. “Bence kimin kendisini *kaptırdığı* gayet açık.”

Gitmek için arkamı döndüğümde Stephanie’yi Ryan’a kafasını sallarken yakaladım. Geçen gün ona, Ryan’la başrol olmaktan rahatsız olduğumu söylemişim. O da sonraki gösteride eş olmamamız için Philippe ve diğer yapımcılarla konuşacağına söz vermişti.

*Giselle* için ona katlanmam ve bunu, sanat uğruna bir fedakârlık olarak görmem gerekecekti.

“Nereye gittiğini sanıyorsun, *chérie*?” Yaşananlara dikkat edemeyecek kadar personelle meşgul olan Philippe, kolunu benimkine doladı.

“Eve.”

“*Non, non*”. Bu gece olmaz. Takım ruhu için içmeye gideceğimize söz vermiştik.”

“Yorgunum, biraz bakıma ihtiyacım var.” İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de ayak bileğim hâlâ zonkluyordu. Dr. Kim, yorgunluktan olduğunu söyleyip kas gevşetici vermişti ama bale yapmak dışında bacaklarımı kullanma konusunda çok paranoyaktım.

\* Fransızca ‘Hayır, hayır.’

“Bakımı burada yap sonra da bize katıl.”

“Philippe...”

“Hayır cevabını kabul etmiyorum. Prova dışında aramızda olmanı özledik.”

Bunu düşünen tek kişi oydu. Belki bir de Stephanie’ydi çünkü o harikaydı.

Philippe’nin beni bariz şekilde kayırması yüzünden atılan tüm bakışlara göz gezdirdim. Bana yıldızı, ilham perisi ve her başyapıtının başrolü diyordu. Bu, benimle diğer dansçıların arasında derin bir uçurumun açılmasına neden olmuştu.

Bariz bir şekilde gey olmasaydı ve mutlu bir evliliği olmasaydı, onunla yattığımı söylerlerdi, diğer yapımcılar hakkında da söyledikleri gibi.

“Hadi, havan değişir.” Stephanie diğer koluma girdi. “Streslisin. Hissedebiliyorum.”

Haklıydı. Uyuyamıyordum, muhtemelen... Adrian hayatıma girdiğinden beri.

Ondan önce uyku düzenimin iyi olduğu da söylenemezdi.

“*Oui, oui*”. Stres, ilham perim için iyi değil.” Philippe çenemi parmaklarının arasına alıp sanki bebekmişim gibi nazikçe salladı.

Biliyor musunuz? Dışarıda bir gece, boş evimde çöküş yaşayana kadar fazlaca düşünmekten iyiydi. Tek yapmam gereken Philippe ve Stephanie’yle kalmaktı.

“Peki.” Hafifçe gülümsedim. “Varım.”

“Pişman olmayacaksın.” Philippe, aksarıyla P’yi abartılı şekilde vurguladı.

Soyunma odama girdikten sonra her iki kapıyı da kilitlediğimden emin oldum, ardından hızlı bir duş aldım. Otu-

\* Fransızca ‘Evet, evet.’

rup ayak bileklerime bandajlar sardıktan sonra saçımı kurutup makyaj yaptım. Yumuşak, pırıltılı göz farında karar kılmıştım. Küçüklüğümden beri gelen saçma bir takıntıydı. Pırlı ve güzel şeyler. Sanırım umut anlamına geliyorlardı. Bu başından beri istediğim, bana güç veren bir şeydi.

Dudaklarıma ten rengine yakın bir ruj, kirpiklerime de rimel sürdüm. Makyajım resmi gösterilerde alışık olduğumdan çok daha yumuşaktı, yine de bana aynı öz güveni veriyordu. Umut veriyordu.

Hayatımın yoluna girdiğini söylesem yalan olurdu. Adrian'ın gittiği günden beri, dairemin kapısını izleyip geri gelmesini bekliyordum. Seyircileri de izlemiştim ama provalarımda tekrar boy göstermemişti. Bir kere bile.

Beynimin mantıklı yanı, beni rahat bıraktığı için bir şekilde mutluydu ama diğer yanı, işlerin böyle son bulmayacağına biliyordu.

Son bulmaktan çok uzaktı.

Aksine, bu karşılaşma başlangıç da olabilirdi. Geri geleceğini biliyordum, bu defa hayatım paramparça olacaktı.

Beni diken üstünde bırakması acımasızlıktı ve çok fazla geliyordu. Çılgılık atıp haykırmak istesem de bu farklı bir sonuç doğurmayacaktı. Her şey, onun baştan beri planladığı gibi olacaktı.

Ondan kurtulmanın, onu hayatımdan sonsuza dek çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım çünkü hayatımda bulunduğu kısa sürede her şeyi alt üst etmişti.

Dekoltesi olan sade, siyah bir elbise giydikten sonra kabanımı üzerime geçirdim. Düz ayakkabılarımı giyip Stephanie ve Philippe'yi bulmaya gittim. Diğerleri çoktan kulübe doğru yola çıkmıştı, o ikisi beni beklemişti.

Yönetmen, arabasıyla üçümüzü şehir merkezindeki kulübe götürürken radyoda yumuşak bir melodisi olan Fransız müziği çalıyordu. Stephanie onun yanında otururken, ben arkada tek başıma oturuyordum.

“Bekle ve gör, *chérie*. Bütün VIP salonunu bize ayırttım.”

“Neyi kutluyoruz?” diye sordu Stephanie.

“Lia’nın hayallerimin Giselle’i oluşunu, *bien sûr*.\* Yapımcılar ilk günkü performansını gördüklerinde çıldırdılar.”

Hayali bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Yapımcılardan bahsetmişken, yeni adam kimdi?”

“Yeni adam mı?” Philippe aynadan bakışlarımla buluştu.

“Şu uzun boylu adam,” dedim gelişigüzel şekilde, bilgi ihtiyacımı açığa vurmamaya çalışarak. Uykusuz gecelerimden birinde, Google’da Adrian Volkov’u aratıp Rus bir adamın Instagram’ıyla Twitter hesabını bulmuştum. Bunlar tanıştığım Adrian’a hiç benzemiyorlardı.

Bana sahte isim vermiş olabilirdi ama bundan şüpheliydim. Büyük olasılıkla, onun gibi insanlar kendilerini internetten gizliyorlardı çünkü bu, ifşa olmalarına neden olabilirdi.

“Ah.” Philippe’nin kafasında ampul yanmış gibiydi. “Rus adam.”

“Evet,” deyiverdim, bu da algıları çok kuvvetli olan Stephanie’nin bana bir bakış atmasına sebep oldu. Düşüncelerimin yüzümden okunmadığını, kulaklarıma dek kızarmadığımı umdum.

Philippe düşüncelere dalarak biraz duraksadı. “Baş yapımcılardan birinin iş ortağı mı neymiş. Yanlış hatırlamıyorsam, onu Matt getirmişti. Parası olanların, sanata hiç değer vermeyen birçok zengin arkadaşı var.”

\* Fransızca ‘elbette’

Philippe bile onun hakkında pek bir şey bilmiyordu.

“Duyduğuma göre mafyadanmış,” diye fısıldadı Stephanie, sanki kimsenin onu duymasını istemiyormuş gibi.

Kalbim daha hızlı atarken mırıldandım. “Öyle mi?”

“Sanırım. Matt, onu gerçek bir iş ortağı olarak görmektense ondan korkmuş gibi duruyordu.”

Stephanie'nin gözlemlerine minnettar olarak bu bilgilerin kafamda dönmesine izin verdim. Matt'in ya da herhangi birinin davranışlarını fark edemeyecek kadar Adrian'a odaklanmıştım. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Matt'le karısının zevkleri ne zamandır başlarını belaya sokuyordu. Ama mafyaya bulaşmak çok farklı bir şey. Onlar için hayatın hiçbir değeri olmadığını duymuştum.”

Buna katılıyordum. Adrian, o adamı öldürdüğünde kesinlikle tereddüt etmemiştir.

“Sus artık, Stephanie,” diye azarladı Philippe.

“Sadece söylüyorum.” Müziği değiştirip Tchaikovsky'nin 2 numaralı Piyano Konçertosunu açarken Philippe'nin çıkardığı hoşnutsuz sesleri görmezden geldi.

Az önce öğrendiğim şeyleri sindirirken koltuğuma iyice gömüldüm. Adrian mafyanın bir parçasıydı. Bu, başka bir söylenti de olabilirdi ama nedense inanmıştım.

Beni en rahatsız eden kısım, Matt'le olan bağıydı. Bunun tesadüf olduğunu düşünmüyordum. Fakat başka ne olabilirdi ki?

Söz konusu Adrian olduğunda soruların cevapları hiç yoktu, aklımda yeni oluşan sorulara cevap bulamadan kulübe vardık.

Philippe, Blue Diamond isimli kulübe görkemli bir giriş yaparken Stephanie'yle ben, onun kollarına girdik.

İçeri girer girmez, oldukça gürültülü bir müzik bizi karşıladı. Burası içki içip birbirine sürtünen insanlarla doluydu. DJ popüler müziklerle sihri konuşurken, mavi ışıklar insanları ruhani bir tonla aydınlatıyordu. Bazı bale dansçıları pistte dans edip kalçalarını sallıyorlardı. Çoğumuz klasik müzik dinlemeyi tercih ederken, her şeyi dinleyip o müziklerle dans edebilen bukalemunlar da vardı.

Philippe salınırken hem beni hem de Stephanie'yi döndürdü, sonra müzikten daha yüksek sesle bağırdı. "Alors\*, gülümse biraz. Bütün gece bizim. Açık bar benim ikramım."

Daha çok kocasının ikramıydı çünkü Blue Diamond'ın sahibi oydu. Philippe'nin istediği zaman VIP salonunu ayırtabilmesinin sebebi de buydu.

Kocasını Steve, muhtemelen Philippe'nin gösterişçi tavırları yüzünden, bizi bıkkın iç çekişiyle karşıladı. Yönetmen bazen ilgi manyağı olsa da Steve bunun dışındaki her şeydi.

Bakımlı sakalı ve yılan dövmelerini hafifçe gösteren kısa kollu tişörtünün altından belli olan şişkin kaslarıyla iri bir adamdı. Kendi başına bir yerlere gelmişti, yeraltı dövüşlerinden kendi kulübüne ve Amerika'daki birkaç kulüp zincirine sahip olmaya terfi etmişti.

"Beni özledin mi, *mon amour*\*\*?" diye mırıldandı Philippe, kocasının sakalıyla oynayarak.

Steve, onun eline hafifçe vurduktan sonra onu üst kata takip etmemizi işaret etti. "Sana dikkat çekmeyi bırakmanı söylemiştim."

\* Fransızca 'o zaman'

\*\* Fransızca 'aşkım'

“Seninle aşk gerçekten çok renksiz, *mon amour*. Kendime Fransız bir âşık bulmalıyım.”

Steve homurdandı. “Dünyadaki herhangi biri senin maskaralıklarına katlanırmış gibi.”

“Sen katlanıyorsun.”

“Gönülsüzce.”

“Ben de senin huysuzluğuna katlanıyorum, değil mi?” Bakışlarıyla onunla denk hâle gelirken, yandan bana sarıldı. “Neyse, ilham perimi getirdim. Bizimle ilgilen.”

“Seni burada görmek güzel, Lia.” Steve’in sözleri samimi olsa da ifadesi her zamanki gibiydi. Onu tanıyalı birkaç sene olmuştu, mesafeli şekilde de olsa hep şefkatliydi. Onunla Philippe’nin yaşlı bir çift gibi atışmalarını seviyordum.

Steve, yukarıdaki özel VIP salonunda rahat ettiğimizden emin olduktan sonra yönetim işlerine bakmak için yanımızdan ayrıldı. Stephanie ve Philippe’yle birlikte diğerlerinden izole edilmiş, aşağıdaki dans pistinin açık manzarasına sahip koltukta oturuyordum. İkisi üst üste shot siparişi veriyorlardı. Ben kendime yalnızca bir bardak tekila içme izni vermiştim çünkü yine sarhoş olmaya asla niyetim yoktu.

Bir hafta olmuştu ama alkolün beni ele geçirmesine izin verdiğim son seferde sayamayacağım kadar çok hata yapmıştım.

İki arkadaşımın konuşmalarını dinlerken, aktif şekilde diğer dansçılardan kaçınmaya çalışıyordum. Diğerleri, o davet etmediği sürece Philippe’nin masasına gelmemeleri gerektiklerini biliyorlardı, öyleyse biraz olsun güvendedim. Philippe, Stephanie’nin deyimiyle ‘Steve’le şipşak seks’ için tuvalete gider gitmez, son moda İtalyan pantolonuyla mor tişört giymiş olan Ryan yanımıza geldi. Dikkati

bendeyken bacağının üzerinde biraz sallandı. "Gel bizimle dans et, Lia."

"Hayır, teşekkürler."

"Hadi ama eğlenceli olacak."

"Hayır teşekkürler dedi, Ryan. Bunun neresini anlamadın?" dedi Stephanie gülümseyerek.

Dudakları büzülürken oflayıp gitti.

Stephanie'ye minnet dolu bir bakış attım. Başını sallayarak cevap verdi, belli ki şikayetlerimin boşa olmadığını biliyordu. Philippe neredeyse zıplayarak ve gözleri parlayarak geri gelene kadar dans eden kalabalığı izlemeye devam ettik. Kesinlikle ya seks yapmıştı ya da kafayı bulmuştu. Veya ikisi de.

"Hadi dans edelim, *mes belles*\*."

Stephanie ayağa kalktı. "Her zaman biraz popo sallamaya varım."

Philippe, alaycı şekilde onun kışına şaplak attı. "Salla, *bébé*\*\*."

"Ben yalnızca buradan izleyeceğim." Gülümsedim.

"Hayatta olmaz. Bunca yolu heykel gibi oturmak için gelmedin, *chérie*," dedi Philippe, o ve Stephanie itirazlarına karşı beni aşağı indirirken. Ayağıma fazla baskı yapmamak için yavaşça ilerledim.

Philippe önce beni sonra Stephanie'yi döndürdü. İkisi popolarını sallayıp beni de onlara katılmaya davet ettiler. Önümdeki manzaraya gülüyordum, sadece onları izleyerek biraz neşeli hissetmeye başlamıştım. Birlikte çok eğlenceli olabiliyorlardı. Bunca yıl birlikte çalışarak böyle mükemmel bir kimyaya sahip olmalarına şaşmamalıydı.

\* Fransızca 'güzellerim'

\*\* Fransızca 'bebek'



Fakat hâlâ dans konusunda kendimi rahat hissetmiyordum, bu yüzden müzikten daha yüksek sesle bağırdım. “Çıdıp içecek alacağım!”

“Çabuk dön!” diye seslendi Philippe.

Aslında yukarı çıkıp kendilerini rezil etmelerini izleyecektim ama yine de başımı salladım. Fakat yukarı çıktığımda pişman oldum.

Burası, birbirlerinin memelerini elleyerek öpüşen iki balerin dışında boştu. Bende kaçma isteği uyandıran asıl şey bu değildi.

Ryan’dı.

Buraya ilk geldiğimizde oturduğumuz koltukta beni bekliyordu.

Gözlerinde bir gariplik vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama gördüğüm şeyden hoşlanmamıştım. Aşağıya inip Philippe’yle Stephanie’ye tekrar katılmak için arkamı döndüm. Fakat Ryan kolumu yakaladı, beni o kadar hızlı çekti ki göğsüne çarptım.

“Ne oluyor, Ryan?”

“Dans etmek istemediğini sanıyordum ama az önce çok güzel dans ettin.”

Bileğimi kıvrırarak elinden kurtarmaya çalıştım. “Bırak beni.”

“Yoksa?”

“Bağırırım.”

Avucuyla ağzımı kapatarak beni kendine doğru çekti, onunla dans etmeye zorlarken ereksiyonunu karnıma sürüttü. “Şimdi, bağıramayacaksın.”

“Mfahhm...” Eline doğru bağırılmaya çalıştım.

“Yalnızca dans, Lia. Lanet bir züppe gibi davranmayı bırak ve dans et.”

Dans etmek istemiyordum çünkü bana bakışı, bu yalnızca bir dansmış gibi durmuyordu.

Ereksiyonunu hissetmek öncekinden daha da rahatsız ediciydi.

“Siktiğimin gösterip de vermeyen tiplerindensin. Bunu biliyor muydun?”

“Mmhur...” Hâlâ konuşmamı engelliyordu, ben de onu tekmelemeyi denedim. Son anda geri çekilip ayağıma bastığında ayakkabısının tabanı neredeyse kemiklerimi kıracaktı.

“Ahhh!” Avucuna haykırdım. *Hayır, hayır, hayır...*

“Bunu bir daha yaparsan lanet bacaklarını kırarım, Lia. Uslu olacaksın, değil mi?”

Başımı sallarken çaresizlik ve acı gözyaşları, göz kapaklarıma yapışmıştı.

“Nazik ve güzel bir şekilde benimle geleceksin.”

Ayağımı kurtarabilmek adına başımı sallamak üzereydim. Onu korumak için her şeyi yapardım.

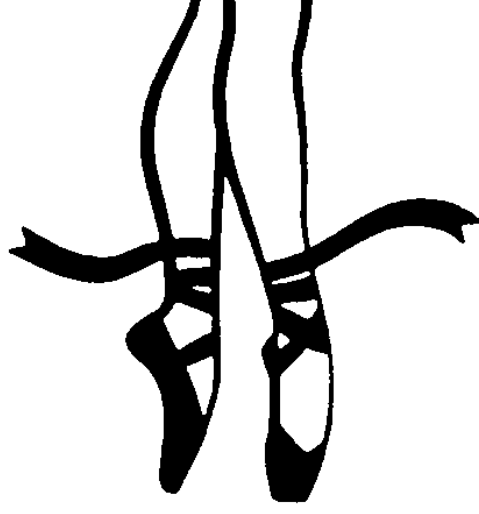
Fakat ben bir şey yapamadan, Ryan’ın arkasında bir gölge belirdi. Yüzüyle boynuna güçlü parmaklar sarıldı.

Son günlerde yalnızca rüyalarımda görünen parmaklar. Her yerde tanıyacağım parmaklar.

Ryan’ın ayakkabısının verdiği yakıcı acı olmasa, bunun bir başka rüya olduğunu düşünürdüm ama hiç de öyle değildi.

O, Ryan’ı üstümden çekerken mavi ışık yüzüne korkunç bir pırıltı saçıyordu.

Adrian.



# 11

## Lia

*Adrian buradaydı.*

Bu düşünce daha tam olarak kafama oturamadan olanların gerçekliği bana çarptı.

Zonklayan ayağımın, Ryan'ın ayakkabısından kurtulduğu gerçeğine bile odaklanamamıştım.

Önümdeki manzara daha şok ediciydi. Dikkatimi daha çok gerektiriyordu.

Adrian, iki güçlü elini Ryan'ın boğazıyla çenesine sarmış hâlde onun arkasında dikiliyordu. Parmakları tereddütsüz, sağlam ve öz güvenliydi. Mavi ışığın altında gözleri boş, duygusuzdu. Tıpkı adamı, bir sineği öldürüyormuş gibi kafasından vurduğu günkü gibi.

“Ne oluyor?” Ryan, Adrian'la mücadele ederken ona dirsek atmaya çalışsa da nafileydi. “Kim olduğumu bili-”

Adrian boynundaki tutuşu sıkılaştırdığında sesi kesildi, hafif Rus aksanıyla konuştu. “Senin yerinde olsam sesimi keserdim. Tabii bir saniye sonra boynunun kırılmasını istemiyorsan.”

Nefes almak için mücadele ederken Ryan'ın yüzü kızardı. Ahlaksız gözlerindeki bakış, kendini nasıl bir karmaşanın içine soktuğunu anladığının kanıtıydı. Adrian'ın gözünü bile kırpmadan onun boynunu ya da çenesini kıracağından hiç şüphem yoktu.

Ryan'dan ve davranışlarından nefret etsem de onun veya başkasının ölmesini istemezdim. Özellikle Adrian gibi duygusuz bir adamın ellerinde.

Ryan'ın gözleri, yalvarıp yakararak benimkilerle buluştu. Dudakları morarmıştı, Adrian'ın tutuşundan kurtulma girişimleri boşaydı. Ne kadar çok mücadele ederse, bedeni o kadar fazla oksijen kaybederdi.

“Adrian...” diye fısıldadım, gerilen sinirlerime rağmen kulağa normal gelmeye çalışarak. “Bırak onu.”

“Görünüşe göre sana dokunmuş.” Ses tonu sakin olup gözlerindeki boş ifadeyle eşleşse de hareketlerinin sakinlikle alakası yoktu. “Sana yalnızca elleriyle dokunmadı, ayrıca ayağıyla ve kesip ona yedireceğim sikiyle de dokundu.”

Ryan'ın bacağına arkasına vurduğunda, dans partnerim ciğerlerindeki hava çekilmiş gibi hırıldayarak önümde dizlerinin üstüne düştü.

“Önce bacaklarını kırmakla başlayacağız.” Adrian, Ryan'ın baldırını ezdi. Dansçının dudaklarından çirkin, rahatsız edici bir ses çıktı.

Sersem hâlimden kurtulurken Adrian'a koşup kaslı kolunu tuttum, çılgınca kafamı salladım. “Yapma.”

Ryan'ın yüzündeki ellerini kullanarak kafasını geri çekerken bana aldırış etmedi. “Az önce senin ayağını ezmeye kalktı.”

“Ben o değilim. Adrian, lütfen. Sen... bacaklarımızın bizim için ne anlama geldiğini anlamıyorsun.”

“Anladığım tek şey, onun bir çarpışının olduğu ve icabına bakılması gerektiği.”

Sözleriyle midem bulandı, *icabına bakmak*. Öldürmek.

Gücümün onunkine denk olmadığını çok iyi bilsem de umaklarımı gömleğine geçirip çektim. Ryan’ı bırakması için yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu.

“Yapma... lütfen...” diye mırıldandım.

Adrian’ın başı yana eğilerek Ryan’ın arkasında ölüm meleği gibi belirdiğinden beri ilk kez bakışlarımla buluştu. Yüzü hâlâ ifadesiz olsa da hafif sakallı çenesinde bir kas seğirdi.

“Sana yaptıklarından sonra neden onu savunuyorsun?”

“Onu savunmuyorum. Sadece birinin kariyerini kaybetmesinin ardındaki sebep olmak istemiyorum.”

“O seninkini tehlikeye atmaya hazırды.”

“Sana söyledim, ben o değilim.” Duraksadım, sonra alçak sesle devam ettim. “Ya da sen.”

Adrian’a buna bir yorumda bulunmadı. Sanki bacağıyla boynunu aynı anda kırmayı planlıyormuş gibi Ryan’ı merhametsizce tutuyordu.

“Lütfen...” Kolunu çekiştirdim. Adrian kararları verenin kendisi olduğunu açıkça belirtmesine rağmen neden onun üzerinde herhangi bir etkim olacağını düşündüğümü bilmiyordum ama bir yanımda, fark yaratabileceğime inanmak istiyordu.

Bir dansçının bacaklarını mahvetmesini önleyebileceğime inanmak istiyordum.

Son kartımı oynayarak parmak uçlarıma yükseldim,

Adrian'ın çenesine bir öpücük kondurdum. Onun gardını indirmek için yapılan bir hareket olması gerekiyordu ama gardı incen ben olmuştum.

Onunla tanıştığımдан beri deneyimlediğim her duygu yüzeyle çıkmıştı. Hayal kırıklığı, bilinmezlik ve kabullenmek istemediğim lanet olası özlem.

Bütün duygular orada, uygun zamanı ve dudaklarımın teniyle buluştuğu anı beklemişlerdi. Bir saniyeden uzun süreliğine dudaklarım titredikten sonra geri çekildim, kalbim o kadar gürültülü atıyordu ki onun da duyduğundan neredeyse emindim.

Adrian'ın boynundaki tutuşu gevşedi, dans partnerim bu şansı kaçırmayı denemek için kullansa da bacağı hâlâ Adrian'ın deri ayakkabısının altındaydı.

“L-lütfen...” Şimdi yalvaran Ryan'dı, gözlerinde yaşlar parlarken nefes almak için mücadele ederek bacağına Adrian'ın altından çekmeye çalışıyordu.

Hem rüyalarımındaki hem de kâbuslarımdaki şeytan, Ryan'a sert bir bakış gönderdi. Bana yöneltilmemiş olsa da omurgamdan bir ürperti indi.

Sadece bu bakışla bile onu öldürebilirdi.

“Bu senin ilk ve son çarpın.” Adrian ayakkabısının tabanını Ryan'ın baldırına iyice bastırarak ondan bir haykırış kopmasına neden oldu. “Ona bir daha dokunursan ömür boyu felçli kalmanı sağlarım.”

Ryan hızla ve çılgınca başını ona/larcasına salladı. Adrian'ı ikinci bir deri gibi saran kara haleyi görebildiğinden emindim. Belki de onun değişmemiş doğasını görebilen tek kişi bendim.

“Siktir git.” Adrian ayağını çekip Ryan'ın baldırının ar-

kasını tekmeledi. Buna karşılık Ryan, yüksek sesle ağlayarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Merdivenlere giderken, sanki Adrian'ın bu sefer sözünü yerine getireceğini bilerek arkasından geleceğini bekliyormuş gibi bize bakmıştı.

Buraya ilk geldiğimde öpüşen balerin çifte göz attım ama görünürde tek bir iz yoktu. Nefes aldım, nefes almayı bıraktığımı fark etmemiştim. Genelde umursamasam da istediğim veya ihtiyacım olan son şey, bir mafya adamıyla ilişkilendirilmektir.

“Bir daha onun gibi bir pisliği benim önümde savunma.”

Dikkatim tekrar Adrian'a kaydı. Parmaklarım hâlâ gömleğini sarmış hâldeydi. Kalbim, Ryan'la yaşananları hâlâ izliyormuşum gibi düzensiz şekilde atmaya devam ediyordu.

“Anladın mı?”

Kafamı salladım, onu bırakmadan önce kafamı toplamak için derin nefes aldım. “İnsanlara çöp gibi davranamazsın.”

“Tam olarak bir çöptü.” Elimi, eline aldı. Ağzına götürüp serçe parmağımı biraz dişlediğinde titredim. Hareketi sahipleniciydi, direkt bacaklarımın arasına giden yolu bulmuştu. “Titriyorsun.”

“İyiyim.”

“Onu bir daha söyleme.”

“İyi olduğumu mu?”

“O kelime sana yakışmıyor. Çok çocuksu ve sen hiç öyle değilsin.” Beni izliyordu, son gördüğünden beri değişiklik var mı diye gözleri beni boydan boya taradı. “Bir şeyin yok değil mi?”

Şefkatli tabiatıyla şaşkına dönerek kafamı salladım. Onun bir kere öldürdüğüne tanıklık edip bu gece de neredeyse tekrarladığını görmek, beni dibine kadar korkutan acımasız kişiliğini en önden izleme şansını vermişti. Bu yüzden endişeli davrandığını görmek beni sarsmıştı.

“Ayağın nasıl? Hareket ettirmeyi dene.”

Ayağımı yavaşça döndürdüm, acının çoğunun geçtiğini fark ettiğimde nefes verdim. “Sorun yok gibi.”

“Emin misin yoksa o şerefsizin arkasından gidip felç etmemi engellemek mi istiyorsun?”

“Gerçekten sorun yok.” Kaşlarımı çattım. “Ve kes şunu.”

“Neyi?”

“Diğer insanların hayatlarını, hayallerini tehdit etmeyi. Gerçek bir kötü adam gibisin.”

Dudakları ender görülen bir keyifle seğirdi. “Sahte bir kötü adam olduğumu mu düşünüyordun?”

“Böyle düşündüysem de yanıldığımı kanıtladın.”

“Buna memnun oldum.” Parmaklarımı hâlâ ağzının kenarında tutarken onlara karşı söylediği her kelimeyle omurgamdan aşağı küçük kıvılcımlar gönderiyordu. “Eğer biri sana tekrar dokunursa, bunun herhangi birine dokundukları son sefer olduğundan emin olurum.”

Titredim. Bunun, sözleri yüzünden mi yoksa elimi tutuşundan dolayı mı olduğunu bilmiyordum. Belki de her ikisiydi.

Emin olduğum tek şey, bu adamın düşündüğümde çok daha tehlikeli olduğuydu.

“Nasıl bileceksin?”

“Neyi?”



“Binnin bana dokunduğunu. Beni takip mi edeceksin?”

Kaşını kaldırdı.

“Doğru. Zaten ediyorsun yoksa beni burada bulamazdın.” Gerekenden daha fazla kuvvet kullanarak elimi onun-  
kından çektim.

Adrian elimi tekrar tuttu. Tutuşu acımasız olmasa da parmaklarımı birbirine geçirecek kadar sıkıydı.

“Bu kendini benden ikinci ve son kez çekişindi.”

“İnsanlar sapıklarına dokunmaktan hoşlanmazlar.”

“Böyle mi düşünüyorsun, Lia? Sapığın olduğumu mu?”

“Değil misin?”

“Hayır. Sapıklar yakınlaşmaktan çekinen korkaklardır. Seni gölgelerden izlediğimi gördün mü?”

“İzliyordun. Ryan yaptığı şeyi yapmasaydı, ortaya çıkar mıydın yoksa o günkü gibi ortadan mı kaybolurdun?”

“Bu duyduğum kırgınlık mı, Lia? Gittiğim için hayal kırıklığına mı uğradın?”

“Asla öyle bir şey söylemedim.”

“Söylemene gerek yok. O güzel gözlerinin derinliklerinde görebiliyorum. Bedeninin her titreyişinden sezebiliyorum. Ve tepkin bana başka ne söylüyor biliyor musun?”

Bana psikanaliz yapmasını dinlemek istemediğim için kafamı salladım. Her hareketimi böylesine fark etmesinden, gözünden hiçbir şeyin kaçmamasından nefret ediyordum. Benim farkında olmadığım küçük şeylerin bile.

Sesi karanlık, baştan çıkarıcı bir tonla alçaldı. “Bana o gün gittiğim için hayal kırıklığına uğradığını söylüyor. Daha fazlasını istedin, değil mi? O sıkı amına girmemi ve ismimi haykırıp benim her bir zerreni kaplayana dek seni yatağa yapıştırıp sikhemi istedin.”

Baldırlarım kasıldı, derin bir çukura düşmenin tanıdık hissi beni ele geçirdi. Parçalara ayrıldığımı, onun ağına tekrar yakalandığımı hissediyordum.

Çenemi kaldırarak haysiyetimden geriye kalanları bir araya getirdim. “Bana kalsaydı, bana dokunmana asla izin vermezdim.”

“Bu yüzden sana bağlı değil.”

“Senden nefret ediyorum.”

Başından beri bundan şüphelenmiş gibi başını salladı.

“Anlaşılabilir. Yerinde olsaydım, ben de benden nefret ederdim.”

“En ufak bir pişmanlık duymuyor musun?”

“Çaresizce cevabın evet olmasını istiyorsun, değil mi? Fakat beni kötü adam olarak etiketlediğinde, kendi sorunu zaten cevaplamış oldun. Söyle bakalım, Lenchka. Kötü adamlar pişmanlık duyar mı?”

Dudaklarımı büzdüm. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Beni odak noktası hâline getirmek istiyordu. Ona çoktan bir isim seçtiğimden, hareketlerine şaşırılmamalıydım. Aksine onları öngörmeli, buna göre davranmalıydım. Fakat bir kuzu elde edeceğini düşündüyse, yanılıyordu.

Adrian çenemi tuttu, iki parmağıyla kaldırırken beni merhametsiz gözlerine bakmaya zorladı. “Sorumu cevapla. Pişmanlık duyarlar mı?”

“Hayır.”

“Doğru.”

“Canının istediği gibi altüst etmek için birinin hayatına öylece giremezsin. Uygun gördüğün zaman girip istediğin zaman çıkamazsın.”

“Pışmanlık duymamanın bana verdiği tam olarak bu, Lenoçka. Suçluluk denen o küçük şeyi hissetmeden istediğimi yapma özgürlüğü.”

Gerçekten bir canavardı. Bu adamı tarif edecek başka söz yoktu. Vicdanı olmayan biriyle uğraşıyorsanız, onu yenmeniz imkansızdı.

Çoktan tuzağına yakalanmıştım, gitmeme izin veremeyeceğinden fazlasıyla emindim. Mücadele edersem bana boyun eğdirecekti. Onun sadist tabiatını göz önüne alırsak, muhtemelen bundan zevk de alacaktı.

Kaçarsam, ardımdan gelecekti.

Kazanma şansım olması için onun dilini konuşmaya başlamam gerekiyordu. Kendimi korumak için ondan öğrendiğince çok şey almaya başlamalıydım.

Nefes alıp elimi onunkinden çekme dürtüsüne direnerek aramıza mesafe koydum çünkü bana ne kadar çok dokunursa, ağına o kadar çok yakalanıyordum ve kukla ipleri enseme daha çok batıyordu.

“Benden sıkılırsan, gitmeme izin verecek misin?” Hissetmediğim bir sakinlikle sordum.

“Muhtemelen.”

Tamam. Bu işime yarardı. Onun gibiler genellikle çabuk sıkılırdı.

Kovalamaca, av ve birinin izini takip etme onları heyecanlandırır. Avlarını yakalamak yalnızca ödül, yakaladıklarında eğlence biterdi.

Elde etmesi zoru oynamayacaktım. Beni takip etmesine izin verip kovalama ihtiyacını artırmayacaktım. Ondan kurtulmak istiyorsam, onun eline oynamalıydım. O kadar sıkıcı olmalıydım ki gidip asla geri dönmeliydi.

Bunun hakkında açık olmak yerine fısıldadım. “Bana bir şey söyle.”

“Bir şey mi?”

“İnsanların senin hakkında bilmediği herhangi bir şey.”

Elini çenemden çekerken bunu düşünür gibi oldu. “Neden?”

“Çünkü senin beni tanımak istediğin gibi, ben de seni tanımak istiyorum.” Onunla başa çıkmak için olabildiğince çok bilgiye ihtiyacım vardı.

“Beni tanımanı istediğimi sana düşündüren nedir?”

“İşler böyle yürümez mi?”

“İşler mi?” Alaycı bir şekilde tekrarladı.

“Bilirsin işte.”

“Bilmiyorum.”

“Sadece sen ve ben.”

“Sadece sen ve ben. Bunu sevdim.”

Tonundaki memnuniyeti duyunca kafamı kaldırdım. Kulağa gerçekten bunu sevmiş gibi geliyordu, ama neden?

Serçe parmağımı tekrar dişlerken kül rengi bakışlarından nadir bir pırıltı geçti. “Sana söylersem, karşılığında bir şey alacak mıyım?”

İçim ürperdiğinde tereddüt ettim.

“Karşılığında bir şey almadan kendimle ilgili bir şey söylemem, Lia.”

“İyi.”

“O kelime hakkında ne demiştin?”

“Ondan öylece kurtulamam.”

“Öğreneceksin. Zamanla. Yoksa sonuçları olacak.”

Ağzım açık şekilde ona baktım. “Ne tür sonuçlar?”

“Görürsün.”

“İyi- yani tamam. Eee?”

“Eee ne?”

“Bir şey istediğini söyledin. Ne istiyorsun?”

“Sonra söyleyeceğim.”

Bunun kulağa geliş biçiminden hiç hoşlanmamıştım.

“Neden şimdi söylemiyorsun?”

“Çünkü istemiyorum.”

Of. Şerefsiz herif.

Dilimin ona küfür etmesine izin verip muhtemelen istediğim şeyi almak adına tüm şansımı mahvedemedenden konuştum. “Evlilik dışı doğdum. Annem, daha önce babamın metresiydi sonra üvey annemi öldürüp babamla evlendi.”

Dudaklarım aralandı. Yalnızca bilgi yüküyle değil, ayrıca bunu kayıtsızca söyleme şeklinden dolayındı. Sanki bu normal, günlük hayattan bir şeymiş gibi.

O gerçekten sosyopat mıydı?

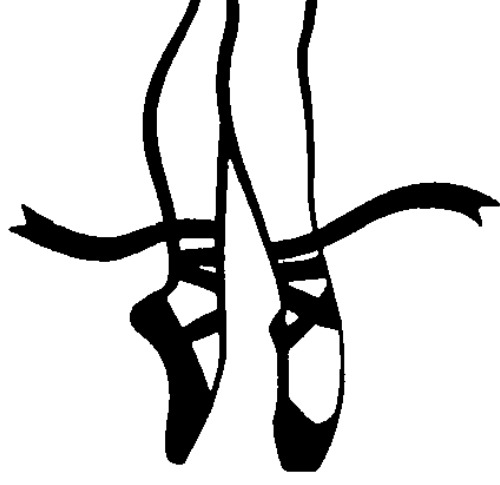
“Ama nasıl...?” Kulağa hissettiğim kadar şaşkın geliyordum.

“Bir şey söylememi istedin, Lia.” Beni yanına çekti.

“Şimdi benim sıram.”

Beklenti ve korku sarmaşıkları içimde birbirlerine dolarırken mırıldandım. “Senin sıran mı? Ne için?”

“Evine gittiğimizde öğreneceksin.”



## 12 Lia

Evime giden koridorda yürürken ve birkaç gün önce değiştirdiğim için kodu ondan saklamaya çalışırken Adrian konuşmadı.

Ayrıca yol boyunca da konuşmamıştı. Geçen sefer yanında olan ciddi yüzlü korumaları da sessizliklerini korudu.

Gergin olduğumu söylemek yetersiz olurdu. Beni daha erken terk etmesi için onu ayartma planını kendim bulmuş olsam da asıl anın böyle sinir bozucu olacağını düşünmemiştim.

Her zamanki gibi ölümcül ve yakışıklı görünmesi de hiç yardımcı olmuyordu. Düz burnu, yontulmuş elmacık kemikleri veya kaslı gövdesine tehlikeli hava katan siyah kıyafetleri olsun, fiziği gerçekten etkileyiciydi.

O, yalnızca uzaktan hayran olunması gereken türden bir güzellikti. Ne zaman biri ona yaklaşsa, ölümcül, egzotik bir hayvan gibi onları yok ederdi.

Evime girdim. Sessiz adımlarla beni takip ediyordu, arkamdan geldiğinden emin olmak için dönüp bakmadım.

Genellikle üzerine anahtarlarımı koyduğum uzun, dar masanın önünde durdum. Tabii arabamı tiyatrodan bırakmıştım.

Titrek bir nefes vererek paltomu çıkarıp masanın üstüne attım. Cesaretimi toplamadan önce birkaç saniye boyunca derin nefesler aldım. “Evimdeyiz. Eve geldiğimizde öğreneceğimi söyl- ahhh...”

Saçımı kavrayıp beni masanın üzerine eğince, sözlerim iniltiyle karışmış güç bir solukla bitti. Yanağım soğuk yüzeyle buluştu, gözlerim büyürken kalbim göğsümde sıkıştı. Az önce çıkardığım sesin neden inleme olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu yerine cıyıklama, çığlık ya da yardım çağrısı olmalıydı.

İnilti dışında her şey.

Burnu, parmaklarının saçımı tutup beni hapsettiği yere değdi. Sonra boğazımın yumuşak etine doğru indi. Ürperti ve diken diken olmuş tüylerim birbirlerine karışıyor, tüylerimin daha da dikilmesine sebep oluyordu.

Sıcak dudakları, kulağımla buluşup dişledikten sonra sert bir sesle fısıldadı. “Ne yaptığını anlamadığımı mı sanıyorsun, Lia?”

Ona bakmaya çalışırken gözlerim iki katı büyümüş olmalıydı ama inatçı tutuşu en küçük hareketimi bile engelliyordu. “N-ne?”

“Bütün gece bu anı bekliyordun. Ya da... gecenin bir kısmından beri diyelim. O işlek beynin itaatkâr bir sürtük olarak benden kurtulabileceğini mi düşündü?”

Azı dişlerimi birbirine sürterken çıkıştım. “Ben sürtük değilim.”

“O zaman siktiğimin sürtüğü gibi davranma.” Sözleri, nadir ettiği küfür kadar sertti.

“Değilim.”

“Evet, öylesin. Bir sürtük gibi davranılmak istiyor musun, Lia? Öyle mi?”

Elbise mi belime kadar sıyırdığında kelimelerim boğazımda düğümlendi. Evimin sıcaklığına rağmen soğuk hava popomu kapladı.

Adrian sade, pamuklu külotumun üstünden beni avuçladı. Bana dokunması beklenmedik değildi, daha çok eski bir âşıkla tekrar karşılaşmak gibiydi. Sıradan bir âşık da değil, mümkün olan tüm doğru şekillerde bedenimi nasıl hükeceğini bilen yetenekli tek âşık.

Fakat daha önce hiç böyle bir âşığım olmamıştı. Daha önce hiç Adrian’la olduğundaki gibi erotik bir labirente denk gelmemiştim.

Onca insan varken, neden o olmak zorundaydı ki?

“Mmm. Sırılsıklamsın. Sana sürtük dendiği için mi yoksa bu pozisyona zorlandığın için mi?”

Biri. İkisi de. Bilmiyordum.

Açıkçası şu an neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Yarı çıplak bedenim tamamen onun gözlerinin önündeyken zapt edilmekten utanç duymalıyım. Mücadele ederek güçlü, öldürücü ellerinden ve onların yaratacağı tahribattan uzaklaşmalıyım.

Ancak yapamıyordum.

Kendime daha sonra beni rahat bırakacağı için bunu yaptığımı söylüyordum. Bunun da diğerleri gibi bir kaçamak olduğunu söylüyordum. Fakat bana dokunduğunda bu sözler arka planda kayboldu.

Adrian iç çamaşırımı avucunda buruşturdu, böylece külotum ince bir çizgi haline gelip sert ve merhametsiz



dairelerle klitorisimi ovuyordu. Bacaklarım, bu çılgınlığı durdurmak için faydasız bir çabayla kasılsa da Adrian, ben masaya karşı titreyene dek ritmini artırdı.

Benden çekip çıkardığı zevk, kemiklerime dolanıp beni aşağı çekiyordu. Bu zevkle ilgili bile değildi, daha çok onu veren canavarla ilgiliydi. İstedğini almak için hiçbir şekilde durmayacak, pişmanlık bilmeyen, vahşi bir canavar. Boşalıp kendimi çılgınlık atmaktan alıkoymak için dudağımı ısırırken, beni ilk öptüğünden beri kendimi ona böylesine kaptırmamın sebebinin bu olduğunu fark ettim.

Her zaman gizliden gizliye, dünyaya orta parmağını çekerek istediği her şeyi alan tipte adamları sevmiştim. Bunun kişiliğim hakkında ne söylediğini bilmiyordum ama kendimi savunmam gerekirse, bu yasak zevki bunca yıldır saklama konusunda gayet iyiydim.

Fakat önceden, bu dağ gibi adam hayatımda değildi. O fanteziyi gerçekten uygulamaya koyacak biriyle tanışmayı hiç beklemiyordum.

Ben hâlâ orgazmın keyfini çıkarırken havada bir şaplak sesi yankılandığında popomdaki yanmayı idrak ettim. Donakaldım, zevkin üzerine gelen şiddetli ve ani acıyla kalbim neredeyse duracaktı.

Adrian az önce... bana şaplak atmıştı.

"Ne... o ne içindi?" Nefes nefese sorarken hâlâ orgazmımdan kalanlarla mücadele ediyordum.

"Bu, sesini benden sakladığın içindi. Bir daha yapma." Bana ikinci kez şaplak attı, masaya doğru sarsılırken ellerim kenarları sıkıca kavradı.

"İyi, y-yapmam."

*Şaplak.*

Bedenim bu saldırıyla sarsıldı, bacaklarımın arasında yabancı bir karıncalanma patlak verdi.

*Kahretsin.*

“Yapmayacağımı söyledim...” Sesim, inlemelerimi bastırma ihtiyacıyla çatladı.

“Ama o çocukça kelimeyi kullandın.” Bana tekrar şaplak atması benimde zonklayan yanmayla merkezimde kasılma yarattı.

Zorla solurken sıcaklık kulaklarıma yükseliyordu. “Bu ne içindi?”

“Çünkü öyle istedim. Mmm. Şaşırtıcı derecede hassassın.” Parmağıyla hafifçe girişime dokundu. Sıcak temasıyla sıçradım, belki de sıcak olan bendim. “Şaplak atılarak boyun eğdirilmeyi seviyorsun, değil mi Lenoçka?”

“Hayır...” Cevabım ağzımdan bir inilti eşliğinde çıkarırken yerimde duramıyordum.

“Ah ama seviyorsun. Amının beni nasıl içeri davet ettiğine bak.”

“Kes şunu.”

“Neyi?”

“Bana işkence etmeyi.”

“Peki ben neden bundan hoşlandığımı düşünüyorum? Bunu çok istemenden nefret etsen de içinde yarattığı histen nefret etmiyorsun.”

Bekleyerek, onun bir şey yapması için nefesimi tutarak tırnaklarımı ahşaba geçirdim. Girişimi uyarıp ıslaklığımı yaydı, parmağını içeri itse de ben daha onu hissedemeden geri çekti.

Hayal kırıklığıyla sızlanmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu kadar tahrik olduğum son seferin üstünden

uzun zaman geçmişti, bu sanki hayatta kalmamın tek şansım gibi bedenimin ihtiyaçlarına uyum sağlamıştı hatta hayatımda hiç bu kadar azmamıştım, geçen gün bana orgazm yaşattığı zaman hariç.

“Parmaklarımı mı istiyorsun, Lia?” diye sordu baştan çıkarıcı ve daha önce hiç duymadığım bir tonla, buna karşı uyanılmam daha da artmıştı.

“Mmm...” Anlaşılmaz sesler çıkardım.

“O neydi? Tam anlayamadım.”

“Evet...” Nefes alıp verirken utanç kulaklarımda çınılıyordu, kendimi toparlayamıyordum.

“Ne iyi bir sürtük.”

“Ben... sürtük değilim.”

“O zaman iyi bir kız mısın?”

Kalbim, bu sözler karşısında daha hızlı çarptı.

“İyi bir sürtük ya da iyi bir kız olman emirlere nasıl uyduğuna bağlı, Lia.”

Midem kasıldı, geçen seferki kötü niyetli kelebekler onu delip geçerek sahip olduğumu sandığım tüm kontrolü yok ettiler. Başından beri çizgi filmi anımsatıyordu, anlamsızdı ve gerçek bir etkisi yoktu. Çünkü başından beri gücü zalim ellerinde tutan, arkamda durup havama ve akıl sağlığıma el koyan adamdı.

“Parmaklarımı almayacaksın ama.”

“N-Ne...?”

“Sana sahip olmamın zamanı geldi.” Beni hâlâ saçımdan tutuyor olsa da kemerinin çözülmesinin, pantolon fermuarının açılmasının bariz seslerini duyuyordum. Kalbimin ritmi korkutucu bir hâl almıştı. Yoğun egzersiz seanslarında olduğundan çok daha kötüydü. Hayatımda yaşadığım tüm korkutucu anlardan daha kötü.

Bunun sebebinin korkunun tamamen başka bir şeyle karışması olduğunu dehşetle fark ettim. Yapış yapış olmuş baldırlarımla başlayıp aşırı uyarılmış merkezimde bitiyordu. Sırtıma doğru eğildiğinde popomu değen devasa ereksiyonunun son derece farkındaydım.

Ah, Tanrım.

Ne kadar büyük olduğunu bilmek için onu görmeme gerek yoktu. Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden onun tamamını içime alabilmemin imkânı yoktu.

Sıcak nefesi kulağımla buluştuğunda gözlerimi kapattım, Adrian fısıldadı. "Seni o kadar sert becereceğim ki sonrasında hareket edemeyeceksin, Lia. Ettiğindeyse, içinde hissettiğin yalnızca ben olacağım."

O, külotumu çekip yırtarak çıkarırken sözlerini irdeleyemedim. Hem barbarca hareketi hem de klitorisimde sebep olduğu sürtünmeye karşı güçlkle soludum.

Adrian kalçamı avuçladı. Diziyle bacaklarımı araladıktan sonra uzunluğunun başını girişime sürttü.

Uzunluğunu ıslaklığım boyunca klitorisimde kaydırıp hareketini tekrarlayınca keskin bir nefes aldım. Bunu birkaç kere daha tekrarladı.

Yukarı.

Aşağı.

Sürt.

Aşağı.

Yukarı.

Bu işkenceye daha fazla katlanamıyordum, beynim, baş döndürücü duygu karışımının içinde yüzüyordu.

"Adrian..." diye inledim.

"Sabırsız mısın, Lenchka?"

“Lütfen.”

“Lütfen ne?” Sesi uyarılma ve otoriteyle sertleşmişti.

“Lütfen...”

“Sana sordum, lütfen ne?”

“Bana bunu söyletme.” Kelimelerim soluk soluğa çıkıyor ve sesim kendi kulağıma bile ahlaksızca geliyordu.

“Adrian...”

“Ne?”

“Yap işte.”

“Ne yapayım?”

“İçime gir,” diye mırıldandım, kulaklarım alev alırken.

“Duyamadım.”

“Becer beni... ahhh.” İnledim, sonra içime tek seferde vahşi şekilde girdiğinde ve bunun gücüyle kasıkları popoma çarptığında nefesim kesildi.

Hava ciğerlerimden boşalırken boğuluyordum. Soluklanmaya, onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken, parmakların masanın kenarında beyaz ve nemliydi.

Büyük olduğunu mu sanmıştım? O kadar kocamandı ki onu içimde, her yerimde hissedebiliyordum, etrafımda ve özellikle de arkamda.

Kafamı çevirip ona bakmak, ifadesinin şu an benimkinin olduğu kadar şaşkın olup olmadığını görmek istedim. Yalnızca içime girmesinin onu da beni etkilediği gibi etkileyip etkilemediğini görmek istiyordum. Hareket etmiyordu bile ama içimde uyandırdığı his, beni tekrar o uçurumdan aşağı itmişti.

Adrian'ın sıkı tutuşu ona bakmamı engellerken hareket etmeye başladı. Başta yavaş ama derindi, duvarlarımın onun etrafında esnediğini hissediyordum.

“Çok darsın. Lenchka.” İçimde hareket etmek bir görevmişçesine gerildi. “Kahrolası şekilde mükemmel.”

Hızını artırıp içimdeki var olduğunu bilmediğim gızlı bir noktaya vururken kalp atışım kulaklarımda gürültüyle atıyordu.

“Ahh... Adrian...”

“Bunu hissediyor musun, Lenchka?”

“Evet... evet... ben hiç... ahhh...” O noktaya tekrar vurduğunda sesim kısıldı. Oraya tamamen ulaşmak için bacaklarımı daha çok ayırdı.

“Sen hiç ne?”

“Hiç... böyle hissetmedim...” Bu yalnızca içime her giriş çıkışıyla gelen keskin zevk sancıları ya da onun beni tamamen ele geçirmesiyle ilgili değildi. Bu, onun gibi bir canavarın benden böyle güçlü duygular çekip çıkarması ve yalnızca bedenime değil ruhuma da zorla giriyor oluşuyla alakalıydı.

“Ve başka kimsenin ellerinde böyle hissetmeyeceksin. Bundan böyle, geçmişte sana dokunan tüm piçleri unutacaksın.” Ritmi dizginlenemez ve merhametsiz hâle gelirken masayı ve içimi titreten bir güçle beni beceriyordu.

O noktaya tekrar vurduğunda, sahip olduğumu asla bilmediğim bir sesle çığlık attım. Çok uzun ve ilkeldi, sanki dağın tepesinde durup son sesle canımın istediği kadar bağırarak gibiydi.

Ve böylece, özgür kalmıştım. Yatak odamdaki o gün gibi, her şeyin bir halenin içine hapsediği beden dışı deneyimi yaşıyordum.

Adrian içime tekrar tekrar girip çıkarken asla yavaşlamıyordu. Söz verdiği gibi beni çok sert bir şekilde beceri-

ıyordu. Bedenimin ön tarafı masada ileri geri kayarken sert yüzey, meme uçlarımı zorluyordu.

Eklenen bu zevk patlaması, beni alternatif boşluğa gönderen başka bir batırıcı dalgayı tetikledi. İstesem bile bununla mücadele edemezdim. İstemiyordum da çünkü hayatımda hiç olmadığı kadar vahşi, özgür hissediyordum.

“Adrian...”

Saçımı eline dolayıp beni geri çekti, o içime girmeye devam ederken havada yarı asılı kalmıştım. Pozisyon tam olarak rahat olmasa da ona daha fazla derinlik, orgazmıma daha fazla güç sağlıyordu.

“Tekrar söyle. Adımı.”

“Adrian...” diye inlerken gözlerim onunkilerle buluştu. Kül rengiydiler, benimkine benzer bir şehvetle parlıyorlardı. Şehveti o kadar güçlüydü ki aramızdaki küçük boşluktan tadını alabiliyordum.

“Bir daha kimsenin adını o ses tonuyla söylemeyeceksin.” Sesindeki saf sahiplenmeyi idrak etmek bir saniye sürdü, ardından klitorisimi ovduğunda tekrar boşaldım.

Bu sefer saçımı beni daha yakına çekmek için kullandı, ağzı sızlayan dudaklarımla bir olurken dilini içeri soktu. Beni siktiği aynı ritimle dilini benimkine doğru döndürüyordu.

Çılgına dönmüştüm, bu üçlü uyarılma beni mahvediyordu. Bundan kurtuluşum olacak mıydı bilmiyordum bile, yine de düşüyordum.

Onunla tanıştığımdan beri Adrian’la ilgili her konuda böyle hissediyordum. Bir şekilde beni yasaklarımdan vazgeçiriyordu, yalnızca... düşüyordum.

Tehlikeli olduğu kadar özgürleştiriciydi de.

Korkutucu olduğu kadar lezzetli.

Kendimi tekrar onun kollarında, dilini boğazımın gensinde bulduğumda ve siki bir savaştının sertliğiyle içime girmeye devam ettiğinde göz kapaklarım düşüyordu.

O, arkamda kaskatı kesilip ağzıma doğru inlerken içimi bir sıcaklık doldurdu, sonra içimden çıktığında bacaklarımdan aşağı damladı.

Beni prezervatif kullanmadan becerdiğini fark ettiğimde puslu zihnimden sıyrıldım. Kahretsin. Bunu şimdiye dek nasıl düşünememiştim?

Yıllardır düzenli regl olmak için doğum kontrol hapı kullanıyordum. Bu beni hamilelikten koruyacak olsa bile bugünlerde ondan daha kötü bir şey vardı.

Adrian saçımı bıraktı, ben daha bir şey diyemeden beni kaldırdı. Cıyaklarken düşmemek için kollarımı boynuna doladım.

Sakin bir kayıtsızlıkla yatak odama yürüdü. Pantolonunun önü açıktı, onun dışında her şeyi mükemmel bir düzendeydi. Yüzü sert, tatsızdı ve biri onun daha az önce zevkinin doruğuna ulaştığını asla düşünmezdi. Fakat ilk geldiğimizden daha rahat hissettiriyordu. Kasları gerginlikle dolu değildi, tutuşu biraz daha hassas hissettiriyordu.

“Prezervatif kullanmadın,” diye mırıldandım.

Bakışları benimkilere kaydığında köşeye sıkışmış hissettim. “Yani?”

“Cinsel yolla bulaşan hastalıklar. Hiç duymuş muydun?”

“Aylardır cinsel olarak aktif değildim ve daima prezervatif kullandım, temizim.”

Dudağımı alt dişlerimin altına sıkıştırdım, aklım tuhaf şekilde aylardır cinsel olarak aktif olmadığı kısmında kalmıştı. Son kurbanı kimdi? Benim gibi biri miydi?



Bunu düşünmek tenimi karıncalandırduğında düşünceyi hızla kafamdan attım.

“Az önce neden prezervatif kullanmadın?”

Duraksadı. “Unuttum.”

“Unuttun mu?”

“Evet, buna iznim yok mu?”

“Hayır, demek istediğim sen hiçbir şeyi unutmayan biri gibi görünüyorsun.”

Gözleri yumuşadı. “Doğru.”

“Öyleyse neden unuttun?”

“Keşke bilsem.”

Tonundaki sessizlik beni duraklatsa da sordum. “Ya doğum kontrol hapı kullanıyor olmasaydım?”

“Belli ki kullanıyorsun, o zaman neden telaşlanıyorsun?”

Umursamazca konuşması beni rahatsız ediyordu. Hap kullanmıyor olsaydım pek de umurunda olmaz gibiydi. Her türlü vicdan azabından yoksun muydu?

Hamile kalsaydım, beni dışarı atıp bebeği de istenmeyen hasar olarak mı görürdü?

“Önce duş almak ister misin?” Beni karmaşık düşüncelerimden çekip çıkardı.

“Önce mi? Neden? Sonrasında ne olacak?”

“Sana tekrar sahip olacağım.” Odamın ortasında durarak burnunu saçlarıma gömdü, kokumu içine çekti. “Kahrolası güller.”

Tüylerim diken diken olurken baldırlarım kasıldı çünkü henüz zirveden inmemiş olsam da bir başkasına olan ihtiyacım büyük güçle bana çarptı.

Yine de mantıklı yolu seçtim. “Ben... bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüştüm.”

“Yanlış düşünmüşsün, Lenoçka.” Sesi, şeytanınki kadar sakın, bir o kadar da ölümcüldü.

Biliyordum, hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.





13

## Adrian

Kendimi Lia'nın yanından uzaklaştırdım.

Son bir saattir mışıl mışıl uyuyordu. Başta bedeni rahatı ve hafifçe benimkine bastırılmıştı, neredeyse sarılmıştı. Sonra o kaskatı pozisyonuna geri döndü.

Ölüm pozisyonuna.

Bu onun için normal gibi duruyordu, yıllar boyunca geliştirdiği bir alışkanlıktı ve eninde sonunda bilinçsizce o pozisyona dönüyordu. Genelde insanlar konfor alanlarını, kendi yapımları olan bir kutuda bulup kendilerini onun içine tıklarlardı.

Fakat Lia'yla ilgili şey buydu. Bir yanı hapsedilip dünyadan saklanmış olsa da başka ve tamamen farklı bir yanı, sanki gökyüzüne dokunmaya çabalıyormuş gibi sahnede uçuyordu.

Baştan ayağa bir çelişkiydi. Benim santim santim parçalara ayırıp inceleyeceğim bir çelişki.

Kısa süreliğine onu izleyerek yumuşak hatlarını, ortasında küçük bir gözyaşı damlası olan dolgun alt dudağını ve kızarmış yanaklarını süzdüm.

Onu masaya karşı becerdiğimden beri renkleri aynıydı. Bunun böyle, evin girişinde olmaması gerekiyordu, kendime hiç hakim olamıyor gibiydim. Çelikten kontrolüm yok oluyordu. Kulüpte olanlardan sonra duracak iradem yoktu.

Ona yalnızca dokunmayıp bunu ayrıca samimi şekilde yapan, sonra da onu tehdit eden şerefsizi boğazlayamadığım için bastırılan sinirimle yanıp tutuşuyordum.

Daha önce hiç hayatın birinin gözlerinden gitmesini görmeyi, hayatı ondan boğarak çıkarmak istediğim kadar istememiştim.

Geçmişime rağmen Damien hatta Kirill ve Vladimir gibi kana susamış değildim. Birini öldürmek, benim için yalnızca araçtı. Eylemin kendisinden zevk almıyordum, fakat ondan tiksiniyordum da.

Bu yalnızca gereklilikti.

Ama o sarışın şerefsiz? Evet, ciğerlerini terk eden havanın her saniyesinden zevk alırdım.

Biri o zaman üzerime nasıl bir ruh hâlinin çöktüğünü sorsaydı, cevap veremezdim. Bir anlığına, Lia'nın belirtmekten hoşlandığı gibi takipçi olarak onu gölgelerden izliyordum, sonra hayatımda hiç olmadığı kadar gözümü kan bürümüştü.

Ben gözü dönecek biri değildim. Hep öfkenin bana yakışmayan bir şey olduğunu düşünürdüm. Bu yalnızca görüşümü bulandıran, doğru kararı vermekten alıkoyan bir duyguydu hatta Annika teyzenin ölümü hariç, hiç güçlü duygular hissettiğimi sanmıyordum. Ondan sonra, bütün öfke ve beraberinde gelen mantıksızlık, sakın bir kafayla yer değiştirerek bünyemden atılmış gibiydi.

Kulüpteki o manzaraya dek.

Gözümü bürüyen tek şey kan olana dek.

Bu kadın yalnızca düzenime müdahale etmekle kalmıyor. ayrıca çocukken veda ettiğim bir yanıma kıskırtıyordu.

Kendime ve ona, kontrolün benim olduğunu, her zaman benim olacağını kanıtlamam gerekiyordu.

Bu yüzden içeri girer girmez, onu masaya karşı sıkıştırdım. Benden kurtulabileceğini sanıyordu, ben de aynısını düşünmüştüm. Onu yatırmadan önce bir anlığına, onu becererek sinirimi çıkarmak ve ona bağlı oluşan kaosu yok etmek gibi bir düşüncem vardı.

Bunu yapmadım.

Aksine daha kasvetli, sert ve karanlık bir hâle geldi. Onun dar amına her girişimde, pembe dudaklarından çıkan her iniltiyle aramızda görünmez bir bağın oluştuğunu hissettim. Seks partnerlerimle duygusal bağ kuran biri değilim. Onlar, yalnızca benim kullanmam ve uygun görürsem zevk vermem için oradalardı. Beni sert, duygusuz ve talepkâr olarak bilseler de daha fazlası için geri geliyorlardı.

Soğuk, kolayca sıkılan biri olduğumu biliyorlardı. Bu yüzden, boşaldıktan sonra içlerinden çıkardım.

Lia'yla durum böyle değildi.

Yaklaşık otuz bir yıllık hayatımda ilk defa, bir kadını onunla işim bittikten sonra tekrar becermişim. Karanlık takıntı beni ele geçirmişti. Onun iniltilerini duymam ve etrafımda boşalırken minyon bedeninin titremesini izlemem gerekiyordu. Her şey ona çok geldiğinde adımı haykırp tımaklarını omuzlarıma geçirirken yüzünün zevkle nasıl kasıldığını aklıma kazımam gerekiyordu.

Şu anda bile tek yapmak istediğim, onu uyandırıp kaldığımız yerden devam etmektir. Bedenin her santimine do-

kunmak, onu incelemek ve mümkün olduğuna bile inanmadığı zirvelere çıkarmak istiyordum.

Sonra... eninde sonunda onu mahvederdim.

Ne kahrolası bir israftı.

Saçının bir tutamını parmaklarımın arasına alıp kokladım, gül kokusunun ciğerlerime dolup orada kendine yer edinmesine izin verdim. Onunla ilgili her şey yumuşaktı, kişiliği bile.

Fakat yumuşak olması, saf olduğu anlamına gelmiyordu. Lia gerektiğinde kendini nasıl savunacağını bilse de gireceği savaşları dikkatli seçiyordu.

Tıpkı hayatta kalan birinin yapacağı gibi.

Geçmişini düşünürsek, bu taktiği çok mantıklıydı.

Ona herhangi bir seçenek sunduğumdan değildi. Ya benim yolumda ilerleyecekti ya da ölecekti. Hayatımdaki her şeyle böyle başa çıksam da kendimi ona farklı bir tutum gösterirken bulmuştum.

Kendimin de tam olarak anlamadığı bir tutum.

Yataktan kalktım, komodinin üstündeki hapları kafama not ettim. Son seferden beri yer değiştirmişlerdi. Bu birkaç gündür onları aldığı anlamına geliyordu.

İç çamaşırımı giyme zahmetine girmeden mutfağa ilerledim, buzdolabından bir şişe su çıkardım. Buzdolabının kapısına asılmış notları incelerken ağzıma götürdüğüm şişeyi yarı yolda durdurdum.

*Market alışverişi yap.*

*Gerçekten kayıp ayak bileğini kırmadın. O bir kâbustu.*

*L'ye tekrar ulaşmayı dene.*

Son ikisini çıkartarak düzgün, bitişik el yazısını inceledim.

Kendine kâbuslarını hatırlatıyordu. *Himm.*

Bu, terapistini son gördüğünden beri durumunun kötüleştiği anlamına mı geliyordu?

Parmağım son nota hafifçe vurdu, dairedeki sıcaklığa rağmen bedenim buz kesmişti.

*L'ye tekrar ulaşmayı dene..*

L de kimdi ve neden onu küçük kirli bir sır olarak tutuyormuş gibi yalnızca isminin baş harfini yazmıştı?

Eski sevgilisi miydi? Cinsel çıkarları olan bir arkadaş mıydı? Ne kadar çok düşünürsem, kulüpte hissettiğim öfke beni geri dönmekle tehdit ediyordu.

Notu gözetleme seansımı ele vermemek için buruşturmamaya çalışarak, buzdolabına geri astım.

Benim umurumda olmasa da onun umursadığını biliyordum, sonra onu gereğinden daha fazla incitecek psikanaliz seanslarından birine başladım.

Yakında sansürsüz yanımı görecekti. Asıl soru, bunun ne kadar yakında olacağıydı. Bakışlarım oturma odasına kayarak, Lia dışarı çıktığında Kolya'yla Yan'a kamera yerleştireceğim yerleri aklıma not ettim.

Ayrıca yatak odasında, makyaj masasının hemen üstünde gözetleme kamerası yerleştirmenin mükemmel olacağı kuytu bir köşe vardı.

O haklıydı. Ben gizli bir takipçiydim.

Ya bunu yapacaktım ya da cevaplar için ona işkence edecektim. Mükemmel kötü adam değilsem neydim? İşleri sertçe değil, pürüzsüzce yapmayı tercih ediyordum.

Porselen tenini kanatmak yazık olurdu fakat onu işaretlemek... bu başlı başına farklı bir olaydı.

Kalçasında kırmızı el izleri görmek, içimdeki daha fazla işaretleme, daha fazla hak iddia etmek isteyen canavarı ortaya çıkarmıştı.

*Sadece daha fazla.*

Küçük su şişesini içtikten sonra çöpe atıp yatak odasına geri döndüm.

Lia hâlâ ölüm pozisyonunda uyuyordu ama çarşaf kaymış, mükemmel pembe meme ucunu ortaya çıkarmıştı.

Ve öylece tekrar sertleşmişim.

*Siktir.*

Yanına yatıp onu dikkatle izlemek için başımı dirseğime yasladım. Karşı koyamayarak eğildikten sonra çıplak meme ucunu ağızıma alıp meme takıntısı olan ergenler gibi yaladım.

Lia, başta hareketsiz kalsa da sonra ölü pozisyonu bozuldu, dudakları aralandı. "Mmm..."

Bu ses doğrudan aletime giderek onu işkence noktasına dek sertleştirdi. Gözlerini açacağını umarak meme ucunu rahatsızlık vermeye yetecek kadar ısırdım, yine inlerken eli çarşafın altına doğru ilerledi.

Kadınlığına dokunuşunu, klitorisini yumuşak ama kendini boşaltmak için erotik şekilde okşayışını görmek için çarşafı aşağı çektim.

Bu tekrar gerçekleşmeyecekti.

Geçen sefer izlemiş olabilirdim ama artık ben etraftayken kendine dokunmayacaktı.

Elimi onunkinin etrafına sarıp durdururken parmak uçlarım ıslaklığına değdi.

"Mmm..." diye mırıldandı, elini çekip yaptığı şeye devam etmek isteyerek.



Memisini bir kez daha dişledim. Bu sefer, güçlkle sohyarak uyandıığında derin mavi gözleri başta hiçliğe baksa da sonra yavaşça bana odaklandı.

“Ne...?” Meme ucunun etrafındaki ağzımı ve amındaki elmin üstündeki elimi görünce sesi kısıldı.

Açık renk tenine kırmızı bir ton yayılarak boynunu, yüzünü ve kulaklarını kapladı. Kendi kendine ima ettiği utanç belirtileri ilginçti. Kendimi, onları aklımda daha derine kazımak isterken bulmuştum.

Belki de asıl istediğim, onu kızarmış ve benim insafıma kalmış hâlde görmektir.

Memesine doğru konuşurken ıslak, hassas ucuna üfle-diğim her nefesle kıvranıyordu. “Yine kendine dokunuyordun, Lenchka. Fakat bu yumuşak parmaklar artık seni tatmin etmiyor, değil mi? Amına gerçekten istediği şeyi verebilirim.”

Diğer elini omzuma yerleştirdi. O akıllı beyninin söylediği gibi bana direnmek, beni durdurmak içindi. O da ben de biliyorduk ki bu uzun sürmeyecekti.

“İyi bir sürtük mü olacaksın yoksa iyi bir kız mı, Lia?”

Keskin bir nefes alırken, klitorisinin üzerinde olan elini elimin altından çekmeye çalıştı. Fakat onu olduğu yerde kalmaya zorladım, biraz içeri ittiğimde Lia güçlkle soludu.

Hızlı bir hareketle üzerine çıktığımda dizlerim, ayrılmış bacaklarının iki tarafındaydı. Lia kolunun yan tarafına düşmesine izin vererek fısıldadı. “İşin ne zaman bitecek?”

“Bu angaryaymış gibi davranma, Lia. Bu da yalan söylemenin başka şekli, bunu hoş karşılamadığımı biliyorsun.”

Bana ters ters bakarken küçük yüz hatları hareketiyle buruştu.

“Sen sadistsin.”

“O zaman bu seni mazoşist yapar, Lenchka.”

“Ben... değilim.”

“Evet, öylesin. Islaklığının ikimizin elini de kapladığını hissediyor musun?”

Karşı duvara bakmayı denedi ama çenesini sert bir tuşla geri çektim.

“Bunu bir daha yapma. Sana dokunurken dikkatini ben-  
de tut.”

“Şimdi yalnızca sana bakmaya mı iznim var?”

Bunu sevmiştim. O kadar sevmiştim ki çok rahatsız ediciydi ve genelde hiçbir şeyi rahatsız edici olarak görmezdim.

“Yapabiliyorsan, evet,” dedim düşüncelerimi ele vermeyen ilgisiz bir tonda.

“Sen bir felaketsin... ahhh,” Ben aletimi girişine hizalarken inledi.

“O zaman yoluma çıkmamalısın, Lenchka. Seni bir harabeye çevirir, parçalara ayırır ve mahvederim.”

“Bunu zaten yapmıyor musun?”

“Tam olarak değil, hayır. O yanıma kıskırtmayacak kadar akıllı olmalısın.” Çenesini bıraktım, bir elimi sırtına yerleştirerek onu oturur pozisyona getirdim. Sonra bacaklarını aralayarak, onları dizlerimin yanına yerleştirirken aynı anda içine girdim.

*Siktir.* Tıpkı ilk seferki gibi hissettiriyordu. Hayır, daha da iyiydi. Duvarları daha davetkârdı, bedeni benimkine daha alışkındı.

Lia haykırdı, ben dar sıcaklığının derinlerine girerken ve kasıklarımız arasındaki ellerimiz birbirlerine çarparken Lia'nın sesi yumuşak bir iniltiye dönüştü.

Lia birleştığımız yere baktığında yüzü kıpkırmızı kesildi. başka yöne bakmaya başladı.

“Hayır. Bize bak.”

“Beni zorlama,” diye yalvardı iniltilerinin arasında.

“Benim bir felaket olduğumu söyledin ama asıl felaket bu, Lia. Sen ve ben.”

Dudakları aralanırken itaat etti. Gözlerinin derinliklerinde bir kıvılcım parıldayarak onları daha açık bir renk yaptı, sanki çok mutlu gibiydi.

Parmaklarını kullanarak klitorisini uyarmasını sağlarken başparmağım da baskı sağlıyordu. Eli benimkine kıyasla minicikti, onunla ilgili her şey gibi küçük ve inceydi. Benim özenli hareketlerimle titrese de içine girip aynı anda klitorisini beraber ovarken elini çekmeyi denemedi.

Kafasını geriye attı, ki bu da gül kokulu saçlarının yüzüme çarpmasına neden oldu. Kokusunu içime çektim. Onu, boşalmak için inleyen bir ritimle becerirken her seviştiğimizde yüzünde olan kendinden geçişini izliyordum.

Bu gece ikimizin de sayamayacağı kadar çok orgazm olmuştu ama Lia hâlâ daha fazlasını istiyordu. Hâlâ geri çekildiğimde etrafımda boşalıyordu ve sonra tekrar içine giriyordum.

Parmakları benimkilerin altında durakladı, bundan sonra söylemesine izin verilen tek ismi inledi. “Adrian... evet... evet... Adrian...”

Gırtlığından gelen fısıltılar beni boşalmaya itmişti. Kendimi tek seferde onun içine boşaltırken sırtım ve hayalarım gerildi.

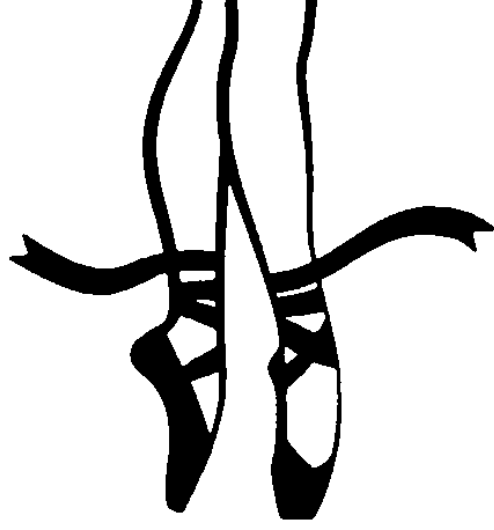
Prezervatifleri sikeyim.

Bana doğru düştüğünde başı göğsüme yerleşti. Birbirimizi içimize çekerken, parlak ter tabakası bedenlerimizi kaplıyordu.

Yakında, önceden yaptığı gibi benden uzaklaşmayı deneyecekti ama şimdi bedeni benimkine karşı tamamen gevşemişti. Şu anda uysal hâlden memnun görünüyordu, hafifçe iç bile çekmişti.

Bu huzurlu anda ona bir gerçek daha sunmayı seçtim. Beni kemiklerime dek titreten yegâne gerçeği.

“İşimin ne zaman biteceğini sormuştun. Cevabım asla. Seninle asla işim bitmeyecek, Lenoçka.”



## 14 Lia

Bugün provayı nasıl atlattığımı bilmiyordum bile.

Hayatım boyunca hiç deneyimlemediğim bir şekilde becerilmişim, bu yüzünden ağrılı, yorgun ve... zevk dolu bir havayla kaplıydım.

Prova yapmak bir kenara, hareket bile edemeyeceğimi düşünmüştüm.

Sabahın erken saatlerinde, Adrian'ın ıslak bezle bacaklarımın arasını sildiğini hissetmişim.

Yalnızca bu his bile büyük bir mutlulukla inlememe yetmişti.

Uyandıktan sonra temiz bir yorgana sarılıydım. Cinsel aktivitelerimizin kanıtıyla lekelenmiş olan, çamaşır makinesindeydi.

Komodininin üzerinde kahvaltı olduğunu gördüm. Şekersiz kahve, süt ürünü içermeyen peynirden yapılmış tuzsuz tostum ve elma. Ayrıca, bir şişe su ile ağrı kesiciler de vardı.

Kahvaltıda ne yediğimi nereden bildiğini merak etmeliydim ama mutfağında sadece bunların olduğunu düşünürsek tahmin etmesi çok zor olamazdı.

Onu sorgulamak istememe rağmen, yatağıma kahvaltı getirdiği gerçeğiyle garip şekilde duygulanmıştım. Daha önce kimse benim için bunu yapmamıştı, hele ki kendi evimde.

Ama gerçek değişmiyordu, ortadan kaybolmuştu.

Ne ondan ne de kıyafetlerinden eser vardı. Bacaklarının arasındaki hassas sızı ve popomdaki kırmızı el izleri olmasaydı, onun en başta burada olmadığından şüphelenirdim. Dün gece yaşanan her şeyin kafamda yarattığım bir başka zalim ceza olduğunu düşünürdüm.

Fakat buradaydı. Merhametsiz darbelerini, sonradan tuhaf şekilde sevecen hâle gelen vahşi dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum. Meme uçlarım, onları ısırıp döndürdüğü ve oynadığı için hâlâ sızlıyordu. Sanki beni nasıl çılgına çevirdiğini biliyormuş gibi becerirken popoma şaplak attığı için tenim hâlâ yanıyordu.

Ben bitkin düşene dek bedenimi yorduktan sonra gitmişti.

*Yine.*

Benimle işinin asla bitmeyeceğini belirttikten sonra normal insanların yaptığı gibi konuşmamıştık bile.

Sadece beni kullanıp gitmişti.

Fakat her saniyesinden zevk aldıysam, bu kullanmak sayılır mıydı? Uyurken onun düşüncesiyle kendime dokunduysam?

Tanrım. Belki de bundan hoşlandığımı, adamdan nefret ederken beni sertçe idare edişi ve pişmanlık duymayan sik-

mesinden zevk aldığım için onarılamayacak kadar arızalıydım. Ortadan kaybolduğu için memnun olmalıydım, kırgın değil.

Kafamı Adrian Volkov'la ilgili tüm düşüncelerden uzaklaştırmak adına bugünkü hareketlerin üzerinden geçtim.

Philippe ve Stephanie, dün gece nasıl haber vermeden yollarından ayrıldığım konusunda bana iyi bir nutuk çekmişlerdi. Özür dilemiştim ama onlara gerçekte ne yaşandığını veya sonu boş bir eve uyanmakla biten hayatımın en iyi seksini yaptığımı söyleyemezdim.

Hayır, evi boş bulma konusunda hâlâ sinirli değildim.

Fakat bir şey değişmişti, ya da biri. Ryan.

Sabahtan beri prova dışında bana dokunmaya çalışmamıştı. Gözlerime çok uzun süre bakmamıştı, sanki benim ya da başka birinin ona yapacaklarından korkuyordu.

En azından dersini almıştı, çok uzun zaman önce yapması gerektiği gibi mesafesini koruyacaktı.

“Lia.”

Stephanie'nin sesiyle arkama döndüm. Bana yetişti, böylece anahtarlarım parmaklarımdan sallanırken arabamın önünde dikilmeye başladık.

Sigarasını yakıp içine çektikten sonra dışarı büyük bir duman üfledi.

“Ne oldu, Steph? Lütfen bir gece daha dışarı çıkmamız gerektiğini söyleme.”

“Hayır, ama dün yaptığın çok adi bir hareketti.” Elini beline koydu.

“Özür dilerim. İyi hissetmiyordum.” Adrian ortadan kaybolmadan önce beni vahşice sikene dek gerçekten iyi değildim de.

Bunu alışkanlık hâline getirip ben bir çeşit sürtükümü-şüm gibi cinsel ihtiyaçlarını karşıladıktan gitmeye devam mı edecekti?

Lanet olsun ona.

Zaten o kısma neden bu kadar takılmışım ki? Sonuçta, sırf beni rahat bıraksın diye bunları yapmasına ben izin vermişim.

*O bir katil, Lia. Kahrolası bir katil.*

Bu hatırlatmayla tiksintinin beni ele geçirmesini bekledim. Bir katilin bana böyle samimi şekilde dokunmasına izin verdiğim için mide bulantısı hissetmeyi bekledim.

Fakat hiçbir şey gelmedi.

Ben *o kadar* mı arızalıydım?

“Her neyse.” Stephanie, sanki bana inanmıyormuş gibi baktı. “Neyse, bilmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey öğrendim.”

“Ne?”

“Dün sorduğun Rus mafya adamı. Matt’in ortağı olan?”

Sakinliğimi korumaya çalışırken anahtarlarımı daha sıkı kavradım. “Ne öğrendin?”

Stephanie bana yaklaşırken etrafa bakındı, sonra eliyle ağzının yarısını kapatarak fısıldadı. “Görünüşe göre, Bratva’da yüksek mevkideymiş. Bayağı yüksekte.”

Yutkundum. Bu bilgi sürpriz olmasa da öğrendiğimde beklediğimden daha sert etki yaratmıştı.

“Nereden biliyorsun?” diye mırıldandım, korkuma yenik düşerek.

“Matt’in, yordakçılarından birine bundan bahsettiğini duydum.”



Stephanie başkalarının konuştuıkları şeyleri gizlice dinlemek konusunda tam bir ustaydı, dedikodu yapmayı çok sevdi.

Geri çekilip sigarasından bir nefes daha aldı. “Şimdi, kızım, söyle bakalım neden onun hakkında bilgi edinmekle ilgileniyorsun?”

“İlgilenmiyorum.”

“Hı hı. Başkasını kandır. Ne zaman ondan söz edilse gözlerindeki pırıltıyı görebiliyorum.”

*Sıçayım.* Kendimi o kadar mı ele veriyordum? “Bir şey yok gerçekten. Sadece... onu korkutucu buluyorum.”

“Çünkü öyle.” Kolumu sıvazladı. “Asla yanlarına yaklaşmamamız gereken bir topluluk var. O, bu topluluğa ait.”

*Çok geç, Steph.*

Ona rahatlatıcı bir gülümseme sunup arabama bindim. Eve vardığımda açtım, yorgundum ve Adrian hakkında ürettiğim teoriler yüzünden beynim yanmıştı.

Bana strateji uzmanı olduğunu söylemişti, o zaman Stephanie'nin dediğine göre Bratva'nın hareketlerini planlıyordu.

Tanrım. Lanet olası Rus mafyasının bir parçasıydı.

Bu düşünceyle omurgamdan aşağı bir ürperti indi. *Baba üçlemesi*\* dışında mafya hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve o filmler gerçeklikten çok uzaktı.

Gerçek mafyalar çok daha tehlikeli olmalıydı.

Nemli parmaklarımı eteğime sildikten sonra kodu tuşlayıp içeri girdim.

Çantamla anahtarları girişteki masaya atarken dün gece aynı masanın üzerinde neler yaşandığını düşünmemeye

\* 1972 yapımı The Godfather filmiyle başlayan film serisi

çalıştım. Her bir santimimi nasıl sahiplendiğini, bana asla unutamayacağım karanlık bir zevk verişini.

Kafamı sallayıp kabanımı asarken donakaldım.

Diğer iki kabanımın arasında farklı bir tane vardı. Gri Erkek kabanı.

*Onunki.*

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, içeri geçerken bu sabahtan beri içime oturmuş olan ağırlık attığım her adımda kalkıyordu. Ayaklarım, gördüğüm manzarayla ısıtılmalı zeminin üzerinde durakladı.

Adrian, mutfakla oturma odası arasına yerleştirilmiş küçük yemek masasına birkaç tabak koyuyordu.

Her zamanki gibi siyah pantolon ve gömlek giymişti. Üstteki açık birkaç düğmesi, dün gece kafamı gömdüğüm sert, kaslı göğsünü göz önüne seriyordu. Gömleğinin kolları dirseğine kadar sıyrılmıştı, dövmelelerinin karmaşık tasarımını ortaya çıkarıyordu. İki kolunda da dövmeleleri, omzundan bileklerine dek uzanıyordu. Şaşırtıcı şekilde, bir mafya adamından beklediğimin aksine göğsünde ya da sırtında hiç dövme yoktu.

“Dönmüşsün,” dedi, işinden başını kaldırmadan. Masada kesilmiş birkaç elmanın yanı sıra frittata\* ve büyük bir kâse salata vardı.

“Ne yapıyorsun?” diye mırıldandım, bu duruma anlam veremeyerek.

“Ne yapıyor gibi duruyorum? Sana akşam yemeği hazırlıyorum.” Hâlâ bakışlarımla buluşmamıştı. “Git ellerini yıka.”

---

\* İçine çeşitli sebzeler konularak yapılan İtalyan omleti.

Sanki havada uçuyormuşum gibi ayaklarım beni ona doğru taşıdığında pazısını kavradım. “Dedim ki, evimde ne yapıyorsun, Adrian? İçeri nasıl girdin?”

Tabakları titiz hatta geometrik şekilde yerleştirmeye devam etti. “Seni dün kodu girerken gördüm. Görmeseydim de bu sorun olmazdı.”

“Buna haneye tecavüz denir.”

“Sürekli her şeyi etiketleme ihtiyacı mı hissediyorsun, Lenchka?” Bu defa, sert kışların tonuna sahip gri gözleri benimkilerle buluştu. “Bu sana daha iyi mi hissettiriyor?”

“Ben olan şeyi söylüyorum.”

“Elbette, seni ne rahat hissettiriyorsa onu yap. Şimdi, ellerini yıka ki yemek yiyelim.”

“Ya yıkamak istemiyorsam?”

Nefesini verdi. “Bu mücadelelerini kendin seçtiğin zamanlardan biri. Yapmazsan, seni kucağıma oturtup yemekleri ağzına tıkmaktan mutluluk duyarım.”

Ona ters ters baktıktan sonra ellerimi yıkamak için öfkeyle banyoya gittim. Geri döndüğümde, çoktan oturmuştu, önünde jambonlu frittata gibi görünen bir tabak vardı.

İç çekerek karşısına oturdum. Frittata onunken, benim önüme konmuş salataya çatalımı batırdım. Ne yediğimi bilmesinden ve bana sürekli “hey, bazı iyi hissettirecek yiyeceklerden zarar gelmez” diyen insanlar gibi davranmasından nefret ediyordum. Bu kadar yolu böyle lükslere izin vererek kat etmemiştim.

Zirvede olmak için daima ödenmesi gereken ağır bir bedel vardı. Çoğu balerin gibi sigara bile içmiyordum. İştahımı kesmenin, saf kararlılıktan başka yolu yoktu.

Kısa bir süreliğine sessizce yemeklerimizi yedik. İkimiz de ağırdan alıyorduk. Ben, beni daha hızlı doymuş hissettirdiği için bunu yapıyordum. O ise bilinçli ısırlıklar alarak yemeğinin tadını çıkararak birine benziyordu. Erkeksi parmaklarının çatalla bıçağın etrafına nasıl sarıldığını izlemeye çalışıyordum. Mafya değil de üst sınıftan biriymiş gibi oldukça entelektüeldi.

“Salatayı beğendin mi?” diye sordu.

Omzumu kaldırdım. “Güzel.”

“Bir kadeh şarap ister misin?”

“Geçen seferki gibi sarhoş olayım diye mi? Hayır, teşekkürler.”

Dudakları gülümsemeye benzeyen bir şeyle seğirse de tam olarak gülümsemedi. “Sarhoş hâlin daha dürüst.”

“Ya da daha salak.”

“Ben dürüstü seçeceğim.”

Kafamı kaldırırken çatalımla tabağımdaki domates ve marul ile oynuyordum. “Dürüstlük mü istiyorsun, Adrian?”

Çatal bıçağını tabağının yanına bırakıp suyundan bir yudum aldı. “Tabii, duyalım bakalım.”

“Bence hasta ve sapkınsın. Senden zayıf birine boyun eğdirmekten, seninle yemek yemek zorunda kalsın diye bütün kapıları yüzüne kapatmaktan zevk alan birisin. *Bu kadar mı yalnızsın?*”

Sözlerimin öfkesini tetikleyeceğini düşündüm ama o yalnızca parmaklarını iki kez hafifçe masaya vurdu. “Eğer beni hasta ve sapkın olarak etiketlemek istiyorsan, öyle diyebiliriz. Ama yanıyorsun. Aramızda yalnız biri varsa, o da sensin Lia.”

“Ben yalnız değilim.”

“Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerek.”

“Yalnız olduğum fikrine nereden kapıldın?”

“Bariz arkadaşsızlığın ve olaysız hayatın dışında, zirveye çıktığında nefret edileceğini çok iyi bilmene rağmen baleyi seçtin. Kıskanılma, hakkında dedikodu yapılması süreçlerine karşı mücadele etmedin. Aksine, bunları kendini kimsenin sana erişemeyeceği yalnız balonuna daha derin gömmek için kullandın.”

Hayatımın dikkatli ve korkunç derecede doğru analizi karşısında dudaklarım aralandı. Dikkatli olmazsam, beni yok edecekti.

“Sen yaptın,” diyerek gereğinden daha fazla bir kinle karşılık verdim.

“Ne yaptım?”

“Balonumun içine ulaştın.”

Çatal bıçağını alıp yemeğini kesti. “Çünkü senin bu konuda söz hakkın yoktu.”

“Ya söz hakkı istiyorsam?”

“Çok geç.” Bana o sinir bozucu gözleriyle bakıyordu. “Seni çoktan bana ait yaptım ve bunun geri dönüşü yok.”

O kelimelerle ellerim titredi. *Bana ait*. Fakat korkudan değil, tam olarak bulamadığım başka bir şeyden dolayıldı. Bu yüzden ağızımdan kaçırıldım. “Buna zorlama denir.”

“Her şeyi etiketliyorsun, Lia. Sıkıcı olmaya başladı.”

“Sana söyledim. Yalnızca olanı söylüyorum.”

“Sana kırılğan bir adalet hissi sunması dışında hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“Adalet kırılğan değildir.”

“Ah, ama öyledir. Ona inananlar kaybeder ya da acı gerçekler tarafından yüzlerine tokat yerler.”

“O zaman sen neye inanıyorsun?”

“İzlerc.”

Buna şaşırılmıştım. Salatamdan bir lokma alıp yuttuktan sonra konuştum. “Biri nasıl izlere inanır?”

“İzler, sonucu daha gerçekleşmeden görmemi sağlayan güçlü araçlardır.”

Dudak büktüm. Elbette Adrian gibi bir adam bu tür gücü severdi.

“Katılmıyor musun, Lia?”

“Pek değil. O tarz bir şeye ilgi duymana şaşırmadım.”

“Beni tanımaya başlıyorsun. Bu bir ilerleme.”

“Seni tanımıyorum, Adrian ve bunun böyle kalmasını tercih ederim.”

“Neden? Kafanı kuma gömüp bunların hiçbiri olmuyormuş gibi davranmak için mi? Bunun işe yaramayacağını farkındasın, değil mi? Ne kadar çok direnirsen, kendine o kadar çok acı çektirirsin.”

“Bırak da onun hakkında ben endişeleneyim. Ne hissettiğim ya da hissetmediğim seni hiç ilgilendirmez.”

“Ses tonuna dikkat et, Lia.” Sesi açık tehdidiyle alçaldı.

“Etmezsem ne olur?”

“Kemerimle kışına vururum.”

“Sen...”

“Devam et.” Gözleri saf sadizm parıltılarıyla parlıyordu. “Tabii, bana seni cezalandırmam için sebep ver.”

Göğsümde alevler parladı, yutmaya çalışsam da bir işe yaramıyordu.

*Tanrım.* Bu adam gerçekten şeytandı.

Ağzımdan çıkmaya çalışan her neyse, onun dışarı fişkirmasını önlemek için ağzımı salatayla doldurdum.

“Daha yavaş,” diye azarladı. “Yoksa hazımsızlık yaşayacaksın.”

“Sanki çok umurunda.”

“Tabii ki umurumda. O kadar da kalpsiz değilim.”

“Tabii öyledir.”

“Gerçekten değilim, doğru şartlar altında.”

“Senin koyduğun şartları mı diyorsun?”

“Doğru.”

“Öyleyse ya senin dediğin ya da zor yol?”

“Aşağı yukarı.”

Alt dudacağımı ısırđım, sonra onu kesintisiz ilgi ve korkutucu bir şehvet pırıltısıyla izlediğini gördüğümde hızlıca serbest bıraktım.

“Benimle işin bittiğinde ne olacak?” Aklımın bir köşesini kemiren soruyu sordum.

“İşimin bitmeyeceğini söylemişim.”

“Elbette sıkılacaksın. Herkes sıkılır.”

“Ben herkes değilim. Beni tanıdığın herhangi biriyle kıyaslamaman akıllıca olur.”

Sanki ona benzeyen birini bulabilirmişim gibi.

Luca, Adrian gibi biraz anlaşılması zor olsa da onun kadar yoğun değildi. Onu her daim arkadaş olarak görmüş-tüm, demek istediğim o sayılmazdı.

Boğazımı temizledim. “Mesele şu ki bu evre sona erecek. Hayata dair her şey gibi.”

“Zamanı geldiğinde bunu düşünürüm.”

“Diğerlerine de yaptığın bu muydu? Zamanı geldiğinde kaderlerini düşündün.”

“Diğerleri mi?”

“Benden önce hayatına girenler.”

“Bunu senden önce kimseyle yapmadım, Lenoçka ”

İçimde hem heyecan hem de korku kıvılcımları parladı. Sapkın bir sebepten dolayı, bunun onun için de ilk olmasını, en azından o açıdan denk olmamızı sevmiştim. Onun ilki olduğumu ve izlere böylesine değer verirken onları benim için bozmuş olduğunu bilmek, en kötüsünü hayal etmem için yeterliydi.

Bu düşünceyi aklımdan çıkardım sonra sordum. “O ne demek?”

“Ne ne demek?”

“Lenoçka?”

“Parlak ışık.”

Bana böyle hitap ettiğine inanamazken dudaklarım aralandı. Kesinlikle hayal gücümün bir oyunu olmalıydı. “Benim parlak ışık olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Söylediğim buydu.”

“Ama yalnız olduğumu söylüyorsun.”

“Bu seni kasvetli yapmıyor. Bir gül yalnızken tarlada olduğundan daha fazla parlar.”

“Bu yüzden mi beni kopardın?” Salata kâsesine bakarken sesim alçaldı.

“Muhtemelen.”

Ayağa kalktı. Hareketi ani olmasa da sandalyeme gömüldüm. Söylediğime kısmen pişman olmuşum, kısmen de ondan gurur duymuşum.

Gururlu olan yanımda kazandı çünkü kafamı kaldırdım. Sikerler. Sırf bana öyle dedi diye korkup kaçacağımı sanıyorsa, hüsrana uğrayacaktı.

Yanımda dururken bedeni kıyamet gibi üzerimde yükseliyordu. “Bunun beni korkuttuğunu mu düşünüyorsun?”



“Seni korkutmak için söylemedim. Yalnızca gerçeklerden bahsediyordum.”

“İşte sana bir gerçek, Lia. Ölümcül dikenler beni heyecanlandırıyor.”

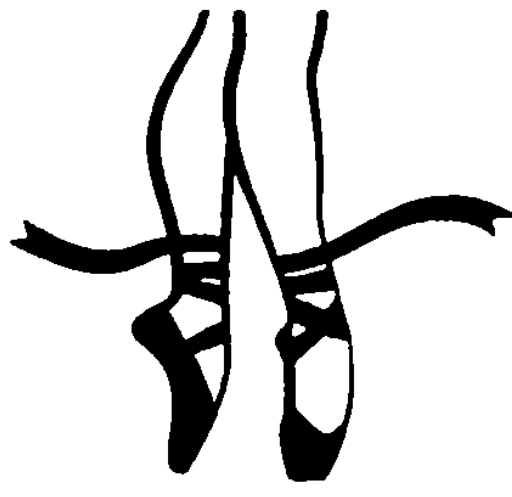
Yutkundum. “Ama seni yaralarlar.”

“Yine de buna değer.” Tabaktaki unutulmuş yemeğimi işaret etti.

“Bitirdin mi?”

“Evet, neden?”

“Çünkü seni çılglık atana kadar sikeceğim, benim ölümcül dikenim.” Bununla birlikte, beni kaldırıp yatak odasına doğru kollarında taşıdı.



## 15 Lia

İki hafta boyunca bir rutin izlemiştik.

Provaya gidiyordum. Eve geldiğimde Adrian'ı, getirdiği ya dışarıdan alınmış ya da evde yapılmış yemekle beklerken buluyordum. Burada yemek yapmadığını biliyordum çünkü onları evinden getirdiğini söylemişti.

Sonra beni yatak odasına taşıyıp uyuyakalana dek beceriyordu. Bazen bunu masada yaparak her bir zerreme sahip olurken beni kucağında oturtuyordu. Diğer zamanlarda, eteğimi kaldırıp beni girişte beceriyordu.

Ama orada bitmiyordu.

Asla orada bitmiyordu.

Daha sonra, yatak odasında veya duşta bana tekrar sahip oluyordu. Bazen arka arkaya yapıyordu, sanki bana dokunmadan duramıyormuş, boşalır boşalmaz beni tekrar arzuluyormuş gibiydi.

Artık daha fazla dayanamadığımda –ki bu orgazmlarım boyunca ağladığım anlamına geliyordu– beni temizliyor ya da duşa taşıyordu. Tamamen rahat olduğumdan emin

Oluyordu. Bazen, gece boyunca istediği gibi bana dokunabilmek için ya gecelik ya da uzun bir gömlek giydiriyordu.

Yatağın bana ait tarafına kayarak, sırtımı ona dönüp mesafemi korumaya çalışıyordum. Ama beni uyardığı anda, kıvrınarak ve yakın zamanda yaşadığım boşalma için yalvararak onun yanında bitiyordum.

Yalnızca onun verebileceği zevke bağımlı hâle gelişim çılgıncaydı. Beni sertçe hırpalamasını ve vahşi sikişini arzulayışım çılgıncaydı.

Belki de haklı olan oydu. Belki ben mazoşisttim. Çünkü tek düşünebildiğim, bana her gece ne yapacağıydı. Bana nasıl sahip olacağı, şaplak atacağı ve dünyamı ateşe vereceğiydi.

Fakat sabahları gidiyordu. Her lanet sabah, bir hırsız gibi gidiyordu. Ben onun sürtüğüyümüşüm ve benimle görünmek istemiyormuş gibi.

Restoranda yemek yediğimiz ilk seferden beri beni tekrar dışarı çıkarmamıştı. Ben de bunu istememiştim çünkü bu, onunla bir tür ilişki istediğim anlamına gelirdi.

İstemiyordum.

Beklediğim tek şey, onun sıkılıp beni rahat bırakmasıydı.

Fakat sıkılıyor gibi durmuyordu. Aksine, bedenime olan iştahı günler geçtikçe boşaldıktan neredeyse hemen sonra bana tekrar sahip olduğu bir raddeye ulaşmış gibiydi. Onun kolayca mı uyarıldığını yoksa güçlü dayanıklılığı mı olduğunu bilmiyordum. Ancak biliyordum ki yavaş, emin adımlarla onun ritmine uyum sağlıyordum.

Beni kendine alıştırmış hatta bağımlı yapmıştı. Böylece bütün sınırlarım bulanıklaşmıştı.

Kendime bunun yanlış olduğunu, Adrian gibi bir adamı

böyle şehvetle ya da coşkuyla istememem gerektiğini söylüyordum. Yine de bunu durduramayacağımı biliyordum. Benim kaçınılmaz sonuma göre, bu yalnızca tehditleri ve üzerimdeki görünmez etkisi yüzünden değildi.

Hayatıma girdiğinden beri provalarım daha sorunsuz ve kolay hâle gelmişti. Hiçbir karakteri Giselle'i kavradığım kadar kavramamıştım. Bir bakıma, kendi durumumu ona yansıtıyordum. Beni incitebilecek çok daha güçlü bir adamın ellerine düşmekten başka hiçbir seçeneğim olmadığı gerçeğini.

Tek fark, ben neyin içinde olduğumu biliyordum.

Yalnızca fiziksel bir şey.

Adrian'ın benimle olan tek bağlantısı bedenimi uyar-maktı, böylece kendi çılgın cinsel dürtüsünü tatmin edebilirdi. Öte yandan, bense aramızdaki şeyi Giselle'in karakterini anlamak için kullanıyordum.

Stephanie'yle Philippe bile bunu fark etmişti. Yönetmen bana, bunun şimdiye kadarki en iyi performansım olduğunu söylüyordu, buna ilk defa ben de katılıyordum. İlk defa daha iyisini yapabileceğimi düşünmüyordum.

Stephanie'yle Philippe, artık gece eğlencelerine katılmadığım konusunda beni azarlayıp duruyorlardı. Benim kendi eğlencem olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse, kulübe gitmektense evde sessiz sakin geceler geçirmeyi yeğlerdim.

Tabii, onca seksle ne kadar sessiz sakin olabilirse.

Bunun dışında Adrian'la geceler sakin geçiyordu. Sohbeti başlatan o olsa bile sözlerini mümkün olduğunca kısa tutuyordu.

Provam hakkında konuşuyorduk ya da bana nasıl olduğumu soruyordu. Gereğinden fazla konuşan bendim. Bale ve klasik müzik benim takıntılı olduğum konulardı, sinirlerimi yatıştırmak için sonsuza dek konuşabileceğin şeylerdi. Adrian bunu anladığından beri sanki yaşlı bir çiftmişiz gibi günümün nasıl geçtiğini soruyordu.

Bir keresinde karşı atak yapıp onun gününün nasıl geçtiğini sormuştum, kaşını kaldırıp, "Bilmek istediğine emin misin?" diye sormuştum.

Hayır, bilmek istemiyordum. Onun kim olduğunu, ne yaptığını hatırlamak istemiyordum. O yalnızca aramızdaki akıllara durgunluk veren kimyanın bir diğer eşiydi. Bir yabancıymış gibi numara yaparken onu her gece içime almak daha kolaydı.

*Yalnızca bir yabancı.*

Provadan eve dönerken, yeni iç çamaşırları almak için bir butiğe uğradım. Adrian, onları kendim çıkaracağımı söylememe rağmen çoğunu yırtmıştı.

Bir dizi kırmızı iç çamaşırının önünde duraklarken dekoltesini ve görünmez dantelini incelemek için uzandım. Onlara dokunmadan önce elimi geri çektim. Tanrım, ne yapıyordum ben? Gerçekten Adrian için iç çamaşırı giymeyi mi düşünüyordum?

Arkamı dönüp rahat iç çamaşırı kısmına gitmek üzereydim ki yanımda biri belirdi.

Başta, çok yaklaşan o yabancılardan biri sandım. Sonra deri ceketini ve telefonu kulağına tutarken çok aşağıda taktığı şapkasını tanıdım. Burnuma tanıdık bir koku doldu; çamaşır suyu.

"Luca?" diye fısıldadım.

“Bana bakma, kıyafetleri incelemeye devam et, Düşes. Takip ediliyorsun.”

İleriye doğru bakarken parmaklarımı kırmızı iç çamaşırının üzerinde gezdirdim. Gerçekten takip mi ediliyordum? Adrian’ın kahrolası bir takipçi olduğunu biliyordum. Birkaç kez siyah araba ve koruması Yan’ın silüetini görsem de onların tek seferlik olduğunu düşünmüştüm. Daha iyi bilmeliydim.

“Telefonunu çıkar ve konuşuyormuş gibi yap,” dedi Luca kayıtsız sesiyle.

Dediğini yaptım, bir elim iç çamaşırındayken diğeri telefonu kulağıma tutuyordu. Luca, toplum içinde yakalanmamak adına hep dikkatliydi. Bu yüzden son zamanlarda yalnızca telefonda konuşmuştuk. Ya da en azından Adrian hayatıma girmeden önce.

“Neden beni geri aramadın?” Sesimdeki kırgınlığı gizlemedim. Geçtiğimiz haftalarda gerçekten arkadaşına ihtiyacım vardı ve tek arkadaşım oydu.

“Ülke dışındaydım. Ayrıca lanet tuzaklarla kuşatılmışsın, Düşes. Başkan kadar yaklaşılması zorsun.”

“Ne?”

“Adrian her yere dinleme cihazı yerleştirmiş. Telefonuna, evine. Arabana bile.”

Bunu duymak beni derinden sarsmıştı. Adrian takipçi olsa da neden her yere dinleme cihazı koyma zahmetine girsindi ki? Bana sahipti, öyle değil mi? Neden her hareketimi kaydetme ihtiyacı hissetmeliydi? Sonra, bir başka farkındalıkla sarsıldım.

“Bir dakika... sen Adrian’ı nereden biliyorsun?”

“Senin hakkındaki her şeyi biliyorum, Düşes. Birbirimizin arkasını kollayacağımıza söz vermiştik, hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. Eski hayatlarımızdan kaçtığımızdan beri kim olduğumuzla tanımlanmayan yeni bir başlangıç yapabileceğimizi söylemiştik. Luca'nın seçtiği yol benimkinden tamamen farklıydı.

“O...” Yutkundum. “O tehlikeli, Luca.”

“Ben de tehlikeliyim.”

“Hayır. O *gerçekten* tehlikeli.”

“Ondan kurtulmak için yardımına ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm. Onu mu savunuyorsun?”

Duraksadım. Adrian'dan kurtulmak istesem de Luca'nın yöntemlerine başvurmak doğru yol değildi. Bu, Adrian gibi davranmaktan farklı değildi.

Luca beni dünyasının dışında tutuyor olmasına rağmen şüpheli insanlarla şüpheli işler yaptığını biliyordum. Adrian'a çok benziyordu fakat Luca'yı çocukluğumuzdan beri tanıyordum. Beni incitmeyeceğini biliyordum.

“Onu savunmuyorum,” diye mırıldandım.

“Yani ondan kurtulmak istiyor musun?”

“İnsanlara zarar vermeyi sevmem, Luca.”

“Bazen onlara zarar vermelisin ki onlar sana zarar vermesin.”

Sessiz kalarak en sevdiği sözlerin üzerine kafa yordum. Luca, hayat ve insanlar hakkında hep bu felsefeye sahip olmuştu.

“Adrian'dan kurtulacağım.”

Sözleri göğsümde tuhaf bir sıkışmaya neden oldu. “Kimseye zarar vermek istemediğimi söyledim.”

“Bu sadece senden kaynaklı değil, Düşes. Çalıştığım insanların hatırlıyor musun? Onun ölmesini istiyorlar.”

“Ama neden?”

“Çünkü çok fazla şey biliyor ve ölürse birlik zayıflayacak.”

Eğer Luca'nın bilinmez işverenleri gibi insanlar bile Adrian'ın ölmesini istiyorsa gerçekten yüksek mevkide olmalıydı. Adrian tam olarak ne tür bir işle uğraşıyordu? Hayatının o kısmına dahil olmamayı görev hâline getirmiştım fakat bu karar mantıklı mıydı?

“Ondan kurtulmadan önce gözünü onun üstünde tutmana ihtiyacım var, Düşes.”

“Ne?” diye tısladım.

“Beni duydun. Şüpheli bir durum olursa bilmek istiyorum. Şu an ona en yakın olan, sistemini çözebilecek tek kişi sensin.”

“Sistemi mi?”

“Herkesi, her şeyi izleyerek olanları önceden tahmin ettiği bir sistemi var.”

İzler. Adrian'ın onlara inandığını söylediğini hatırlıyordum. Bu yüzden strateji uzmanıydı.

Kafamı hafifçe sallayarak iç çamaşırımın üzerindeki elimi sıktım. “Casusun olmayacağım, Luca.”

“Neden?”

“Adrian'dan bahsediyoruz. Anlayacaktır.”

“Anlamayacak.”

“Nasıl bu kadar emin olabilirsin?”

“Senin tarafından kör edilmiş durumda.”

Dudaklarım aralandı. “Benim tarafımdan kör edilmiş mi? Dalga geçiyor olmalısın.”



“Geçmiyorum. Titiz Adrian Volkov, hayatında ilk defa bir kadının ona yaklaşmasına izin veriyor. Bu zayıflık değilse, başka nedir bilmiyorum.”

Adrian’ın *zayıflığı* olduğum fikrinden hoşlanmamıştım. Luca ne kadar konuşursa, onu o kadar susturmak istiyordum.

“Tek yapman gereken, başından beri yaptığın gibi rol yapmak. Dinleme cihazlarını bulmaya çalışma ve onun kontrolünden çıkma.”

“Hayır.”

“Lia...” Sesi yumuşadı. “Verdiğimiz sözü unuttun mu?”

“Unutmadım ama bu oyunun bir parçası olmayı da istemedim.”

“Uzun zaman önce parçası olmuştun.”

“Ne?”

“Ailenin ölümünün arkasında kimin olduğunu söylememi ister misin?”

Sanki vahşi bir hayvan uyandırılmış gibi çılgın bir gümbürtü göğsümü ele geçirdi. Uzuvarım titriyordu, kara kutu upkı küçüklüğümde olduğu gibi üzerime kapanıyordu. “Biliyor musun?”

“Sana bulacağımı söylemiştim ve sözümü tuttum.”

“Kimmiş?” O günkü sesler, sessizlik, çığlıklar ve ayak sesleri kafama dolarken sesim titredi. Kulakların onların şiddetiyle çınladı, ayakta kalmak için elimden gelenin en iyisini yaptım.

“İşler böyle yürümüyor, Lia. Bana istediğimi verdiğinde ben de sana ihtiyacın olanı vereceğim.”

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp gitti. Sözlerinin arkasındaki anlam benimle kalmıştı.

*Sana ihtiyacın olanı vereceğim.*

Luca mükemmel şekilde ifade etmişti. Ailemin ölümünün ardındaki gerçeği ortaya çıkarmanın küçüklüğümden beri aklımda olduğunu herkesten çok o biliyordu.

Bu yüzden ilkel kâbuslar görüyor, o hapları alıyordum. Bu yüzden yaşamaktan ve ölmekten çok korkuyordum.

Kendimi özgür bırakmak ve nihai bir varış noktası seçmek için, şeytanın kendisini gözetlemem gerekiyordu.



## 16 Adrian

Zamanım tükeniyordu.

Otoparkta Lia'la ilk karşılaştığımdan beri zamanım daralıyordu. Başka biri olsaydı, başladığı gibi bitirirdim.

Ama değildi.

Geçtiğimiz dört hafta boyunca, işime bakmak ve ondan istediğimi alıp gitmek için kendimle pazarlık yapıyordum. Asıl plana göre onu kurtlara atmak için.

Gelgelelim onu her gördüğümde ve içine girdiğimde, ona her sahip olduğumda daha fazlasını istiyordum. Onu şimdiye dek sistemimden sikip atmış olacağımı düşünsem de tam tersi bir etkisi olduğunu kanıtlıyordu. Ona her dokunduğumda daha fazlasını istiyordum, bir yanım bunu sonraki aşamaya geçirerek ona gerçeklerimden birini daha vermek istiyordu. Onu ya daha şüpheli yapacak ya da kendisini tamamen bana teslim etmesini sağlayacak bir gerçek.

Şimdi, onunla ilgili ne yapacağım konusunda seçeneklerimi ciddi olarak düşünüyordum. Sergei ve Igor'la akşam toplantısı istediğimden uzun sürmüştü. İkisi de İtalyanlarla

ilgili ilerleme raporu istiyorlardı; bu dünyaya girmemesi gereken bir balerin yüzünden masaya daha getiremediğim raporu.

Gelgelelim onu çoktan içeri sürüklemiştim. Beni bıradamı öldürürken gördüğü gün, onun sahnede parlamasını izlemeye gittiğim gün başlamış olabilirdi. Kaderini, onu ilk öptüğümde –ya da siktiğimde– ellerime teslim etmişti.

Her halükârda, Lia Morelli bu dünyanın içindeydi.

Neler olduğuna dair hiçbir fikri olmayabilirdi ama ikimizin hayatları, onun bileceğinden çok daha yakın şekilde iç içe geçmişti.

Hâlâ birlikten ve içindeki her şeyden yeterince uzakta olduğu gerçeğine tutunuyordum. Baleyle kendi işini yapıyordu, ben de sahne arkasında kendiminkini yapıyordum.

Sergei ve Igor’la uğraşmak zor değildi. Başarısız olmadığımı biliyorlardı. *Şimdiye dek*. Lucianolar hakkında bir şey istiyorlarsa alacaklardı. Yalnızca yöntemi değişmiş olabilirdi.

Arabaya biner binmez, Yan derin bir iç çekti. Fakat Kolya, çatılmış kaşlarıyla dikiz aynasından bakışlarımla buluştu. “Daha da ısrarcı oluyorlar.”

“Onları oyalayacağım.” Saatiime baktım. Onu geçmişti, Lia büyük ihtimalle çoktan uyumuştı.

Uzun toplantıları sikeyim.

Lia’yı takip eden Boris’i aradım, tek çalıştan sonra açıp kaba Rusçasıyla cevap verdi. “Patron.”

“Bugün olağandışı bir şey oldu mu?” diye sordum aynı dilde.

“Her zamanki gibiydi.” Duraksadı. “Eve gitmeden önce iç çamaşırı mağazasına uğradı.”

Tek kaşımın kalkmasına da onu iç çamaşırıyla düşününce pantolonumu zorlayan ereksiyonuma da engel olamadım. Lenchka'm iç çamaşırı alıyordu.

Bu... ilginçti.

Hep sade külotlar giymişti. Benim için, bana güzel görünmek için asla zahmete girmemişti. Umurumda olduğundan değildi ama şimdi zahmete girişi, ilgimi gerektiğinden çok daha fazla çekiyordu.

“Başka bir şey var mı, Boris?”

“Sıra dışı bir şey yok, Patron.”

Telefonu kapatırken parmağım baldırımında ritim tutuyordu. Lia iç çamaşırı almıştı. İç çamaşırıların paketini açmak ve giydiğinde Lia'nın üzerinden çıkarmak için orada değildim. Sergei'yle Igor dünyadaki en kötü zamanlamaya sahipti.

“Efendim.”

Kolya'nın sesiyle kafamı kaldırdım. Yan sigara içiyordu, ben sigarayı ne zaman yaktığını bile fark etmemiştim. İç çektim. “Söndür şunu, Yan.”

“Neredeyse bitti.” Duraksadı, sonra ekledi. “Efendim.”

“Yan.” Kolya ona dirsek attı.

“Tamam. Her neyse.” Yan sigarayı son kez içine çekti, homurdanarak camdan dışarı attı. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Kolya? Elbette, hepimiz seni dinliyoruz.”

Kıdemli korumam onu görmezden gelerek bana odaklandı. “Sergei ve Igor'un sabrı çok uzun sürmez.”

“Biliyorum.” Camdan şehrin ışıklarına baktım.

“Biliyorsanız, neden harekete geçmiyorsunuz?”

“Kolya, seni piç kurusu! Lia'ya zarar verdiğini mi ima ediyorsun?” Yan'ın sesi kulağa onaylamaz geliyordu. “Kızın hiçbir suçu yok.”

“Ona zarar verip vermemem ikinizi de ilgilendirmez Ayrıca sen ne zamandan beri onun avukatısın, Yan?” Tonum her zamankinden daha sertti.

“O... masum, Patron. Bunu hak etmek için hiçbir şey...” sesi azaldı.

“Beni hak etmek için mi?”

“Ben öyle söylemedim.”

“Söylemene gerek yoktu.”

Bir bakıma haklıydı ancak masum olmak onu kaderin getireceği şeyden alıkoymuyordu. Yine de Yan gibi insanlar hâlâ vicdanlarını rahatlatmaya çalışacaktı. Ben buna hiç sahip olmamıştım –bir vicdana– bu yüzden endişelenme gerek yoktu.

Araba Lia'nın otoparkında durduğunda hemen inmedim. Bunun yerine, bakışlarımı her iki korumamın üzerine diktim. “Lazlo Luciano'yu izleyecek daha fazla adama ihtiyacım var, olabildiğince çok adama.”

“Onu zaten izliyoruz,” dedi Kolya.

“Yeterli değil. Günlük rutinlerinin, sıklıkla gittiği yerlerin, uyanma ve uyuma saatlerinin detaylı raporunu istiyorum. Yediği yemekleri, yaşam stilini bilmek istiyorum. Bilgisayar korsanlarına söyleyin; onunla karısının bilgisayarlarına, telefonlarına girsinler. Onun bir altındaki patronun şüphelenmesine izin vermeyin çünkü o, Lazlo'dan daha paranoyak. En ufak bir tetikleyiciye bile tepki verir. Hiçbir hata istemiyorum.”

“Ama neden?” Yan kafasını bana doğru çevirdi. “Bu bilgi bize ne sağlayacak?”

“Başka bir plan yapıyorum.” Bunu söyleyip arabadan indim.

Lia'nın evine varmam uzun sürmedi. Karanlığa ve onu uyurken bulmaya çok hazırdım. Boris'e, Lia'nın yemek yiyip yemediğini sormamıştım. Sergei ve Igor'la yaptığım toplantı sırasında da kameraları kontrol edecek vaktim olmamıştı.

İçeri girer girmez, otomatik ışık yandı. Arka planda alçak sesle senfonik bir müzik çalıyordu. Onun küçük bedenini kanepede yatarken bulunca şaşırılmıştım. Lia yan tarafına yatmış uyuyordu, eli kulağının altındaydı. Üzeri tüylü, yünlü bir battaniyeyle örtülüydü.

Dudakları hafifçe aralanmış, bacakları arkasına kıvrılmıştı. Çok saf görünüyordu, çok kırılgan, benim Lenchka'm. Bir o kadar kolay da işaretlenebilirdi, kulak asmamam gereken bir yanım bunu talep ediyordu.

Kumandayla müziği kapattım. Onu yatak odasına taşımayı planlıyordum ama müzik sustuğu anda gözleri açılmıştı.

Kalkıp oturdu, bakışları benimkilerle buluştuğunda büyüleyici mavilerinin derinliklerinde panikle birlikte başka bir şey daha yüzüyordu.

Bu bakıştan nefret ediyordum ve yüzünden silmek istiyordum, böylece bana verdiği ilk tepki bu olmayacaktı.

Bir aydan fazla olmuştu. Beni hâlâ en başında betimlediği kötü adam olarak görüyordu. Başta etiketleri umurumda olmasa da şimdi, ben ona cinsel anlamda dokunmadan yanımda gardını indirmesini istiyordum.

Lia dokunuşumdan zevk alabilir, ahlaksızlığı arzulayabilirdi ancak kendini hâlâ dikenli tellerle, geçen gün bahsettiği ölümcül dikenlerle sarmalıyordu.

*Yok etmeyi planladığım teller ve dikenler.*

“Adrian,” dedi usulca, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak. “Gelmeyeceğini sanmıştım.”

“Buradayım, değil mi?”

Tavrı sertleşirken, nazik yüz hatları tüm yumuşaklığından arındı. “Ne kadar süreliğine? Sabaha kadar mı?”

“İstediğim kadar.”

“İstediğin gibi gidip gelemezsin. Ben senin sürtüğün değilim.”

“O zaman nesin?”

Yanakları koyu kırmızıya döndüğü için kayıtsız ses tonumun onu sinirlendirdiğini anlayabiliyordum. “Senin hiçbir şeyin olmak istemiyorum.”

“Bunun tam tersi olmadığına emin misin?”

“Söylemediğim şeyler ima etmeyi bırak, seni deli, hasta piç.”

“Bir çarpı.”

“Sana olduğun kişi olarak hitap ettiğim için mi?”

“Mantıksız sebeplerle kendine sinirli olup hıncını benden çıkardığın için. Şimdi, buraya gel.”

“Hayır.”

“İki. Sana söyleneni hemen yapmazsan, çarpı sayısı artmaya devam edecek.”

Bana ters ters bakarken, kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Üç. Şaplak atmanın artık üzerinde hiçbir etkisinin olmadığını görüyorum. Cezalarına alıştın mı, Lenoçka?”

“Senin yardıma ihtiyacın var. İyi değilsin.”

“Dört. Ve senin de yardıma ihtiyacın var çünkü o güzel gözlerindeki beklentiyi görebiliyorum.”

“Ona nefret deniyor.”



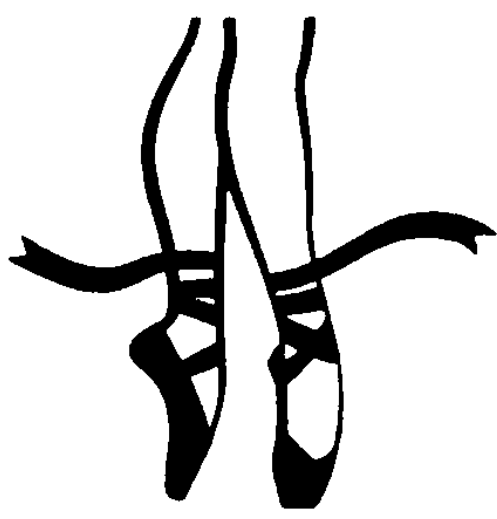
“Beş.” Kısa süreliğine durdum. “Altı.” Bir kez daha durdum. “Yedi.”

Yüzü daha da kızardı, kendini kurtarmak için gururuyla savaştığını görebiliyordum. Geri adım atmayacağımı ve bu tavrı sürdürürse bunun, onun için kötü sonuçlanacağını bildiğini görebiliyordum.

Sonunda gözleri alev alev parlarken ayağa kalktı.

“Peki. Şaplaklarını at ve beni yalnız bırak.”

“Ah, hayır.” Kemerimi çözüp çıkardım. “Yöntemlerimi geliştiriyorum.”



## 17 Lia

Adrenalin dalgası uzuvlarımı kaskatı yapmıştı, acil bir ihtiyaç damarlarımda nabız gibi atıyordu.

Kaç.

Saklan.

*Kaç ve saklan.*

Fakat olduğum yerde donakalmıştım.

Adrian'ın elindeki kemere bakarken tek bir kasım bile oynamıyordu. Kemeri erkeksi parmaklarının etrafına iki kere dolayarak benim için ne planladığını gösteriyordu.

Bacaklarım kilitlemişti. Popomdaki dün gecedен kalma el izleri zonklamaya, karıncalanmaya ve *yanmaya* başlamıştı.

Onu kışkırtmamam gerektiğini şimdi fark ediyordum. Bunu kazanacağımı, bundan zarar görmeden çıkacağımı düşünecek kadar öz güvenli olmamalıydım. O ve ben satranç tahtasının farklı taraflarındaydık, ikimizin de aynı oyunu oynaması için yer yoktu.

Luca'nın bana söylediği şeyden sonra, en iyi tavrımı sergilemeli ve Adrian'ı izlemek için radarına yakalanmamalıydım. Fakat hayal kırıklığı tarafından ele geçirilmiştim.

Çünkü bana her gece sahip olmuş, her ihtiyacımı karşılamış olsa da sabah olduğunda ben, geceleri ona eşlik eden bir sürtükten başka bir şey değildim.

Bu yüzden ona karşı çıkmıştım ve şimdi bedelini ödeyecektim. İşte o anda, hâlâ kemerine odaklanmışken yavaşça başımı salladığımı fark ettim.

Beyaz gömlek ve merhametsiz gözlerinin rengiyle uyumlu, koyu gri bir pantolon giymişken olduğundan daha iri görünüyordu. Adrian daima hafife alınmaması gereken biri olmuştu, güzel bir manipülasyon ustasıydı. Sanki saldırmadan önce insanların gardını indirmesi için yakışıklı yüzle doğmuştu.

Şu anda ben, o insanlardan biriydim.

Çünkü hiç şüphem yoktu ki peşime düşmüştü ve çıkış yolum olmadan tamamen kapana kısılmıştım.

“Kanepeye bakacak şekilde dizlerinin üstüne çök, Lia.” Sesinin sert tonu, kaskatı kesilmiş omurgamdan aşağı dalgalar hâlinde bir şok göndermişti.

Titremeye devam ederken göğsümde bir korku kıvılcımını parladı. Eğer eli, bana yalnızca şaplak atarak hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir acı verdiyse, kemeri tam işkence olacaktı.

“Cezanı şimdi çekersin yoksa...” sesi alçalırken bakışları çıplak baldırlarımda dolanıyordu. Popomun altında durup külotumu zar zor kapatan pamuklu gömleğimi giyiyordum. Üst düğmeleri açıktı, yakasının kumaşı ayağımdaki pofuduk çoraplarla uyumluydu.

“Yoksa ne?” diye mırıldandım, yoğun bakışları altında kıvranarak.

Bakışları tekrar yüzüme kaydı. “Yoksa cezayı sayı arttıktan sonra çekebilirsin.”

“Bunun gerçekten bir seçim olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle çünkü iki seçeneğin var. Daha az acı verici olanı seçmek sana bağlı.”

“İkisi de acı verici.”

“Doğru ama biri kesinlikle diğerinden daha merhametli.”

“Sen merhametli olmak dışındaki her şeyisin, Adrian. Sen hastasın.”

“Senin de etiketlerin sıkıcı ve tekrarlayıcı olmaya başladı, Lenchka.” Saçımı avucunda kavradı, beni döndürüp dizlerimin üstüne çöktürdüğünde cıyaktım. Dizlerim halıya batarken gömleği tek seferde üzerimden çıkardı.

Tüylerim diken diken olurken güçlkle soludum. Meme uçlarım sertleşip hassas hâle gelmiş, merkezimde atan nabza uyan bir ritimle zonkluyordu.

Adrian gömleği bir kenara fırlattı. Beni kanepeye doğru ittiğinde sızlayan meme uçlarım yüzeyle buluştu. Acı verici hisle inlememi bastırdım. Kendimle ya da onunla ne kadar mücadele ettiğim önemsizdi, bana sahipmiş gibi dokunduğu anda sapkın bir zevk damarlarımda dolaşıyordu.

Benimle kanepenin arasına uzandı, sonra acı verecek kadar sertleşmiş olan meme ucumu çimdikleyip ben inleyene dek baş ve işaret parmakları arasında döndürdü.

“Hep hassas ve duyarlısın, Lenchka’m. Sen sınırlıklam olana dek meme uçlarına işkence etmem hoşuna gidiyor mu?”

“Mmm...”

“Sana yapacaklarımın hazırlığını ve küçük amında yarımğı beklentiyi seviyor musun?” Meme ucumu tekrar döndürdü. Kaba sözleriyle birleşen hareketi, beni neredeyse uçurumdan düşürecekti.

“Aman... Tanrım... Adrian...”

“Evet, ben. Sadece ben.” Sesi alçalırken saçımı kavrayıp beni geri çekti.

Bedenimin bir kısmı havada asılı kalmıştı. O bana tepeden bakıp meme ucumu çimdiklemeye devam ederken, iki elimle kanepeye tutunuyordum. “Söyle.”

“Neyi... s-söyleyeyim?”

“Sadece benim için ıslandığını söyle. Memelerine işkence etmesine izin verdiğin, sen tükenene dek dar amını siken tek kişinin ben olduğumu söyle.”

Sözlerinin etkisiyle baldırlarımı birbirine bastırdım ama denesem bile konuşamadım.

Parmakları kafa derime battı. Kararmış gözleri benimkileri mahrem bir kafeste tutarken, saçımdaki tutuşu merhametsiz, tartışmaya kapalı hâle geldi. “De ki, yalnızca sensin Adrian.”

“Yalnızca... sensin... Adrian...”

“Sana dokunabilecek tek kişi benim, değil mi Lenoçka?”

“Evet...”

“Yanında kendini tamamen bıraktığın tek kişi miyim?”

“Evet.”

“Seni cezalandıran tek kişi miyim?”

“Evet...” Bir anlığına gözlerimi kapatırken sözlerimin ne kadar doğru olduğuyla dehşete düşmüştüm.

Ne kadar... özgürleştirici olduğuyla.

Adrian beni saçımdan tutarak aşağı ittiğinde yanağım

kanepenin sıcak yüzeyiyle buluştu, sonra beni hıraktı Ama hâlâ oradaydı hem tehdit hem de bir vaat gibi arkamda dikiliyordu. Elini külotuma doladı. Onu, baldırlarımın ç kısmını ıslaklığımla kaplayan vahşi bir çekişle yırttığımda haykırdım.

“İç çamaşırlarımı mahvetmeyi bırakır mısınız?” diye nefes nefese konuştum.

“Yoluma çıkan her şeyi mahvedeceğim.” Sözsüz niyeti beni düğüm düğüm etti. Sözleri sakince söylenmiş olsa da sırtımdan aşağı keskin bir acı göndermişti.

Adrian’ın tehlikeli, acımasız bir katil olduğu gerçeğinin gayet farkındaydım. Bu yüzden yoluna çıkarsam beni bile öldüreceğinden şüphem yoktu.

Bu düşünce, hayali parmakları boynuma doladı. Adrian onu gözetlediğimi öğrenirse, beni boğmaktan, parçalamaktan çekinmezdi.

Beni öldürmekten.

Saçımdaki tutuşu tekrar sıkılaştırken dikkatimi bulduğumuz âna çekti. “Ne düşünüyorsun?”

“Çok az külotum kaldı,” deyiverdim.

“Yenilerini alabilirsin.” Sesi alçalırken kulağıma fısıldadı. “Şimdi, say.”

Havada şaklama sesi yankılandıktan sonra popoma ilk darbe inmişti. Haykırırken çığlığım duvarlardan sekiyordu.

*Kahretsin.*

Bu daha önce hiç hissetmediğim kauar acıtıyordu. Teneğim yarılıyor gibi olsa da yarılmıyordu. Acı, havayla kemeri arasında sıkışmıştı.

“Baştan başlayacağız, Lia.”

“A-ama neden?”

"Sana saymanı söylemiştim."

Kemen tekrar popoma indi, tenimi yakıp onun altında kendine yer edinirken ilkinden daha beterdı. "Tekrar baştan başlayayım mı?" Sesi soğukkanlı olabilirdi ama daha zalım olamazdı.

"Bır..." diye inledim.

*Saklama. Pat.*

"İki!" Çığlık atarken yaşlar gözlerimde birikiyor, düzensiz nefesim kanepeden sekiyordu.

*Pat.*

"Ahhh... üç..." Sesim çatlarken bacaklarım titriyor, midem düğümleniyordu.

İşte tam o anda hissetmişim.

Karımdaki derin kasılma ve ıslaklığımdan geçip içeri girmeye çalışan sert parmağı.

"Mmm. Zevkinle beraber acıya da ihtiyacın olduğunu biliyordum, Lia."

"Hayır... hayır..." Parmaklarını kaydırıldığı ıslaklığımın ve beni yüzüstü masaya yatırıp kendini tutmadan bana sahip olduğunda, daha önce yalnızca birkaç kez hissettiğim derin karıncalanma hissini kanıtlarını silmek istiyordum.

Ancak şimdi, var olduğunu bile düşünmediğim yeni bir yüksekliğe ulaşarak daha yoğunlaşmış gibiydi.

*Aman Tanrım.*

Bende gerçekten bir sorun mu vardı? O yüzden mi sapkın cezasına ve sadist dominantlığına böyle tepkiler veriyordum?

"İstedığın kadar reddet, Lia ama amın ne istediğini biliyor."

*Şaklama. Pat.*

*Şaklama. Pat.*

Popom zonkluyordu, ıslaklığım parmaklarını kaplamaya devam ediyordu. Utanmazca. Acımasızca.

“Dört... beş...” Beni tekrar kırbaçladığında sesim gırtlaktan gelen haykırışlara dönüşmüştü. “Altı!”

Şu anda hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Gözyaşlarım kanepeyi ıslatıyordu, ağzıma sızan tuzu tadıyordum. Ter tabakası, tenimi ve yanan popomu kaplamıştı.

Keşke hepsi bu kadar olsaydı.

Keşke yalnızca acı yüzünden ağlıyor olsaydım ama kadınlığım, popomda patlayan alevler kadar şiddetli bir ihtiyaçla zonkluyordu. Boşalma ihtiyacı, serbest kalmak için pençeleriyle mücadele ediyordu.

Havadaki kemerin sesi, yaklaşan darbeye daha fazla eziyet ve beklenti ekledi.

Tenimle bulduğunda ağlıyordum. “Yedi...”

Bittiği için rahat nefes almak istesem de bacak aramdaki sızı buna izin vermiyordu. Eğer kırbaçlarının başardığı bir şey varsa, bu da beni ateşli, karıncalanmış ve kıpır kıpır yapmaktı.

Kemer yere düştüğünde Adrian saçımı bıraktı. Sonunda işinin bittiğini düşünmüştüm ama arkamda dizlerinin üzerine çöktü.

Ne yaptığını göremeden, elleri yanan popomu kavrayıp ayırdı.

Acı, rahatlama ve başka bir şeyden dolayı inledim.

“Adrian...” diye ağladım. “Ben... lütfen.”

“Lütfen ne, Lia?”



“Ben . . . bilmiyorum.”

“Tabii ki biliyorsun. Sadece kabul etmek istemiyorsun.”

“Lütfen . . .”

“Lütfen seni boşaltayım mı?”

Dudaklarımı büzerken gözyaşlarımı tattım.

“Söyle, Lia.”

Hafifçe kafamı salladım.

“Bana ne kadar karşı koyarsan, ben de seni o kadar reddederim.”

“Söyleyemem.”

“Evet, söyleyebilirsin. Benimleyken zevkine sahip çıkmalısın yoksa onu hiç alamazsın.”

Arkama doğru dönerek ona baktım. Benim küçük bedene kıyasla o kadar büyüktü ki bu, hem korkutucu hem de azdırıcıydı.

O adam, sanki daima olması gerektiği gibi benden istediğini alacaktı. Sırf istediği için bana sahip olacaktı. Ayrıca aynı şiddetle aldıklarını geri vermeye de istekliydi.

Fakat bunun bedeli tam teslimiyetim demektir ve bu da çok yüksek bir bedeldir.

“Seni boşaltmalı mıyım yoksa böyle azmış hâlde bırakmalı mıyım?”

Yutkundum.

“Seni bağlayacağım. Böylece gece boyunca kendine dokunamayacaksın, Lia.”

Dudaklarım titredi. “Yapma . . .”

“Kahrolası kelimeleri söyle.”

Titrek bir nefes aldım. “Lütfen . . .”

“Lütfen ne?”

“B-beni boşalt,” diye fısıldadım.

“Duyamadım.”

“Boşalmak istiyorum.”

Yüzü, doğrudan zonklayan göğsüme çarpan güzel, zalim bir gülümsemeye kırıştı.

“İşte böyle. Uslu kızım, Lenoçka.”

Bunu söyledikten sonra, bacaklarımın arasına dalıp sıcak dilini girişimden şişmiş klitorisime doğru kaydırды.

*Tanrım...*

“Adrian... ahhh...” Dilini içime sokup çıkardığında ses çıkartamıyordum. Büyük elleri popomu yoğururken merkezimden çekip çıkardığı zevke keskin bir acı katıyordu.

Sanki cezasının uzantısıymış gibi beni diliyle beceriyordu. Bu aynı zamanda hayatımda yaşadığım en erotik şeydi.

İçime girip çıkan, yalayan, ısırان ve emen dilinin saldırganlığı popomdaki yanmayla birleşince çok ilkel, çok sıcaktı.

Çok fazlaydı.

Klitorisimi dişlediğinde orgazma ulaştım ve haykırarak Adrian’ın diline boşaldım. Yaşadığım en güçlü, en tahrip edici orgazmdı. Asla zirveden aşağı inemeyecekmişim, her şey vızıldıyormuş ve zavallı kalbim bunlara katlanamayıp duracakmış gibi hissediyordum.

Burada, şimdi yığılmak istesem de ona bakıp ifadesini okuyarak bu ânı aklıma kazımak daha cazip geliyordu.

Adrian hâlâ popomu kavrarırken pantolonunun fermuarını açtı, arzuyla kabarmış ereksiyonunu serbest bıraktı. Büyüklüğüyle yutkundum. Erkekliği de tıpkı geri kalanı gibi güzel ve korkutucuydu.

Aletini, beni nefessiz bırakan bir kuvvetle sıvazladı. Kendine emin ve erkeksi bir şekilde dokunmasından hoş-

lanıyordum. Bir damla meni, uzunluğu boyunca aktı. Kendimi, dudaklarımı ve onu yalamak isterken bulmuştum.

Bir eliyle sikini kavrarken diğeriyle çenemi tuttu. Başparmağını, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümde gezdirdi. “Küçük bedeninin sana verdiğim zevki kaldıramadığı için ağlamana bayılıyorum. Zevk gözyaşlarını görmek beni kaya gibi sert yapıyor. Daha önce seks sırasında başka piçler için de ağladın mı?”

“Hayır,” diye fısıldadım, sözleriyle garip şekilde tahrik olurken. Zevk gözyaşlarımı sevmesi beni mutlu ettiği için hasta sayılır mıydım?

Yanaklarıma bastırduğunda gri gözleri saf sahiplenmeyle kararmıştı. “Bu gözyaşları yalnızca bana ait, değil mi Lenoçka?”

“Evet...”

“Ve hep de öyle olacaklar.”

“Evet...”

Göğsünün sıcaklığı sırtımdan birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildi, sıcak nefesleri yüzümün kenarını gıdıkladı. “Seni sikeceğim, sen de benim için ağlayacaksın.”

Omurgam karıncalandı ve beni hâlâ serbest bırakmayan orgazm, yıkıcı bir güçle geri geldi.

Adrian, ciğerlerimdeki havayı ve kafamdaki düşünceleri boşaltan tek bir acımasız darbeye içime girdi.

“Siktir.” İçimde derine ulaştığında inledi, ben de iniltiliyle karşılık verdim çünkü kaç kez yaparsa yapsın, onunla böyle birbirimize dolanmak hep yeniymiş gibi hissettiriyordu. Sanki bu ilk seferimizmiş ya da daha kötüsü ikimiz de her dokunuş, sikiş ve bedenlerimizin bir araya gelişiyle daha bağımlı oluyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Adrian, içime derince girip o hassas noktaya tekrar tekrar çarparken, saçımı ve saldırıya uğramış popomu avuçluyordu.

Uçurumun kenarına o kadar yakındım ki tekrar ağlamaya başlamıştım. Yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüyor, inlemelerim havada yankılanıyordu.

Saçımı bıraktı. Güçlü, ince parmaklarını yanağımda gezdirip gözyaşlarımı sildikten sonra orta ve işaret parmaklarını dudaklarıma bastırdı. Ağzımı açıp parmaklarını içeri kaydırmasına izin verdim.

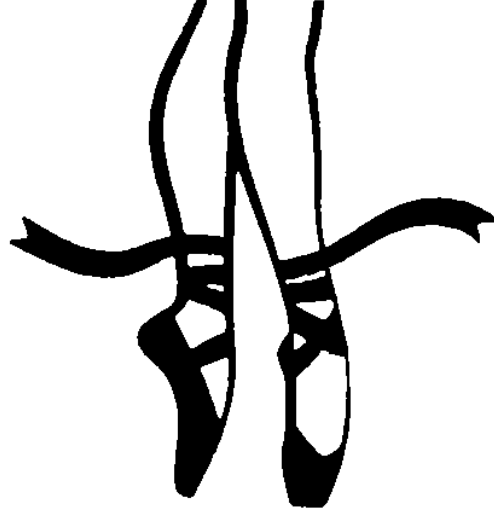
“Bu gözyaşları ve inlemeler benim, Lenoçka.”

İçimdeki aletin ritmine uyum sağlayarak parmaklarını ağzıma sokup çıkarırken cevap olarak onları emdim.

Yanan popoma şaplak attığı anda, yine boşalıyor, sözsüz bir haykırıyla onun etrafında kasılıyordum.

Adrian çok geçmeden bana katıldı, bedeni kaskatı kesildikten sonra menisinin tanıdık sıcaklığı beni doldurdu.

Ardından bu şehvetli zevkin ortasında her şey karardı.



## 18 Lia

Beni kozasında taşıyan güçlü kolların zar zor farkındaydım. Gözlerim kapalı bile tanıdığım kolların.

Yumuşak yatağa yerleştirilmişim. Ilık bezle memelerimin arasını sildi, bez meme uçlarıma sürtündükten sonra yapışkan merkezime kaydı.

“Mmmm.” Yatıştırıcı hissin tadını çıkarırken yarı uyku hâlimle iç çektim.

Bunu muhtemelen asla yüksek sesle kabul etmezdim ama Adrian’ın seks sonrası bakımı bağımlılık yapıcıydı. Acımasız dokunuşuna kıyasla çok hassastı. Çok da sabırlıydı. Bana bu şekilde dokunmaktan zevk alıyor gibi, her bir zerremi temizlerken ağırdan alıyordu.

Her zamanki gibi tekrar uyuyakalmak üzereydim ki güçlü sesi, sessizliği delip geçti. “İç çamaşırını mağazasında kiminle konuşuyordun, Lia?”

Gözlerim aniden açıldı. Onu yattığım pozisyonun üzerinde, yüz hatları karanlık tarafından gölgelenmiş hâlde bulunca nefesim kesildi. “N-ne?”

“Önünde, kırmızı iç çamaşırına dokunduğun adam. Kimdi o?”

*Siktir!*

“A-Adrian...”

Eli çenemi kavradı. “Cevabı özgürce vermen daha iyi olur yoksa adamı bulur, sen izlerken kalbini sökerim.”

“Hayır, Adrian... lütfen.”

“O kimdi?” Tonu korkutucuydu, sertti.

Kafamı çılgınca salladım.

“Bendim.”

Dikkatimiz, balkondan odama sızan figüre kaydı. Luca, elindeki silahla görüşüme girerken güçlkle soludum.

“Sonra değil, şimdi ölmek gerekiyor gibi duruyor, Volkov.” Ateş ettiğinde mermi doğrudan Adrian’ın göğsüne saplandı, yüzüstü kucağıma düşerken beyaz gömleğinden kan fişkırdı.

“Hayırrrr!” diye çığlık atarken, doğruldum.

Gözlerim açıldığında hızla etrafıma göz gezdirdim. Odamdaydım. Sabah ışığı, balkonun müslin kumaştan yapılmış perdelerinden geçerek içeri sızıyordu.

Luca ortalıkta görünmüyordu.

Kan da yoktu.

*Lütfen biri bana bunun kâbus olduğunu söylesin. Lütfen.*

Titreyen ellerle telefonumu alıp doğrudan Adrian’ın numarasını buldum. Ona ihtiyacım olursa diye evime ilk geldiğinde numarasını kaydetmişti ama her zaman akşam yemeğine ne istediğimi sormak için mesaj atan oydu.

Bu, onunla ilk iletişime geçişimdi.

Titreyen başparmağım ismini kaydırırken telefonu kulağıma götürdüm. Titriyordum, telefonun çalışmasını dinlerken uzuvlarım terliydi.

*İstediğin bırı bana çalışmakla meşgul olduğunu ya da  
neden gittiğinde her ne yapıyorsa onu yaptığını söylesin.*

Yatak odasının dışından ağır ayak sesleri geldi, sonra Adrian üzerinde sadece iç çamaşırıyla eşikte belirdi. Bronzlaşmış tenini kaplayan ter tabakası kollarına yayılmış dövmelemin sabah ışığıyla parlamasına neden olmuştu. Güçlü karın ve göğüs kasları, her hareketiyle dalgalanıyordu.

Elindeki telefonu işaret ederken uzun bacaklarını birbirinin üzerine attı. “Beni mi aradın?”

Başta, gördüklerime inanamadım. Hayal gücümün başka bir hastalıklı oyunu olduğunu düşündüm. Bunun kâbus olduğunu, daha önce gördüğümün gerçek olduğunu düşündüm.

Tımaklarımı bileğime batırduğumda acı aniden yüzeye çıkınca rahat bir nefes verdim.

Düşünmeden, yataktan fırladım. Sonra yakıcı acı popamda patladığında haykırarak çarşafın üzerine düştüm.

*Kahretsin.* Bu acıtmıştı.

Adrian hemen yanıma gelip düşmemi engellemek için kolumu kavramıştı.

Dengemi sağlarken koluna tutundum. Gördüğümün gerçekten kâbus olduğundan emin olmak için Adrian’ın göğsüyle yan tarafını inceledim.

“Sakin ol, Lenoçka. O yetenekli bacaklarının incinmesini istemeyiz.” Sesinde hafif bir eğlence vardı.

Onun iyi olduğundan emin olmak için acele ederken, hayatımda ilk defa bacaklarımı güvende tutma takıntımı düşünmediğim gerçeğiyle dudaklarım aralandı.

İşte o anda, mevcut durum kafama dank etti. “Sen... buradasın.”

“Bariz değil mi?”

“Ama hep sabahları giderdin.”

“Bugün erkenden işim yoktu.”

“Ah.” Başından beri bu yüzden mi erken gidiyordu?  
Yoksa bu başka bir bahane miydi?

“Ah bir kelime değil. Gerçek kelimeleri kullan.”

Açıkça çıplaklığımı süzmesiyle kızardım. Ben de kendimi kaslarının mükemmel şekilde gerilmesini ve ince tüylerin nasıl iç çamaşırına kadar ilerlediğini izlerken bulmuştum.

“Ne...” Yutkundum. “Ne yapıyordun?”

“Şınav çekiyordum.”

O hâlde tenini kaplayan ter mantıklıydı, gözlerimi hâlâ ondan alamıyordum. Adrian, daha önce şahit olduklarımdan çok daha farklı bir fiziksel mükemmelliğe sahipti. Yanı halka açık yerlerde kıyafetlerini çıkarıp üzerlerini değiştirmekten çekinmeyen manken ve dansçıları görmeye alışkımdı. Ama o tarz bir güzellik hoştu hatta sanatsaldı. Adrian’ın güzelliği ise sağlam ve sertti. Sakin ama acımasız kişiliğiyle tamamlanan keskinlikle birlikte geliyordu.

“Neden beni aradın?”

Bakışlarımı, yüzüne kaymaya zorladım. “Ha?”

Dudakları gülümsemeye benzeyen bir şeyle seğirdi  
“Beni aradın, Lia.”

“Ah... hiçbir şey.”

“İnsanlar hiçbir şey için birbirlerini aramazlar, Lia.”

Bahane bulmak için kafamı zorladım çünkü onun hakkında gördüğüm ilkel kâbustan dolayı, aşırı hızlı nefes alıp vermenin eşiğinde olduğumu söylemek istemiyordum.

“Lia...” Tek kelimeydi ama uyarısı açıktı. Yemin ede-



nm. Adrian bazen kahrolası bir diktatöre dönüşüyordu. Sorularının görmezden gelinmesine tahammül etmiyordu, ben cevabı verene dek onu talep etmeye devam ediyordu.

“Akşam yemeği için ne getireceğini soracaktım,” deyiverdim.

“Sana ne istersen gönderebilirim ama ben muhtemelen yetişemeyeceğim.”

Mide boşluğuma yerleşen hayal kırıklığıyla mücadele ettim.

Adrian kaşını kaldırdı. “Nedenini sormayacak mısın?”

“Umurumda değil.” Öyle bir inatçılıkla konuşmuştum ki kendimi bile afallatmıştım.

“Sen bilirsin.” Kollarını belime sararak beni göğsüne çekti. Hassas meme uçlarım tenine karşı sertleşti, aralanmış dudaklarımdan yarım bir nefes aldım.

Aramızdaki bu çekim hiç bitecek miydi? Hiç Adrian’ın yakınında olup daha yakın olmayı dilemediğim bir gün olacak mıydı?

“Dün gece kâbus görmedin,” diye mırıldandı.

*Çünkü bu sabah gördüm.*

Kaşlarımı çattım. “Kâbus gördüğümü nereden biliyorsun? Bir dakika... uyurken beni mi izliyorsun?”

“Evet.”

Ağzım açıldı, söyleyecek bir şey bulamayınca tekrar kapandı. Beni her gece temizlediği için bu şaşırtıcı olmamalıydı ama beni en çirkin hâlimdeyken incelemesi hoşuma gitmemişti.

“Biliyor musun? Takipçi olmadığını iddia eden birine göre bariz şekilde bir takipçinin davranışlarına sahipsin, Adrian.”

“Bir takipçi seni uyurken izlediğini asla açıkça kabul etmezdi. Aksine, bunu olabildiğince sır olarak saklardı.”

Ona gözlerimi kıstım. “Hâlâ bir takipçisin.”

“Öyle diyorsan.”

“Gerçekten umursamıyorsun, değil mi?”

“Evet, sen de umursamamalısın, Lenchka. Öyle olduğuna karar verirsen, dünya hiçbir anlam ifade etmez.”

“Ben sen değilim, Adrian. Umursuyorum.”

“Bu seni sadece incitmişken neden yapasın ki?” Eli sırtımda daireler çizerken tenimden ürpertiler uyandırdı. “Bundan daha iyi olabilirsin.”

“Hayır olamam.”

“Evet olursun.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.” Gözlerinden garip bir bakış geçti. Kısaydı, konuştuğunda hızla kayboldu. “Ne zaman kâbus görmeye başladın?”

“Belli bir tarihi yok. Herkes kâbus görür.”

“Seninki gibileri değil. Onlar daha... ilkel görünüyorlar.”

“Çünkü öyleler. Bazen, gerçekle kâbusu ayırt etmem zaman alıyor. Bazen, gördüğüm kâbus gerçek oluyor.” Bununla ve onun Luca tarafından vurulduğunu hatırlayınca dudaklarım titredi. Bu da gelecekte olacak bir şey miydi?

“Kâbuslarının uzun zaman önce başladığını varsayıyorum.”

Kendimi düşüncelerimden sıyırdım. “Çocukluğumdan beri. Nereden bildin?”

“Derine yerleşmiş gibi duruyorlar, çocuklukta yaşanan olaylar böyle çılgın bir bilinçaltı oluşturabilir.”

“Şimdi de deli doktorum mu oldun?”

“Deli doktorun değilim, hayır. Yalnızca o yanını daha iyi anlamaya çalışıyorum.”

Bunun neden içimi ısıttığını, neden içimdeki her şeyin sözleriyle daha da hassas olduğunu bilmiyordum. Umursamamalıydı, gerçekten umurunda olmamalıydı. O zaman neden umursuyordu?

“Anlayacak hiçbir şey yok, özellikle de ben kendim anlamıyorken.”

“Hımm. Göreceğiz.”

Yüzündeki rahat ifadeyi izlerken duraksadım. “Peki ya sen?”

“Ben mi?”

“Çocukluk olaylarının yarattığı travmayı kendin yaşadığın için mi biliyorsun?”

“Belki.”

“Bu bir evet mi hayır mı?”

“İkisi de değil.”

“Hakkımda bir şeyler bilen tek kişi olman adil değil, Adrian.”

“Sana söylemiştim. Adalet yoktur. Ayrıca benimle hiçbir alakan olmasını istemediğini açıkça belirten sen değil miydin?”

“Fikrimi değiştirdim.”

“Neden?”

“Eh, belli ki beni yalnız bırakmıyorsun, o hâlde en azından seni daha iyi tanıyabilirim.”

“Böylece benden kaçabilesin diye mi?”

“H-hayır.”

“Yalan söylüyorsun. Bu, günün ilk çarpısı.” Gözlerini kıstı. “Ama fark etmez çünkü kaçamayacaksın.”

Sözlerinin vaadi, kemiklerime çarptı. Birkaç kere havayı soluyarak kendimi toparladım. “Anlat o zaman.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Çocukluğunu. Küçüklüğünde bir şey mi oldu?”

“Asıl soru, ne olmadı olurdu.”

“Üvey annen kötü biri miydi?”

Gözlerinde uzak, özlem dolu bir ifade belirdi. “Tam tersiydi. Annem kötü karakterdi, üvey annem ise kurtarılmayan gerçek bir *Disney* prensesiydi.”

Bu, ailesi hakkında açıkça konuştuğu ilk seferdi. “Annen neden kötü karakterdi?”

“Kötülerin nedenlere ihtiyacı yoktur.”

“Evet vardır. Onların kendi hikâyelerinin kahramanları olduğunu sen söylemiştin. Bu yüzden bir şey de isterler.”

“Söylediğim her şeyi hatırlıyor musun, Lenchka?”

“Güçlü bir hafızam var.” Yanaklarım yanıyordu. “Ee?”

“Ee ne?”

“O neden kötü karakterdi?”

“Güç. Bu, onun ilk ve son göreviydi. Annika teyze yoluna çıkmıştı, bunu seçmemiş olmasına rağmen yine de bedelini ödedi.”

“Ne bedeli?” Sesim alçaktı, onun gözlerindeki bakış gibi kederliydi.

“Hayatı. Ben yedi yaşındayken öldü.”

O zaman kafama dank etmişti. Üvey annesinden bahsederken özlemle dolu görünmesine hatta ona *teyze* demesine bakılacak olursa, onu sevmiş olmalıydı. Onunla bir çeşit bağ kurmuş olmalıydı. Annesiyle babası hiç ışık saçmadığı için üvey annesinin ışığına tutunan küçük Adrian’ı neredeyse hayal edebiliyordum.

Onun ölümünden sonra Adrian'ın da bir yanı ölmüştü sanırım. *İnsani yanı*. Bu yüzden şimdi kendi dışında kimse-  
nin taleplerini umursamayan duygusuz bir canavar ol-  
muştu.

“Onu özleyiyor musun?” diye fısıldadım.

“O öldü.”

“Onu hâlâ özleyebilirsiniz.”

“Özlemiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü o kelimenin ne anlama geldiğine dair hiçbir fik-  
rim yok.”

“Yok mu?”

“Tecrübe anlamında yok, hayır.”

“Açıklayabilirim. Bu-”

“Açıklamanı istemiyorum,” diyerek sözümü kesti.

“Ama-”

“Konuyu kapat, Lia.” Sesindeki sertlik sorularıyla oya-  
lanmayı bitirdiğini söylüyordu.

Ona ters ters baktım. “Çekilmez birisin.”

“Öyle diyorsan.”

Eli, popomu avuçlayana dek aşağı indi. Yüzümü buruş-  
tururken dengemi sağlamak için kaslı pazısına tutundum.

“Ağrın var. Bırak da bununla ilgileneyim.”

Yatağa oturup beni kucağına aldı. Pozisyon öyle savun-  
masızdı ki yanaklarımın kızarmasına neden oldu, kıvran-  
dım. “Yatağa uzanabilirim.”

Adrian saldırıya uğramış popomu avuçladığında sızlan-  
dım. “Ya da sabit durabilirsin.”

Komodininin üstünde tuttuğu merheme uzandı. Kol-  
larındaki birbirine geçmiş ve kişiliğine başka bir gizemli

katman ekleyerek teninde kıvrımlar çizen dövmeleri tarafından dikkatim dağılmıştı.

“Dövmelerin ne anlama geliyor?” diye sordum kendimi durduramadan. Hep bilmek istemişim ama cevaplamayacağına düşünmüştüm. Bu sabah, bir şekilde daha yakın hissettiriyordu. Ben uyanmadan önce gitmediği için olabilirdi ya da normal çiftlerin yaptığı gibi bana kendinden bahsettiği için.

Bir dakika. Biz çift değildik.

*Değil mi?*

Adrian merhemi alıp soğuk kremi popoma sürdü. Yüzümü buruştursam da merhemi nazikçe tenime yaydığına inledim. “Bratva’da her dövmenin bir anlamı vardır.” Sözleri, tekrarlayan sıvazlamaları kadar soğuktu.

“Ne gibi?”

“Kırmızı gül, daha önce birini öldürdüğüm anlamına geliyor.”

Bu hatırlatmayla yutkundum.

“Ne oldu Lenchka? Bilmek istediğini sanıyordum.”

“İstiyorum,” dedim hızla. “Şu, Rusya’nın haritası mı?”

“Doğru.”

“Rusya’yı seviyor musun?”

“Nasıl bir soru bu? Kim ülkesini sevmez?”

“Demek istediğim, onu kendine dövme yaptıracak kadar seviyor musun?”

“Hayır. Başka bir nedenden dolayı yaptırdım.”

“Nedeni neydi?”

“Çocukken asla gidemediğim tatil.”

“Bu yüzden mi üzerinde pusula var?”

“O, bana ne kadar yol kat ettiğimi hatırlatması için.”

“Peki ya kurukafa?”

“Hırsız olduğum için.”

“Hırsız mı?”

“Hımm. Nasıl anlatsam? Bratva’ya ayrıca Vory de denir, ki bu da hırsız olduğumuz anlamına gelir.”

“Bir çeşit hırsızlar birliği mi?”

Parmağını ıslaklığıma daldırdı. “Öyle bir şey.”

İnlememi bastırdım. “Bunu seviyor musun? Hırsız olmayı.”

“Beraberinde getirdiği adrenalin dalgasını seviyorum.”

“Öyleyse yaşam tarzını mı seviyorsun?”

“Evet, seviyorum.”

Kendinden emin sözleriyle içim hayal kırıklığıyla sızladı. Neden bir yanım kim olduğuyla ilgili seçim hakkı olmadığını ve istese bu hayatı bırakabileceğini ummuştum bilmiyordum. Ancak yalnızca kendimi kandırıyordum. Adrian bu hayatı sevdiği için bilerek seçmişti. Onu, bundan caydıracak hiçbir şey yoktu.

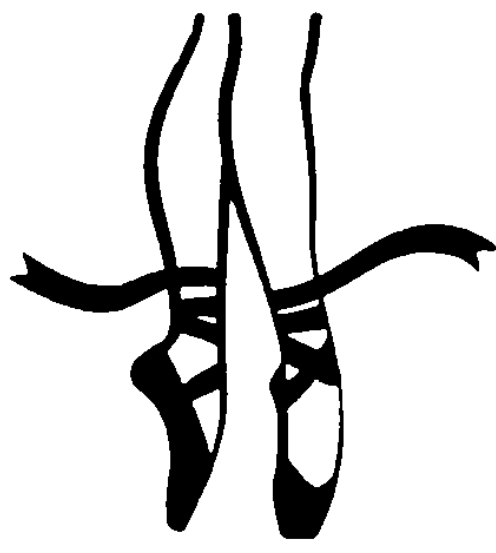
Konuyu bırakıp bende uyandırdığı hislerde, popomu avuçlayışında ve parmağını ıslaklığında gezdirişinde kaybolmuştum.

Yanağım, onun çıplak baldırına yaslıyken gözlerim yavaşça kapandı.

Sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken fısıldadı. “Uykuya dalma, Lenchka.”

“Mmm. Uyumuyorum.”

“Aferin. Çünkü seni o kadar sert sikeceğim ki yanına dek beni içinde hissedeceksin.”



## 19 Lia

Adrian sözünü hakkıyla yerine getirmişti.

Provayı atlatmak eziyetti. Her hareketimde, atlayışında ve her lanet adımında onu hissedebiliyordum. Baldırlarımın üst kısmındaki kemer izlerini kapatmak için şort giymek zorunda kalmıştım. İzlere ne zaman dokunsam, dün geceyi ve ondan ne kadar zevk aldığımı hatırlıyordum.

*Karanlık türde bir zevk.*

Köşelerde saklanan ve sır tutulan türden.

Sonra onun vurulduğunu sandığımda nasıl hissettiğimi düşündüm. Öyle tepki vermemeliydim. Endişelenmemeli, acı çekmemeliydim ve kafam karışmamalıydı.

O mafya adamıydı, bir katildi.

Fakat bu gerçekler, istesem de istemesem de günden güne solup gidiyormuş gibiydi.

Bu sabahtan sonra ona, hiç olmadığım kadar yakın hissediyordum. Sanki aramızda yavaş ama sağlam şekilde bir köprü inşa ediliyormuş gibiydi. Kırılgan olabilirdi ama oradaydı. Bir şeyler değişmişti.



Beni duşta duvara yaslayıp becerdiğinde ve bu normalmiş gibi sabah kahvaltı hazırladığında, bunu hissedebiliyordum. Sırf beni öpebilmek için tezgâha oturduğunda bunu hissetmiştim. Hele ki evden çıkmadan önce beni tekrar öptüğünde kesinlikle hissetmiştim.

Bunlar bir erkeğin sürtüğüyle yapacağı şeyler değildi.

Philippe provanın bittiğini duyduğunda, uzun günüm sonunda bitmişti. Bu, haftaya yapılacak açılıştan önceki son provalardan biriydi. Daha önce hiçbir gösteri için böylesine heyecanlanmamıştım. Giselle kadar karmaşık bir karakteri üstlenmek için.

Ryan beni bırakıp döndü, arkasına bile bakmadan soyunma odasına gitti. Gece kulübündeki geceden beri oluşturduğumuz ilişkiyi seviyordum, profesyoneldi. Başından beri olması gereken buydu.

O görüş açımdan çıkar çıkmaz, Hannah üzerime yürüdü. “Ona ne halt yaptın, sürtük?”

Yüzüme alaycı bir gülümsemenin yerleşmesine izin verdim. “Neden *ona* ne yaptığını sormuyorsun?”

“Benimle konuşmuyor ki!”

“Benim sorunum gibi durmuyor. Layığı buldu.” Fısıldamak için eğildim. “Birbirinizi hak ediyorsunuz.”

Sözlerimden sonra, Hannah’ı orada bırakıp Stephanie’nin yanına yöneldim.

Kolunu benimkine dolarken gülümsedi. “Bizimle Matt’in davetiyle şu büyük şirket açılışına gel.”

“Bilemiyorum, Steph.”

“Beni Philippe’le ve sanki tüm dünya dilini akıcı konuşuyormuş gibi sarhoş olunca rastgele Fransızca’ya geçiş yapmasıyla baş başa bırakma.”

“Ve sonra İngilizce konuştuğunda sana küfretmesiyle mi?”

“Aynen öyle, kızım. Hadi, sadece üçümüz olacağız.”

“Tamam.” Zaten yapacak bir şeyim yoktu. Bir geceliğine Adrian’ı düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

*Ya da bunu denemem.*

Bu sabahtan sonra, onu her zamankinden daha çok görmek istiyordum.

“İşte bu! Seni çok seviyorum.” Stephanie benimle yürüdü. Cevap olarak sırttım.

Soyunma odamın önünde durduğunda yanağımı sıktı.

“Son zamanlarda daha fazla parlıyorsun.”

“Parlamıyorum.”

“Evet, parlıyorsun. Giselle’inin bu kadar akılda kalıcı olmasının sebebi âşığın mı?”

“B-benim âşığım yok.”

“Tabii ki var. Her akşam eve koşmanın, Philippe’le benim davetlerimizi reddetmenin sebebi o.”

“Bu... Nereden bildin?”

“Yeterince odaklanan biri için gayet açıktı. Son zamanlarda, seni kimsenin görmediği yerlere uçmak yerine ayağını yere sağlam basıyor gibisin. Beni Bay Seksi’yle tanıştırmam gerek.”

“Ciddi bir şey değil,” diye mırıldandım. Adrian aşığım değildi, asla da olmayacaktı. Zaten biz neydik ki? Cinsel çıkarı olan arkadaşlar bile olamazdık, arkadaş dahi değildik.

Seks partnerleri mi? Muhtemelen ama seks partnerleri, Adrian’ın benim tamamen rahat olduğumdan emin olmak için harcadığı çabaya benzer bir çaba harcıyorlar mıydı?

“Açılış gecemize onu davet etmeye ne dersin?”

“Ha?”

“Evet!” Ellerini çırpı. “Onun, Giselle’ini görmesi için, bızam de senin kalbini çalan adamı gözetlememiz için mükemmel bir fırsat olur.”

“Kalbimi çalmadı,” dedim savunmaya geçerek, sonra Stephanie’nin az önce kafama soktuğu fikirle duraksadım.

Adrian’ı davet etmeli miydim?

Giselle’imi şekillendirmemin sebeplerinden biri olduğu için, eminim ki orada olduğunu bilirim daha iyi performans sergileyecektim.

*Ya da daha kötü.*

Bu riski almamalıydım, aynı zamanda da bir yanım Adrian’ı orada istiyordu. Binlerce yabancıнын önünde sahneye çıkıp Adrian’ın onların arasında olduğunu bilmek istiyordum.

“Sanırım ona sorabilirim,” dedim cıyaklayan Stephanie’ye.

“Sana bir VIP bileti alacağım.” Bana göz kırpıp koridor-da aceleyle ilerledi.

Heyecanına gülerken üzerimi değiştirmek için içeri girdim.

Yarım saat sonra, derin V yakalı mavi bir elbise giyiyordum. Annemle ilgili tek hatıram olan zarif, som gümüş kolyeyle kombinimi tamamlamıştım.

Annemin hatırasıyla kalbim sıkıştığında o karanlık anıları, beynimin derinliklerine tikiştirdim. Alçak topuklu ayakkabılar giyerek, saçımın hafif dalgalar hâlinde omuzlarıma düşmesine izin verdim. Ardından kabanımı giyip Stephanie ve Philippe’yle buluştum.

Aptal gibi sırtırken VIP bileti elime tutuşturdu.

“Chérie.” Arabasına doğru yürürken Philippe yanağımı öptü. “Bize katılabilmene sevindim.”

“Bunu alışkanlık hâline getirmeyeceğim.”

“Elimdekiyle mutluyum. Eğlencemi mahvetme.”

Diğer dansçıların kötü bakışları arasında tiyatrodan ayrıldık. Onların kıskançlığını görmezden gelmeyi uzun zaman önce öğrenmiştim. Adrian bir bakıma haklıydı. Çok umursarsam, acı çeken yalnızca ben olacaktım.

Uzun ve çok kilolu olan Matt, etkinliğin düzenlendiği mekânda bizi karşıladı. Görünüşe göre, V Corp isimli büyük şirkete bağlı bir kurumun açılışıydı. Yapımcımızın burada iş ortakları vardı, birkaç hisse sahibiydi. Bizi içeri yönlendirirken, çocukmuşuz gibi uslu durmamızı söyleyip duruyordu.

Salon, büyük bir şirketten beklendiği üzere kocaman ve görkemliydi. Paraları olduğu gerçeğini herkesin gözüne sokmak istiyorlarmış gibi her yerde altın parıltılar vardı.

Smokinli adamlar ve abiye giymiş kadınlar dört bir yana dağılmış, neşeye sohbet ediyorlardı.

Philippe’yle Stephanie’nin karmaşayı görmeden gelip uzun açık büfeye ve açık bara saldırımlarından memnundum.

Bar taburesine oturdum, hangi yiyeceğin kilo aldırıcı olduğundan bahsetmeyi bırakıp yanıma gelmelerini bekledim.

“Size ne ikram edebilirim, hanımefendi?” diye sordu barmen.

“Hiçbir şey.” Sağ tarafımdan gelen ses, duraksamama neden oldu.

Genç barmen, köşeye çekilmeden önce beti benzi attı. Benden en uzaktaki müşterilerle ilgilenmeye gitti.

Kafamı kaldırdığımda, Adrian'ın uzun saçlı koruması Yan'ı her zamanki gibi ifadesiz yüzüyle yanımda dikilirken buldum. "Gitmeniz gerekiyor, hanımefendi."

Adrian'ı tanıdığım şu bir ayda, Yan ilk defa benimle ilişim kurmuştu. Adrian'inkine benzeyen hafif Rus aksanı vardı ama daha az entelektüeldi.

*Bir dakika.* Eğer Yan buradaysa, bu patronunun da mı burada olduğu anlamına geliyordu?

Yan'ın etrafına bakıp odadaki en tehditkâr ve tehlikeli adamı ararken midemdeki kasılmadan nefret ettim.

"Hanımefendi." Yan, bu defa sabırsızca tekrarladı.

"Neden gitmem gerekiyor?"

"Zorundasınız."

"Kim diyor?"

"Patron."

"Eh, patronun bana ne yapacağımı söyleyemez. Ve söyleyecek bir şeyi varsa, neden bunu kendi yapmıyor?"

Yan'ın bakışları sanki gerginmiş ya da ne yapacağını bilemezmiş gibi yana kaydı. "Kendi isteğinizle beni takip edebilirsiniz yoksa sizi güç kullanarak dışarı çıkarmak zorunda kalacağım."

Dudaklarım aralandı. "Neler oluyor?"

"Emir emirdir."

"Sen robot musun?"

Sanki gücenmiş gibi duraksadı. "Güç kullanarak o zaman."

Yan elimi tutup beni tabureden indirdi. Çılgılık atarak bütün mekânı ayağa kaldırmak üzereydim ki Yan'ın omzunun üstünden bir manzara yakaladım.

*Adrian.*

Uzun, kaslı vücudunu daha da güzel gösteren siyah bür smokin giyyordu. Onu ilk defa böyle resmi kıyafetle görüyordum. Ona mükemmel şekilde yakışarak Adrian'ı bir erkek dergisinin yeni seksi mankeni gibi gösteriyordu. Saçları geriye taranmıştı, dudakları gülümsemeye kıvrılmıştı.

Bana yöneltmediği bir gülümseme.

Çarpıcı özellikleri ve onlara yakışan bomba gibi vücudu olan ince, sarışın kadına yöneltilen gülümseme. Bedenini sergilemek için çıplak olmasına da gerek yoktu. Kırmızı elbisesi uzun kolluydu, dizlerinin tam üstünde bitiyordu. Mütevazıydı, güzeldi ve ona, benim asla taşıyamayacağım klas bir görünüm veriyordu.

Konuşurken Adrian'ın koluna dokunuyordu. Adrian, bariz şekilde bundan hoşlanarak gülmeye devam ediyordu.

Yan bakışlarımı takip etti, sonra mırıldandı. "Siktir."

"O kim?" dedim, dilim boğazımda düğümlenirken.

"Bilmenize gerek yok."

"Patronunun buradan gitmemi isteme sebebi bu mu?"

Yan'ın hiçbir şey söylememesi, ihtiyacım olan tek cevaptı. Yan'ı itip onlara doğru ilerlerken ne düşündüğümü bilmiyordum. Aksine, hiçbir şey düşünmüyordum.

Yan arkamdan seslense de insanları yarıp geçerken ve bin tane küfür yerken, ben daha hızlıydım.

Adrian'ı o kadınla gördüğüm andan beri göğsümde bir sızı vardı. Beni hiç dışarı çıkarmayıp ona büyük açılışta eşlik ettiği için mi yoksa ona gülümserken bana asla gülümsemediği için miydi bilmiyordum.

Belki de bu gece o kadını, bana tercih ettiği içindi.

Muhtemelen yukarıdakilerin hepsiydi.

Onların tam önünde durdum. Adrian, bana sanki ilk defa gördüğü bir yabancıymışım gibi bakıyordu.

*Daha kötüsü.* Ayakkabısındaki bir taş gibiydim.

“Pardon?” diye sordu sarışın. Sesi de kendisi kadar yumuşak ve klastı.

Adrian’a ters ters baktım. “Bunu açıkla.”

“Sen kim olduğunu zannediyorsun?” Soğuk, sert sözleri beni daha önce hiçbir şeyin yapamadığı kadar derinden yaraladı.

Yaşlı bir adam, bize katıldı. Yüz hatları ciddiye, Rus aksanıyla konuşuyordu. “Bir sorun mu var?”

“Bilmiyorum baba.” Sarışın, bir Adrian’a bir bana bakıyordu. “Bu kadın aniden ortaya çıktı.”

Ben nutkum tutulmuş şekilde Adrian’a bakıp az önce ne dediğini anlamaya çalışırken, yaşlı adam –kadının babası– eleştiren gözlerle beni izliyordu.

Bu, hayal gücümün ürünü olmalıydı. Adrian, flörtünün önünde bir yabancı olduğumu ima etmemişti.

“Onu tanıyor musun, Volkov?” diye sordu adam.

“Hayır.” Adrian bana bakmıyordu ve ses tonu ilgisizdi.

Önceki sözlerinin incittiğini düşündüysem de bunlar, öyle derinden kesmişti ki içime saplanan bıçağı hissedebiliyordum. Bu sabah aramızda oluştuğunu hissettiğim köprü, öylece yok olmuştu.

Yan, sonunda bana yetişti. Beni bileğimden tutup geri çekmeye çalıştı. Şaşkın hâlimden sıyrılarak elinden kurtulmaya çalıştım. “Bu-”

“Onu dışarı atın,” dedi Adrian Yan’a, bıçağı daha da derine saplayarak.

Yaşlı adam tekrar bana baktı. “Kızımın nişanlısını tanıyor musun, genç hanım?”

Donakaldım.

*Az önce kızımın nişanlısı mı demişti?*

Bakışlarım ondan kızımın sorgulayan gözlerine kaydı, sonra da Adrian’ın soğuk gri gözlerine. Bu şartlar altında verebileceğim tek cevabı verdim. “Hayır.”

Bunu söyledikten sonra, Yan’ın beni dışarı sürüklemesine izin verdim.

Kendi kendime hareket edemeyecek kadar afallamış, şok olmuşum. Bu yüzden üzerine düşünmeden adımlarını takip ettim.

“En başta benimle gelmeliydiniz,” diye mırıldandı Yan, alçak sesle.

Belki de öyle yapmalıydım ama yapsaydım, bu uyandırma çağrısıyla sarsılmazdım.

Adrian’ın nişanlısı vardı. Sarışın, güzel ve Rus’tu.

Ve ben... bunca zaman onun için sadece bir oyundan ibarettim.





## 20 Adrian

Yan, yarı sersemlemiş Lia'yı mekândan dışarı sürüklerken, izlememek için tüm otokontrolümü kullanmıştım.

Yapsaydım, ona baksaydım arkasından gitme fikriyle aklım çelinirdi. Bu şartlar altında yapabileceğim en aptalca şey olurdu.

Boris, birliğin yakın iş ortağı olan şerefsiz Matt sayesinde Lia'nın burada olduğunu bana bildirdiği ânda, Yan'a onu dışarı çıkarmasını söylemeye zar zor vaktim olmuştu.

Bu plan, belli ki tam bir karmaşaydı çünkü yanımda olmaya çok hakkı varmış gibi bana gelmişti.

Yoktu.

Ona bakmasam da Igor ve kızı, *nişanlım* Kristina, Yan'la ortadan kaybolana dek Lia'yı süzmüşlerdi. Igor'un dikkati sonunda bana geri döndüğünde, ifadesi sertti.

“Bir açıklamaya ihtiyacım var mı, Volkov?”

“Hayır,” dedim hissetmediğim rahatlıkla.

“İyi. Çünkü kızıma saygısızlık etmene izin vermem.”

Saygı göstergesi olarak başımı sallasam da arkasını dönüp giderken hareketime karşılık vermedi.

Kristina, bana bakmaya devam ediyordu. Lia'nın gittiği kapıya bakarken yüzü babasınınki kadar ifadesiz kaldı. Mafya prensesi olarak, birliğin içinden biriyle evlenmeye hazır doğmuştu. Güzel, kusursuz olan Kristina'nın görevi, babasını onurlandırmak ve itaatkâr bir eş olmaktı.

Sergei, yıllar önce bu birlikteliği teklif ettiğinde neden olmasın diye düşünmüştüm, özellikle de Igor ve birliği kimsenin geçemeyeceği yüksek duvarla çevrelendiği için. Bununla, onun sistemli saltanatına daha da yaklaşabileceğimi düşünmüştüm. Bir gün evlenmek zorunda kalacaksam, Kristina en güvenli ve mantıklı seçenekmiş gibi gelmişti.

Yüzündeki şüpheyi görsem de bunları dile getirmedim. Bunu yapmak için yetiştirilmemişti. Kristina için önemli olan tek şey, itaatkâr bir eş olmaktı.

Duyguları genelde yüzünden okunan Lenchka'nın aksine, Kristina'ninkiler derme çatma bir yüzeyin altına saklanmıştı.

“Onu metresin olarak tutacaksan, bana haber ver.” Sah-te bir şekilde gülümsedi. “Güzel bir gece geçir.”

Bu sözlerinden sonra hiçbir şey olmamış gibi dönüp gitti.

Sıkıcı etkinliğe devam etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu partilerin tek amacı olan gereksiz sosyalleşmeden nefret etsem de onların sağladığı kaynaşmaya, istihbarata ihtiyacım vardı.

Yine de o mavi gözlerdeki şok ve acıyı hatırladığımda odaklanmak çok zor, neredeyse imkânsızdı. Başta istediğim şey, onda bu duyguları uyandırmaktı ama şimdi karnıma saplanan paslı bir bıçak gibi hissettiriyordu.

Tek değerleri, kişi ağları olan nüfuzlu adamlarla otuz dakıka kadar anlamsız konuşmalar yaptıktan sonra, telefonum cebimde titredi. Adamlardan izin isteyip telefonumu kontrol ettim.

**Yan:** Bayan Morelli evinde.

Lia'yı yeterince hızlı dışarı gtrmemesinin acısını ondan ıkarmalıydım fakat gereksiz olurdu. Onu bu konudan daha fazla habersiz tutamazdım.

**Adrian:** Nöbet tut.

**Yan:** Anlaşıldı.

Gece bin yıl sürmüş gibi geliyordu. Lia'nın bale yapım-cısı yanıma gelip Fransız yönetmeni tanıttı. Yönetmen, baş balerininin burada bir yerlerde olduğunu ama onu bulamadığını söyledi.

Asla da bulamayacaktı.

Gece nihayet sona erdiğinde Sergei'nin diğer liderlerle yaptığı toplantıyı göz ardı edip yanlarından ayrıldım. Kolya, Lia'nın apartmanına ulaşana dek arabayı son hızda kullanmıştı.

Yan, sigarasının dumanını üflerken dış kapının önündeki yerinden başını salladı. Aşağıda Kolya'ya katılmasını işaret etsem de o tereddüt etti.

“Ne?” Sabırsızlığımı saklamaya çalışmadım.

“Lazlo için yeni plan hakkında konuşacağınızı söylemiştiniz.”

“Bunu tartışmanın zamanı değil, Yan.”

“Sadece bu durumla ilgili bir şeyler yapmamız gerektiğini söylüyorum.” Başını evin kapısına doğru eğdi. “Pek iyi görünmüyordu.”

Ben bir şey diyemedim gitti.

Kodu tuşlayıp içeri girdim.

Kapı arkamdan kapanırken ışık açıldı.

“O gerçekten nişanlın mı?” Lia’nın soğuk tonu beni karşıladı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde oturma odasının girişinde duruyor, hâlâ ona biraz zariflik katan mavı elbiseyi giyyordu. Yüzü kızarmıştı ama gözleri, değişken duygularının karışımıyla alev alevdi.

Kabanımı çıkarmaya yeltendim.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım,” dedi.

“Neden?”

“Kalıp kalmaman soruma vereceğin cevaba bağlı.”

Kabanımı asmaya zahmet etmeden girişteki masanın üzerine atıp Lia’ya doğru ilerledim. Çenesini kavradığımda irkilirken sert, sıkı tutuşum hareket etmesini engelliyordu.

“Bazı yanlış fikirlere sahip gibi görünüyorsun. O yüzden şunu anla, Lia. Kalıp kalmamam yalnızca bana bağlı. Bu konuda söz hakkın yok, hiç olmadı ve hiç olmayacak.”

Gözleri kocaman, dudakları soluktu. Çenesi titriyordu. Belli ki korkmuştu ama bakışları benimle buluşurken tekrarladı. “O nişanlın mı?”

“Olup olmaması seni ilgilendirmez.”

“Tabii ki beni ilgilendirir! Metresin olmayacağım!” Çabalayıp kıvranarak elimden kurtulmaya çalıştı.

Elimi beline doladım, bedenini kendime bastırırken nefesini kestim. “Sen, ne dersem osun.”

Kafasını salladı. “Hayır... hayır, Adrian. Yapma...”

“Neyi yapmayayım?”

“Beni oraya koyma.”

“Nereye?”

“Bu lanet pozisyona.” Yumruğuyla göğsüme vurdu. “Ben senin sürtüğün değilim.”

"Kadınlığına sahibim, Lia. Sana sahibim. Unvanlar önemli değil."

"Benim için önemli!"

"Neden? Sürtüğüm olursan beni daha az isteyeceğini mi sanıyorsun? Bacaklarını benim için daha az açacağını? Benim için bir sürtüksün, Lia."

Elini kaldırıp yüzüme tokat attı. Sertçe. Acısı tenime kazınırken ses, sessiz apartmanda yankılandı.

Gözüm kararmıştı ama bana vurduğu için ona zarar verme ihtiyacıyla değildi. Vurulmanın ne anlama geldiğinin hatırlattığı şey yüzündendi. *Kahrolası annem.*

Bir anlığına gözlerimi kapatıp çenemi sıktım. Tekrar açtığımda, Lia'nın gözleri daha da büyümüştü, ne kadar boka battığını fark etmiş gibi yaşlar göz kapaklarına yapışmıştı.

Bir şey söylemek için ağzını açmış olsa da dudaklarım onunkilere çarptı. Lia, dudaklarını ince bir çizgi hâline getirirken küçük elleri göğsümü itiyordu. Bu bana karşı direnişiydi, alt dudağını ısırduğымda çok uzun sürmemişti. Benimle mücadele edip öfkesine tutunmaya çalışıyordu yine de dilimi ağzına sokup onunla ziyafet çekmek için kafasını geriye eğdim. Yumrukları göğsümde gevşedi, yanağından aşağı düşen bir damla gözyaşı, ben tuz tadı alana dek dudaklarıma yapışırken Lia sızlandı.

Fakat tattığım tek şey bu değildi. Ayrıca çaresizliği, ihaneti ve arzusunu tadabiliyordum. Onu öpüp içinden ruhunu emerken bunların tümünü alıyordum.

Çenesindeki tutuşumla, küçük bedenini geri ittim. Poposu duvarla birleşince dudakları zoraki bir solukla aralandı. Elbisesini yukarı kaldırdım, külotunu elimde buruşturup parçalana dek çektim.

Bacağını kaldırıp belime dolarken pantolonumu açmam bir saniye sürmüştü. Sonra daha önce hiç hissetmediğim bir aciliyetle içine girdim. Dudaklarıma karşı nefessiz kalmasını sağlayan bir ritimle dar sıcaklığına girip çıkarken sırtım çizgi hâlini almıştı.

Gözlerinden daha fazla yaş süzülüp ikimizi de ıslatırken bacağı beni sıkıyordu. Sunduğu tüm duyguları, her şeyi alıyordum.

İçine sertçe girip burun çekişiyle birleşen inlemelerinden beslenirken parmaklarım baldırına batıyordu. Benden nefret ederken bile bana tutunmasından besleniyordum.

Orgazm olurken hıçkıra hıçkıra ağlayana dek hassas noktasına tekrar tekrar vurdum. Sikimin etrafında menegene gibi sıkılaşıırken derin hırıltıyla kendimi içine boşalttığım da sert nefeslerim havada yankılanıyordu.

Gerçek dünyaya geri dönmem bir saniyemi almıştı. Lia hâlâ ağlarken yüzünü bana çevirdi, bedeni titrerken fısıldadı. “Beni bu duruma düşürdüğün için seni asla affetmeyeceğim.”

“Sen benimsin. Alış buna.” İçinden çıkıp benim bal-dırlarından ayak bileklerine doğru akışını izledim.

Bu manzara daima favorim olacaktı. Dengesini test etmek için dirseğinden tutsam da Lia, duvarı dayanak olarak kullanıp kendini benden çekti.

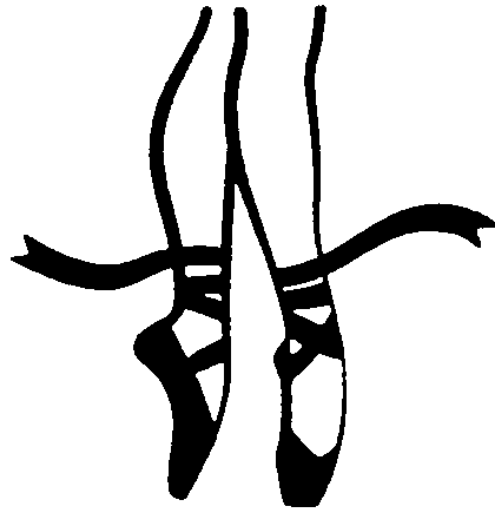
Dişlerimi gıcırdatarak sikimi pantolonuma geri soktum, sonra arkamı dönüp zar zor tutduğum sakinliğimi kaybetmemek için evden çıktım.

Onu dünyadan alıkoyup sadece kendime saklamadan önce. Belki de yapmam gereken buydu.

Çünkü bu gece, geri dönülmez bir karar almıştım.

Lia metresim değildi. *Esas* kadınımdı.

Ve ben, lanet olası *babam* değildim.



## 21 Lia

*Giselle* provalarının son gününde uyuşmuş hâldeydim.

Adrian beni duvara karşı becerdikten sonra, yerde ağlar-ken bırakıp gittiğinden beri uyuşmuş hâldeydim. Bu, beni metresi yaptıktan hemen sonra olmuştu.

*Sürtüğü* yaptıktan sonra.

Tüm bunlar üç gün önceydi.

Nişanlısı olduğunu öğrenmemin üstünden üç gün geç-mişti. Sarışın, güzel bir nişanlı. Tıpkı onun gibi Rus.

Ondan başka tarafa bakmaması gerektiği nişanlısı. Ken-dime değer vermiyor değildim ama ben bile, kilometreler-ce uzayan bacakları olan klas ve sarışın kadının Adrian'a yakışan bir tip olduğunu söyleyebilirdim.

O günden beri hareketlerin üzerinden geçsem de yaşamıyordum. Tek düşünebildiğim, o kadın olmayı bırak-manın yoluydu. Nişanlı bir adamı çalan o aşağılık sürtük olmayı bırakmanın.

Beni bu duruma düşürdüğü için ondan nefret ediyordum. Beni kontrolü altına alıp onu arzulamamı sağlama-sından bile daha çok.

Durumun belirsizliğine rağmen kendimi bırakıp dünyamı işgal etmesine izin vermiştim. Fakat bu, tamamen farklıydı ve sahip olduğum her ilkeye karşıydı.

Bu yüzden ondan ayrılmam gerekiyordu. Adrian'ın otoriter karakterini biliyordum, sırf ben istiyorum diye benden ayrılmayacaktı. Mücadele edersem, bana boyun eğdirecek hatta beni cezalandıracaktı. Bu konuda akıllı davranmam, onu hayatımdan güzellikle çıkaracak kadar iğrendirecek bir şey yapmam gerekecekti.

Fakat şu son birkaç günde beynimi ne kadar zorlasam da bir yol bulamamıştım.

Adrian'ın bu süreçte beni yalnız bırakmasından memnundum. Fakat eninde sonunda geri geleceğini bilmek, beni huzursuz ediyordu.

Evime her girdiğimde ve onu bulamadığımda, rahatlamayla birlikte sinir bozucu bir hayal kırıklığına uğruyordum.

Keşke benden şimdiden sıkılsaydı. Ancak o gün, beni asla bırakmayacağını ima etmişti.

O sabah bu sözleri söyleseydi, farklı hissedebilirdim. Biraz korkardım ama muhtemelen farklı hissederdim. Şimdi tek hissettiğim şey öfkeydi çünkü o sabah paylaştığımız anlar bile gerçek değildi.

Onun lanet bir nişanlısı vardı.

Otoparkımda Yan'ı, arabamın tam karşısındaki Mercedes'inin içinde görmüştüm. Bir süredir bariz bir şekilde beni izliyordu. Bazen yalnız, bazen de Kolya olmayan başka iri, çatık kaşlı korumayla oluyordu.

Onu genelde görmezden gelsem de bugün sinirlerim bozuktü. *Giselle*'in açılışı konusunda gergindim. Adrian'la



nüm yaşananlar uykumun kaçmasına, her seste irkilerek uyanıp onun gelmesini beklememe neden oluyordu.

Yan'a doğru ilerledim, ben ona ulaşmadan arabadan inip dik pozisyonda durdu. "Bir şeye mi ihtiyacınız var, hanımefendi?"

"Evet, beni rahat bırak."

İfadesi değişmedi. "Yapamam."

"Nedenmiş o?"

"Patronun emri."

"Patronuna gidip kendini becermesini söyle."

"Korkarım, yapamam ama isterseniz kendiniz söyleyin."

Ona ters ters bakarken çantamı daha sıkı tuttum. Bana nötr bakışlarıyla karşılık verdi.

"Bunu bana neden yapıyor, Yan?"

"Dürüst olayım mı?" Omzunu kaldırdı. "Ondan başka kimse bilmiyor."

"Sen onun korumasısın."

"İnanın ya da inanmayın ama bu, bana onun karmaşık beynine erişim imkânı sağlamıyor."

Alaycı tavrıyla duraksadım. Hep Adrian'ın korumalarının da onun kadar duygusuz olduğunu düşünmüştüm ama Yan farklı görünüyordu. Yanımda sakin olmasına rağmen, yüzü Kolya'nınki kadar ciddi değildi, ayrıca göze güzel geliyordu.

"Ne yapmayı planladığını biliyor musun?" diye sordum.

"Pek sayılmaz."

"Gitmeme hiç izin verecek mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum."

"Ama nişanlısı var." O kelimeyi söylerken dudaklarım titremişti. Onu her düşündüğümde ya da yüksek sesle söylediğimde böyle acıtması mı gerekiyordu?

“Bu bir gelenek, hanımefendi. Birliğin içinde evlenmesi gerekiyor. Kristina Petrov, liderlerden birinin kızı. Patronun karısı olması, varislerini doğurması gibi sebeplerle özel olarak seçildi.”

Yan’ın tonu, beni daha iyi hissettirmek adına ilgisizdi ama bıçağı daha da derine sokmayı başarmıştı. Kristina Petrov, Adrian için en uygun kadın olmakla kalmıyordu, ayrıca *mükemmel* adaydı.

“O zaman neden ona benimle ihanet ediyor?”

“Etmiyor.”

“Besbelli ediyor.”

“Şeye sahip olmak biraz normal...”

“Metreslere mi?” dedim, cümlesini tamamlayarak.

Tereddütle başını salladı.

“Ben kimsenin metresi değilim,” diye mırıldandım, sıktığım dişlerimin arasından. “Bir metres olmamak için Adrian’la dişimle tırnağımla savaşmak zorunda kalsam bile yapacağım.”

“Lütfen yapmayın.” Sigara paketini çıkardı. “İzin verir misiniz?”

“Tabii, kokuya alışkınım.” Duraksadım. “Az önce söylediğin şeyle ne kastettin?”

Sigarasını yakıp uzunca içine çekti, sonra dumanı burundan çıkardı. “Ona karşı şiddet kullanırsanız, karşılaştığınız şey şiddet olur. Böyle bir durumda kimin kazanacağını söylememe gerek yok.”

“Sessiz kalmamı mı öneriyorsun?”

“Öyle bir şey söylemedim. Sadece... bu konuda akıllı davranın, hanımefendi. Ondan bir şey elde etmenin tek yolu bu. Patron, pratik bir adamdır. Bazen robot gibi görünse de her şeyi tartar, her şeyden önce daima mantığı seçer.”

Sözlerine kafa yorup doğru buldum. Adrian'a tam güçle saldırmak yalnızca geri teperdi.

"Teşekkürler," dedim. En azından Yan, patronu kadar duyarsız değildi.

İki elini de havaya kaldırdı. "Hiçbir şey demedim. Başımı belaya sokmayın."

Arabama binmeden önce hafifçe gülümsedim. Otoparktan çıktığımda, Yan Mercedes'yle hemen arkamda belirerek beni takip etmeye koyuldu. Yaptığımız konuşmadan sonra, önceki kadar boğulmuş hissetmiyordum. Yan, yalnızca aldığı emri yerine getiriyordu.

Provada, son hareketlerle hazırlıkların üzerinden geçtim. Kostüm tasarımcılarıyla makyözlerin hepsi, yarım kalmış bir iş olmadığından emin olmak için toplanmıştı.

Philippe, Ryan'ın duyguları nasıl kavradığını görmek istediği için onunla son kez gösteri yapmamı istedi.

Philippe'nin onun tembelliğini eleştirdiği birkaç rutin sergiledik. Ryan bacağına kramp girdiğini, grubun doktoruyla bunun çaresine bakacağını söyledi.

Personel boş salonda aceleyle hareket ederken diğer dansçılar, perdenin arkasında durmuş bizi izliyorlardı. Biz, rutini son kez tekrarlamak üzereyken Stephanie, Philippe ve onların birkaç asistanı da sahnede idi.

Alnımdaki teri elimin tersiyle sildim. Bugün ayak bileklerimi gereğinden fazla çalıştırmıştım, bu sebeple daha sonra Dr. Kim'i ziyaret edecektim.

Sahne, benim ve Ryan tarafından canlandırılan Albrecht'in arasındaki bir soloydu. O, beni ölüme mahkûm ettikten sonra bile hayatını kurtarmayı seçtiğim sahneydi. Bilerek yapmamıştı ama hayatım, kahrolası bir nişanlısı olduğunu öğrendiğim ân sona ermişti. *Bir prenses.*

Aşkın gerçekte ne olduğunu ortaya serdiği ândı, sana yaptıklarına rağmen sevdiğin kişi için en iyisini istediğin *mazoşist* bir duygu.

Saçmalıktı.

Birkaç saniye parmak ucumda döndükten sonra Ryan'ın kollarına bir saniyeden kısa süre erken atladım.

Ellerini uzatsa da bir nefesle ıskaladı.

Tek nefesti.

Sadece bir.

Kısa süreliğine zaman durdu, her şey beyaz gürültüye döndü.

Doğal olmayan bir pozisyonda yere indiğimde ikimizin de gözleri kocaman açılmıştı. Şok dalgası bacağıma boyuncaya ilerledikten sonra rahatsız edici, çirkin bir ses havada yankılandı.

*Pat.*



## 22 Lia

Bu kâbustu.

Bitmesini bekliyordum.

Gerçekliğin geri gelmesini.

Ayak bileğimi, kalçamı ve bacağımı kırmak hakkında binlerce kâbus görmüştüm.

Ne kadar kanlı ya da korkutucu olsalar da uyanmıştım.

Gerçek olmadıklarını kendime hatırlatmak için notlar yazıyordum.

Bu defa yazmamıştım.

Şimdi keskin acı, bunun kâbus olmaktan çok uzak olduğunun daimî hatırlatıcısıydı.

Bu gerçeklikti.

Hastane yatağında yatarken ayağım alçıdaydı, askıyla yüksekte tutuluyordu.

Kaval kemiğimi kırmıştım, kemik deriyi delip geçmişti. Parçalanmış etimden çıkan kanlı, beyaz çubuğun görüntüsünü asla unutamayacaktım. Kemiği yerine geri oturtmak için ameliyat gerekliydi. Şok hâlinde girip uyuşmuş şekilde çıktığım ameliyat.

Ameliyatla birlikte tüm işkencenin biteceği umuduna tutunmuştum. Dr. Kim bunun yalnızca yorgunluk olduğunu, haplarımı almamı ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesi umuduna.

Söylememişti.

Bunun yerine, bir dansçının ya da sporcunun hayatını neredeyse her zaman bitiren o sözleri söyledi. “Kemiği yerine oturtmayı başardık. Yarayı, en az iz bırakacak şekilde diktik. Neyse ki, fibula kırılmamış. Yine de dizinin yakınında kalıcı hasar olacak. Fizik tedaviyle tekrar normal yürüyebilecek, bazen de koşabileceksin ama uzun süreli olmayacak. Ne yazık ki, tam iyileşme hemen hemen imkânsız.”

Başka bir deyişle, bir daha asla balerin olamayacaktım.

Hâlâ tam olarak ne olduğunu kavrayamıyordum, sebebi yalnızca doktorun sözleri değildi. Sanırım o *pat* sesiyle, ardından oradaki herkesten gelen güç soluklarla kariyerimin bittiğini duymuştum.

Fakat o noktada, hayatım boyunca beni korkutan kâbuslar için dua ediyordum. Kâbusu istiyordum.

Biri bana kâbusu versin istiyordum.

Dr. Kim, bir yakınımı aramak isteyip istemediğimi sormuştu ama kimsem yoktu. İnsanların arkadaşları, ailesi varken benim balem vardı. Bunun için gençliğimi, hayatımı feda etmiştim. Ailemin ölümünü ve ondan dolayı bir ülkeden diğerine taşınmayı sağ salim atlatmışım.

İnsanlar gece kulübüne gittiğinde, provalara gitmişim. Onlar uyurken, esneme hareketlerimi ve ayak bileklerimin bakımını zamanlamışım. Diğerleri gerçek yemekler yerken, ben elmalarla ya da salatayla yetinmişim.

Bunu asla fedakârlık ya da yük olarak görmemişim

sanki sevdiğim şeyi yapıyordum. Çok iyi olduğum bir şey. Rüyamı yaşıyor, kimsenin beni yakalayamayacağı bir yere uçarak fazla enerjimden kurtuluyordum.

Şimdi, kanatlarım kırılmıştı.

Şimdi, rüyadan uyanmıştım.

Bu duyguları yüzeye çıkarmaya içim el vermiyordu. Hastane odasının beyaz tavanına bakarken gözümde bir damla bile yaş düşmedi.

Açılmadan önce kapıdan yumuşak bir tıklama geldi. Philippe ve dolmuş gözleriyle Stephanie içeri girdi.

Onlara, sanki bir kar küresinin içindelermiş ve bulanık camın arkasından bakıyormuşum gibi hissediyordum.

“Ah, Lia!” Stephanie yanıma koşup titreyen elleriyle benim gevşek ellerimi tutarken, yaşlar şimdi yavaşça yüzünden süzülüyordu. “Çok üzgünüm, çok çok üzgünüm.”

“Chérie...” Philippe’nin sesi kulağa hüzünlü geliyordu, o da ağlamanın eşiğindedi.

Şefkatli tavırları ve duyguları göğsümde geri tepti ve yok oldu. Uyuşmuş hâlime nüfuz edemezler ya da dışarı atılması gereken kederi kışkırtamazlardı.

“İkinci bir görüş alabiliriz...” Philippe ona başını salladığında Stephanie’nin sesi alçaldı.

“Lütfen yalnız kalabilir miyim?” Kendime yabancı gelen, kayıtsız bir tonla fısıldamıştım.

“İyi olacak mısınız?” diye sordu Stephanie.

Başımı üstünkörü salladım.

“Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara,” dedi Philippe, şefkat dolu sesiyle.

Hiçbir uzvumu hareket ettiremedim, onlar gidip arkalarından kapıyı kapatana dek onlara baktım.

Bakışlarım havada asılı olan bacağıma kaydı. Her şeyi bitiren işe yaramaz, kırık bacağıma.

Giselle'imi dünyaya hiç gösterememiştim. Daha doğmadan öldürülmüştü.

Onun ölümüyle tüm hayallerim, savunma mekanizmalarım yok olmuştu.

Askıdan yatağa düşene dek, bacağıma çekiştirdim. Bacağımda patlayan acıya rağmen ben alternatif gerçeklikte sıkışmış gibiydim.

Oturup damar yolunu bileğimden çıkarırken hareketlerim robotik hatta mekanikti. Kolumdan aşağı doğru kan damlaları aktı ama acıyı zar zor hissediyordum.

Sağlam olan bacağıma yere doğru sallandırıp üzerine basarken, kırık olanın acı dolu bir küt sesiyle yere düşmesine izin verdim.

Bacağıma arkamda sürükleyerek dikkatle pencereye doğru topallayıp camı açtım. Soğuk kış havası saçlarımı geriye savururken sandalyeyi aldım, pencerenin pervazına çıkarken alçıyı da yanıma çektim. Acı patlamaları, her hareketimle daha da güçleniyordu ama onları görmezden geldim.

Yakında hepsi sona erecekti.

Dondurucu hava, ince hastane önlüğümün içeri sızarken aşağıdaki hareket hâlindeki arabalara bakıyordum.

Bu yükseklikten karınca gibi görünüyorlardı. En az on kat yukarıdaydım.

Uyuşmuş, duyarsız hissetmemek için her şeyi bitirmek yeterince kolay olurdu.

Bir adım.

Bir nefes.



Ve her şey bitecekti.

*Özgür olacaktım.*

“Lia.”

O ses tonuyla söylenen ismim, kısa süreliğine dikkatimi dağıttı. Omzumun üzerinden baktığımda, Adrian’ın bana yakın bir mesafede durduğunu gördüm.

Başta, illüzyon olduğunu sandım. Tüm bunların, her şey bitmeden önce beynimin onu son kez görme yolu olduğunu.

Fakat alçımdaki acı, bunun gerçek olduğunu kanıtıyordu. Sakin ifadesi, siyah kıyafetleri ve kahverengi kabanyıyla her zamanki gibi muhteşem görünürken burada olduğu gerçeğini.

“Aşağı in, Lia.” Sesi hassastı, nazikti ve yüzündeki gölgeyle tamamen ters düşüyordu.

Başımı salladım. “Yaklaşık yirmi yıldır, yalnızca bale için yaşadım. Şimdi bu mahvolduğuna göre, uğruna yaşayacak hiçbir şeyim kalmadı. Kendin söylemiştin, ben yalnızım. Hiç arkadaşım ya da ailem yok. Sahip olduğum tek şey baleydi.”

“Uğruna yaşayacak başka şeyler bulabilirsin.”

Dudak büktüm. “Hayır, bulamam.”

“Bulabilirsin. Şartlar seni şekillendirir ama kaderini belirlemezler.” Sesi yatıştırıcı bir hâle bürünerek alçaldı. “Sen belirlersin.”

Yanağımdan bir damla sıcak gözyaşı süzülürken, tekrar başımı salladım. “Her şey bitti.”

“Eğer söz hakkın varsa bitmemiştir. İster bale ister başka bir şey olsun, her zaman kendi hikâyeni baştan yazabilirsin.” Elini uzatırken, onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözlerinin kenarları yumuşadı. “Sana yardım ederim.”

“Neden edesin ki?” Ağlıyordum. Dondurucu hava bile, gözyaşlarımı daha az sıcak, yakıcı yapmıyordu.

“Çünkü istiyorum.”

“Metresin olmayacağım, Adrian. Asla.”

“Olmayacaksın.”

“Ama senin nişanlın var.”

“Artık yok.”

Dudaklarım aralandı. “N-Ne?”

“Ondan kurtuldum.” İleri doğru adım attı. “Şimdi aşağı in.”

Eline, verdiği söze ve ne yaptığına baktım. Metresi olmak istemediğimi söylemişim, beni dinlemişti.

*Ondan kurtulmuştu.*

Bunca insan arasında, beni uyuşmuş hâlimden çıkaran, gözyaşlarımı tetikleyen Adrian olmuştu.

İçimde biriken tüm kederi dışarı çıkarmıştı.

Kabanındaki küçük açıklıktan, yüzümü gömleğine gömdüm. Yıkıcı hıçkırık yükselip boğazıma takıldıktan sonra içimden kanayarak dışarı döküldü.

Ben onun göğsüne doğru ağlarken, sesim kısılırken, kafam zonklarken, kısa süreliğine öylece durduk. Bütün bunlar boyunca, yatıştırıcı daireler çizerek sırtımı sıvazlayıp ihtiyaç duyduğumu fark etmediğim sessiz dayanağım oldu ve beni güçlü kollarında tuttu.

“Canım yanıyor...” Sesim çatladı.

“Doktoru çağırayım.”

“O acı değil.” Yumruğumu göğsüme vurdum. “Burası. O kadar çok acıyor ki binlerce bıçak tarafından kesilip açılıyormuş gibi hissediyorum.”

Adrian elini başımın arkasına götürerek saçlarımı okşadı. “Buna dayanamayacak gibi hissedip ölmenin daha iyi olacağını düşünebilirsin ama bu doğru değil. Yaran iyileşecek. Belki hemen ya da yakın zamanda olmayabilir, belki tamamen iyileşmeyebilir ama yaran kapanacak. Dönüp geriye baktığında bugünü değiştirdiğin ân olarak göreceksin.”

“Ama hayatım boyunca yara izlerini taşıyacağım,” diye ağladım, tekrar göğsüme vurarak. “Tam burada.”

“Yara izleri, yaşadığın ve hayatta kalacak kadar güçlü olduğun anlamına gelir.” Başımın tepesini öptü. “Sen onlarla yüzleşebilecek hâle gelene dek yara izlerinin her birine tapacağım, Lenchka.”

Bulanık görüşümle ona bakmak için bakışlarımı yukarı çevirdim. “Bunu neden yapasın ki?”

Bakışlarındaki yumuşaklık, orada gördüğüm ve şefkate en yakın olan şeydi. “Sana söyledim. Çünkü istiyorum.”

“Ya istemeyi bırakırsan?”

“Bu olmayacak. Söz veriyorum.”

Çaresizliğim yüzünden mi yoksa onun yüzündeki nadir şefkatten mi bilmiyordum ama şu anda, Adrian’a inanıyordum.

Bu adamın –bu katilin– hayatımı onarmaya dair tek umudum olduğuna inanıyordum.

Ya da hayatımdan geriye kalanları.



## 23

### Adrian

Hemşire ona sakinleştirici enjekte ettikten sonra Lia derin uykuya dalmıştı.

Narin eli, benimkinin içinde neredeyse yokmuş gibi hafifti.

Gözyaşları, solgun yanaklarına doğru titreyen uzun kirpiklerine yapışıp kalmıştı. Uyuyor olsa da dudakları bükülmüş, kaşları rahatsızlıkla çatılmış hâldeydi.

Uzanıp alnındaki kırışıklığı başparmağımla düzelttim. Bu düşünce tamamen bir hayal olsa da bu gece kâbus görmemesini umuyordum.

Gençliğimden beri, bir şeyler dilemeyi bırakmayı öğrenmiştim çünkü gerçekleşmeyeceklerdi. Büyüdüm, kendi başıma bir şeylerin olmasını sağladım. Bunu bilmeme rağmen nasıl kendimi Lia'nın kariyeri için farklı bir son dilerken bulmuştum?

Yan, Lia'nın bacağı kırılıp hastaneye kaldırılır kaldırılmaz beni aramıştı. Fakat ben, Igor ve Sergei'yle toplantıdaydım, telefonu açamamıştım. *Pakhan*'ımla eski potan-

şeyel kayınbabam, Kristina'yla nişanımı böyle ani ve ikna edici bir sebep olmadan attığım için benden pek hoşlanmıyorlardı.

Birlikteki herkes, gelecek nesiller üzerindeki etkisini araştırmadan adım atmadığımı biliyordu. Kristina'nın karnım olmak için en mantıklı seçenek olduğu düşünülürse, nişanı atmak pek 'benlik bir davranış' değildi.

Fakat Lia hayatıma girdiğinden beri sistemli, mantıklı olan yanıma daha fazla feda ediyormuşum gibi görünüyordu. Yine de planım hazırды. Sergei ve Igor'a ihtiyaç duydukları sebebi, bana da Lia'yı verecek bir plan.

Plan aynı zamanda Lazlo Luciano'yu da içeriyordu. New York'taki çoğu İtalyan ailesini düşmanı olarak görüyordu, özellikle de onlara karşı ömür boyu sürececek bir kin beslediği için Rozettileri. Onlar da Lazlo için aynı hisleri besliyorlardı çünkü onları yeryüzünden silmeyi kendine görev edinmişti.

Bu kini kendi çıkarlarım için kullanabilirdim. Şüphe çekmeden Lazlo'nun gözüne girebilmem için mükemmel bir fırsattı.

Planımın her detayının doğru yerde olmasını gerektiren hassas yapısından dolayı, tüm öğleden sonra boyunca Sergei'yle Igor'un homurdanmalarını dinlemek zorunda kalmıştım. Bu yüzden Yan'ın aramalarını yanıtlayamamıştım.

İşim biter bitmez, Lia'nın kazasını öğrenip buraya gelmiştim. Buraya birkaç saniye bile geç varsaydım, cesedini almaya gelmiş olurdu.

Yavaşça gözlerimi kapatırken elindeki tutuşum sıkılaştı, sonra elini yatağın üzerine bıraktım. Onu kaybetme düşün-

cesi, Annika teyzenin ölümünden beri bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm sızıyı geri getirmişti.

Lia'nın kaderinin, üvey anneminkinden farklı olduğundan emin olacaktım.

Yine de kariyeri, muhtemelen temelli bitmişti. Uzman doktoruyla konuştuğumda kırığın yapısının profesyonel anlamda iyileşmesinin imkânsız olduğundan bahsetmişti.

Ki bu da beni, *kazasının* ardındaki nedene getiriyordu.

Ayağa kalkıp Lia'nın alnına öpücük kondurarak kapıya yöneldim. İntihar girişiminin ardından yanından ayrılmayı tercih ederdim. Fakat sıradaki eylem planımın, hiçbir şey için olmasa bile onun çok sevdiği adaleti için gerçekleşmesi gerekiyordu.

Adalete inanmadığımı söylerken ciddiydim ama göze göz olduğuna inanmıyorum.

*Kana siktiğimin kanı.*

Ayrıca işim ne kadar çabuk biterse, buraya o kadar hızlı dönüp onunla ilgilenebilirdim.

Kapıdan çıktığım anda Yan, Kolya ve Boris normalden daha ciddi ifadeleriyle dimdik duruyorlardı. Kolya'yla Boris tüm gün benimle olsa da Yan, Lia'nın yanından ayrılmamıştı.

“Kendi gözlerinle mi gördün?” diye sordum Yan'a, planımı işleme koymak için bir nedene ihtiyaç duyduğumdan değildi.

“Evet, efendim,” diye hırladı. “O şerefsiz bunu bilerek yaptı.”

Kolya'ya baktım. “Bana kamera görüntüsü bulabildin mi?”

Başımı sallayıp bana telefonunu gösterdi. Üç korumam

ve ben, olay gözümüzün önünde gelişirken olanları izledik. Yan'ın sözlerinden şüphe duyduğumdan değildi ama şerefsizin kendi ölüm belgesini imzaladığı ânı, gözlerimle görmek istiyordum.

Lia'nın yüzündeki şok ifadesi, içimi acıtmıştı. Düşerken bunun sonu olduğunu biliyor olmalıydı. Yüzündeki acı ve çaresizlik, yumruklarımı iki yanımda sıkımda neden oldu.

“Yerini tespit ettiniz mi?” diye sordum Kolya'ya, hissetmediğim bir sakinlikle.

“Bir kulüpte. Adamlarımızdan Fedor, gözünü üstünde tutuyor.”

“Lanet bir kulüpte,” diye hırladı Yan. “O şerefsize ölüme işkence edeceğim.”

Başımı salladım. “Sen burada kal, Yan.”

“Ama patron-”

“Burada kal ve ben dönene dek onu koru.”

“Bunu neden Boris yapamıyor? Ben o şerefsizi öldürmek istiyorum.”

“Yan. Bu bir emirdir.”

Bir şey söylemek için ağzını açsa da Kolya ona başını salladı, ardından Boris'le birlikte beni takip etti.

Ryan'la yüzleşmek adına çıktığımız yolculuk sırasında yumruklarımı sıkıdığım için parmaklarım ağrıyordu. Korumam Fedor, bizi arayıp Ryan'ın kulüpten ayrıldığını, onu evine doğru takip ettiğini söyledi. Adamlarım onu izliyordu, gideceği yolu biliyorduk.

Kolya, Ryan'ı her zaman geçtiği sokakta kıştırabilme-  
miz için Fedor'la strateji geliştiriyordu. Fedor onun ar-  
basına arkadan vurduğunda, biz Ryan'ı çoktan gölgelerde  
bekliyorduk.

Ryan küfredip arabadan indikten sonra arabasını kontrol etti. Ayaktayken sallanmıyordu, çok içmemiş olmalıydı.

Bana başını sallayan Fedor'la aynı anda arabadan indim. Boris'le Kolya, Ryan'ın iki tarafında dikiliyordu, böylece dördümüz onun etrafını sarmıştık.

Şerefsiz arkasını dönüp benim bakışlarımla buluştuğunda rengi soldu. İşinin bittiğini anladığı ânı görmüştüm.

İnsanlar ölümün ne zaman geleceğini bilirlerdi. Bazen hissederlerdi. Umut, hırsın bürüdüğü gözlerini terk ederdi. Bazıları mücadele ederken, bazıları bunun işe yaramaz olduğunu bilirdi. Diğerleri de işe yaramaz olduğunu bilmelelerine rağmen mücadele ederlerdi.

Ryan gibi.

“Ne... Benden ne istiyorsunuz?” Önce bana sonra adamlarıma bakarken altına işemek üzereymiş gibi duruyordu. “Ben bir şey yapmadım.”

Onun önüne geçerek susturucu takılmış silahımı çıkardım. “Evet, yaptın Ryan. Seni o gece kulüpte öldürmeliydim. Tekrarlamayacağım bir hata.”

“Hayır, lütfen... ben... mesafemi korudum...”

“Sonra son ânda onu yakalamamaya karar verdin.”

Gözleri kocaman açıldı.

“Bilmeyeceğimi mi sandın? Onu yakalamamaya karar verdiğin ânda, gözlerindeki sadizmi gördüm.”

“Hayır... Herkes şahit oldu... Bir saniye erken atladı.”

“Onu yakalayabilirdin. Sadece yapmamayı seçtin.” Silahı ona doğrulttum. “Bu senin son lanet çarpındı.”

“Hayır, lütfen, lütfen...”

“Bacaklarla başlayacağız, sonra seni ölmen için yalvartacağım. Ancak onun döktüğü her bir gözyaşının bedelini ödediğinde ölümün merhametine kavuşmana izin vereceğim.”



Onu kaval kemiğinden, tam Lia'nın bacağına kırıldığı yerden vurdum.

Yarasından kan fişkirirken Ryan bir çocuk gibi bağırdı. Dizlerinin üzerine düşerken baldırına ateş ettim.

Haykırdığında, çirkin sesi binalardan sekerek daha fazla acı çektirme ihtiyacımı körükledi. Lia'nın çekeceği acıdan çok daha büyük bir acı.

Gece uzun olacaktı.

Bu pislikle işim bittiğinde, hiç var olmamış gibi ortadan kaybolacaktı.

Tıpkı Lia'nın kariyeri gibi.

Benim sikik adalet anlayışım buydu işte.



## 24 Lia

Sonraki iki haftayı evde iyileşerek geçirmiştım.

Daha doğrusu, zihnimden sağ kurtulmaya çalışıyordum.

Her gün, düştüğüm ve bacağımın kırılışının rahatsız edici sesinin havada yankılandığı ânı, tekrar canlandıran kâbustan uyanıyordum.

Her seferinde, yatıştırıcı eller etrafıma sarılıp beni güçlü göğsüne doğru çekiyordu. Onunla gelen şefkatle birlikte çok alıştığım bir göğse.

Adrian'ın asla sahip olduğuna inanmadığım bir şefkat.

İlk birkaç gün yanımdan hiç ayrılmamış olsa da işine geri dönmesi gerekmişti. Benimle böyle ilgilendikten sonra insanlara işkence edip öldürmeye geri döndüğü gerçeğini düşünmek istemiyordum.

Fakat onu durduramazdım. Adrian yaptığı işi sevdiğini açıkça belirtmişken, benim yapacağım veya söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmezdi.

Onun etrafımda olmaması zordu. Kabul etmek istediğimden bile daha zordu.

Adrian'ın elini tutup göğsünde ağladığımdan beri aramızdaki bir şey değişmişti. Yıkıldığını sandığım köprü, o günden beri yavaşça tekrar inşa ediliyordu. Bu, Adrian'ın ilgisi ve sessiz desteğinden dolayı olabilirdi ama benim için dayanak hâline gelmişti. Beni kafamdan, onunla gelen her adi duygudan uzaklaştırıyordu.

Fakat o gittiğinde, tüm o duygular hızla geri geliyordu.

Duvarlar, beni çocukluğumdaki kara kutunun içine hapsedmek istiyorlarmış gibi üzerime geliyordu. Bale kıyafetlerime, ayakkabılarıma ve mayolarıma bakıp dururken yine en baştan çöküş yaşamamaya çalışıyordum.

Dış dünyadan ve basından kurtulmak için Instagram dahil tüm sosyal medya hesaplarımı silmiştim.

Stephanie'yle Philippe telefon ediyorlardı, beni ziyaret etmek istemişlerdi ama ben tekliflerinden kaçınıp telefon numaramı değiştirmiştim. Onlar, geri dönemeyeceğim bir dünyayla bağlantılıydı. Onları görmek, onlarla konuşmak yalnızca bu gerçeği aklımda daha belirgin bir hâle getirecekti.

Ayrıca, sakatlığımın ardından tüm ekip yeniden başlayıp açılışı ertelemek zorunda kalmıştı. Bahse girerim Hannah, benim yerime Giselle'i oynayacağı için çok mutluydu.

Dolaba dönük şekilde koltuk değneğime yaslanıp tüm mayolarıma, tütülerime, taytlarıma ve bale ayakkabılarıma baktım. Orada ne kadar durduğumu, bitmiş kariyerimin kanıtlarına baktığımı bilmiyordum; ama alçının içindeki sakat bacağımın karıncalanmasına yetecek kadar uzun bir süreydi.

Sonra dolabın içine dalıp bütün kıyafetleri yere indirerek askılarla ayakkabıları fırlattım. Mayoları ellerimle yırtmaya çalıştığımda, dengemi kaybederek yere düştüm.

Çekmeceye doğru sürünüp içinden makası aldım. Sonra da tüm bale kıyafetlerimi kesip müslin, tül kumaşları ve bir zamanlar güzel olduğunu düşündüğüm her şeyi yok ettim.

Benim için katledilen hayalimden geriye kalanları da öldürüyordum.

Belki bu özgür olmama yardım ederdi. Belki evimin duvarları, canavarlarmış gibi üzerime gelmeyi keserdi. Bu yerin her köşesi bana baleyi, dansı, kendimi yorana dek tek başıma prova yaptığımı hatırlatıyordu.

Abartılı maaşımın bu daireyi ilk aldığımında kendi evime sahip olmaktan, bunu yeteneğimle başarmaktan gurur duymuştum. Fakat şimdi, burası benim özel cehennemim gibi hissettiriyordu. Kaçamayacağım bir cehennem.

Yaşayabilmek için baleyle ilgili tüm anılarımı öldürmem gerekiyordu. Kendime başka bir yol çizebilmek için.

Bu fikir gözlerime yaşlar doldursa bile.

Sakatlığım yüzünden, New York City Balesiyle olan sözleşmem feshedilmişti. Banka hesabıma cömert bir tazminat yatırılmış olsa da umurumda değildi.

Beni uzun süre idare edebilecek küçük bir servetim olsa bile bu, benim için asla para ile ilgili olmamıştı.

Bale, mahvolmuş zihnime karşı savunma mekanizmamdı. Artık ona sahip olmadığımı göre, aklıma nasıl sahip çıkacaktım?

Ön kapı tık sesiyle açıldığında kıyafetleri yırtmayı bırakmadım. Ancak üzerime gölge düştüğünde, en sonunda yukarı baktım. Adrian olduğunu düşünmüştüm ama gündüz vaktiydi. O asla gece olmadan gelmezdi.

Yan, yumuşak bir ifadeyle bana bakıyordu. Tam olarak acıma değil, daha hafif bir şeydi. Adrian acil durumlar için

ona vermiş olabileceğinden, neden evimin kodunu bildiğini sormadım.

“Beni durdurmaya çalışma bile.” Sesim asabiydi. “Bunu bünyemden atmam gerek.”

“Yardım etmemi ister misiniz?”

Dudaklarım aralandı. “Eder misin?”

“İsterseniz.”

“Kıyafetlerin hepsini aşağı indirir misin?”

Kısaca baş selamı verdikten sonra tüm askıları, etekleri, mayoları, tütüleri, ayakkabıları düzenli şekilde indirdi. Pırlıtlı makyaj malzemelerimle takılarımın olduğu çekmeceleri bile açıp beni onlarla çevreledi.

O bunları yaparken, ben de görebildiğim her şeyi kesip paramparça ediyordum. Yan, orada durup her zamanki sakinliğiyle beni izliyordu.

Neredeyse her şeyi kestiğimde, sersemlemiştim. Öfkem ve kederim yavaşça yatışıyordu. Yan hâlâ her zamanki pozisyonundaydı, elleri önünde kavuşturulmuştu.

“Deli olduğumu mu düşünüyorsun?” diye mırıldandım.

“Bence yalnızca acı içindesiniz.”

Gözyaşlarım akmasa da burnumu çektim. Adrian’ın beni kendi zihnimden kurtarıp bana sarıldığı gün, bir ömür yetecek kadar ağlamıştım. Beni korumak istiyormuş, bu hayatının amacıymış gibi bedenimi kollarında tutmuştu.

“Bunlardan kurtulabilir misin?” diye sordum Yan’a.

“Tabii.”

“Ödüllerden de. Gitmelerini istiyorum.”

“Nasıl isterseniz.”

Elimdeki makasa bakarken duraksadım. “Adrian gün içinde nereye gidiyor?”

Adrian'ı ve ne kadar az da olsalar sözlerini özlediğimi kabullenmekten nefret ediyordum. Hastanedeki o günden beri, beni kafamın içinden çekip çıkarabilen tek kişi o olmuştu.

Tuhaf bir dinamik değişimiydi. Önceden Adrian'la anlaşabildiğimiz tek zaman, beni siktiğinde ya da cinsel olarak cezalandırdığındaydı. Fakat şu son birkaç haftada, dokunuşları hiç o yöne eğilmemişti. Yalnızca bana sarılmış, yemek yediğimden emin olmuştu. Duş almama, üzerimi değiştirmeme yardım etmişti. Ben aptalca bir film izlerken yün battaniyemin altında benimle oturmuş, sonra daha rahat olmam için kafamı kucağına yerleştirmişti. Parmakları, beni neredeyse kedi gibi mırlatan bir şekilde saçlarımı okşamıştı.

Hiç şefkat görmemiş, aç bir hayvan gibi bu ilgiden besleniyordum.

“Çalışıyor,” dedi Yan.

“Onu biliyorum, akıllı. Nerede? Kiminle?”

“Çoğunlukla evde Kolya'yla çalışıyor.”

Bu bilgiyle durakladım. İlk restoran buluşmamızın dışında, Adrian'la ben yalnızca burada görüşmüştük, bu yüzden ayrı bir evi olduğu fikrini hiç düşünmemiştim.

“Mafya şeyleri yapmaya gitmiyor mu?”

Yan buna gülümsedi “Mafya şeylerini evde yapıyor. Mutlaka çıkması gerekmediği sürece dışarıda olmuyor.”

Her nedense, bu içimi daha da rahatlatmıştı. En azından okuduğum tüm o mafya liderleri gibi sokaklarda vurulma tehlikesi yoktu.

Evet, mafyanın New York'taki tarihçesini araştırmış olabilirdim. Makaleler İtalyan mafyasıyla, onların cinayet-

leyle alakalı şeylerle doluydu. Bratva'yla ilgili neredeyse hiç bilgi yoktu. Adrian'ın ketum yapısını göz önüne alırsak, sanırım birliğinin gerisi de ona benziyordu.

Suikasta uğramış mafya üyelerinin fotoğraflarını hâlâ aklımdan çıkarabilmiş değildim, yakın zamanda Adrian'ın başına da böyle şeylerin geldiğine dair kâbuslar görmeye başlamıştım.

Bir dakika. Bu onun için endişelendiğim anlamına mı geliyordu?

“Hanımefendi.”

Yan'a baktım. “Evet?”

“Ayağa kalkmanıza yardım edeyim.”

“Kendi başıma kalkabilirim.” Sağlam dizime yüklenerek koltuk değneğimi çektim, ayağa kalkmak için ağırlığı-mı ona verdim. Yan'ın bedeni bana dönüktü, düşersem yakalamak için hazırды. Alçımı yerde tutarak ayakta kalmayı başardım.

“Peki ya... o?” diye fısıldadım.

Kaşını kaldırdı. “O mu?”

“Kristina Petrov.” Hastanedeki o geceden beri Adrian'la nişanı hakkında konuşmamamın sebeplerinden biri, kısa süreliğine huzurla yaşamak istememdi. Başka bir kadının nişanlısını aldığım gerçeğini düşünmek istememem.

“İnanıyorum ki nişanı attı.”

“İnanıyor musun? Emin değil misin?”

“Bunu ona sorsanız daha iyi olur.”

“Söyle bana, Yan. Neler oluyor?”

Elini uzun saçlarından geçirdi. “Benden duymadınız.”

“Söz veriyorum.”

Tekrar gülümsediğinde, aslında ne kadar güzel olduğu-

na şaşırdım. Mafya hayatının bir parçası olmayı seçmeseydi, mükemmel bir manken olurdu.

“Ee?” diye ısrar ettim.

“Patronun Kristina’yla evlenmesinin beklendiğini söylediğimi hatırlıyor musunuz?”

Başımı salladım.

“Sırf bu işin içinden çıkmak istemesi, çıkabileceği anlamına gelmiyor. Yalnızca Kristina’nın saygısızlığı kabul etmeyen ve Bratva’nın güçlü bir üyesi olan babası Igor değil, ayrıca *Pakhan*’ın kendisi de nişanı atmaya karşı.”

Kalbim sızlarken, son birkaç günde hissetmeyi başardığım huzur kırıntıları parçalanıyordu. “Ne yani? Onunla evlenecek mi?”

“Bilmiyorum. Bu işin içinden çıkmak için çözümler düşünüyor. Hem Igor’u hem de *Pakhan*’ı tatmin edecek bir sebep bulamazsa, kötü durumda kalıp Bratva’daki gücünü kaybedebilir.”

Midem bulanıyordu, neredeyse yediğim ne varsa yere çıkaracaktım.

Adrian ya Kristina’yla evlenecekti ya da gücünü kaybedecekti.

Hangisini seçeceğini çok iyi biliyordum. Güç, kontrol ve izler için yaşıyordu. Benim gibi biri uğruna işini asla feda etmeyecekti.

Ayrıca bunu yapmasını istememeliydim. Onu seviyor falan değildim.

Yan’a usulca teşekkür edip topallayarak yatak odasına dönerken göğsüm sıkışıyordu. Mutfaktan büyük poşetler getirerek yırtılmış kıyafetleri ve dolaptaki diğer her şeyi ortadan kaldırdı.



Yatakta otururken tek düşündüğüm, Adrian'ın Kristina'yla evlenecek olmasıydı.

Onun karısı olmak için yaratılmış güzel, Rus Kristina.

Benim bile anlamadığım karanlık duygu tenimin altında geziniyordu ama anladığım tek şey vardı.

Adrian'ın onunla evlenmesine engel olmam gerekiyordu.

\*\*\*

Bir hafta daha geçmişti, iğrenç bir rutine hapsolmuştum. Amaçsızlığım, ruhumu yiyip tüketiyordu. Kendimi bir şey için koşullandırmaya, prova yapmaya o kadar alışmıştım ki şimdi onların hiçbiri olmadığı için ruhumu kemiren boşluğu hissediyordum.

Parka gitmeyi denedim. Yan, bana bazen tek başına, bazen de Boris isimli başka bir korumayla beraber eşlik etti. Boris'in bize katılmasından nefret ediyordum çünkü Yan, sadece ikimiz olduğumuz zamanki kadar kaygısız davranmıyordu.

Eve dönüp vaktimi oyalanarak geçirmek için yemek yapıyordum. Fakat Adrian bundan hoşlanmıyordu çünkü ayağım hâlâ alçıdaydı. Ayakta çok uzun süre kaldığımı söylüyordu.

Ancak bir şey yapmam gerekiyordu yoksa onun geri gelmesini beklerken aklımı kaçıracaktım.

Onun ayak seslerine alışmıştım. Yan'inkilerden daha ağır, güçlülerdi ama cüssesi göz önüne alındığında hâlâ sessiz sayılırlardı. Şimdiki gibi.

Kokusu bazen ondan önce geliyordu ya da ben, ona öyle alışmıştım ki uzaktan bile kokusunu alabiliyordum. Haya-

tımda kokladığım tek şey oymuş gibi, odun ve deri kokusunda kaybolabilirdim.

Televizyonun önündeki pozisyonumdan sıyrılıp ayağa kalktım, onu karşılamaya gittim. Adrian kabanını çıkarıp girişe asarken, beyaz gömleğiyle siyah pantolonunu ortaya çıkarmıştı.

Soluğumun sert bir şekilde kesilmesine neden olacak kadar güzel görünmediği bir gün bile olmamıştı.

Tehlikeli şekilde de.

Sanırım bir yanım o tehlikeyi arzuluyordu yoksa ona kendimi bu kadar kolay kaptırmazdım. Bana ruhumu yiyip bitiren kara deliği unutturması için o tehlikeye ihtiyacım vardı.

Bugünlerde, onu uzun süre göremiyordum ya da yeterince dokunamıyordum. Zaten ben ona dokunmuyordum çünkü bunu yapan, dokunan tek kişi oydu. Ben uyanana kadar gitmese de genellikle bütün geceyi telefonda mesajlaşarak geçiriyordu. Bazen, Yan ve Kolya'yla konuşmak için dışarı çıkıyordu. Yanımda zar zor uyuyordu, seksi başlatmayı bırakmıştı.

Hayatıma girdiği günden kazamın olduğu akşama dek, beni becermeden bir gece bile geçirmemişti. Şimdi cinsel dokunuş ortada olmadığı için hiç hissetmediğim türden bir boşluk hissediyordum. Başkalarıyla seks yapmadan birkaç yıl geçirmiştik ama bu asla geçtiğimiz yirmi bir günün yarattığı etkiyi yaratmamıştı. Aslında beni duvara karşı siktiği günün üzerinden yirmi beş gün geçmişti.

*Hayır, günleri saymıyordum.*

Kendi iyiliği açısından, gittikçe çekici hâle gelmesi de hiç yardımcı olmuyordu. Belki de bu benim cinsel gerilimimden kaynaklanıyordu.

Adrian, beni işe yaramaz bacağımı diğerine yaslamış hâlde girişte gördüğünde nefes verdi. “Kırığına baskı yapmamalısın, Lia.”

“İyi.”

Gözlerini kıstı.

“*Tamam*. Tanrım. Sen kelime polisi misin?”

“Yalnızca iş o kelimeye gelince.” İki adımda yanıma ulaşıp beni kucağına alarak benimle koltuk değneğini kollarında taşıdı. Son zamanlarda ona en yakın olduğum andı. Onu her gün kapıda karşılamayı, muhtemelen bu yüzden adet edinmiştim.

Ellerimi boynuna dolayıp sert ama ruhani gri gözlerini, oradaki ışığı aradım. Yüzünde yorgunluk çizgileri vardı. Kaşlarının arasındaki kırışıklığı düzeltmemek için elimden gelen her şeyi yapmışım.

Yan, Adrian’ın işi hakkında daha fazla şey söylemeyi reddetse de son zamanlarda çok çalıştığını anlayabiliyordum. Tam tersine, buraya gelmesi muhtemelen vermesi gerekenden çok daha fazla zamanını, çabasını alıyordu.

Kristina hakkında soru sormak istesem de alacağım cevabın korkusu beni hep durduruyordu. Ya başından beri metres olduysam ama bunu henüz bilmiyorsam?

Adrian beni koltuğa, koltuk değneğimi de yanıma bıraktı. “Burada bekle. Akşam yemeğini getireceğim.”

“Dışarıdan söyledim. Tezgâhın üzerinde.”

Kaşını kaldırdı. “Nihayet sözümü dinliyor musun, Lenchka?”

Omzumu kaldırdım. “Pişirirken yemeğin kokusunu beğenmedim.”

Adrian, kısa süreliğine beni inceledi. Bakışları, sanki dış yüzeyimi soyup içeriye bakmaya çalışıyormuş gibi ıstılacıydı. Sanırım onun ilgi odağı olmaya asla alışamayacaktım. Hep tuhaf hissettiriyordu ama onun gibi soğuk bir adamın benimle böyle ilgilenmesi garip bir şekilde tatlıydı.

Dünyaya karşı soğuk olsa da bana karşı değildi.

Daha sonra mutfağa gitti. Açık televizyonda yemek programı oynuyordu ama tüm dikkatim Adrian'ın çevik hareketlerine odaklanmıştı. Odada kolayca ve amaçlı şekilde hareket ediyor, yemeği ve tabakları çatal bıçaklarla birlikte masaya yerleştiriyordu.

Adrian yemek seçimim konusunda yorum yapmak yerine ses çıkarmadan yemeğe gömüldü. Şimdi düşündüğümde, sevmediği bir yemek olduğundan bahsetmemişti.

“Yemediğin bir yemek var mı?” diye sordum.

“Pek yok.” Kucağında duran telefona bakıyordu.

“Yemek seçen biri değil misin?”

“Büyürken böyle bir lüksüm yoktu.”

Annesinin, üvey annesini öldüren bir metres olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Onun kötü karakter olduğunu söylemişti.

“Fakir miydiniz?”

Lokmasını yavaşça çiğneyip yuttu. Sanırım geçen zamanı, cevabını yüksek sesle söylemeden önce düşünmek için kullanıyordu. “Pek sayılmaz. Annem doktordu ama yemek yapmayı sevmezdi. Bu yüzden kendi yemeğimi kendim yapmak zorundaydım.”

“Üzgünüm.”

“Ben değilim. Böylesi daha iyi.” Bakışları telefonda bana kaydı. “Sen yemek seçen biri misin?”

“Deniz mahsullerinden nefret ederim.”

“Gerçekten mi?”

“Onlara katlanamıyorum. Denizin hamam böceklerini yiyormuş gibi hissediyorum.”

Bu, onun güzel yüzünde küçük bir gülümseme oluşmasına yol açtı. Gülümsemesinin sebebi olmaya bayılıyordum. Onlar çok nadir olduğu ya da ölümcül derecede çekici görüldüğü için olabilirdi.

“Hamam böceği yok. Not aldım.”

Yemekler ve farklı kültürler hakkında rahat bir sohbeta daldık. Adrian’ın bu kadar çok şey bilmesinden etkilenmiştim. Kesinlikle benden daha çok gezip görmüş biriydi.

Yemeğimizi bitirdikten sonra boş kapları mutfağa götürdü. Hâlâ telefonuna bakarken onları çöpe attı. Telefonu sonunda çaldığında birkaç saniye sonra sert tonuyla yanıtladı. “Volkov.”

Bir anlığına dinledi, yüzü rahatlarlarken belirgin Rus aksaıyla cevap verdi. “Yeri ve zamanı söyle, Don.”

*Don mu?*

İtalyan mafyasındaki gibi mi?

“O zaman görüşürüz,” dedi telefonu kapatırken.

Oturma odasına döndüğünde, öncekinden daha az gergin görünüyordu.

“Bir yere mi gitmen gerekiyor?” diye sordum.

“Bugün değil.” Duraksadı. “Ama yarından itibaren birkaç gün gelemeyebilirim.”

“Neden?” Sesim kulağa ürkmüş geliyordu.

“İş.”

“Nişanlın yüzünden olmadığına emin misin?”

Kaşlarını çattı. “Sana onun artık nişanlım olmadığını söylemiştim.”

“Bu öyle söylediğin kadar kolay mı?”

“Neden olmasın?”

“Söyle bana, Adrian. Ben senin metresin miyim?”

“Neden? Bu konuda ne yapacaksın?”

“Beni o duruma düşürmemen için sana yalvardım.”

Gözleri karardı, diğer zamanlarda olduğu gibi otoriter gücünü kullanarak bana haddimi bildirmek istediğini görebiliyordum. Kendimi buna hazırlasam da o sadece derin bir iç çekti. “Değilsin.”

“Nasıl emin olabilirim?”

“Bana güvenmek zorundasın.”

“Ya, tabii.” Aniden ayağa kalktığımda dünyam döndü. Güçlü mide bulantısı üzerime çöktüğünde, neden olduğu baskıyla karnımı tuttum.

Adrian hemen yanıma gelip beni kolumdan tuttu. “Lia? Ne oluyor...?”

“Sanırım kusacağım,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

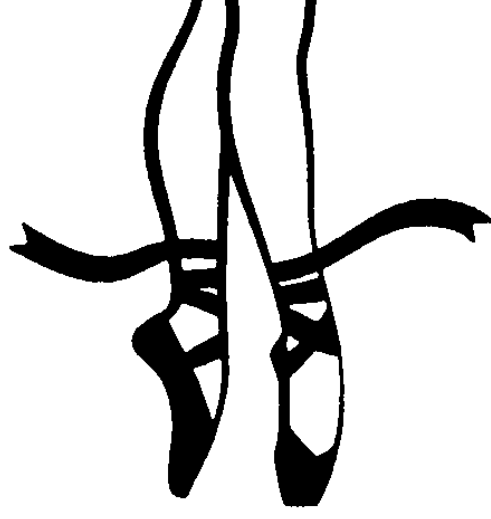
Adrian beni kollarının arasına alarak aceleyle banyoya ilerledi ve dikkatlice tuvaletin önünde yere inmeme yardım etti. Klozeti kavrayıp yemeğimi şiddetli öğürtülerle çıkardım.

Midem çirkin sesler çıkarırken güçlü eller, yatıştırıcı daireler çizerek sırtımı sıvazlıyordu.

İşim bittiğinde, Adrian yanıma çömeldi. Son derece sakin bir sesle konuştu. “Hadi, seni doktora götürelim.”

“Neden?”

“Sanırım hamilesin.”



## 25 Lia

Ultrason monitöründeki küçük gri noktaya bakarken dudaklarım aralandı.

Adrian haklıydı. Hamileydim. Beş haftalık.

Önce, kadın doğum uzmanı kan testiyle bunu doğrulamıştı, şimdi de bize bebeği gösteriyordu.

Ameliyattan çıkıp artık balerin olamayacağımı öğrendiğim günkü gibi şok olmuş ve uyuşmuştum.

Ama içimde taşıdığım o hayatı gördüğüm ân? İçimde bir şeyler değişmişti.

İlk başta, bale nedeniyle kürtaj talep etmek istedim. Ama artık bale yapmıyordum, çocuğumun olup olmamasının da bitmiş kariyerim üzerinde bir etkisi olmayacaktı.

Şimdi ekrandaki küçücük figürü izlerken, kariyerimin sona erdiği günden beri hissetmediğim güçlü duygular aniden içimi kaplamıştı

O bebek benimdi. Benim yarattığım bir şeydi.

Şimdiye kadar yaşadığım tüm stresi atlatan, azimli bir hayat.

Hastane yatağımın yanında duran, son derece sakin şekilde yakında fetüse dönüşecek şeyi gözlemleyen Adrian'a baktım. Bütün gece boyunca kaya gibi durmuştu. Beni taşımış, prosedürleri halletmiş ve herkesin sahip olmayı dileyeceği bir dayanak olmuştu.

Ancak doktor şüphesini doğruladığından beri tek bir tepki göstermemişti. Gerçi bunu doktordan önce o açıkladığı için pek de şüphe sayılmazdı.

Gözlerim büyüdü. Bunu... bilerek mi yapmıştı?

Bu düşünce, içimde orman yangını gibi alev saçıyordu. Doktora doğum kontrol hapı kullandığımı söylediğimde hapın yüzde yüz etkili olmadığından bahsetmişti, özellikle de her gün aynı saatte almazsam.

Ancak haplarımı gerçekten değiştirmiş olsaydı, hamilelik çok daha olası olurdu.

Yanımda duran adama odaklanırken, sadece birkaç saniye önce tadını çıkardığım duygular yavaşça uçup gitti. O herhangi bir adam değildi, katil ve mafyaydı. Onun gibi birinin çocuklarıma babalık yapmasına izin veremezdim. Kendime, bu fikirle birazcık bile mutlu olma iznini nasıl tanımıştım?

Doktor bana sonogram\* resmini vermek istese de o hayata bir kez daha bakmaktan korktuğum için almadım. Adrian, resmi elinden çekerken ona teşekkür etti. Kendimi örtüp ayağa kalkmak için koltuk değneğimi tutarken hareketlerin üzerinden geçiyordum.

Adrian bana yardım etmeye çalıştığında kıvranarak kurtuldum. Bana bir bakış atıp dirseğimi kavradı, doktor masasının önündeki sandalyeye oturmama yardım edene dek ondan uzaklaşmamı yasakladı.

\* Ultrason cihazının ürettiği görüntü



Kendisi de diğer sandalyeye oturmak yerine yanımda durdu. "Sakatlığı hamileliğinde soruna neden olacak mı?"

Yumuşak hatları, kısa kesilmiş beyaz saçlarıyla orta yaşlı bir kadın olan doktor, melodik sesiyle konuştu. "Hiç sorun olmaz. Neyse ki bu sakatlık son üç ayında yaşanmadı. Alçınız ne zaman çıkacak, Bayan Morelli?"

"Üç hafta sonra," diye mırıldandım.

"Bir sorun olmayacaktır ama o zamana kadar, lütfen stres seviyenize daha fazla dikkat edin. İlk gebelikler genelde en hassas olanlardır."

Adrian kısaca başını sallayarak ileriki bir tarihe randevu ayarladıktan sonra beni ofisten çıkardı.

Koridorun sonuna ulaşır ulaşmaz, ondan uzaklaşarak koltuk değneğimin izin verdiği kadar hızlı topalladım.

Bana yetişerek belimi kavrayıp beni yanına yapıştırdı. Ardından alçak, tehditkâr tonda konuştu. "Bu, benden ikinci ve son kez kaçışın. Ve yavaş yürü, bacağına fazla baskı uygulama."

"Kes şunu," diye tısladım ona doğru dönerek.

"Neyi keseyim?"

"Bunu baştan beri planlamışken, yaşayan en şefkatli insan gibi davranmayı kes."

"Bu derken?"

Yangın merdiveni çıkışının yakınında durdum, parmağımınla elindeki zarfı işaret ettim. "*Bunun* olması için haplarımı değiştirdin."

Sanki hiçbir şey söylememişim gibi ifadesi aynı kaldı. "Bunu yapmama gerek kalmadan hamile kaldın."

Dudaklarım aralandı. "Sen... bunu planladın mı?"

"Evet."

“Haplarımı gerçekten değiştirdin mi?”

“Yapmama gerek kalmadı, dedim. Doktorun dediği gibi, doğum kontrol hapları yüzde yüz etkili değildir.”

Sözleriyle birleşen sistemli, kayıtsız tonu beni neredeyse histeriyle, saf karanlık bir öfkeyle doldurdu. Aklımı kaçırmış gibi bağırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

“Söylediklerini duyuyor musun? Bunu bana nasıl yapabildin?”

“Yapmadım.”

“Yapmayı planlıyordun.”

“Üçüncü kez söylüyorum, yapmama gerek kalmadı.”

“Ama yapmayı istedin. Neden beni hamile bırakmak isteyesin ki?”

“Çünkü seni yakınımnda tutmanın tek yolu bu.” Saatini kontrol etti. “Bundan bahsetmişken. Bence yetişebiliriz.”

“Nereye?”

Yavaş ama kararlı adımlarla beni asansöre doğru yönlendirirken, telefonunu kulağına götürdü. “Bir rahibe ihtiyacım var. Gerekirse onu uyandır... Kiliseye gidiyoruz... Biz oraya varmadan Emily’nin ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin ol.”

Asansörün kapısı kapandı, iki arama daha yapıp Rusça konuşurken otoparka yönelmiştik.

İşi bittiğinde, o kadar sert nefes alıyordum ki etrafımda olup bitenlere zar zor odaklanabiliyordum. “Ne yapıyorsun, Adrian?”

“Evleniyoruz.”

Sözler sanki bu son derece normalmiş, birbirimizi zar zor tanıyorken evlenmemizi önermemiş gibi ağzından çıkmıştı. “Lütfen şaka yaptığını söyle.”

Bana tepeden bir bakış attı. "Sana şaka yapmadığımı söylemişim."

Kıpırdanıp kurtulmak üzereydim ama beni olduğum yere sabitlerken, gözleri uyarıyla karardı. "Hareket etme ve yararı kötüleştirmeyi bırak."

"Seninle evlenmeyeceğim! Bu sadık çiftler için... bizim için değil!"

"Çocuğuma hamilesin. Başka bir sebebe gerek yok."

"Elbette var."

"Benim için yok."

"Daha fazlasına *ihtiyacım* var, Adrian."

"Kararları senin vermemen ne kötü, Lenchka."

Hayal kırıklıklarıyla dolu yaşlar gözlerimden süzülürken derin bir nefes aldım. "Çocuk konusunu tartışmadık bile, şimdi de düğünden mi bahsediyorsun?"

"Neden?" Başını iki yana salladı. "Onu aldırma mı düşünüyordun?"

Düşünüyör muydum? Hayır, pek değil. Ama bunu nasıl yapacağım konusunda doğru düzgün düşünememiştim bile. Tercihen, kafamı toparlayana dek Adrian'ın benden de çocuktan da uzak durmasını istiyordum. Evlilik şu anda istediğim son şeydi.

"İnsanların evlilik dışı çocukları oluyor," diye pazarlık etmeye çalıştım.

Gözleri, daha önce hiç tanık olmadığım kadar korkunç bir tehditle parladı. Alçak sesle konuşurken çenesi kasılmıştı. "*Benim* çocuğum evlilik dışı doğmayacak. Anlaşıldı mı?"

Tavrındaki değişiklik karşısında omurgam dikleşti. Sakin görüntüsünde ilk kez bir çatlak meydana gelmişti, onu

ilk kez bu kadar kızgın, duygusuz ve gri gözlerinde en ufak ışık belirtisi olmadan görmüştüm.

İşte o zaman, söylediklerini hatırladım. Adrian bir metresin oğluydu. *Kahretsin*. Çocuğunu aynı duruma düşürmek istememesine şaşmamalıydı.

Ama bu ona, beni bu evliliğe zorlama hakkını vermiyordu.

“En azından bana düşünmem için zaman ver.” Kararlılıkla iç çektim.

“Sonra ne? Hayır diyebileceğini mi sanıyorsun?”

Tabii ki bana böyle bir seçenek sunmayacaktı. Bu yüzden, onun içindeki herhangi insanlık kırıntısına hitap etmeye çalıştım. “Kariyerimin bitişini zar zor atlatıyorum, Adrian.”

Sempati beklediysen de ifadesiz yüzünde hiçbir şey bulamadım. “Vaktini meşgul edecek bir şeyin olduğunda daha kolay atlatırsın.”

“Ah, bu harika. Beni düşündüğün için teşekkürler.”

“Alaycılığı bırak, Lia. Sana yakışmıyor.”

“Yani şimdi benim hakkımda her şeyi biliyor musun?”

“Her şeyi değil, hayır. Ama bunun, bu gece olacağımı biliyorum.”

Kendimi ondan kurtarmaya çalışsam da bu yalnızca etrafımdaki tutuşunu sıkılaştırmasına neden oldu. “Bana sadece zaman ver. Bunu sindirmeme izin ver.”

“Daha sonra sindirmek için istediğin kadar vaktin olacak.”

Ben tek kelime edemedim asansör kapısı açıldı. Adrian beni, bekleyen arabaya taşıdı.

Kolya’yla Yan öndelerdi. Yan, takım arkadaşı arabayı sürmeye başladığında bana anlayışlı bir bakış attı.

Onu benimle evlenmek için kullandığından dolayı, hamilelik haberi en küçük problemim hâline gelmişti.

“Adrian...”

Bıkkın bakışıyla bana döndü. “Ne, Lia? Ne var?”

“Bana bunu yaptırma.”

“Kristina’ya dönüp onunla evlenmemi mi tercih edersin?”

“N-ne? Onun bununla ne alakası var?”

“Ya sen ya o. Eğer inatçılık edip ona gitmem gerektiğini söylersen, sana onunla evlenişimi sonra da içine bir varis koymak için onu sikişimi izletirim.”

Görüntü sanki gerçekmiş gibi kafamda şekillenirken nefesim kesildi. Adrian’ın görkemli çıplak bedeninin, güzel, uzun boylu sarışının içine girip çıktığını açıkça hayal edebiliyordum. Safra boğazıma yükselerek beni, midemdekileri tekrar boşaltmakla tehdit etti.

O... bunu yapacak kadar zalim olmazdı, değil mi?

Sorum yüzümden belli oluyor olmalıydı çünkü Adrian elimi tutup eğilerek sertçe fısıldadı. “Devam et, Lia. Sonuçlarına katlanmaya hazırsan aptalca bir seçim yap. Fakat şunu anla ki gitmene asla izin vermeyeceğim. Seni becermeden önce her gece Kristina’yla beni izlemeni sağlayacağım. Kristina, senin çocuğunu da kendi çocuğu olarak evlat edinmek zorunda kalacak çünkü benim çocuğuma piç muamelesi yapılmasına izin vermeyeceğim. Peki seçimin ne olacak? Bir eş mi yoksa metres mi olacaksın?”

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü, ben gözyaşlarımın tuzlu tadını alırken dudaklarıma yapıştı. Sözlerini gerçekleştireceğinden ve bana, ona karşı çıktığıma pişman olacağım şekilde eziyet edeceğinden şüphem yoktu.

“Sen bir canavarsın,” diye nefes verdim.

“Ve sen bu canavarla evleniyorsun.” Beni iterek bıraktı, kendimi arka koltuğa yapıştırdığımda kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Bana gerçekten başka seçenek bırakmamıştı. Ne olursa olsun, asla metresi olmayacağını biliyordu. Başka bir kadın onun karısıyken metresi olmaktansa, planladığı her çılgınlığı kabul edeceğimi biliyordu.

Yalnızca bu da değildi. Pislik, çocuğumu da elimden alacaktı.

Büyük, eski binaya vardığımızda midem bulanıyordu. Bir kilisedeydik.

Bu gece gerçekten onunla evlenmemi sağlayacaktı.

Adrian beni kucaklayarak arabadan çıkardı, arka kapıya taşıdı. Kalem etekli bir takım giymiş bir sarışın, gülümseyerek bizi karşıladı.

“Bay Volkov.” Bana başını salladı. “Hanımefendi.”

Tartışmaya kapalı bir şekilde, “Her şey hazır mı, Emily?” diye sordu, Rus aksanıyla.

“Evet, efendim. Her şey talimatlarındaki gibi.”

“Çabuk olun.” Beni yere indirdi.

Bir şekilde ondan kaçmanın yollarını düşünürken, sıcak nefesi kulağımı gıdıklayarak fısıldadı, “Direnmeyi bırak. Eğer kaçmaya çalışırsan, seni yakalarım ve bunu benim yöntemimle yaparız. Seni temin ederim ki bu isteyeceğin son şey olur, Lia.”

Bununla beraber, arkasını döndü. Kaçmayacağımdan tamamen emin şekilde gitti.

Daha da emin olmak için kilisenin çevresine birkaç siyah araba dizilmişti, hepsi de Yan’la Kolya gibi siyah giyinmiş adamlarla doluydu.

Korunmalarını evlilik törenine getirmişti. Ne kadar romantik değil mi?

Emily beni içeri yönlendirip iki yardımcısıyla tanıştırdı. Rana Adrian'ın oyuncuğuyum gibi davranmalarına izin verirken uyuşmuş hâlime geri dönmüştüm.

Pislik.

*Kahrolası pislik.*

Ne zaman bir tür anlaşmaya vardığımızı düşünsem, ne kadar canavarca bir dünyası olduğunu kanıtlamak için bir şeyler yapıyordu. Bazen beni umursadığı fikrine kapılıyordum ama en sonunda ya onun yolu ya da zor yol olacaktı.

Emily'le yardımcıları hiç vakit kaybetmediler. Saçımı yıkadılar, uzun duvağı dikkatlice takmadan önce zarif bir topuz yaptılar.

Ardından doğal bir makyaj yapıp dudaklarıma yumuşak pembe renginde bir ruj sürdüler.

Çok geçmeden, alçımı örten geniş etekli beyaz, ipek bir gelinlik giymiştim. Kuyruğu uzun, daireseldi. Duvağın uzunluğuyla uyumluydu.

Elbisenin tenimi gösteren danteli, V şekilli sırtı ve taşlı bir yakası vardı. Zarifti, sanki bana özel olarak yapılmış gibi üzerime mükemmel oturmuştu, ki bu da Adrian'dan beklenecek bir hareketti.

“Bu özel dikim mi?” diye sordum, duvakla uğraşan Emily'e.

“Evet, hanımefendi.” Işıldıyordu. “Bu kadar kısa sürede bitirdiğimiz için çok mutluyuz.”

“Ne kadar sürede?”

“Yaklaşık bir ay.”

Nişanı öğrenmemin öncesinden beri. Adrian, Kristina'yla

nişanlıyken bu elbisenin dikilmesini emretmişti. Demek ki o zamandan beri benimle evlenmeyi planlıyordu.

Bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Gururum mu okşanmalıydı? Sinirlenmeli miydim? Her ikisini de birden mi hissetmeliydim?

Emily, beni rahat ettireceği için düz ayakkabılarımın kalması gerektiğini söyledi. Zaten elbise tarafından örtülüyordu. Kombini tamamladıktan sonra kamerayı alıp sırtı. “Gülümseyin.”

O, fotoğrafı çekerken gülümseyip gülümsemediğimi bilmiyordum. Uzun aynadaki yansımama baktım, sanki kendimi tanımiyormuş gibiydim. Hafif kırmızı yanaklarla kızarmış bir gelin gibi güzel görünüyordum.

Fakat tam tersiydi.

O kırmızılık öfkem içindi, Adrian her şeyi elimden alıp bana seçenek bırakmadığı için.

Karısı ya da metresi olmam için bana seçenek vermiş olsa da bu beni manipüle etmenin başka bir yoluydu. Bana gelinlik hazırlatarak neredeyse bir ay geçirdikten sonra, vereceğim kararı asla kabul etmeyi planlamıyordu.

Ya da belki onu atar, Kristina için başka bir tane yaptırır.

Kesin olan bir şey vardı, artık gitmeme asla izin veremeyeceğini biliyordum.

“Hazırsınız, hanımefendi.” Emily gülümsedi. “Size yardım etmemi ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler.”

Odadan çıkarken koltuk değneğine yaslanıp başımı dik tuttum. Kendimi feda edeceksem, bunu gözlerimde yaşlarla ya da başı dertte olan küçük bir hanım gibi yapmayacaktım.



Çünkü parlak zırhlı şövalyeler gerçek değildi. Koridorun sonunda beni bekleyen şey, bir canavardı.

İsteyerek bedenime girmesine, neredeyse ruhumu yok etmesine izin verdiğim bir canavar.

*Artık değil.*

Adrian'ın kıyafeti siyah bir ceketle tamamlanmıştı, yanında yer alan Kolya ve Yan'la beraber uykulu görünen rahibin önünde duruyordu. Bunun dışında kilise boştu.

Ona doğru topalladım. Gözlerindeki hafif hayranlığın, geri kalan her şey gibi tamamen görünmez olmadan önce nasıl bir anlığına parladığına bakmayı reddettim.

Ulaşabileceği mesafeye geldiğim anda belimi kavradı. Koltuk değneğine rağmen beni dikkatle kendine çekti, göğsü neredeyse benimkine çarpıyordu.

Gözlerindeki fırtınalı kış göğü, benimkileri delip geçerken rahibe emretti. "Başla."

Gözlerine bakmak ya da oradaki empati eksikliğine kapılmak istemiyordum. Bazen çok kayıtsız, çok siyahlardı. Şimdi olduğu gibi.

Ancak, orada başka bir şey daha vardı. Şehvetli bir sahiplenmeye benziyordu.

Belirgin Rus aksanıyla konuşan yarı kel kafalı, yaşlı bir adam olan rahibe odaklanmak için bakışlarımı ondan ayırdım.

Rahip, evlilik ve değerleri hakkında konuşmaya başladığında, Adrian tekrar emir verdi. "Onları atla."

"Sen, Adrian Volkov, Lia Morelli'yi zenginlikte ve fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, sevinçte ve kederde, bugünden ölümün sizi ayıracağı güne dek daima seninle olması için karın olarak kabul ediyor musun?"

“Evet,” dedi Adrian. O kadar inançlı bir şekilde söylemişti ki böyle bir yemini pervasızca ettiği için onu bıçaklamak istiyordum.

Rahip bana doğru döndü. “Sen, Lia Morelli, Adrian Volkov’u zenginlikte ve fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, sevinçte ve kederde, bugünden ölümün sizi ayıracağı güne dek daima seninle olması için kocan olarak kabul ediyor musun?”

Adrian’a, ifadesiz yüzüne baktım. Eğer söylememi istediği kelimeleri söylemezsem alacağı intikamın vaadiyle doluydu.

Beni gerçekten tehdit etmemeliydi çünkü artık Luca’nın planına katılmaya tamamen hazırdım. Başka bir şey için değilse, ondan ve hayatım üzerindeki olumsuz etkisinden kurtulmak içindi.

O hayatıma girdiğinden beri kontrolü tamamen kaybetmiştim ve artık geri almam gerekiyordu.

Geçtiğimiz haftalarda, Luca’ya benimle ilgilenen adamı gözetlemeyeceğimi söylemeyi planlıyordum. Fakat bu gece, Adrian bana gerçek yüzünü göstermişti.

“Evet,” dedim uysalca, hiçbir duygu göstermeden.

“Emin misiniz hanımefendi?” diye sordu rahip. Adrian, kafasını kesmesinin gerekli olup olmadığını düşünür gibi ona baktı.

“Eminim,” dedim. Çünkü Adrian’ı otoparkımda ilk gördüğüm günden beri bana yaşattığı her şeye pişman edecektim. Kurduğumuzu sandığım bağ ile onları görmezden gelmeye hazır olsam da bu gece bana yaptığı şeyi hiçbir şekilde affedemezdim.

Biten kariyerimi hâlâ atlatamamışken, kendimi hamile ve onunla evlenmeye zorlanırken bulmuştum.

Adrian, Kolya'dan iki küçük kutu alıp parmağıma elmas bir yüzük taktı. Büyük, mükemmel kesimli ve zarifti. Sadeydi, parmağıma kusursuzca uymuştu. Ancak ona bakmak bana hiç keyif vermiyordu. Aksine, elimde hayali bir ağırlık varmış gibi geliyordu.

Sade, beyaz altından yapılma diğer yüzüğü avucuma yerleştirdi, ben yüzüğü parmağında kaydırırken duygularımı devre dışı bıraktım.

Rahip pişmanlık dolu ses tonuyla konuştu. "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum." Belki de Adrian'ın gerçekte nasıl bir adam olduğunu tam olarak biliyor ve bana acıyordu. "Gelini öpebilirsin."

Adrian, beni ensemden tutup göğsüne doğru çekti. "Artık benimsin, Bayan Volkov."

Onun soyadının benimkine eklenmesinden nefret ettim. Nedense, ruhumu şeytana satmışım gibi hissettiriyordu.

Daha da kötüsü, onunla gerçekten evlenmişim.

Adrian bunu kazanç olarak görse de benim için sadece başlangıçtı.

Beni karısı olmaya mı zorlamıştı? Tamam.

Hayatının son bulmasına karısının elleri sebep olacaktı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda gözlerimi kapatmadım. Öpücüğü her şeyi tüketirken tüm duvarlarımı yıkmayı, bana hükmetmeyi amaçlıyordu.

Ama ben zaten her şeyi kaybetmişim.

Şimdi yapabileceğim tek şey... *kazanmaktı.*



## 26 Adrian

Bitmişti.

Lia artık karımdı, beğense de beğenmese de ömür boyu bana bağlıydı.

Zamanım bu kadar kısıtlı olmasaydı, bunu farklı koşullar altında ve bacağı iyileştikten sonra yapardım. Ne olursa olsun bu gerçekleşecekti ama yöntemlerim daha yumuşak olabilirdi.

Yalnızca beklediğimden daha erken hamile kalmıştı, ayrıca işe onu dahil etmek zorunda kalmadan nihayet Lazlo Luciano'yla ittifak kurmuştum.

Bunu haftalarca planlamıştım. Diğer İtalyan ailelerden biri olan Rozettilerle yaptığı toplantı sırasında, Lazlo'yla aynı kulüpte bulunabilmek için mükemmel koşulları yaratmıştım.

Her zaman bölgesel savaşların merkezinde olan Lazlo'yu kurtarmak için Yan'ı suikastçıya dönüştürüp diğer İtalyanlardan birini öldürmesini sağlamam gerekmişti. Lucianolar demir yumrukla yönetmiş olsalar da Rozetti'lerle

lanlı bir geçmişleri vardı, bu yüzden içlerinden birinin onu öldürmeye çalışması ilk değildi.

Onların mafya babalarından birini öldürüp Lazlo'nun hayatını kurtararak, Lucianoların Don'una doğrudan bağlantı sağlamıştım. Beni arayıp evine davet ettiğinde doğruladığı bir bağlantı.

Bugün verimli geçmişti.

Bakışlarım arabada yanımda oturan Lia'ya kaydı. Yalvarmayı, kaderinden kaçmaya çalışmayı bırakırken, çaresizliğinin yerini sessizliği almıştı. Belki de evliliğimiz, onun için herhangi bir çıkış yolunun olmadığını göstermişti.

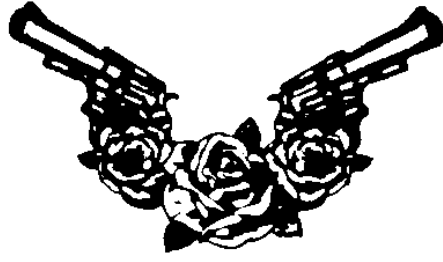
Yine de bunu kolayca kabul edeceğinden şüpheliydim. Hayatında benim olmama asla gerçekten alışmamıştı. Şimdi, bunu bir adım ileri götürmüştüm. Ama dediğim gibi, bunu sindirmek için dünya kadar zamanı olacaktı. Benim dışındaki tüm tehlikelerden uzak olduktan sonra.

Dışarıdaki ışıklar yumuşak hatlarına yansırken, onu gözlemlemek için zaman ayırdım. Elleri gevşekçe kucağında duruyordu. En az onun kadar hassas hatta kırılganlardı.

Tıpkı bacağı gibi.

Rüyası gözlerinin önünde paramparça olduğunda, midemde bir burkulma hissetmiştim. Annika teyzenin ölümünden beri hissetmediğim bir şey. Onu dünyadan, içindeki herkesten korumak istiyordum. Bunu yapmanın tek yolunun onu resmen korumam altına almak olduğunu biliyordum.

O da hedef hâline gelirdi ama her zaman gözümün önünde olduğu sürece, onunla ilgilenebilecektim. Çünkü kimsenin onu benden almasının imkânı yoktu.



## 26 Adrian

Bitmişti.

Lia artık karımdı, beğense de beğenmese de ömür boyu bana bağlıydı.

Zamanım bu kadar kısıtlı olmasaydı, bunu farklı koşullar altında ve bacağı iyileştikten sonra yapardım. Ne olursa olsun bu gerçekleşecekti ama yöntemlerim daha yumuşak olabilirdi.

Yalnızca beklediğimden daha erken hamile kalmıştı, ayrıca işe onu dahil etmek zorunda kalmadan nihayet Lazlo Luciano'yla ittifak kurmuştum.

Bunu haftalarca planlamıştım. Diğer İtalyan ailelerden biri olan Rozettilerle yaptığı toplantı sırasında, Lazlo'yla aynı kulüpte bulunabilmek için mükemmel koşulları yaratmıştım.

Her zaman bölgesel savaşların merkezinde olan Lazlo'yu kurtarmak için Yan'ı suikastçıya dönüştürüp diğer İtalyanlardan birini öldürmesini sağlamam gerekmişti. Lucianolar demir yumrukla yönetmiş olsalar da Rozetti'lerle

lanlı bir geçmişleri vardı, bu yüzden içlerinden birinin onu öldürmeye çalışması ilk değildi.

Onların mafya babalarından birini öldürüp Lazlo'nun hayatını kurtararak, Lucianoların Don'una doğrudan bağlantı sağlamıştım. Beni arayıp evine davet ettiğinde doğruladığı bir bağlantı.

Bugün verimli geçmişti.

Bakışlarım arabada yanımda oturan Lia'ya kaydı. Yalvarmayı, kaderinden kaçmaya çalışmayı bırakırken, çaresizliğinin yerini sessizliği almıştı. Belki de evliliğimiz, onun için herhangi bir çıkış yolunun olmadığını göstermişti.

Yine de bunu kolayca kabul edeceğinden şüpheliydim. Hayatında benim olmama asla gerçekten alışmamıştı. Şimdi, bunu bir adım ileri götürmüştüm. Ama dediğim gibi, bunu sindirmek için dünya kadar zamanı olacaktı. Benim dışımdaki tüm tehlikelerden uzak olduktan sonra.

Dışarıdaki ışıklar yumuşak hatlarına yansırken, onu gözlemek için zaman ayırdım. Elleri gevşekçe kucağında duruyordu. En az onun kadar hassas hatta kırılğandı.

Tıpkı bacağı gibi.

Rüyası gözlerinin önünde paramparça olduğunda, midemde bir burkulma hissetmişim. Annika teyzenin ölümünden beri hissetmediğim bir şey. Onu dünyadan, içindeki herkesten korumak istiyordum. Bunu yapmanın tek yolunun onu resmen korumam altına almak olduğunu biliyordum.

O da hedef hâline gelirdi ama her zaman gözümün önünde olduğu sürece, onunla ilgilenebilecektim. Çünkü kimsenin onu benden almasının imkânı yoktu.

Ona olan takıntımın boyutlarını tam olarak kavrayamıyor olabilirdim ama onu koruma, her santimine sahip olma ihtiyacı, öfkeli ve doyumsuz bir canavardı.

Lia hâlâ o narin çiçektir. Yine de görünürdeki kırılganlığının arkasında, daima için için yanan bir güç vardı. Yüzeğin altında vızıldayan, serbest kalmak için fırsat kollayan içten bir enerji. Onu altıma alıp sikerken ve kâbusları sırasında bunu hissetmişim.

Her şeyi, patlama noktasına ulaşana kadar içine atıyordu. Bu patlamanın tutku mu yoksa kötü rüyalar olarak mı ortaya çıkacağını kim bilirdi?

Elbise üzerine mükemmel bir uyumla oturmuş, kıvrımlarını sararak zarafetini artırmıştı. Görünümü, sadece gelinlikten dolayı değil, onun ifade ettiği şey yüzünden de favorim olmuştu.

O benim gelinimdi.

Karımdı.

Lanet olası şekilde *benimdi*.

Karanlık saplantı beni ele geçiriyor, elbiseyi yırtıp onun dar sıcaklığına dalmaya itiyordu.

Bu tür düşünceleri durdurmak ve bu gece yapacaklarının kalanına odaklanmak için elimden geleni yaptım.

“Burası benim evime giden yol değil,” dedi uysalca. Sesi alçaktı.

“Evine geri dönmeyeceğiz. Asla.”

“Ne?”

“Kira kontratın bir aya kadar bitiyor zaten. Ayrıca, karım olarak benim evimde yaşayacaksın.”

Elleri yumruk hâline geldi. “Beni bu gerçeklerden ne zaman haberdar edecektin?”



“Şu anda ettim.”

Keskin bakışları, beni iki tarafı da keskin bir kılıç gibi kesiyordu. “Ya evimden ayrılmak istemediğimi söylersem?”

“O zaman yalan söylemiş olursun ve ben de sana bunu yapmammanı söyledim. Son birkaç haftadır orada boğuluyorsun. Sana baleyı hatırlattığı için gün geçtikçe daha çok depresyona giriyorsun.”

“Senin evin buna büyümlü bir çözüm mü olacak?”

“Muhtemelen. Ayrıca daha güvenli.” Saplantılı şekilde kameraları izlemeden, onu güvende tutmak için korumalarını her yere dağıtmadan yanından ayrılabilirdim.

Sanki daha çok tartışmak istiyormuş ama fikrini değiştirmiş gibi dudaklarını büzdü. “Evimdeki eşyalarımı istiyorum.”

“Yarın benim evimde olacaklar.”

“Neden şimdi gitmiyoruz?”

“Çünkü olmamız gereken başka bir yer var.”

Narince çattığı kaşlarıyla yüz hatları kırıştı. “Evine gitmiyor muyuz?”

“Henüz değil.”

“Neden?”

“Önce *Pakhan*'ıma saygılarını sunmalısın.”

Yüzü soldu, sesi alçalırken boğazı sessiz yutkunmasıyla inip kalktı. “Yapmak zorunda mıyım?”

“Evet. Zaten yanımızda o yokken evlendik, bu adımı atlayamayız. Konuşmak zorunda değilsin. Sadece elini uzatığında öp, hepsi bu.”

“Bu şimdi örgütünün bir parçası olacağım anlamına mı geliyor?” Sesi ürkmüş hatta korkmuş gibi geliyordu. Anlamadığı şey, bu adımı atmasının sadece ân meselesi oldu-

ğuydu. Zaten olacaktı. Bunu ne kadar erken kabullenirse, o kadar iyiydi.

“Sen benim bir parçamsın, Lia. Endişelenmen gereken tek şey bu.”

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralansa da tekrar büzüldü, Sergei'nin evine varana dek camdan dışarı bakmayı sürdürdü.

Arabadan inmesine yardım ettim. Sonra Lia, uzun elbisesi ve koltuk değneğiyle boğuşurken onu kollarıma aldım. Mücadele etmesini beklesem de yapmadı, ben onu içeri taşıırken minik bedeni benimkinin yanında sakin kalmıştı.

İçeri girdiğimde Sergei'nin muhafızları başlarıyla selam verirken sadece Kolya bizi takip etti. Lia, kaçış yolu arayan köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi etrafını incelerken, ben merdivenlerden çıkıp koridorda ilerledikçe kaşları daha da çatılıyordu.

Kolları boynumdayken dikkati başka yerdeydi. Bedenen veya zihnen benden uzaklaşma girişimleriyle daha sonra uğraşmak zorundaydım.

Onu Sergei'nin ofisinden birkaç adım ötede yere bıraktığımda, Kolya ona koltuk değneğini verdi. Ben bir şey diyemeden kapı açıldı. Vladimir dışarı çıktı.

Bizi görünce duraksadı, mekanik hareketlerle bizi gözlemleyip bakışlarını Lia'nın üzerinde gezdirdi. Bakışlarında farklı bir niyet olmasa da gözlerini oymak için can atıyordum.

Lia yan tarafıma geçtiğinde, beni koruma kalkanı olarak seçmesi çok hoşuma gitmişti. Onun gözünde Vladimir, yoluna çıkan herkesi öldürmeye hazır gibi görünen, daima kaç çatan, sakallı ve hantal bir adamdı.

Onu yıllardır tanıdığım için Vladimir'i tehdit olarak görmüyordum. Fakat bu, Lia'nın onunla ilk karşılaşmasıydı. İnsanların genellikle Vladimir hakkında sahip oldukları ilk izlenim onun ölümcül, muhtemelen seçkin sınıftaki en tehlikeli görünen kişi olduğuydu.

"Bu yüzden mi Sergei'yle görüşmek istedin?" diye sordu Rusça.

"Evet, ama senin neden burada olman gerektiğini anlamıyorum," diye cevap verdim aynı dilde.

"Başka meseleler için geldim." Lia'ya son kez baktıktan sonra başını sallayıp gitti.

Lia'nın cansız elini tutarak onu kapıya götürdüm. "Tek kelime etme," diye hatırlattım kapıyı çalmadan önce.

"İçeri gel," dedi Sergei, Rusça.

Kapıyı iterek açtım. Lia, koltuk değneği üzerinde topalayarak beni takip etti.

Aslen, kardeşi rahmetli *Pakhan* Nikolai'a ait olan, Sergei'nin görkemli çalışma odasının ortasında durduk. Nikolai'nin anısını kasvetli dekor ve sayısız Rusça kitap nüshasıyla canlı tutuyormuş gibi, odadaki hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Sergei, karşısında Igor'la dinlenme alanında oturuyordu. Onu da çağırmıştım çünkü bunu kendi gözüyle görmesi gerekiyordu.

Kızıyla nişanımı attıktan sonra Igor, *Pakhan*'dan cezalandırılmamı istemişti. Fakat ben, Kirill'in deyimiyle Sergei'nin 'altın çocuğu' olduğum için bana kendimi açıklamam için şans tanımıştı.

Eylemleri, kelimelere tercih ederdim.

Gelinliği içindeki Lia'yı ve parmaklarımızdaki yüzükleri incelerken, Igor'un yüzü bariz bir hoşnutsuzlukla buruştu.

Lia olduğu yerde sabit kalmıştı ancak Igor'u tanıdığında yüzü soldu.

“Onu tanımadığını sanıyordum?” Igor, aksanlı İngilizcesiyle konuşurken sesindeki suçlayıcı tonu gizlemedi.

Lia'nın parmakları, benimkilerin arasında kaskatı kesildi.

“Tanımıyordum,” diye yalan söyledim. “Tek gecelik bir ilişki yaşadık.”

Lia'nın bana baktığını hissedebiliyordum, neyse ki sözlerini kendine sakladı. Bu adamların önünde atılan herhangi bir yanlış adım, her şeyin sona ermesine neden olurdu. İçine bir bebek koymam veya onunla evlenmem önemli değildi. Herhangi bir saygısızlık göstergesinde, o bebeği alıp Lia'yı öldürürlerdi.

“Bu ne cüret?” Igor elindeki votka bardağını sehpanın üzerine çarptı.

“Kristina zamanında, metresim olmasının sorun olmadığını söylemişti,” dedim. “İstersen bunu onunla teyit edebilirsin.”

“Ne yani Volkov?” Sergei'nin eleştiren bakışları Lia'ya kayarak onu sanki onaylamadığı bir hizmetçiymiş gibi tarttı. “Igor'un kızı yerine tek gecelik ilişkinle evlenmeyi seçtin. Açıklaman bu mu?”

Sergei'nin ne zaman sinirlendiğini anlayabiliyordum. Şu an olduğu gibi, ürkütücü şekilde sakinleşiyordu. O ve Nicholai arasındaki fark buydu. Rahmetli *Pakhan* çileden çıkıp katliam çıkarırdı ama küçük kardeşi, sizi sessizlikle öldürürdü.

Fikri mantıklıydı. Sergei kırk yıldır tanıdığı, birlikteki en yakın arkadaşlarından biri olan Igor adına güceniyordu.

“Hayır,” dedim, imzam haline gelmiş sakın, pürüzsüz tonumla. “Onunla evlendim çünkü varisimi taşıyor.”

İkisinin de bakışları sanki oradaki çocuğu görebiliyormuş, ona kökeni hakkında sorular sorabilirlermiş gibi Lia'nın karnına kaydı. Dikkatleri, Lia'nın kıvranmasına neden oldu. Bu yüzden ben de ceketimden zarfı alıp Sergei'ye verdim. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, onu buradan o kadar çabuk çıkarabilirdim.

*Pakhan* içkisini masaya koyup sonogramla doktor raporunu inceledi, sonra iç çekti. “Bu gerçekten senin mi?”

“Öyle olmasaydı neden onunla zaman harcıyayım ki?” Lia, sanki yüzüne bir tokat atmışım gibi irkildi.

Sakinliğimi korumaya çalıştım. Benim için bir hiç olduğunu düşünmesini istemiyordum ama Lia inanırsa, onlar da inanırdı.

Onu radarlarından çıkarmam gerekiyordu. Birlikteki konumum düşünülürse, bu kolay olmayacaktı. Sadece çocuk için burada olduğunu düşünürlerse ondan hiçbir beklentileri olmazdı, onu bu hayattan koruyabilirdim. Sadece kısmen olsa bile.

“Kendisine ait olmayan bir çocuğu büyötmeye zorlayarak Kristina'ya saygısızlık etmek istemedim, Igor,” dedim. “Bundan daha iyisini hak ediyor.”

Bana cevap vermeyi reddederek içkisinden bir yudum aldı. O da Sergei de piç bir çocuğu yetiştirme konusundaki görüşlerimi biliyordu. Bunu yaşamıştım, hiçbir koşulda oğlumu veya kızımı bu kadere mahkûm edemezdim.

“En azından, Kristina Rus.” Sergei sesindeki ilgisizliği gizleme gereği duymadı. “Bu Amerikalıya benziyor.”

“Merak etme *Pakhan*. Çocuğum Rus usulüyle yetiştirilecek.”

“Bunu söylemeye gerek bile yok.” Lia’nın koltuk değneğini inceledi. “Onun nesi var?”

“Bacağıma kırdım,” dedi Lia, net sesiyle.

Konuşmayı kesmesi için elini sıkıca tuttum. Dikkatlerini gerçekten çekmek istemezdi, hem de hiç.

Sergei tek kaşını kaldırdı. “Demek sesin var. Senin için İngilizce konuşma zahmetine girdik. Sen sözlerini bize ancak şimdi bahşediyorsun.”

“Adrian konuşmamanın daha iyi olacağını söyledi ama sanki odada yokmuşum gibi hakkımda konuşulmasından hoşlanmıyorum.”

*Hay sikeyim.*

Her zaman içinde gizlenen güç dışarı fıskırdı. Parmakları, iki Bratva liderinden korktuğunu ele vererek benimkilerin arasında titrese de omurgasını dik tutmaya devam ederken onlara kafa tutuyordu.

Onun, birlikle olan temasını gerçekten minimumda tutmam gerekiyordu. Bu bakışı daha önce görmüştüm, erkeklerle dolu bir dünyadaki kararlılık ve inatçılık.

Annem, Annika teyzeden kurtulup babamla evlenir evlenmez, bu bakışa sahip olmuştu.

Orada hırs da vardı.

Fakat bir şey yapamadan, hırsı söndürülmüştü. *Pakhan*’a meydan okuyan herkes, kim olursa olsun ölüm cezasına çarptırılırdı.

“Görüyorum ki Adrian’ın sana öğreteceği çok şey var,” dedi Sergei, sert sesiyle. “Sesi çıkmıyorken daha iyi.”

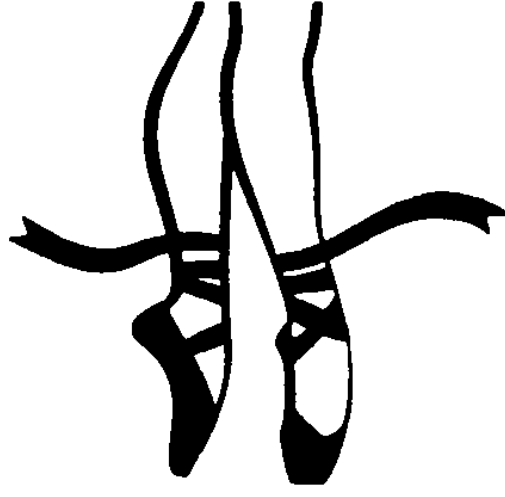
Lia, muhtemelen karşılık vermek için ağzını açtı ancak yüzünü buruşturana dek parmaklarını sıktım.

“Öğreteceğim, Pakhan.”

Başıyla gitmemi işaret etti, ofisten çıkarken önümde topallaması için Lia’yı dürttüm.

Gelinime ilk dersini verme zamanıydı.





27

Lia

*Pakhan*'ın ofisinden çıkar çıkmaz oluşan atmosferi açıklamak için, *öldürücü* kelimesi az kalırdı.

Adrian yol boyunca tek kelime etmemişti, etmesine de gerek yoktu. Şaşırtıcı değildi. O, öfkesinin birikmesine izin veren, sırf ne düşündüğünü kanıtlamak için acı veren biriydi.

Seni kendine yakınlaştırıp evliliğe zorlayan, sonra da patronlarına senin hiçbir şey ifade etmediğini söyleyen biriydi.

Beni en çok hangi kısmın yaraladığını bilmiyordum. Zorlaması mı, yoksa üstlerinin önünde benim hakkımda nasıl konuştuğu muydu?

Arabadaki boğucu sessizlik, benim kaynayan öfkemle Adrian'ın kısıp ateşteki hiddetini besliyordu.

Kolya'yla Yan da sessizlerdi, arkalarına bakmaya cüret etmiyorlardı.

Adrian'ın yönetimdeki ikinci adamı, gürültülü bir gıcır-tıyla açılan büyük metal kapının önünde yavaşlayıp durana



kadar geçen zaman sonsuzluk gibi hissettirmişti. Hemen ardından uzun, sonu gelmeyen araba yolundan ilerleyip bir malikanenin önünde durduk.

Görkemli, olağanüstü, karanlık ve soğuktu. Tıpkı sahibi gibi.

Demek yeni yaldızlı kafesim buydu.

Eskiden, evimde en azından bir miktar kontrole sahiptim. Şimdi, Adrian benim iyiliğim için rol yapmayı veya çabalamayı bırakmıştı. Şefkatli tavrıyla bana karşı yumuşak davranışı, beni buraya getirebilmesi için sadece bir aldatıcı bir görüntüydü, hazırlık aşamasıydı.

Canavar mağarasına.

Adrian, araba doğru düzgün durmadan önce indi. Tüm yol boyunca kendimi öfkeyle silahlandırmama, benimkini mahvettiği gibi onun hayatını da mahvetme kararına rağmen, onun tarafından gelen kapı çarpma sesiyle irkildim.

Kapımı açtığında ben koltuk değneğini tutmaya çalışınca, beni tek bir sert hamleyle arabadan çıkardı. Ona karşı koymaya çalışmama rağmen beni Neandertal\* gibi omzunun üzerine atıp evin içine dalmıştı. Uzun duvağım sırtından aşağı iniyor, yeri süpürüyordu. Pozisyonumdan ve kiliseden beri bizi takip eden lanet korumaları tarafından bu şekilde görülmenin aşağılanmasından dolayı kan beynime sıçramıştı.

Adrian, sanki görevdeymiş gibi büyük adımlarla mesafeyi kat ederken çevreme odaklanamıyordum bile.

Dönüp sırtına vurdum. “Bırak beni!”

Ne tınaklarımı ceketine batırdığımda ne de ısırp kıvrandığımda tepki vermedi. Darbelerim onun için bir çocuğun isyanı gibiydi, hissetmiyordu.

\* Kırk bin yıl önce soyları tükenmiş, ilkel bir insan türü. -ç.n.

“Beni yere indir!” diye çığlık attım.

Eli sertçe popoma indi, şaplak sesi havada yankılanırken cıyaktım. Fakat keskin sözleri göğsümü delene dek, kaslarım kilitlenmemişti. “Bu gece kendi kuyunu kazdın Lia, bu yüzden çeneni kapatman akıllıca olur. Şu anda beni sınamak istemezsin.”

Bedenim kucagında gevşedi ama bu yalnızca tehdidi yüzünden değildi.

Bu evlilikten yara almadan ya da olabildiğince zarar görmeden çıkmak istiyorsam, onunla uğraşırken akıllı davranmalı, önemsiz şeylerle boğuşmamalıydım.

Adrian’ın öfkesi, ben mücadele etmeyi bıraktıktan sonra bile azalmış gibi görünmüyordu. Aksine beni koridorda taşırken adımları büyümüşü, odanın kapısını tekmeleyerek açıp ardından çarparak kapatmıştı.

Beni yatağa yatırdı. Eğer hayal görmüyorsam, bacağımı incitmemek için nazik davrandığını söyleyebilirdim. Gelgelelim tabii ki hayal görüyordum. Adrian’ın şefkatli tarafı, kendi iyiliğini istediği zaman canının istediği gibi kullandığı kahrolası illüzyondan başka bir şey değildi.

Bugünkü düğünle, ardından gelen her şeyle tüm hayatımı lekelemişken bunu düşünmenin ne anlamı vardı?

Yasını tutmadığım tek şey hamilelikti çünkü bebeğimle aramda bir bağ hissetmem uzun sürmemişti, hissetmeye devam ediyordum. Fakat Adrian, örnek bir baba veya koca olmaktan çok uzaktı. Beni hakimiyetinin altında ezmek için çocuğu, evliliği kullanıyordu.

Ceketini çıkarıp arkasına fırlattı. Ardından gömleğinin düğmelerini açarak sıkı, kash göğsüyle dalgalanan, keskin karnını ortaya çıkardı.

Bakışlarımı ondan kaçıırıyordum çünkü onun fiziksel güzelliğinde, aslında ondan ne kadar etkilendiğim gerçeğinde kaybolmayı reddediyordum.

Tüm o hisler hormonların eseriydi, fiziksel tepkilerdi. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Yatakta ellerime yaslanırken, elbisemle alçımı yatağın üzerinde dikkatlice hareket ettirerek iki bacağımı da önüme uzatıp oturdum. Bu gece bana en kötü hâlini gösterebilirdi ama bedenimi, zihnimle kalbimden ayıracaktım. Uyanmanın, Adrian'ı gerçekte olduğu gibi bir canavar olarak görmemin vakti gelmişti.

Kemerini çıkarıp güçlü elinin etrafına doladı, konuştuğunda sesinde hafif bir tehdit vardı. "Sergei'nin ofisine girmeden önce sana ne söyledim?"

Çenemi kaldırıp dudaklarımı büzdüm:

Kara ruhlu büyük bir kediye benzer şekilde –daha çok avına ilerler gibi– bana yaklaştı. "Ne söyledim, Lia?"

"Benim hakkımda bir nesneymişim gibi konuşmana ve bu konuda sessiz kalmama izin veremezdim. Hayalimi yitirmiş olsam da gururumu ve öz değerimi kaybetmedim. Senin ya da aptal patronlarının beni aşağılamasına izin vermeyeceğim."

"Yanlış cevap."

Bana uzandığında, saf hayatta kalma içgüdüleriyle geri çekildim. İçimdeki her şey bana bu adamdan kaçmamı, ondan olabildiğince uzak durmamı söylüyordu. Ama nereye gidersem gideyim, kalıcı bir gölge gibi peşimdeydi. Bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüğünü ilk gördüğüm andan beri böyleydi.

Adrian iki elini de belime doladı, beni ters çevirip başı-

mı yastığa koyarak yüz üstü uzanmaya zorladı. Sırtımdaki fermuarı yırtıp elbiseyi çekip çıkarırken beyaz ipeğin, yatağın yanında yayılmasını sağladı. Sutyen, elbisenin içine dikilmiş olduğundan yalnızca külotum ve şimdi yanıma dökülmüş olan duvağımla kalmıştım.

Adrian sağlam bacağımın yanına oturdu, baktığımda onu geniş deriyi eline birkaç kez daha dolarken buldum. Bu manzara hem saf korku hem de çıldırtıcı beklentiyle içimi eritiyordu.

“İşlerin nasıl yürüdüğünü unutmuş gibisin, Lia. Ama sen haddini bilene dek, bunu kamçılayarak senden çıkarmaktan mutluluk duyacağım.”

“Peki ben neyim? Dilsiz karın mı? Seninle evlenmeye zorladığın karın mı?”

“Daha iyi başa çıkmana yardımcı olacağını düşünüyorsan, kendine yalanlar söylemeye devam et ama bunu istediğini ikimiz de biliyoruz. Sikilmek, cezalandırılmak, sahiplenilmek ve ahlaksızlaştırılmak için benim olmak istiyorsun.”

“Konu sen olunca, hiçbir şeyi kabul etmedim Adrian. En başından beri beni her şeye sen zorladın.”

Çenesi kasılırken bir gölgeyle yüzü karardı. “Seni zorladım mı? Seni her gece beni beklemeye ya da sikimin, dilimin ve parmaklarımın etrafına boşalmaya mı zorladım? Seni elimin ya da kemerimin darbelerini arzulamaya mı zorladım? Beklentiyle neredeyse titriyorsun Lia, o yüzden sakın bana seni zorladığımı söylemeye cüret etme. Aksine cinsel fantezilerini serbest bıraktım. Bunu ikimiz de biliyoruz, kabul etmekten utanmasaydın deli doktorun da bilirdi.”

“Öyleyse şimdi kendini kurtarıcım olarak mı görüyorsun?”

“Asla öyle olduğumu iddia etmedim. Ancak ben senin kocanım, sen de benimsin.”

“Asla senin olmayacağım. İsteyerek değil.”

Adrian saçımla duvağımı tutup başımı acımasız bir tutuşla geriye çekti. “Sen benimsin Lia. Daima öyleydin, o yüzden kabul etsen iyi olur.”

“Hayır.”

Sıcak, tehditkâr nefesi yüzümün yan tarafını gıdıklıyordu. “Söyle. Benim olduğunu söyle.”

“Hayır.”

“Lia...beni zaten olduğumdan daha fazla sinirli hâle getirmek istemezsin.”

“Beni her halükârda kırbaçlayacaksın, o yüzden yap ve beni rahat bırak.”

“Ah, seni rahat bırakmayacağım. Benim olduğunu tamamen kabul etmedikçe, bırakmayacağım.”

“Asla.” Hızla kararan bakışlarını, kararlı bakışlarımla yakaladım. Onu kışkırtmak akıllıca olmayabilirdi fakat amacım bu değildi. Hâlâ sahip olduğum küçük parçaları almasın diye kendimi koruyordum. Onlardan vazgeçersem, onları ve beni ezip geçecek, sonra da beni kilitli odada ölmem için bir kenara fırlatacaktı.

“Pekâlâ. Görünüşe göre cezayı başlatmak için acele ediyorsun.” Adrian, başımın yastığa düşmesine izin verdi. Kemerinin ucunu, çıplak sırtımdan aşağı kaydırды. Bedenimdeki hatırası harekete geçerken titredim.

Onunla olan boktan ilişkim hakkında inkâr edemeyeceğim bir şey varsa, kesinlikle aramızdaki fiziksel bağlantı-

dı. Hayal edebileceğimden çok daha fazla kimyamız vardı, şu anda bundan nefret ediyordum. Beni bu şekilde tutmasından ya da haftalarca yoksun kaldıktan sonra onun dokunuşunu böylesine arzulamamdan nefret ediyordum.

Bedenimi duygusuzca idare etmesini özlemekten nefret ediyordum.

Boy farkımızı ve beni ne kadar kolay alt edebileceğini, beni devirip bana sahip olabileceğini sevmemden nefret ediyordum.

Elini külotuma dolayıp yırttı. Adrian, onu atmadan önce harap olmuş kumaş ıslaklığıma sürtünürken nefesim kesildi. Bunu kaç kez yaptığı, kaç tane parçalanmış külotum olduğu önemli değildi. Eskimiyordu, beni tahrik etmekte asla başarısız olmuyordu.

“Sana bir şey yapmanı emrettiğimde düşünmeyeceksin, bana meydan okumaya çalışmayacaksın, sadece onu yapacaksın. Anlaşıldı mı?” Sözleri, kemerinin sırtımla popom arasındaki hareketleri kadar sakindi.

“O zaman oyuncak bir bebek almalıydın, beni değil.”

Kemer popoma inmeden önce havada bir şaklama sesi yankılandı. Yanma tenime yerleşip doğrudan merkezime giderken haykırdım. Bana kemeriyle vurmaya ya da cinsel anlamda dokunmaya uzun zaman olmuştu. Haftalardır uyarılmamış olmaya isyan eden bedenim, şimdi anka kuşu gibi küllerinden doğuyordu.

“Bana karşılık verme.”

“Beni mahvetmene izin vermeyeceğim,” dedim, boğuk nefeslerimin arasından. “İtaatkâr bir evcil hayvan istiyorsan, başka bir eş almalıydın.”

Öz değerim sahip olduğum son şeydi. Adrian'ın bunu da elimden almasına izin vermektense, ölene dek savaştıyordum.

“Sen benim karımsın, Bayan Volkov. Sen öyle davranana kadar, seni kırbaçlayıp sikerek bu gerçeği bedenine kazıyacağım.”

*Şaklama. Pat.*

*Şaklama. Pat.*

Nefesim kesilirken, darbelerin ardındaki gaddarlık karşısında dudaklarım titriyordu. Gerçekten beni cezalandırmak istiyor, kendini geri tutmuyordu. Ama en utanç verici yanı, darbeyi sadece popomda hissetmiyordum. Tenimin altında kaynıyor, sızlayan merkezime titreşimler gönderiyordu.

“Ne benim önümde ne de birlikteki herhangi birinin önünde karşılık vermeyeceksin.” *Pat.* “Düşüncelerini kendine saklayacaksın.” *Pat.* “Bir daha herkesin içinde bana karşı gelmeyeceksin.”

*Pat!*

Sözleri bittiğinde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum, sesim boğuktu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki yatağa dökülüp beni tamamen boş bırakacak diye korkuyordum.

“Anlaşıldı mı, Lia?”

“Evet... evet...” İşkenceyi bitirmesi için, ona duymak istediği şeyi söylüyordum. Bu sadece kamçı izleriyle ilgili değildi. Acımasız darbelerinin her biri ile artan, merkezimdeki korkutucu baskıyla ilgiliydi.

“Güzel.”

Büyük avucu saldırıya uğramış tenime değip yavaşça popomu yoğurduğunda nefesimi bıraktım. Bu, genellikle

bana işkence etmeyi bitirdiği ya da bitmek üzere olduğu anlamına gelirdi.

Eli yavaşça bacaklarımı alçıyla açılacakları kadar açtı. Parmakları sırlıklam olmuş merkezime sürtünürken, ağzımdan kaçan inlemeye engel olamadım.

“Görüyorum ki cezalarını özlemişsin, Lia.”

Sesimi bastırmak için, yüzümü yastığa gömdüm. Beni böyle, ahlaksızca duymasını istemiyordum. En önemlisi, üzerimde bu kadar etkisi olduğunu bilmesini istemiyordum.

“İstediğin kadar inkâr et ama vücudun bana ait.” Beni sertçe avuçladı. “Bu am bana ait.” Yanan tenime tokat attığında inledim. “Bu kış da bana ait. Ama aklında hâlâ şüphe varsa, elbette söyle, ben de seni cezalandırarak ondan kurtulmanı sağlayayım.”

Nefesim kesik kesik ve çatalıydı. Nedeni sadece acı değildi, onun sözleriydi. Onlara ve üzerimde böyle bir etkiye sahip olmalarına izin verdiğim için bana lanet olsun.

“Seni cezalandırmaya devam etmeli miyim, Lenoçka?”

“Hayır...”

“O zaman, bana ait misin?”

Dudaklarımı büzdüm.

Elini kaldırıp popoma indirdi. Acı, yanan tenimde patlarken çığlık attım.

“Bana mı aitsin?”

“Hayır... asla...”

“Lia... beni seni mahvetmeye zorlama.”

“O kelimeleri söylersem beni daha çok mahvedeceksin,” diye hıçkırdım, tüm acı alıcılarım aynı anda zonkluyordu.



Bana tekrar şaplak attığında haykırdım. Vücudum hareketlendi ancak saçlarımdaki eliyle beni sabit tuttu. “Benim olduğunu söyle.”

“Hayır.”

*Pat.* “Söyle. Şunu.”

Gözyaşlarım yastığı ıslatıyordu, bayılacakmış gibi hissediyordum. Sanki sonraki darbeleri beni bayıltacakmış gibi. Ama bayıltmayacaklardı. Tek yaptıkları, popomla merkezime işkence etmektir. Şimdi elini kullanıyordu ama cildim o kadar hassas, o kadar uyarılmıştı ki en ufak vuruşu bile tüm vücudumda yankılanıyordu.

“Kes şunu...Adrian...lütfen...”

“Benim olduğunu söyleyene kadar olmaz.” Sert sesi tartışmaya kapalıydı.

“Yapamam...” diye hıçkırdım.

“Evet yapabilirsin.”

“Hayır! Benden şimdiden çok fazla şey aldın. Son parçalarımı sana vermeyeceğim. O yüzden beni ölümüne kırbaçlamak istiyorsan, yap. Son nefesimde bile bu sözleri söylemeyeceğim.”

Sırf bir noktayı kanıtlamak için önerdiğim şeyi yapmasını bekliyordum ancak Adrian derin bir nefes vererek kemeri fırlatıp attı. Yere çarptığında çıkardığı ses, göğsümde küçük bir sarsıntı yarattı.

Arkamdan kıyafetlerinin hışırtısı geldi, onu gömleğiyle pantolonunu çıkarırken hayal edebiliyordum.

Eli çenemi kavradığında, tutuşu sayesinde beni kaldırdı. Hareketindeki mutlak sahiplik ve rahatsız edici karanlık beni nefes nefese bırakmıştı. “Seni karım olarak sikeceğim ve benim için çılgılık atacaksın.”

Adrian dizini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Siki içi-  
me zorlanarak girerken, kalçamı tuttuğunda aynı zamanda  
göğsü de sırtımı kaplıyordu, kafası benimkinden yalnızca  
birkaç santim uzaktaydı. Islak, fazlasıyla hazır olmama  
rağmen bedenime girişi hep ilk seferki gibi acıtıyordu. Ka-  
sıkları popoma çarptığında, canım yanıyordu.

“Ahhh... bu acıtıyor...”

“Görünüşe göre senin kahrolası inatçılığından daha faz-  
la değil.”

“Adrian...”

“Ne?”

“Bir şey yap.”

“Bunun gibi?” Altıma uzanıp şişmiş klitorisimi okşadı.

“Ahhh...”

“Veya bunun?” İçimde daha derine girdi. Kasıkları hâlâ  
işkence görmüş tenime çarpıyordu ve bu, sürtünmeyle şeh-  
vetli bir zevk katıyordu.

“Evet... ahhh... evet...”

“İşte bu,” diye mırıldandı ağızıma doğru, gözleri yan  
kapalıydı. “Benim için inle. Sadece benim için yapılmış o  
gırtlaktan gelen sesi duymama izin ver.”

İşte o zaman kafama dank etti.

Adrian, seks sırasında ses çıkarmamı her zaman sevmiş-  
ti. Görünüşe göre bu onu daha da sertleştiriyordu, hızını şu  
an olduğu gibi çıldırtıcı seviyeye çıkarıyordu. Gözlerimi  
ve içimdeki her şeyi rehin alırken, tenin tene çarpmasıyla  
benim ıslaklığımın sesi havada yankılanıyordu.

Ama bedenime el koyup onu benden çalsa bile, karşılı-  
ğında ondan çalabileceğim tek şey vardı.

Beni boşaltacağını bildiği hızla hareket ettiğinde, sertçe

nefes alıyordum. Orgazm yıkıcı bir güçle vurduğunda, alt dudacağımı o kadar sert ısırđım ki dilimin üzerindeki metal tadı aldım.

Adrian'ın korkunç şekilde güzel olan yüzü kasıldı, onun duymayı çok sevdiği sesleri sustururken gözlerimi gözlelerinden ayırmadım.

Özgürlüğümü elimden almıştı. Ben de zevkini onun elinden alıyordum.

Adrian, bu ilişkiye gücü olan tek kişi olarak başlamış olabilirdi, ben de yavaş yavaş kendiminkini buluyordum. Silahım veya koruma ordum olmayabilirdi ama onu sessizliğimle öldürecektim.

Çenemdeki tutuşu sıkılaşıp arkamda durağanlaştığında, sıcak sıvı içimi doldurdu.

Yalnızca yenilenen bir enerjiyle geri girebilmek için içimden çıkmıştı.

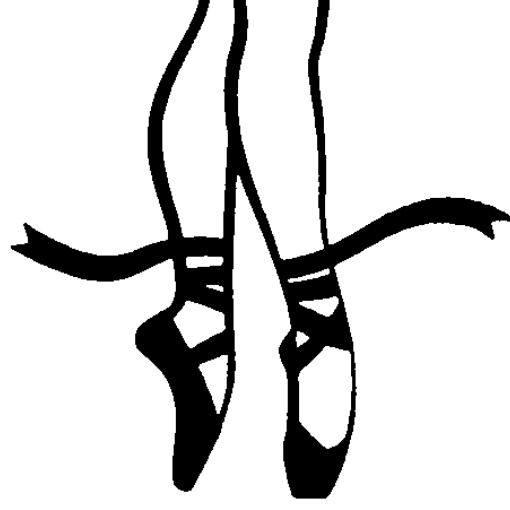
Aman Tanrım. Nasıl bu kadar kısa sürede tekrar sertleşebilirdi? Normalde çabuk sertleşirdi, yine de böylesine hızlı değildi.

“Yeniden yapacağız. Bu sefer, çığlık atacaksın, Lia.”

“Asla,” diye mırıldandım.

“O zaman sen çığlık atana kadar bütün gece sevişeceğiz. Bana boyun eğeceksin, kancığım.”

*Bu hayatta değil, kocacığım.*



28

Lia

Bir ay sonra alçı çıkarıldığında, tekrar yürüyebilmek için fizik tedaviye başlamak üzere Adrian'la birlikte Dr. Kim'in ofisindeydik.

Tam iyileşmenin imkansızlığı hakkındaki kararın hâlâ aynı olup olmadığını, doktora sormakla uğraşmadım. Bana sanki tekmelenmiş köpek yavrusuymuşum gibi bakarken kelimeleri söylemek zorunda değildi. Her şey anlaşılıyordu. Yine de bunu aşacaktım çünkü şimdi, endişelenmem gereken bir hayat daha vardı.

Bu sabah evden çıkmadan önce, giyinmek için aynanın karşısına geçtiğimde karnım tarafından büyülenmişim. Hâlâ düz olmasına rağmen her geçen gün, bebeği daha çok hissedebiliyordum.

Kendini neredeyse belirsiz hâle getiren içimdeki can, sonunda dışarıdan belli oluyor, en başta neden burada olduğumu bana hatırlatıyordu.

Bir varis doğurmak için.

Nesneleştirme, zorlanma ve aşağılanma hâlâ canımı vaksı da çocuktan pişman değildim. Bu bebek, artık yalnızca kendim için yaşamadığımı bilerek günden güne havatta kalmamı, yaşama tutunmamı sağlayan tek şeydi.

Anne olacaktım. Benim annem bir örnekse, anneler çocukları için fedakârlık yapardı. Gerekirse canları pahasına, çocuklarını dünyanın gaddarlığından korurlardı.

Kadın doğum uzmanına da gittiğimizde, bize bebeğin sağlıklı olduğunu söyledi. Adrian elini sırtıma koyarak beni binadan dışarıya, orada bekleyen arabaya götürdü. Sanki herkesin görmesi için bölgesini işaretliyormuş gibi, toplum içindeyken yaptığı sahiplenici hareketi gözümünden kaçmıyordu.

Onun varlığını, dokunuşunu ve son birkaç hafta içinde güçlenen odunla deri kokusunu görmezden gelmeye çalışıyordum. Fakat ne kadar denersem deneyeyim, Adrian'ı silmek imkânsızdı. Sadece beni onunla evlenmeye zorladığı için değil, ayrıca yaptığı her şey yüzünden de.

Benimle ilgilenme şekli, kanepede yanıma oturup masaj yapmak için ayaklarımı kucağına koyması yüzündendi. Alçı çıktığından beri, bacağıma yağ sürme işiyle ilgileniyordu. Dizimin hemen altındaki iğrenç yara izine bakmak hoşuma gitmese de o, işi kolay bir rahatlıkla üstleniyordu.

Ne zaman sabah bulantısı yaşasam saçımı tutup sırtımı okşamamasından nefret ediyordum. Ya da ekibinin başı olan Oğla adında inatçı bir kadına, keskin kokulu yemekleri pişirmemesini söylemesinden.

Beni becermeden önce boşaltmasından, zevkimin her zaman onunkinden önce gelmesinden ve beni hiçbir za-

man ona zevk vermeye zorlamamasından nefret ediyordum. İşini bitirdikten sonra beni temizlemesinden, sonra üşümeyeyim diye üzerime gecelik geçirmesinden nefret ediyordum.

En çok da sırtımı ona çevirdiğimde bile, sanki beni kollarında uyutmak en sevdiği pozisyonmuş gibi bana sanılmasından nefret ediyordum. Görünüşe göre bu benim de favori pozisyonumdu çünkü evimden taşındığımdan beri kâbuslarım yavaş yavaş yok olmuştu.

Kafamda resmettiğim kalpsiz canavar olsaydı, Adrian'ı silmek daha kolay olurdu. Kalpsiz olsa da konu çocuğuna geldiğinde değildi. İlgisiyle tüm bu jestleri, yalnızca varisinin doğumunu kolaylaştırmak içindi. Bu gerçekleştiğinde, beni muhtemelen arka plana itecekti.

Köşeye yakın bir yerde toplanmış, para için yalvaran evsiz insanları gördüğümde, arabadan kısa mesafedeki kaldırımında sendeledim.

Kalbim onlar için sızlıyordu, aynı zamanda sahip oldukları özgürlüğe imreniyordum. Kocaman elmas yüzük takmıyor, yüz adam tarafından korunan bir sarayda yaşamıyor olabilirlerdi ama en azından özgürlükleri, her yere gitme şansları vardı.

“Tanıdığın biri mi?” Adrian yan tarafımdan alçak ve sert bir sesle sordu.

Düğün gecemizden beri biraz mesafeli davranırken ya emir veriyor ya da şu anki gibi soğuk konuşuyordu. Eskiden evimde yaptığımız, hafif kaygısız sohbetlerimizi yitirmiştik. Ama bu, muhtemelen daha çok ona karşı uyguladığım sessiz muameleyle alakalıydı.

Başımı salladım.

“Lanet sesini kullan, Lia.” Tehditkâr bir tonda fısıldamak için eğildi. “Burası yatak odası değil, bu yüzden isyan başlatmana gerek yok.”

Yüzüne dik dik baktım. Bu savaşı o kazanamamıştı. Ben kazanmıştım.

Söz verdiği gibi, o gece beni defalarca sikmişti. Şimdiye kadarki en uzun seksimizdi, kaç kez orgazm olduğumun sayısını unutmuş olsam da öylece yığılana dek sesimi duymasına asla izin vermemiştim.

Beni her saat aradığı için her gece hatta gün aynıydı. Adrian beni inletmeye, çılgılık attırmaya çalışıyordu. Gerekiirse ya dudağımı ya yastığı ya da elimi ısıırıyordum.

O gece, sesimi duyma hakkını kaybetmişti.

“Dilsizken daha iyi olduğumu sanıyordum.” Yanından geçip arabaya bindiğimde çantanın kucağıma düşmesine izin verdim.

Adrian kısa süre sonra yanıma geldi. Kapısının kapanma sesi, mideme bir tuğlanın oturmasına neden oldu.

“Bir oldu, Lia,” diye mırıldandı.

Ne kadar istemesem de ne kadar mücadele etsem de kalbim küt küt atıyordu. Bedenim, benim bile anlayamadığım şekillerde ona uyum sağlamıştı. Onun kaba dokunuşuna, acımasız cezalarına bağımlı olmuşum.

Çok geçmeden kontrolü kaybetmişim, bu havaya yükselme hissi hiç değişmemişti. Aksine, haftalar geçtikçe artıyordu.

Fakat bu bağ yalnızca fizikseldi, anlamsızdı.

Bir gün üstesinden gelecektim. Gelmek zorundaydım.

Yan, sigarasını söndürüp yolcu koltuğuna otururken, dudak bükerek ileriye odaklandım. Kolya arabayı vitese takarak işlek caddeye çıktı.

“İki.” Adrian elimi ellerinin arasına aldı, serçe parmağı-mı dişledikten sonra emdi.

Tüm vücudumu ürperti kaplarken, kendimi kurtarmaya çalıştım ama daha sert ısırıldı. Sonra tenime doğru konuştu. “Sana bir daha benden uzaklaşmamamı söylemiştim. Üç.”

Boş yere mücadele etmekten vazgeçip pencereden dışarı, uğultulu şehre baktım. Doktorlarla olan randevularım, Adrian’ın benim için inşa ettiği kafesten çıkabildiğim tek zamandı, insanlarla etrafımda olup biten hayatı görmek için tek şansımdı.

Eskiden provaya gidip gelirken buna hiç odaklanmam tuhaftı ama insanlar ellerinden alınana dek, neyi kaçırdıklarını anlamıyorlardı.

Bilseydim, daha fazla dikkat ederdim.

Luca, iç çamaşırı mağazasında görüştüğümüzden beri benimle iletişime geçmemişti. Onu arayamıyordum çünkü Adrian bana yeni telefon numarası almakla kalmamıştı, eminim onu takip de ettiriyordu.

Tek başıma dışarı çıkmadığım için, Luca’nın temasa geçebilecek bir fırsat bulmasının zor olacağını düşünüyordum.

Bu yüzden ona, o fırsatı sağlamam gerekiyordu çünkü beni Adrian’ın çelik gibi elinden kurtarmaya yardım edebilecek biri varsa, o da Luca’ydı.

İnsanların evsizlere sıcak çorba servis ettiği çadıra gördüm. Hastanenin önündeki adamın görüntüsü, gözümün önüne gelince aklıma bir fikir geldi.



Düşüncelerimi, Adrian'ın kırmızı bayraklarını kaldırmayacak şekilde düzenlemem birkaç dakikamı aldı. Yapmam gereken şeyin kokusunu alırsa, beni doğum yapana kadar bir hücreye kilitleydi.

Yüzümü ona çevirirken hâlâ parmağımı yalayıp kemirdiğini, dokunuşunun omurgamdan aşağıya ve karnıma nasıl küçük zevk patlamaları gönderdiğini görmezden gelmeye çalıştım. "Reçeteyi almaya gittiğinde, kadın doğum uzmanıyla konuşuyordum."

"Öyle mi?"

"Evet. Depresyona giriyor olabileceğimi söyledi."

"O, kadın doğum uzmanı mı yoksa psikoterapist mi?"

Omzumu kaldırdım. "Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Sen her zaman depresyondaydın, Lia. Depresyona girmiyorsun."

Gözlerim büyüdü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Evindeki haplar."

Doğru. Sanırım bunları ondan saklamış olmam önemli değildi. Adrian, her hareketimi izliyor, her şeyi fark ediyordu. Bu da onun yanında dikkatli olmam için bir başka nedendi.

"Bana neden onları hiç sormadın?" diye sordum sakince.

"Sormamı mı tercih ederdin?"

"Hayır, ama çoğu insan akıl sağlığı sorunlarım olduğunu öğrendiğinde böyle yapar."

"Ben çoğu insan değilim."

"Sen... sen benim yıkık hâlde olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Öyleysen ne olmuş yani? Seni sen yapan şey bu."

Dudaklarım aralandı. Sanki beni olduğum gibi sevdiğini söylüyordu. Yıkık ve her yanımla.

“Haplarını benden saklamana gerek yok, Lia.”

“Ben... onları saklamıyorum.”

“Evet saklıyorsun. Ama hamile olduğunu öğrendiğinden beri kullanmıyorsun. Ne uykusuzluk haplarını ne de anti-depresanlarını. Kâbusların da gözle görülür şekilde azaldı. Geçen hafta hiç kâbus görmedin, haplarına dokunmadım. O zaman kadın doğum uzmanı nasıl depresyona girdiğini fark ediyor?”

Lanet olsun.

Her şeyi gözlemlediğini biliyordum ama bana hatta kâbuslarıma bile bu kadar ayak uydurduğunu fark etmemiştim.

“Ona, kendimi kapana kısılmış hissettiğimi söyledim,” dedim.

Adrian, elimin kucağına düşmesine izin verdiğinde elimi tutmaya devam etti, gerçekten endişeli görünüp duraksadı. “Öyle misin?”

Dudak büktüm. “Tüm gün, yapacak hiçbir şeyim olmadan dört duvar arasında sıkışıp kaldım. Ne sanıyorsun?”

“Bahçede yürüyüşe çıkıyorsun.”

“Bunu bana yaptıran sensin.”

“Dolaşımına yardımcı olması için.”

“Her neyse. Yine de eğlenmek sayılmaz.”

“Okuyabilirsin.”

Burnumu kırıştırdım “Hayır, teşekkürler.”

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Okumamı ilk önermesi değildi. Okumanın, çocukluğunu atlatmasına yardım ettiğinden bahsettiğinde ona, hepimizin kitap kur-

bu olmak için doğmadığını söylemiştim. Şimdi, konu ne zaman açılrsa gülümsüyordu.

Kırk yılda bir ortaya çıkan ender gülümsemelerinden birine kapılmak istemiyordum ama kapıldım. Ne zaman biraz kaygısız, rahat tarafını gösterse durup bakakalıyordum. Zihnimin, normal bir çift olsaydık ilişkimizin nasıl olacağı konusunda hayal kurmasına izin veriyordum. İlk karşılaşmamız birini soğukkanlılıkla öldürdüğünde olmasaydı, tek değerimin karnımda büyüyen çocuğu olduğunu öyle acımasızca ilan etmeden önce beni onunla evlenmeye zorlamasaydı.

Ama normal bir çift değildik. Hiçbir zaman olmamiştik, olmayacaktık.

“Ne yapmak istiyorsun, Lenchka?”

Sorusuyla, takma adımı kullanmasıyla canlandım. Bu, gardının birazını indirdiği anlamına geliyordu. Adrian bana ne istediğimi sorduğunda, bunun kıymetini biliyordum.

Bu yüzden sesimi yumuşattım çünkü herhangi bir inat veya yüksek ton, onun üzerinde tam tersi bir etki yaratacaktı. “Dışarı çıkmak istiyorum.”

“Şu anda dışarıdayız.”

“Böyle değil. Açık havada olmak istiyorum.”

“Neden?”

“Düzgün nefes almak için.”

Gözleri karardığında hatamı anladım. Az önce, onun yanında veya evinde nefes almadığımı ima etmiştim. Bu biraz doğru olsa da sinirlenip tüm pazarlığı bitirmesini istemiyordum.

“Dışarının havasını kastediyorum.” Hemen toparladım. “Dışarıdaki havayı solumak istiyorum.”

“Güvenlik tehlikesi. Hayır.”

Kalbim sıkıştı ama yalvarırken uysal tonumu korudum.  
“Dikkatli olacağım.”

“Ne kadar dikkatli olduğunun önemi yok. Biri bana ulaşmak isterse, vurabilecekleri en kolay ve zayıf nokta sen olduğun için bunu senin aracılığınla yapar. Karım olman seni zaten hedef hâline getirdi, Lia.”

Sözleri, beni bir bıçak gibi keserek ikiye böldü. Beni asla Sergei'nin ofisindeki gündün daha fazla incitemeyeceğini düşünmüştüm ama az önce paslı bıçağı daha da derine saplamıştı.

*Demek artık onun en zayıf noktası bendim.*

Dudaklarım titredi. Kalbimden geriye kalanlar kanarken bile, dudaklarımı çizgi hâline getirdim. “Bazı aktiviteler yapmam gerek yoksa aklımı kaybedeceğim. Annesi kafayı yemişse, senin değerli bebeğin dünyaya gelemez.”

“Sesini alçalt.” Çenesi kasıldı. “Güvenlik hakkında söylediğim tek kelimeyi duydun mu?”

“Duydum. Umurumda değil. Dışarı çıkmam gerek, Adrian. Kanatlarımı çoktan kırdın. En azından bana sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey verebilirsin.”

Çenemden tuttuğunda acımasız gözleri, benimkilerle buluşurken yutkundum. “Sesini bir daha yükseltirsen, seni kucağıma alır ve içindeki o meydan okumayı şaplak atarak çıkarırım. Anlaşıldı mı, Lenoçka?”

“Bana bir şey ver,” diye mırıldandım, göz kapaklarımdan yaşlar birikiyordu. “Lütfen.”

Gözyaşlarım keşke sahte olsalardı, keşke numara yapıyor olsaydım ama gerçek acı içimi kaplarken beni bu şekilde görmesine izin verdiğim için kalbimle gururum sızladı.

Bana zayıflığı diyerek beni tekrar incitmesine izin verdiğim için.

“Dışarı korumalarımla çıkacaksın. Sadece haftada bir kez, benim seçtiğim bir yere.”

Dudaklarım aralandı. “Gerçekten mi?”

“Sana daha önce yalan söyledim mi?”

Hayır. İyi ya da kötü tüm vaatlerinin yerine getirildiğinden emin olurdu.

Aslında...

Bana mükemmel Kristina’yla nişanından bahsetmediğinde yalan söylemişti. Eksik sözlerle söylenen yalan, yine de yalan sayılır. Ben hâlâ bunu aşamamıştım ama bunu söylersem kelimelerimi çarpıttı. Onun önceki nişanını kabul edecek havamda değildim, hiçbir zaman da olacağımı sanmıyordum. Kolunda benim yerime o güzel sarışının olduğunu her düşündüğümde, ruhumda oluşan aşağılık kompleksinden nefret ediyordum.

“Nereye gideceğini sana haber vereceğim.”

“Ben...” Yutkundum. “Hayır işleri yapmak istiyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Bilirsin işte, evsizlere yemek dağıtan kuruluşlar.”

“Hayır işinin ne anlama geldiğini biliyorum, Lia. Ve onu yapmayacaksın.”

Elimi göğsüne koyarken, avucum altındaki sert çıkıntıların üzerine yayıldı. Bu şefkatli bir dokunuşu başlattığım ilk seferdi.

Dudaklarından kısık bir hırıltı çıkarken kasları küçük elimin altında dalgalandı, sonra sanki beni yalayıp yutmak istiyormuşçasına bana baktı.

Onun üzerinde böyle etkili olma hissini tadını çıkar-  
dım. Sadece fiziksel olabilirdi, yine de güç veriyordu.

“Kazadan sonra bir amacım olmalı Adrian. Ve eğer asil  
bir amaç için savaşıyorsam, günlerimle gecelerim boşmuş  
gibi hissetmem.”

Tek kaşını kaldırdı. “Gecelerin boş mu?”

Geçenlerde beni sikmek için bağladığını hatırlayınca  
yanaklarım kızardı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum. Neden bana açıklamıyorsun?”

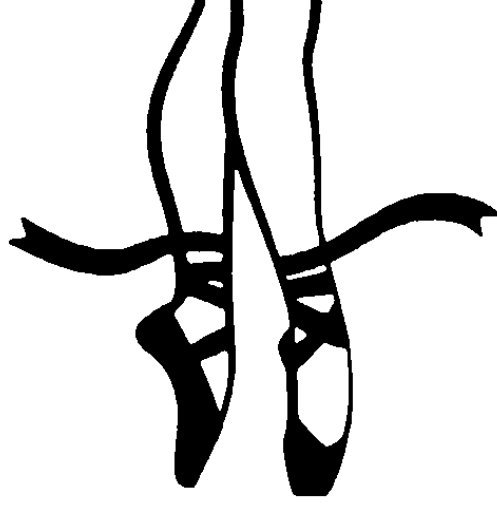
İç çektim, kabullenmek istemesem de ona gerçeğin kü-  
çük bir kısmını sunmayı seçtim ama hoşuna gideceğini bi-  
liyordum. “Seks yaptıktan sonra, ertesi günü yalnız geçire-  
ceğimi biliyorum. Bazen bütün gece bunu düşünüyorum.  
Boş geceler derken bunu kastetmişim.”

Durdu, beni reddedeceğini sandım ama sonra başını sal-  
ladı. “Peki. Ama hangi kuruluş olacağını ben seçeceğim.”

Galibiyetin zaferini iliklerime kadar hissederek gülüm-  
sedim.

İşte buydu. Kaçma şansım.

Adrian’dan olabildiğince uzak bir hayat için.



## 29 Lia

Ertesi ay, bir parça özgürlük bulmuştum.  
Çok değildi.

Adrian sözünü tutuyordu, havanın sert olduğu günlerde evsizlere sıcak yemek sunan barınağın bir parçası olmama izin veriyordu. Yavaş yavaş bahara giriyorduk ama hava hâlâ soğuktu.

Adrian olmadan dışarı çıkabileceğim günleri ipile çekiyordum. Yan'la Boris bana eşlik ediyordu ama çoğunlukla kendi hâllerinde, arka planda kalıyorlardı.

Sadece Yan ve ben olduğumuzda, öğle yemeğinde sandviçleri paylaşıyorduk. Sonra onu patronuyla, cevaplamayacağı sorular hakkında sıkıştırıyordum. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım ama hiç konuşmamaktansa, Yan'la konuşmayı tercih ederdim.

Üzücü olsa da sahip olduğum tek arkadaşım oydu. Geçen gün ayaklarım, *Giselle* posterinin önünde durmuştu. Bale hâlâ Philippe tarafından yönetiliyor, koreografisi Stephanie tarafından yapılıyordu. Artık Hannah Max olan

baş balerin dışında, hiçbir şey değişmemişti. Ah, Ryan'ı başka bir dansçıyla değiştirmişlerdi. Rolden kendinin çekilip çekilmediğine dair hiçbir fikrim yoktu, artık hayatımın o kısmıyla temasa geçme isteğim de yoktu.

O postere baktığımda ağlamamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Kendimi arkama dönmeye zorlamak, dünya hayatına devam ederken benim etmediğim gerçeğinde kaybolmamak için.

Philippe ve Steph'in bana ulaşmaya çalıştıklarından emindim ama artık aynı dünyaya ait değildik. Onlar spot ışığının altındaydı. Bense yaldızlı kafesteydim. Onları hayatıma dahil etmeye kalkarsam başlarını Adrian'la derde sokardım.

"Eğer seni rahatlatıcaksa," Ben bakışlarımı posterden ayırdıktan sonra Yan yanıma geldi, "Senin Giselle'in onunkinden çok daha güzel ve akılda kalıcı."

O ân kendimden nefret ettim. Aynı fikirde olmadığım için değil, bu sözleri Yan yerine Adrian'ın söylemesini istediğim için.

Çorbasını beğenen yaşlı bir kadın olan Bayan Matthews'a biraz daha çorba doldururken, kafamı sallayarak bu hatıradan uzaklaştım.

Bana sırtıttı, sonra en uzak masaya kaçarken çorbasının birazını yere döktü.

Gönüllü çalıştığım merkez muhtemelen New York'un en büyüğüdü, yemek için gelen yüzlerce evsiz insan vardı.

Yan'la Boris'e de yardım ettiriyordum. Adrian bunu onaylamıyordu çünkü bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi onlar yemek servisi yapmak için değil, beni korumak için oradalardı. Her neyse. Normalde tek yaptıkları orada durup



sigara içmekti. Hiçbir şey yapmamalarındansa yemek servisi etmeleri daha iyiydi. Takım elbiselerinin etrafına sarılı beyaz, mavi önlüklerle buraya pek uygun görünmüyorlardı.

Ayrıca hırsızlık yaptıklarında, bunu evsizlerin yüzlerine vurmaktan da çekinmiyorlardı. Özellikle Yan. Yemin ederim, bazen sabrı sıfırdı. Ona, Adrian ve Kolya'yla nasıl geçindiğini sorduğumda çoğu zaman anlaşılamadıklarını, kendi iyilikleri için fazla "soğuk" olduklarını söylemişti. Sonra, hayatı benim için bir anlam ifade ediyorsa, bunu patronunun önünde tekrarlamamamı istemişti.

Ona tuvalet molası verdiğimi işaret ettim. Çorbayı bırakıp önlüğünü çıkardı, yanıma gelmeden önce Boris'e fırlattı.

"Beni her yerde takip etmek zorunda değilsin, Yan." O peşimdeyken masaların arasından geçerken inledim.

"Evet, zorundayım yoksa patron taşaklarımı keser."

Bu manzarayı düşünüp güldüm. Adrian gerçekten sertti, sakinliği sadece acımasızlığına katkıda bulunuyordu. Adamlarıyla nasıl konuştuğuna tanık olmuştum, Rusça olmasına rağmen otoriteyi hissedebiliyordum.

"Sefaletim pahasına olsa da güldüğünü gördüğüme sevindim," diye homurdandı Yan.

"Dramatik davranıyorsun. Bu sefalet değil."

"Onu gördün mü? Ayrıca, Kolya'nın tüm eğlenceyi almasını kabullenmiş değilim."

"O kıdemli koruma değil mi?"

Dudak büktü. "Kıdemli huysuz belki."

Güldüm. Kolya, Yan'a sigara konusunda her zaman sıkıntı çıkarıyordu. Ben buna aldırmış etmesem de Yan, sanırım hamileliğim nedeniyle yanımda sigara içmeyi çoktan bırakmıştı.

Geniş, hazır duruşuyla tuvaletin kapısının önünde durup kapıyı açmak için uzandı.

“En azından kendi kapımı açabilirim.” Seğiren elini işaret ettim. “Git, ben çıkana kadar sigaranı iç.”

İstedigini görüyordum ama temkini onu durduruyordu, bu yüzden onun yerine ben karar verdim. Boş tuvaleti görmesine izin vererek kapıyı ardına kadar açtım. “Gördün mü? Burada kimse yok.”

Yan dikkatli bakışlarıyla her köşeyi kontrol ettikten sonra, nihayetinde başıyla selam verdi.

Başımı salladıktan sonra içeri girip kapıyı kapattım.

Kabine girer girmez, arkamdan bir gölge geldi. Çılglık atmak için ağzımı açtığımda eldivenli bir el ağzımı sarıp kapıyı kapatmak için vücudumu kullandı.

“Beni özledin mi, Düşes?”

Luca'nın avucuna doğru sertçe nefes alıyordum. Siyah deri ceket giyip gözlerini gölgeleyen bir şapka takmıştı. Eldivenli elini yavaşça çekti. “Fısılda yoksa duyacak.”

“Burada ne yapıyorsun? Yan hemen dışarıda.”

“İçeri girerse onu vurabilirim.”

“Hayır!”

“Dostluklar oluşturduğunu görüyorum. Bu yapılacak en kötü şey, Lia. O Adrian'ın koruması, senin değil. Patronu adına sana göz kulak oluyor. Eğer emredilirse, sana zarar vermekten çekinmez.”

Bunu biliyordum, yine de ölmesini istemiyordum. Patronu tam bir pislik olsa bile Yan bu kadar hak etmiyordu.

“Gereğinden fazla vakit harcamazsam buraya gelmeyecek,” diye pazarlık ettim.

Luca bıkkınlıkla nefes verdi. “Seni yalnız yakalamanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Aylardır uğraşıyorum. Önce onun kasvetli şatosunda saklıydın, sonra seni Bratva’yla bağlantılı bir barınağa koydu ve adamların seni her yerde takip ediyor. Bu, o kukla korumanın tuvaletin her köşesini kontrol etmediği ilk sefer.”

Uzunca iç çekip mırıldandım, “Artık hayatım böyle.”

“Bu arada, üzgünüm.” Bacağıma doğru belli belirsiz bir hareket yaparken kaşları çatıldı. Luca anlayış göstermezdi. Benden daha sertti, pek çok duygudan yoksundu. Bu yüzden bunu hafife almamam gerektiğini biliyordum.

“Hâlâ hayattayım.” Gözyaşlarımla savaşıırken sesim boğuktu.

“Bazen hayatta kalmak en kötüsüdür.” Yüz hatları gevşemeden önce gerildi. “Bana Adrian hakkında bir şeyler bulduğunu söyle.”

Başımı salladım. “İşi hakkında konuşmuyor.”

“Ama artık onun karısısın. Eminim seni Bratva’nın iç çevresinin ziyafetlerine götürüyordur.”

“Hayır.” O günden beri beni birliğine hiç sürüklememişti, buna biraz minnettardım.

“Siktir, Düşes. Bana onun hakkında bir şeyler getirirken konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“O korunuyor.”

“Öyleyse onu korumasız hâle getir.”

“Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun?”

“Bunu yapabilirsin. Onun karısı olmak, seni ona en yakın kişi yapıyor.”

Hayır, yapmıyordu. Aksine, geceleri evime geldiği zamankinden daha uzak hissediyorduk. En azından o zaman-

lar konu tamamen bendim. Şimdiyse her şey bebekle, benim varis doğurmaktaki değersiz rolümle ilgiliydi.

Çocuğumu sevmek Adrian'ın onu kullanmasından nefret ettiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

“Bana ne bildiğini söyle,” dedi Luca.

Sergei, Igor ve kızı Kristina hakkında bildiğim ayrıntılardan bahsettim. Ayrıca ona Adrian'ın birine Don deyip onunla sohbet ettiğini anlattım. Adrian'ın isteyerek ifşa ettiği aile geçmişinden bahsetmedim. Luca'nın bunu bilmesine gerek yoktu, başka birinin buna sırdaş olmasına izin vermek çok mahrem hissettiriyordu.

“Bütün bunlar eski haber.” Luca, saatine baktı. “Daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Ne gibi, daha fazla?”

“Onun sistemi. Ne üzerinde çalıştığı.”

“Ona yaklaşmama asla izin vermez.”

“O zaman zorla içeri gir, Lia.”

“Adrian'ı tanıyor musun ki? Ayrıca ben hamileyim Luca.” Karnımdaki şişliği işaret ettim. “Çocuğumun hayatını tehlikeye atmayacağım.”

O büyüdükçe, göğsümdeki kara delik bir o kadar küçülüyordu. Ve şimdi, onunla herhangi bir bağ kurabilmek için her sabah aynadaki yansımama bakmayı, müzik dinlemeyi hatta kitap okumayı dört gözle bekliyordum.

Luca'nın dudakları kıvrıldı. “Sanırım tebrikler demek doğru olur.”

“Beni tebrik etmek yerine, Adrian'ı terk etmeme yardım et.”

“Hayır. Henüz değil.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü birinin onu gözetlemesine ihtiyacım var. Henüz ondan ayrılamazsın.”

“Luca...” Sesim çatladı. “Bunu nasıl söylersin?”

“Daha sonra gerçeği öğrendiğinde, bunun için bana teşekkür edeceksin.” Kabinin kapısını açarken, omzunun üzerinden bana sorgulayıcı bir bakış attı. “Kendine iyi bak Düşes. Bunu senin için başka kimse yapmayacak. Ben yapmayacağım, kesinlikle duygusuz psikopat Adrian da.”

Bunları söyledikten sonra, pencereden tırmanıp aşağı atladı.

Sözleri o gittikten çok sonra bile arkasında süzülüyor, mideme bir ağırlık yerleştiriyordu.

“Bayan Volkov?” Yan seslendi ama cevap vermediğimde aceleyle ekledi. “İçeri geliyorum.”

Yan kapıyı neredeyse menteşelerinden sökerken doğrulup kabinden çıktım. İçeri girdiğinde, eleştirel gözleri mekanik hareketlerle beni inceledi. “İyi misin?”

“Neden olmayayım?” Gülümsemeyle titrememi gizledim.

“Sesler duyduğumu sandım.”

“Ah... dışarıdan olmalı.” Luca’nın açık bıraktığı pencereyi işaret ettim.

Yan kasıtlı adımlarla pencereye yönelip onu inceledi, ardından çarparak kapatmadan önce gözlerini kıstı.

Benimle yüz yüze gelmek için döndüğünde, tüm kayıtsızlığıyla şakacı tavrı gitmişti. “Sana bir soru soracağım ve dürüst olmanı istiyorum, Lia. Burada biri mi vardı?”

“Hayır,” dedim hissetmediğim bir inançla, bana inandığını umarak.

Başıyla hafifçe selam verip benden önce kapıya doğru ilerledi.

Tuttuğum nefesi bırakmadım. Ne o anda ne de eve vardıktan sonra, özellikle de Adrian beni tüm gece kontrolünün altındaki ona özel yapılmış bir evcil hayvanmışım gibi izlediğinde.

Luca haklıydı.

Kendi arkamı kollamalıydım, buna Adrian'dan kaçana dek hayatta kalmam da dahildi.

Bu, Luca'ya kocamla ilgili herhangi bir bilgi kısıntısı vermem gerektiği anlamına geliyorsa, kabulümdü.



## 30 Adrian

Altı ay sonra

Ebe, Lia'nın etrafında koşuştururken, birkaç hemşire de alındaki teri silerken ağlama sesi havayı doldurdu.

“Güzel bir oğlan,” dedi ebe, bakışlarımla buluştuğunda kaybolan sonra dikkatini Lia'ya verdiğinde yeniden beliren yumuşak bir gülümsemeyle.

Karımın doğum boyunca elimdeki sert tutuşu serbest kaldı. Tırnakları, acısının ve çığlıklarının gücüyle tenimi yırtmıştı. O acıyı kendim üstlenip onu bundan kurtarmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Tenimi tırmalamasıyla pençelemesi, onun yaşadıklarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Hamilelik aylarını parlayarak geçirirken günleri sayıyor, *kendi* oğluyla tanışacağı güne kadar takvimde günleri işaretliyordu.

Ona hiçbir zaman *bizim oğlumuz* veya *bizim bebeğimiz*

demediğini, bir kez olsun bizim diye adlandırmadığını görmezden gelmeye çalıştım. Sanki bir bakıma bana, bu evliliğe sadece çocuk için katlandığını gösteriyordu. Göz ardı etmeye çalışsam da bundan hoşlanmıyordum. Düğünden beri beni yavaş yavaş silmesinden hoşlanmıyordum.

Her şeyin nasıl başladığını göz önünde bulundurursak her gece yanımda olmasından, benim olmasından memnun olarak ona biraz özgürlük tanımıştım.

Ancak sikimin etrafında ne kadar boşalırsa boşalsın, artık sesini duymama asla izin vermiyordu. Ben içinden çıkar çıkmaz, bana sırtını dönüp yatağın kenarına kayıyordu. Bu, ona arkadan sarılmamı engellemese de kucağımda uyurken hâlâ her gece kıvranıyor, hâlâ benden uzaklaşmaya çalışıyordu.

Ki bu, asla gerçekleşmeyecek bir şeydi.

Sadece çocuk yüzünden de değildi. Kendi oğlumu kullandığım için ne kadar pislik olsam da onun varlığı, yalnızca Lia'yı yanımda tutmamın sonucuydu.

*Psikopat annenden ne farkın var?* Yan'ın beni azarladığını duyabiliyordum. Onu ve iğrenç sesini kafamdan uzaklaştırdım.

Annemin aksine, oğlumu kendi çıkarlarım için incitmeyecektim. Biri ona ya da annesine yaklaşırsa bile, dünyayı yakardım.

Lia'nın yüzündeki tüm ıstırap kalıntıları kaybolduğunda yerini yumuşak, huşu dolu bir ifade aldı. Yanaklarından akan taze yaşlara rağmen bu, bacağını kırdığından beri onu en mutlu gördüğüm ândı.

Belki de onu tanıdığımdan beri.

Hemşire bebeği dikkatlice kollarına koyduğunda Lia



onu nazikçe tutarken dudakları aralandı, sonra kapandı. Görünüşe göre söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Annesi, onu sadece çarşafı örtülü olan çıplak göğsüne yasladığında çocuk hemen ağlamayı kesti. Hemşire onu sılmıştı ama hâlâ yapışkan, kanla kaplıydı. Ancak Lia, göz yaşları içinde ona gülümserken bunu umursamıyor gibi görünüyordu. “Merhaba, güzel meleğim.”

Küçük parmakları, yumruk halinde Lia'nın köprücük kemiğinin üzerinde duruyordu. Gözleri, sanki onun sesini tanıyormuşçasına kapalı göz kapaklarının arkasında hareket ediyordu. Hamileliğinin tamamını onunla konuşarak, ona müzik dinleterek ve zarif hareket etmesini istediği için yavaşça dans ederek geçirmişti. Bundan nefret ettiğini kesinlikle bildiğim hâlde zahmete girip ona kitap bile okumuştum.

“Ona ne isim vermek istersiniz?” Ebe, korku dolu sesiyle bana sordu.

Lia'nın doğum yapması için Kolya'ya tüm katı kapatmasını emrettikten sonra, hastanedeki herkesin kim olduğumu bildiğini varsayıyordum. Bu, birliğin ender meşru işlerinden biriydi. Birçoğu bize ait olduğunu bilse de bu gibi durumlar dışında bizimle gerçekten karşılaşmıyorlardı. Doğumun evde gerçekleşmesini isteyebilirdim ama herhangi bir komplikasyon durumunda, Lia'nın ihtiyacı olan bakımı bir an önce almasını istemiştum.

Lia'nın hamile olduğunu öğrendiğim andan beri hamileliği ve doğumu hayatımda hiçbir şeyi araştırmadığım kadar araştırıyordum, dolayısıyla olası komplikasyonların gayet farkındaydım. Bu konuda biraz saplantılı davranmış olabilirdim, ki Lia bir keresinde doğum hakkında ondan bile fazla şey bildiğimi söyleyerek homurdanmıştı.

“Ona ne isim vermek istersin, Lenoçka?” diye sordum. Bakışları ondan bana kayarken yaşlarla dolu gözleri parladı. “Ona isim vermeme izin verecek misin?”

“Evet.”

“Rus adı olmak zorunda mı?”

Nemli saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım, ona seks dışında her dokunmaya çalıştığımda olduğu gibi irkilmemesine minnettardım. “Eğer istemiyorsan, hayır.”

“Sergei... kızmaz mı?” Nefesi kesildi. O günden sonra onu bir kez, torununun doğum gününde görmüştü çünkü Sergei, bu konu hakkında oldukça yaygara kopararak onu getirmemi emretmişti.

O sırada beş aylık hamileydi, onun istediği gibi sessiz kalmıştı. Hayır işleriyle ilgilenmişti, bu yüzden daha az kapa kapa kısılmış, birliğin üyeleri arasında çok terbiyeli olmaya daha meyilli görünüyordu. Ayrıca ben hazır olur olmaz, oradan ayrılmakla daha çok ilgileniyordu.

“Sergei oğluma ne isim vereceğimi söyleyemez.”

Alt dudağını ısırarak ona baktı, bu hareketten nefret ediyordum. Yavaş ama emin adımlarla etrafına duvar örerken, kendini bana karşı böyle susturuyordu.

“Jeremy,” diye mırıldandı.

“Jeremy mi?”

“Birkaç hafta önce rüyamda gördüm. Jeremy adında, belki dört ya da beş yaşındaki küçük bir çocukla bahçede dans ediyordum.” Yüzünde hüznün kırıntıları olsa da gülümsedi. “Sana çok benziyordu.”

Ve bundan nefret ediyordu. *Kendi* oğlunun bana benzesinden hoşlanmıyordu.

“Jeremy olsun o zaman.” Hayal kırıklığımı sesime yansıtmadım. Çoğu insan için duygularını gizlemek zor olsa da bunu nasıl mükemmelleştireceğimi dengesiz ailemden öğrenmiştim.

“Teşekkür ederim.” Lia önce bana, ardından ona gülümsedi. Bebek biraz mırıldandıktan sonra tiz ağlaması odayı doldurdu. Lia ona fısıldasa da bebeğin ağlama nöbeti durmadı.

Siyah tenli, bonesinin altından kıvrırcık saçları görünen bir hemşire, karımın yanında duruyordu.

“Emzirecek misiniz yoksa mama mı kullanacaksınız?”

“Yorgun,” dedim. “Dinlenmeli.”

“Hayır. Emzirmek istiyorum.” Lia çarşafı indirerek dolgun göğüslerini ve hamileliğinin son üç ayında gözle görülür şekilde değişen, büyümüş pembe göğüs uçlarını ortaya çıkardı.

Bebek için bu hâlde olduklarından dolayı muhtemelen onları erotik olarak düşünmemeliydim, yine de düşünüyordum.

Jeremy’yi dikkatle tutan Lia, ağzını meme ucuna yerleştirdi. O emerken, bunun kendiliğinden gerçekleşmesine izin verdi. Lia onun başını okşadıktan sonra, sanki incitmekten korkuyormuş gibi yavaşça, dikkatlice öptü. “Annen seni çok seviyor meleğim.”

Hemşire, Lia’nın üzerini örterken bariz bir hayranlıkla gülümsedi.

Anneyle oğlun bağ kurmasını izleyen davetsiz misafir gibi hissediyordum, göğsümdeki bir şey ağrıyordu. Muhtemelen, uzun zaman önce başını ezdiğimi düşündüğüm içimdeki zavallı çocuktu.

Kendı annem, bana asla Lia'nın Jeremy'ye baktığı gibi bakmamıştı. O sevgiyi sadece Annika teyzeden almıştım, o bile hayatımdan acımasızca koparılmıştı.

Benim gibi insanların başına gelen buydu. Asla iyi bir şey yaşayamıyorduk. Bu, hayatımız boyunca yaptığımız tüm bokların geri ödemesiydi.

Hemşire, Lia'yı daha kalın bir örtüyle örtmeden önce temizlerken bir süre öyle kaldık. Jeremy kısa süre sonra uykuya daldı. Hemşire Lia'nın dinlenebilmesi için bebeği götürmeye çalıştığında, Lia başını salladı.

Yatakta Lia'nın yanına oturdum, kollarımı ikisine dola-  
dığmda Lia kaskatı kesildi.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Ne yapıyor gibi görünüyorum? Bu ailenin bir parçası oluyorum.”

Dudaklarını büzse de bana karşılık vermek yerine az önce memesini bırakmış, küçücük dudaklarını uykusunda kıpırdatan Jeremy'ye odaklandı.

Cebimde titreyen telefonumu alıp karım ve oğluma odaklanmak için Kolya'nın çağrısını kayıtsızca reddettilim.

Bunu sevdim. *Karım ve oğlum.*

Kolya tekrar aradı. Önemli bir şey olmadıkça, bunu arka arkaya iki kez yapmayacağını biliyordum. “Ne oldu?” diye cevap verdim.

Onun ucundan yankılanan bir silah sesi geldi. “Rozettiler burada patron, Lazlo'nun kulübündeki cinayetin intikamını almak istiyorlar.”

*Siktir.*

Aniden ayağa kalkıp Lia'nın etrafına kalın battaniyeyi örttüm. Cıyaklayıp Jeremy'i kendine daha yakın tutarken, gözbebekleri büyümüşü.

“Hangi çıkış güvenli?” diye sordum Kolya’ya.

“A girişi. Yan’la Boris size doğru geliyorlar.”

“Kaç kişiler?”

“Lanet olası bir ordu, patron. Bunun mükemmel fırsat olacağını biliyorlardı.”

“Senin yanında kaç kişi var?”

“Altı ama destek gelene kadar idare edebilirim.”

“Beni gelişmelerden haberdar et.”

Telefonu cebime koydum, korumalarımın iç haberleşme için kullandıkları kulaklığı çıkarıp kulağıma yerleştirdim.

Yan’a bağlanmak amacıyla kulaklığa dokunduktan sonra, silahımı alıp gözleri iri iri açılmış Lia’yla Jeremy’nin etrafına battaniyeyi sıkıca sararak onları kollarıma aldım.

Hemşirelerin yüzleri solmuştu ama sessiz kalmaları gerektiğini biliyorlardı. Güçlkle soluyan Lia’ydı. “Neler oluyor?”

“Saldırı altındayız. Jeremy’yi kendine yakın tutmana ihtiyacım var, anladın mı?”

Etrafında kıvrılarak bebeği vücuduyla korurken, ona ikinci kez söylememe gerek yoktu.

“Patron!” Yan içeri daldı, nefes nefeseydi ve suratını kırmızı lekeler kaplıyordu. “Şimdi.”

Yan önden gidip Boris de arkamızı kollarken, kulaklıktan güvenli çıkışları dinliyordum.

Lia kollarımda titrerken dudakları da titriyordu, gözleri güvensizdi. Yeni doğum yapmış bir kadının yaşaması gereken son şey buydu. Bunu, Rozettilere kanla ödetecektim.

“Endişelenme Lenchka.” Merdivenlerden inerken sesimi olabildiğince sakın çıkarmaya çalışıyordum. “Seni koruyacağım.”

Titreyen elleriyle Jeremy'i tutarken, beni duyduğuna dair tepki bile vermedi.

Çok geçmeden otoparka vardık. Silahlı birkaç adam önümüzü kesince, Yan birini vurdu. Lia çığlık attı, onu tutarken silahımı ateşleyerek başka bir şerefsizi göğsünden vurdum.

Yan aceleyle arabaya gitti, onu getirene kadar bir başka arabanın arkasına saklandık. Kucağıma yerleşmiş Lia ve Jeremy'yle arka koltuğa kayarken, Boris beni korudu ve daha sonra kapıyı çarparak kapattı. Yan, diğer koruma doğru düzgün içeri girmeden çoktan gaza basmıştı.

Eve ulaşan dek arkamızı kolladık, dikkatimiz yüksek alarmdaydı.

Lia, tüm çileyi şaşırtıcı şekilde uyuyarak geçiren Jeremy'yi çelik gibi tutarken, baştan sona istemsizce titriyordu.

Ogla girişteydi, durumu anlaması için benim bir şey söylememe ihtiyacı yoktu. Ailem için çalıştığından beri kıvrak zekalıydı. "Sıcak su ve kalın giysiler getireceğim."

Yatak odamıza ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Nefesimi yalnızca Lia'yla Jeremy'i dikkatlice yatağa koyduğumda bıraktım. En azından burada güvendelerdi. Ben dışarıdaki işlerin icabına bakacaktım.

Karım battaniyenin altına girip yatak başlığına yaslandı. İşte o zaman, çarşaftaki kan izini fark ettim.

*Siktir.*

Yanına çömelip küçük elini ellerimin arasına aldım. "İyi misin? Dr. Putin'i arayacağım."

Kıvranıp tutuşumdan kurtuldu. "İyiyim. Doğumdan kaynaklanan normal bir kanama."

Çenem kasıldı. “Lia...benden uzaklaşmanla ilgili ne halt söylemiştim ben?”

“Az önce bir adamı daha soğukkanlılıkla öldürdüğünü gördüm, bu yüzden aynı ellerle bana dokunmanı istemiyorsam kusura bakma.”

“Onu öldürmeseydim, seni ve Jeremy’yi öldürürdü. İstediyin bu mu?” Sesim her kelimedede yükselmişti. Ona ilk kez böyle bağıryordum. Bu gözünden kaçmazken dökülmeyen gözyaşları gözlerine hücum etti.

“Bunun normal olduğunu düşünmemi mi bekliyorsun? Çocuğumu doğru düzgün karşılayamadım bile.”

“Kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyorsun, bu yüzden tüm bunlardan bihabermişsin gibi yapma, Lia.”

“Eğer demek istediğin buysa, buna asla alışamayacağım.” Hıçkırığı boğazına takıldı. “Bir çocuk böyle yaşayamaz.”

“Öyleyse ne öneriyorsun?”

Küçük bir kıvılcım gözlerinin koyu mavisini aydınlattı. “Biz... başka evde yaşayabiliriz ve istersen ziyarete gelebilirsin. Normal olabiliriz.”

Dudaklarımdan onu kaskatı yapan, tatsız bir kahkaha yükseldi. “Senin kim olduğunu zaten biliyorlar. O kapıdan çıktığın ân bana ulaşmak için öldürülecek, kaçırılacak ya da tecavüze uğrayacaksın. Sen benim karımsın, bu benim yanıma ait olduğun anlamına geliyor. Bu yüzden asla ve asla benden kaçabileceğini düşünme.”

Kapı çalındığında ses tonumu biraz olsun normal tutabilmek için elimden geleni yaptım. “İçeri gel.”

Ogla çeşitli malzemelerle içeri girdi, Lia’ya dönüp tekrar bakmadan odadan çıktım. Ona baksaydım, gerçekte ne-

reye ait olduğunu öğretecektim ancak diğer meseleler daha acil olduğundan bunu yapamazdım.

Ogla'nın onunla ilgileceğine güveniyordum ama en kısa zamanda döneceğimden emin olacaktım.

Farklı şeylerin bir araya gelmesiyle kan beynime sıçramıştı. Birincisi, Lia'nın benden uzakta yaşayabileceğine dair aptalca inancıydı, ki bu da başından beri beni terk etmeyi düşündüğü anlamına geliyordu. İkincisi, karıma ve çocuğuma saldırmanın iyi bir fikir olacağını düşünen zavallı heriflerdi.

Silah elimdeyken kulaklığa dokundum. "Kolya."

"Evet patron."

"Neredesin?"

"Sinir bozucu bir temizlik yapıyorum."

"Onlardan kurtuldun mu?"

"İkisi hariç hepsinden."

"Onları misafirhaneye getirin." Patronlarını öldürmeden önce, cevapları o şerefsizlerden işkenceyle almak çok hoşuma gidecekti. Gerekirse, Sergei'yi onlara karşı topyekûn savaş başlatmaya ikna ederdim. Lazlo da beni desteklerdi.

"Biri konuştu," dedi Kolya.

"Şimdiden mi?" Kolya'nın eğlencemi mahvetmesinden dolayı duyduğum hayal kırıklığını gizlemedim.

"Bir Spetsnaz pisliği."

"Rozettiler neden Spetsnaz'ı işe alsın?"

"Olay da bu, patron. Tüm saldırının Rozettiler tarafından düzenlendiğini sanmıyorum. İlk başta bundan şüphelendim ama seviyelerine göre çok fazla insan gücü vardı."

"Öyleyse kim?"



“İşverenin kimliğini hiç göstermediğini söylüyor. Bir uygulama üzerinden para transferi yapmışlar.”

“Paralı asker mi?”

“Öyle sanıyorum.”

Siktir. Bana suikast düzenlemek için gerçekten en kötü günü seçmişlerdi.

“Onu ve diğerini buraya getir.”

“Getiriyorum, patron.”

Genelde işkenceden zevk almazdım ama onları öldürmeden önce, o pislikleri konuşurmanın her saniyesinden keyif aldığımdan emin olacaktım.

Kimse ailemi tehdit edip hayatta kalmazdı.

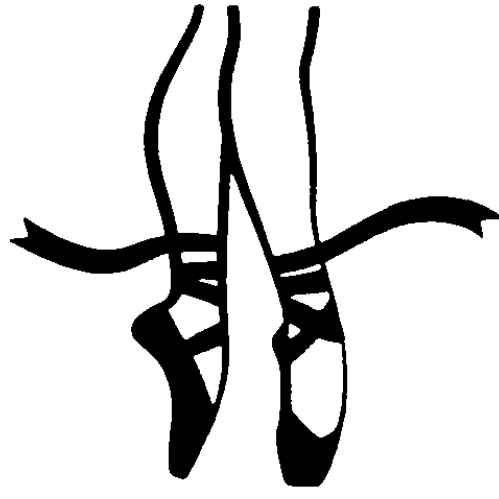
Bu düşünce akışıyla duraksadım.

Annika teyzenin ölümünden sonra bir ailemin olmadığını düşünmüştüm.

İlk kez yeniden ailem varmış gibi hissediyordum.

*Lia ve Jeremy.*

Onları güvende tutmak için dünyayla içindeki her şeyi yok etmem gerekiyorsa, öyle olsun.



## 31 Lia

Jeremy'yi beşiğinde sallarken, uyuma şekline gülümsemdim. Minik yumruğu işaret parmağıma dolanmıştı, diğeryerse boynunun yanında duruyordu.

Çok küçüktü, çok yumuşaktı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi. Bebeğim, yaz mevsimiyle mutlu anılar kokuyordu.

O, dünyaya geledi beş hafta olmuştu. Bazen, en saf meleklerle benzeyen bu küçük insanı doğurduğuma hâlâ inanmıyordum.

Yine de doğumunu çevreleyen olaylar, kâbuslarıma konu oluyordu. Her gün, Jeremy'nin kanlar içinde boğulduğunu hayalimde canlandırırken soğuk terler içinde uyanıyordum.

Tekrarlayan kâbus, daha önce bacağımı kırmakla ilgili gördüğüm kâbusa benziyordu. Bilinçaltım bana bir şeyler söylüyordu, bu sefer bunu engellemeye yemin etmişim.

Hamileyken Jeremy'le aramda güçlü bir bağ olmasına rağmen, onu ilk kez kollarıma aldığım anda içimde bir şey-

ler değişmişti. Onu güvende tutmak için dünyayı ve içindeki herkesi katletmeye hazırdım.

Bu, bale hakkında hissettiklerimden farklıydı. O benim hayalim olsa da Jeremy benim canımdan, kanımdandı. Onunla olan bağım daha ilkeldi, küçücük vücudunu korumak için bir an bile düşünmeden kendimi feda ederdim.

Yan, saldırganların yaptıklarının bedelini ödediğini söylemişti. Ona nasıl olduğunu sormama gerek yoktu. Adrian'ın birini öldürdüğünü görmüştüm ve diğerlerinin işini bitirmekten çekinmezdi.

Açıkça beni yatıştırmaya çalışan Yan'a göre, saldırı normaldi. Adrian sık sık suikastçılar tarafından tehdit edilmişti ancak asla kazanamamışlardı.

*Normal.*

Bunların hiçbirisi normal değildi. Adrian öldürölmek için peşine düşölmesini normal karşılayabilirdi ama benimle Jeremy için durum farklıydı. Biz bu hayata isteyerek girmemiştik.

Ayrıca Adrian, ölüm onu yakalamadan önce ancak bir yere kadar kaçabilirdi.

Jeremy'nin yüzü, babası hakkındaki uğursuz düşüncemi duymuş gibi buruştu. Ben mırıldanarak onu tekrar uykuya daldırırken Adrian'ın ölmesi fikriyle göğsüm sıkıştı.

Ama onun yaşam tarzı söz konusu olduğunda bu beklenmedik mi olurdu?

Yine de bazen kendimi, onun bir şekilde doğa kanunlarına meydan okuyup hayatta kalacağı umuduna tutunurken buluyordum. Söz verdiği gibi bizi koruyacağı umuduna.

Fakat değişmeyen gerçek şuydu ki, bizi ondan koruyacak hiçbir şey yoktu. Adrian her zaman Adrian olarak

kalacaktı. Düşman edinecek, sebebi kan olan davalarla uğraşacaktı. Belki bir gün uyandığımda, ön bahçede suikastçı ordusu bulacaktım.

Jeremy ve ben, onun suikast girişimlerinden birinin yalnızca istenmeyen hasarları olacaktık.

Kapı, düşüncelerimle uyumlu şekilde usulca açıldı. Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Deri kokusuyla gevşeyen kaslarım onu ele vermeye yetiyordu.

Aslında varlığı içimdeki karanlık, şehvetli bir arzuyu uyandırırken, onun yanında kaskatı kesilip dokunuşundan rahatsız oluyormuşum gibi davranmak çok zorlaşmıştı.

Jeremy'nin doğumundan önceki birkaç haftadan beri beni becermemiş olması da hiç yardımcı olmuyordu. Doğumdan önce bana oral seks yapmış, beni parmaklarıyla becermişti ama o zamandan beri bana dokunmamıştı.

En azından cinsel olarak değil. Kadın doğum uzmanı, birkaç gün önce artık seks yapabileceğimi söylediğinde bile.

Sanırım Jeremy'le benim ayrı yaşamamıza izin vermesini istediğim için hâlâ kızgındı. Ancak kızgın olsa bile her gece arkamdan bana sarılıyordu. Jeremy gecenin bir yarısı uyandığında, uyumaya devam etmemi hatta acıktığında kalkmak zorunda kalmayayım diye sütümü biraz pompalamam gerektiğini bile söylüyordu.

Adrian'ın bu yanını, baba oluşunu görmeyi hiç beklemiyordum. Gelgelelim benimle evlenmesinin asıl sebebi Jeremy'di. Küçük meleğim, bizi birbirimize bağlayan tek iplikti.

Fakat bu uzun sürmeyecekti.

Kocam kollarını bana dolayıp çenesini omzuma yaslar-

ken, elleri karnımın üzerinde düzleşti. Nefesimi tutsam da hava ihtiyacı beni, onun erkeksi kokusunu içime çekmeye, vücut ısını karşılamaya zorladı.

“Şimdiden uyudu mu?” Yorgun sesinin uğultusu, doğrudan göğsüme ve aç kalmış başka bir kısıma ilerledi.

Adrian, son zamanlarda aralıksız şekilde çalışıyordu. Son birkaç gündür evin güvenlik sistemini değiştiriyordu.

“Az önce uyuyakaldı,” diye mırıldandım, kısmen Jeremy’yi uyandırmamak için, kısmen de Adrian’ın yakınlığı beni kabullenmek istediğimden çok daha fazla rahatsız ettiği için.

“Enerjisini, sırf daha sonra yıkım güllesi gibi uyanmak için biriktiriyor. Sana çekmiş.”

Bakışlarıyla buluşmak için başımı eğdim. *Çok sert, yakışıklı görünüyordu ama şeytan her zaman güzeldir, değil mi?* “Bana mı?”

“Bunu bazen yapıyorsun, patlayana kadar sessiz kalıyorsun.”

“Bu doğru değil. Belki de sana çekmiştir.”

“Çok uslu bir çocuk olduğumu bilmenizi isterim, Bayan Volkov.”

Yutkundum. Neredeyse bir yıldır evli olmamıza rağmen, evlendikten sonraki soyadımı duymak bende ne olduğunu anlayamadığım tuhaf bir his uyandırıyor.

Bakışlarımı ondan çekip kendimi hipnoz edici etkisinden kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. “Nedense buna inanmıyorum.”

“Kolya’ya sorabilirsin. Ben iyi bir erkek çocuğuydum.”  
Dudak büktüm.

“Ne?” Sesi kulağa neredeyse gücenmiş gibi geliyordu.

“Sadece senin iyi bir erkek çocuğu olduğunu düşünmekte zorlanıyorum.”

“Mmm. Peki sen?”

“Ne olmuş bana?”

“İyi bir kız çocuğu muydun, Lenoçka?” Sesindeki ani düşünüş içimin, uzuvlarımın titremesine neden oldu. Muhtemelen, ona böyle bedensel şekilde tepki vermeyi bırakacağım gün asla gelmeyecekti.

“Vahşiydim.”

“Vahşi,” diye dalgınca tekrarladı. “Bunu sevdim.”

“Annem sana katılmazdı. Nihayetinde beni yakalamak için arazinin her yerinde kovalamak zorunda kalırdı.”

“Öyleyse yaramazdın?”

“Sanırım.”

“Hâlâ yaramaz mısın?”

“Bazen.” Sesim çok boğuktu, nefes nefeseydi.

“Mmm. Belki de kendim görmeliyim.” Parmakları çenemi kavrayıp yukarı kaldırdı. Sıcak dudakları boynuma değdi, hassas tenime öpücükler kondurduktan sonra ısırıp emerken titredim.

İçgüdüsel olarak başımı yana eğerek ona erişim sağladım. Nabız noktamı dişlediğinde nefesim kesildi.

*Vay canına.*

Boynuma bu şekilde tapmasının, sanki dişlerinin altında zonkladığını hissetmeye ihtiyaç duyarcasına yaşam özümüle ziyafet çekmesinin ne kadar tahrik edici olduğunu unutmuştum.

Diğer eli eteğimi kaldırdı, parmakları ıslak külotumun üstünden beni avuçladığında kesik bir nefes verdim.

“Görüyorum ki, yaramazsın karıcığım.”

Eteğimin altında gezinen elini tutarak parmaklarımı bileğine sardım. Bu onu durdurmaktan çok, ona vereceğim tepkiyi kontrol etmek içindi.

Sadece beni avuçlamasına rağmen patlayacak gibi hissediyordum. Bunca zamandır onun için bu kadar ahlaksız mıydım?

“Adrian...” diye soludum.

“Bu gece beni reddetmeyi aklından bile geçirme, Lia.”

“Öyle değil...”

“Peki. Çünkü amını sikmek ve benimle doldurmak için çok bekledim.”

Sözleri hem taşıdıkları aciliyet hem de her zaman düğüm düğüm olmamı sağlayan ahlaksız konuşması yüzünden beni çılgına çeviriyordu.

Adrian iç çamaşırımı yumruğunda buruşturduğunda başımı salladım.

“Adrian... yırtma...”

“Ama külotunu yırtmam hoşuna gidiyor.” Bunun ardından, pamuklu kumaşı çekerek parçalara ayırdı.

Haklıydı. Bunu ve merkezimde yarattığı küçük uyarı patlamasını seviyordum. Klitorisimi uyardığında iki saniye dayanamadım.

Ani ama kısa dalga beni yutup altına alırken, başım geriye düşüp omzuna yaslandı.

“İşte böyle. Aferin kızıma.”

“Hormonlar,” diye soludum.

Gözleri parıldadı. “Elbette.”

“Doğru söylüyorum.”

“Bir şey söyledim mi?”

“Gerek yok. Bana inanmadığın yüzünden belli.”

“Yüzümden başka ne belli oluyor, Lenoçka?”

“Ben... bilmiyorum.”

“Sen adımı haykırana kadar seni becereceğim yüzümden belli oluyor olmalı. Sonra senden dozumu almak için bunu tekrar tekrar yapacağım. Sadece...” diye mırıldandı. “Muhtemelen yetinemeyeceğim.”

Ürperti beni iliklerime kadar sarstığında nefesim kesik ve sert bir hâle gelene hızlandı.

“Seni sabaha kadar deli gibi sikeceğim. Ya da daha doğrusu...” Jeremy’nin beşiğini işaret etti. “Malysz\* uyanana kadar.”

Beni kollarına aldı. Yatak odamıza giden kapıdan içeri girip kapıyı arkasından kapattığında cıyıkladım. Beni yatağa attıktan hemen sonra, gelinini fethetme görevindeki bir canavar gibi ardımdan geldi.

Kıyafetlerini çıkarmaya bile zahmet etmedi, yalnızca sert sikini serbest bırakmak için pantolonunu açtı. Onu kaç kez gördüğüm önemli değildi, siki her zaman bir anlığına endişe uyandırıyor.

Bacaklarımı ayırdığında göğsüm öyle çok inip kalkıyordu ki daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Adrian eteği yolundan çekti, belden aşağım çıplak kaldığında sızlayan göğüslerimi sadece ince bir gömlek kapatıyordu.

Bacaklarımın arasına diz çöküp iki bileğimi tutarak ayaklarımı geniş omuzlarına yerleştirdi. “Ayaklarını orada tut.”

Yavaşça içime girerken, fırtınalı gri gözleri açlıkla parlıyordu. Genelde kaba, pişmanlık duymayan görüntüsündeki değişiklik, sırtımın yataktan yükselmesine neden oldu.

\* Rusça ‘bebek’. –ç.n.



“Kahretsin.” Gerildi. “Eskisinden daha sıkısın, Lenchka.”

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu sormak istiyordum; ama aleti acelesiz bir derinlikle içime gömülüp beni tamamen doldururken bana konuşma fırsatı vermedi.

Daha önce olduğu gibi, yalnızca içime girmesi beni uçurumun ötesine göndermek için neredeyse yeterliydi. Adrian makul sayılabilecek bir hızla içime girip çıkarken, pozisyonu ona her zamankinden farklı bir derinlik sağlıyordu.

Ancak kısa süre sonra mizacı kontrolü ele aldı. Darbele-ri lezzetli bir şiddetle daha sert, daha kabaydı. “Kahretsin, bunu özlemişim. *Seni* özledim, Lia.”

Dokunuşuyla birleşen sözleri, beni pelte hâline getirmişti. Amım onun etrafında kasılıyor, her sinir ucum ona uyum sağlıyordu.

Adrian bacaklarımdan birini serbest bıraktı, tek eliyle bacaklarımı birleştirerek daha da derine girdi. Boştaki eli aramıza uzandı, başparmağını arka girişime bastırduğunda gözlerim büyüdü.

Parmağını içeri kaydırırken karşılaştığı direnç gerçektir ama merkezimde patlayan zevk patlaması da öyle. Ne kadar çok iterse, ben de etrafında o kadar çok kasılıyordum.

“Adrian...” diye inledim.

“Tekrar söyle.”

“Adrian.”

“Evet.” Temposu hem derinlik hem de ritim olarak artarken gözleri alev alevdi.

Sanırım son kez sesimi duymasına izin vermekten zarar gelmezdi.

“Adrian...” diye inledim. “Ahh...Adrian...” Gözlerimde

yaşlar birikirken bu hormonlardan mı, onu özlemiş olmamdan mı yoksa artık buna sahip olmayacağını bilmekten mi kaynaklanıyordu bilmiyordum.

Cinsel ihtiyaçlarımı benden daha iyi anlayan, hepsini gerçekleştiren birine sahip olmayacağını.

Keskin, kısa Rusça kelimelerle konuşup muhtemelen küfrederken dudaklarından alçak, hırıltılı bir inleme döküldü.

“Gırtlaktan inlemelerini ne kadar özlediğime dair bir fikrin var mı?” Başparmağını dar deliğimde iterken, aksanı her zamankinden daha belirgindi. “Bu kıcı sahiplendiğimde benim için çığlık atacaksın, değil mi Lenoçka?”

Beni amansız ve leziz bir şekilde sikmesi ve parmağının içime girmesi nefesimi kesti. Göğüs uçlarım o kadar çok sızlıyordu ki gömleğin üzerinde iki ıslak nokta oluşmuştu. Onları elimle kapatsam da Adrian çoktan fark etmişti.

Dudaklarından, şehvetiyle neredeyse hayvansı bir homurtu döküldü. “Bırak.”

Yavaşça bıraktım. Ateşli gözleri sırlıklam olmuş kumaşa, gömlekten belli olan meme uçlarıma bakıyordu.

“Siktir.” Adrian nefes verirken, süt salgılamamın kanıtını izlemek için yavaşladı.

“Hormonlar,” diye mırıldandım, utançtan kulaklarım yanıyordu.

“Hormonlara bayılıyorum.”

“Adrian...” Kalçamı ona doğru hareket ettirdim.

“Ne?”

“Sakın... durma...”

Hızını yeniden artırırken, yüz hatlarını vahşi açlık ve başka bir şeyle daha kapladı. Hızının artmasından mı, arka

gımsındaki parmağından mı yoksa memelerimdeki göz-  
lennden dolayı mıydı bilmiyordum. Fakat hayatımda hiç  
boşalmadığım kadar sert boşalmıştım.

Bu orgazm öncekinden daha güçlü, daha uzundu ve onu  
süzdürmek için kalçalarımı yuvarlıyordum. İnemelerimi  
susturmuyordum çünkü bencilce olsa da ona bırakmak is-  
tediğim hatıra buydu.

Bu anda tam burada, onun adını inlemem. Bunu ya da  
beni unutmasını hiç istemiyordum.

Adrian içime boşalırken Rusça küfretti ve yanıma yığıl-  
dı. Bir an nefes nefese öylece kaldık. Ben sırt üstü, Adrian  
yan tarafında yatıyordu.

Dirseğinin üzerinde doğrulurken, yarı açık gözleri or-  
gazmdan dolayı sütle ıslanmış gömleğime odaklandı.

Adrian düğmeleri çözdü, hâlâ sert olan ve içlerinden  
şeffaf sıvı damlacıkları sızan meme uçlarımı çıplık bıraktı-  
ğında yüzüm kızardı.

“Ne karmaşa ama,” diye sataştı.

“Hormonlar,” dedim mırıldanarak.

“O zaman hormonlarla ilgilenmeliyim.”

“N-ne?”

“Acı verici görünüyorlar. Öyleler mi?”

“Biraz.”

“O sızıyı dindirmemi ister misin, Lia? Seni fazla süttten  
kurtarmamı ister misin?”

Sözleri, amıma doğrudan bir şok gönderdi. Baldırlarımı  
sıkarken ağızımdan tek bir kelime çıktı. “Evet...”

Ağızı meme ucuma kenetlendi, sertçe emmeden önce  
dişleriyle kemirirken nefesim kesildi.

*Aman Tanrım.*

Bacaklarımın arasındaki nabzı hissedebiliyordum. Çok sapkındı ama tuhaf şekilde bundan tahrik oluyordum.

Ne kadar çok ısırırsa, sırtımı o kadar yükseğe kaldırıyordum. Ne kadar sert emerse, ıslaklığım baldırlarımı o kadar çok kaplıyordu. Adrian büyümüş göğüs ucumu sıcak ağzına tekrar alıp dişleriyle çekiştirmeden önce, dili meme ucumun etrafında gezindi. Göğsüm ve karnım sütümün kanıtıyla kirlenene dek, parmakları diğer göğüs ucumu sıktı, döndürdü ve çimdikledi.

Titreşen bir ses beni ürkütünce irkildim. Adrian meme ucumu serbest bırakırken inledi. Onun nemli dudaklarını izlerken, dudaklarım aralandığında baldırlarım ihtiyaçla zonkluyordu.

*Siktir.* Onun sapkınlığından neden bu kadar tahrik oluyordum?

Telefonunu alıp homurdanarak cevap verdi. “Volkov. Umarım, önemli bir şey için aramışsındır.”

Yataktan kalkıp aletini pantolonuna geri soktuğunda sinirli ifadesi yok oldu, yerini saf düşünceli bir ifadeye bıraktı. “On beş dakikaya orada olacağım.”

“Bir sorun mu var?” diye sordum, doğrulup sesimdeki umudu fark etmediğini umarak.

“Acil bir toplantım var.” Alnımdan öptü. “Birkaç saatliğine, muhtemelen sabaha kadar uzakta olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

“İyi... Pekâlâ, yaparım.”

Başını sallasa da o çok nefret ettiği kelimeyi kullanmam hakkında yorum yapmadı.

“İyi uykular, Lenchka.”

Başımınla onayladım.

Gideceğini sandım ama ardından başını eğip yavaş öpü-  
şüyle dudaklarımı yakaladı. Genellikle öpücükleri tüke-  
nci. sikiştiği kadar sert ve merhametsiz olsa da şu an beni  
diklerime kadar işleyen bir tutkuyla öpüyordu.

*Önemsiyormuş gibi.*

O ânın içinde kaybolarak onu öptüm çünkü ben de  
önemiyor gibi görünüyordum. Siktir. Önemsemekten  
daha fazlasıydı.

Gerçekilirken dudaklarında küçük bir gülümseme var-  
dı. "Seni özledim, Lenoçka."

Bunu söyledikten sonra dönüp gitti. Arkasından kapa-  
nan kapıya bakakalmıştım. Zihnim, az önce o beni öperken  
yaşadığım aydınlanmayla çıkmaza girmişti.

*Onu seviyordum.*

Canavar doğasına rağmen şeytana âşık olmuşum.

Bacaklarım onları yataktan aşağı kaydırırken titriyorlardı.

Hayır. Şehveti aşkla karıştırıyor olmalıydım. Kendimi ve  
bebeğimi, Adrian isimli tehlikeden kurtarmam gerekiyordu.

Aşk ya da şehvet olması fark etmezdi çünkü Jeremy ve  
ben, onun yanında güvende değildik.

Giysilerimi çıkarıp kot pantolon, kapüşonlu kazak ve  
ceket giymek için elimden geleni yapmıştım. Giyinirken  
camdan dışarı bakıyordum. Kolya, Yan, Boris ve Adrian  
arabaya bindikten sonra araba malikaneden hızla uzaklaştı.

En iyi korumalarını yanına almıştı. Bu iyiydi.

Gittiklerinden emin olduktan sonra, yatak odasını  
Jeremy'nin odasından ayıran kapıdan içeri dalıp onu  
kalın giysilerle, battaniyeyle sardım. Sırt çantama te-  
mel gereksinimlerini ve daha önce, buna hazırlık olarak  
pompaladığım sütümden bir şişe koydum.

Güvenlik sistemi değiştirilirken kaçma fırsatını kaçırmam söz konusu olamazdı. Normalde Adrian hareketlerimin tüm kayıtlarını elinde bulundururdu ama sistem değişikliği, buradan Jeremy'le zarar görmeden çıkmamın tek yoluydu.

Planımı yapmak bir günümü almıştı. Oglanın evin erzaklarını içeri taşıdığını gördüğüm arka kapıdan çıkacaktım, sonra başka eyalete giden bir uçağa atlayabilir, Jeremy'yi büyütmek için gözden uzak kalabilirdim. Adrian, tüm masraflarımızı karşıladığı ve benim endişelenecek bir kira kontratım olmadığı için, baleden aldığım küçük servete hiç dokunulmamıştı. Bunu, oğluma iyi bir hayat vermek için kullanacaktım.

Mükemmel bir plan değildi ama elimde hiçbir şey olmamasından iyiydi.

Planımı sabah Adrian gittikten sonra uygulamam gerekiyordu çünkü bugünlerde evde pek vakit geçirmese de bu gece, şans benden yanaydı.

Bebek taşıyıcısını bedenime sardıktan sonra, Jeremy'yi dikkatlice içine yerleştirip battaniyeyle üzerini örttüm.

Muhtemelen izlendiği için telefonumu komodinin üzerinde bıraktığımdan emin olduktan sonra odadan gizlice çıktım.

Normalde koridorlardaki kameralara karşı temkinli davranırdım ama sistem değişikliği nedeniyle çalışmıyorlardı.

Etrafımı kollarken sessizce mutfağa yürüdüm, kalbim neredeyse göğüs kafesinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Köşeden ayak sesleri gelince, sırtımı duvara yaslayıp elimi koruyucu şekilde Jeremy'ye dolarken diğer elimi ağzıma bastırdım.

Adrian onları çağırmadıkça korumaların içeri girmesine izin verilmiyordu, bu yüzden geç saatte mutfakta olabilecek yalnızca bir kişi vardı.

Tahmin ettiğim gibi, koridorda ilerlemeden önce kapı eşiğinde durakladığında Ogla'nın gölgesi görüldü.

Ayak seslerinin kaybolmasını bekledim, sonra yavaşça mutfığa yöneldim. Görüş alanıma girince, kalbimin küt küt atışını duymazdan gelerek içeri daldım.

Derin nefes alarak, elimi dışarı çıkan kapının tokmağına sarıp döndürdüm. Açıldığında neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

Soğuk kasım havası yüzüme çarptı ama daha sıcak hissedemezdim. Battaniyeyi Jeremy'ye sıkı sıkı sardım, adımlarımı hızlandırarak evden uzaklaştım.

Burayı gözetlediğim zamanlardan, kendimi kod gerektiren özel çitin önünde bulacağımı zaten biliyordum. Ogla'nın bin kez girdiğini gördüğüm sayıları girdiğimde kapı tık sesiyle açıldı.

Dışarı fırladım, koşarken ayakkabılarım betona çarpıyordu.

Nefes aldığımda hava ciğerlerime hücum etti.

Yapmıştım.

Kaçmıştım.

*Özgürdüm.*

Kimse, benim veya oğlum için tehlike oluşturmayacaktı.

Arkamda bıraktıklarımı düşündükçe kalbim sıkışsa da bu duyguyu görmezden geldim.

Adrenalin patlaması yaşarken, evin arkasından yola kadar olan mesafe o kadar da uzun gelmemişti.

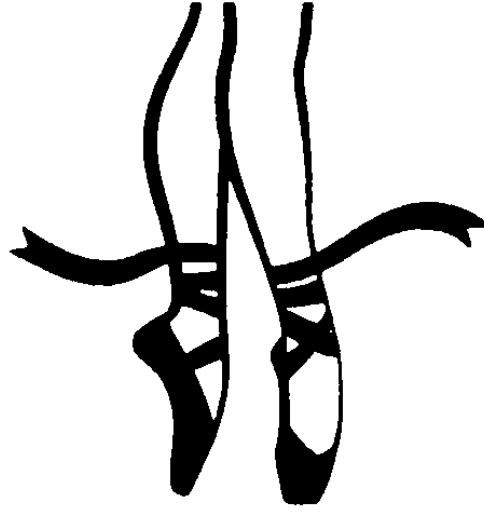
Dışarı çıktıktan hemen sonra taksi gördüğüme şaşırdım. ona el salladım. Yanımda taksi yolculuğu için ve uçak bileti almaya yetecek kadar para vardı. Banka hesabımdan daha fazla para çekmem gerekecekti ama neyse ki herhangi bir şubelerinden çekebiliyordum. Bu konuda dikkatli olmam gerekecekti, Adrian'ın beni bulmaması için muhtemelen yaşadığım yerden farklı bir yerde para çekecektim.

Taksi yanımdan hızla geçtiğinde, dolu olduğunu fark ettim. Sonraki arabaya onun da bir taksi olduğunu umarak el salladım. Araç tam önümde durdu, neredeyse onunla kalbim de duracakken arka kapı açıldığında kendi şeytanım arabadan indi.

Karanlıkta bile, öldürücü ifadesini seçebiliyordum. “Bir yere mi gidiyorsun Lia?”

O bana doğru ilerlerken biliyordum, özgürlüğe dair tüm şansımı mahvettiğimi biliyordum.





## 32 Lia

Bitmişti.

Kaçış planım başarısız olmakla kalmamıştı, aynı zamanda Adrian'ın bana verebileceği her türlü özgürlüğü de kaybetmiştim.

Ondan beni bırakmasını istemek bir şeydi ama bu konuda harekete geçmek, tamamen başka bir şeydi. Sonunda ben solup ölene dek etrafımdaki yaldızlı kafesi sıkıştırmayı görev edinecekti.

Eve dönüş yolculuğu sessizlik içinde geçti. Elimi sabit tutmaya çalışmama rağmen, Jeremy'nin etrafında titriyordu. Uyandığı için minnettardım, kendimi onu biberondan besleyerek meşgul tutmuştum. Kısa süre sonra, beni babasının acımasız huzurunda bırakarak tekrar uykuya dalmıştı.

Adrian beni dirseğimden yakalayıp arabanın içine soktuğundan beri tek kelime etmemişti. Mücadele etmeye bile çalışmamıştım. Beni yakaladığına göre ne anlamı vardı ki?

Fakat konuşmasını tercih ederdim. Keşke öfkesini serbest bıraksaydı, çünkü bunca zamandır Adrian hakkında

öğrendiğim bir şey varsa o da duygularının, özellikle de ender rastlanan öfkesinin yüzeyin altında kaynadığıydı. Onu serbest bıraktığında yoluna çıkan kişi *-ben-* tamir edilemeyecek şekilde mahvolurdu.

Midemin kasılmasına neden olan hastalıklı korku yüzünden boğazım safrayla doldu.

Arabadan indiğimizde Yan bile bana başını salladı. Dişlerim takırdıyordu ama yine de çenemi kaldırdım. Kendimi ve bebeğimi korumak için yapmam gerekeni yapmışım. Yeniden yapma şansım olsaydı, her şeyi yine yapardım. Kimsenin bana yanlış bir şey yaptığımı söylemesine izin vermeyecektim.

Adrian dirseğimden tuttu, beni arkasından merdivenlerden yukarı sürükledi. Bebek taşıyıcıyı ve uyuyan Jeremy'yi kollarımdan çıkarıp, "Orada kal," diye bağırdığında irkildim.

Sonra oğluyla birlikte çocuk odasına doğru ilerledi.

Titreyen ellerimle sırt çantamı ve montumu çıkarırken, boğazım her saniye daha çok daralıyordu. Yargılanmayı bekleyen mahkûm gibi yatak odasının ortasında duruyordum. Bana ne yapacağına dair düşünceler, zihnimi işgal edip her geçen saniye artıyordu.

Onun cezalarını kaldırabilirdim, bunu asla yüksek sesle kabul etmesem de onların ahlaksızlığından zevk alıyordum. Fakat ya bu seferki cezam bana daha önce yaptığı her şeyi geçerse?

Kendimi cesur düşüncelerle silahlandırmaya çalıştım ama hiçbir şey, kesinlikle *hiçbir şey* beni, Adrian yatak odasına döndüğünde gözlerindeki ölü ifadeye hazırlamazdı. Kapının kapanma sesi göğsümü parçalarken, tüm bedenimi ürpertmişti.

Beyaz gömleğinin üzerine siyah kaşmir bir palto giymişti ama onu daha geniş, daha sert gösteren kıyafetleri değildi. Yüzündeki gölge ve sanki birini çıplak dişleriyle parçalamak istiyormuş gibi dudaklarındaki hafif kıvrımdı.

Adrian uzun boylu bir adamdı, bana kıyasla çok daha iriydi ama şimdi daha da büyümüş, merhametsiz varlığıyla odayı, havamı dolduruyor gibi duruyordu. Yakışıklı yüzü bile şu anda şeytanınki gibi görünüyordu.

Konuştuğunda karanlık, tehditkâr sesi dişlerimin tekrar takırdamasına neden oldu. “Şimdi Lia. Neden bana nereye gitmeyi planladığını söylemiyorsun?”

Boğazımdaki katı yumruya rağmen yutkundum.

“Hangi cehenneme gitmeyi planlıyordun?” Sesi giderek yükseliyordu.

Çenemi kaldırıırken bile irkildim. “Burası dışında her yere.”

“Burası dışında her yer,” diye tekrarladı, bana doğru uzun adımlarla ilerlerken. Geri adım atmak, onun gazabından kaçmak ve aramıza olabildiğince fazla mesafe koymak için can atıyordum. Ancak ayaklarım yerde sabit kaldı.

Hata sayılabilecek hiçbir şey yapmamıştım. Sürekli tehlikede olacağımızı bildiği hâlde, benim ve oğlunu bu hayata maruz bırakarak hata yapan oydu.

Önümde dururken olduğundan daha büyük, daha da korkutucu görünüyordu. “Burası dışında her yer mi dedin?”

“Burada güvende değiliz,” diye patladım. “Çocuğumu her an ölebileceği bir dünyada büyütmek istemiyorum.”

“Eğer seni görmeseydim, yarın cesedini bulurdum ya da fidye için bir telefon alırdım. Sana dışarı adım attığın anda öleceğini söyledim mi söylemedim mi?”

Sözlerinin ardındaki artan güçle sarsıldım. Sonunda geri adım atabilmişim, sert duvara çarptığımda irkildim.

Adrian bir saniyeden kısa sürede üstümdeyken, ellerini iki yanıma çarptı. Öfkesini, acımasız gazabını soluyabiliyorum. Bu bana dokunmasından bile daha korkunçtu.

“Bana cevap ver, Lia,” dedi dişlerinin arasından.

“Söyledin.” Sesimin titreyişinden nefret ettim.

“Belli ki dinlemedin yoksa kendini ve Jeremy’yi tehlikeye atmazdın. Seni kaçırıp tecavüz etmelerinden önce onun ölümüne tanık olmak istedin, öyle mi?”

“Hayır!” Bu görüntüler, safranın boğazıma bir kez daha yükselmesine neden oldu. “Ben sadece... ben sadece onu... korumak istedim şeyden...”

“Benden mi?”

“Senin hayatından,” diye itiraf ettim yavaşça, ayaklanma bakarak.

Hiçbir şey söylemese de kolları iki yanımda, sanki gerginlik onlardan dışarı taşacakmış gibi sıkılaştı. Sanırım şimdi beni cezalandıracak, tenimi kıpkırmızı yapacaktı. Umarım hepsi bu kadar olurdu.

Sakin sesi havayı doldurdu. “Bunu alışkanlık hâline getireceksin, değil mi? Seni mutlu ve rahat ettirmek için ne yaparsam yapayım, bizimle ne kadar ilerleme kaydetmeye çalışsam da eline geçen her fırsatta kaçmaya çalışacaksın.”

Başımı kaldırıp yavaşça salladım. Bunu düşünmesini istemiyordum yoksa kalan özgürlüğümü de elimden alacaktı. “Adrian, ben... yapmayacağım.”

“Yalancı. Bunu gözlerinde görebiliyorum, Lia. Benden, nasıl karşılık vereceğimden korksan da durmayacaksın. Hedefine ulaşana kadar durmayacaksın.”

“Adrian...lütfen...lütfen...”

“Lütfen ne?”

“Her şeyi elimden alma. Boğularak öleceğim.”

“Kaçmayı planlarken bunu düşünmeliydin.”

“Adrian...”

Eli, hareket etmemi engelleyen sıkı bir tutuşla çenemi kavradı. Elleri öldürebilir ya da zarar verebilirdi. Fakat bana her dokunduğunda genellikle sıcak, naziktiler. Beni cezalandırırken bile elleri sertti ama asla şu anki kadar buz gibi değillerdi. “Yanlış yaptığım neydi, hımm? Dışarı çıkmana izin vermek mi? Yan’a arkadaş gibi davranmana izin vermek mi? Önce bu iki şeyi halletmeliyim.”

Başımı tekrar salladığımda yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “Yapma...lütfen...”

“Ondan sonra seni bir odaya kapatacağım ve sürtüğüm olarak kullanacağım. İstedığın bu mu?”

Bu düşünce, beni önceki tehditlerinden daha derin yaralamıştı. Adrian’ın şefkatli tarafı, bunca ayı atlatabilmemin tek sebebiydi. İlişkimizde seks büyük bir rol oynasa da bana güç veren ya da kabuslarımı azaltan şey bu değildi. Kariyerimin bitişinden sonra beni kendimden kurtaran şey bu değildi.

O zamanlar bunu pek düşünmesem de Adrian’ın bana temkinle göz kulak olması hoşuma gitmişti. Seks sonrası bakımını ve her zaman rahat, tok olduğumdan emin olmasını seviyordum. Her gece bana sarılışını, evden çıkmadan önce beni öpüşünü...

Bu, benim onun için arzu nesnesinden daha fazlası olduğumu söyleme şekliydi.

Ama her şeyi elimden alırsa, parlak elmas yüzüklü bır kaltaktan farkım kalmazdı.

Bu düşünce, kalbimde onu sevdiğimi fark ettiğim yeni delip geçti. Kötü doğasına rağmen, sakatlığımdan sonra benimle ilgilenmesini ve ben doğum yaptıktan sonra bile bunu yapmaya devam etmesini seviyordum. Benim yanımda olmak için zaman ayırmasını, ihtiyaçlarımı ben dile getirmeden önce bilmesini. Beni yalnızca Jeremy yüzünden istediğine inanıyordum ama doğumdan sonra bana karşı tavrı hiç değişmemişti. Aksine, yükü üzerimden almak için elinden geleni yapıyordu.

Yanaklarımdan aşağı yeni gözyaşları akıyordu. “Hayır, Adrian, bunu yapma...”

Sert yüz hatları gevşemedi. Bunun yerine granite dönüştüler. “Ayrıca sana ayrılma fikrine kapılmamanı söyleme rağmen yine de kapıldın. Bu yola girersek sence kim kazanır?”

Acımasız gazabının karşısında dururken, artık gözyaşlarımı kontrol edemiyordum. Bu cezamın fiziksel olmasından daha kötüydü çünkü Adrian şefkatli olabiliyor olsa da gerçek doğası canavarca ve merhametsizdi. Yoluna çıkan her şeyi ezene kadar durmayacaktı.

“Bir daha kaçmayacaksın, Lia.”

Bir parçam her zaman bunu isteyecek olsa da çılgınca başımı salladım.

“Kaçarsan ya da bu fikre sıcak baktığımı anlarsam, seni lanet bir hücreye kapatır, bir daha Jeremy’yi görmene izin vermem. O, başka biri tarafından büyütülürken sen de ona olan tüm erişimini kaybedersin.”

“Hayır... hayır...” Hıçkırdım. “O olmaz... Jeremy’yi alma. O benim tek ışığım.”

“O zaman bir daha arkamdan böyle bir iş çevirme.”

“İyi- yani tamam. Yapmayacağım.”

Geri çekildi, sertçe nefes alsa da öfkesi azalmamıştı. Aslında, yoluna çıkan her şeyi yok etmekle tehdit ederek yüzeye çıkmış gibi görünüyordu.

“Şimdi... beni cezalandıracak mısın?”

“Bu hâlde herhangi bir şey yaparsam kahrolası tenini yaralarım. Bu yüzden hayır, kızgınken sana dokunmayacağım, Lia.” Uzunca bir nefes verdi, hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladıktan sonra dönüp gitti.

Kapı, içimdeki boşlukta yankılanan bir kesinlikle arkasından kapandı.

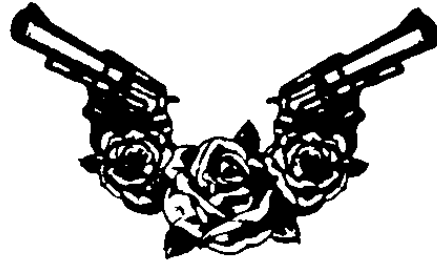
Yere doğru kayıp kalbimin yerde duran kırık parçalarına katıldım.

Sanki bu kalbimin yavaş yavaş parçalanmasını durduracakmış gibi elimi göğsüme vurdum. Adrian’ın az önce ruhumda bıraktığı açık yarayı iyileştirecekmiş gibi.

O her zaman karanlık olsa da konu ben olduğumda, en azından biraz ışık vardı. Şimdi o ışık gitmişti, geriye sadece onun karanlığı kalmıştı.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu çünkü biliyordum, bu gece Adrian’ın bir parçasını kaybettiğimi biliyordum.

Âşık olduğum parçasını.



## 33 Adrian

Ofis penceremden dışarı bakarken, parmağımı baldırma vuruyordum.

Önümdeki manzara, bende birini kesme isteği uyandırıyor.

Tercihen *onu*.

Lia bahçede otururken kucağında Jeremy'i tutuyor, onunla konuşurken gülümsüyordu. Sonra o gülümsemeyi korumam Yan'a yöneltti.

Piç kurusu, Jeremy'ye el sallarken Lia'ya dişlerini göstererek sırttı.

Lia'nın kaçmaya teşebbüs etmesinden bu yana iki ay geçmişti. Tekrar yapacağına, bu sefer başaracağına dair sürekli paranoyayla geçen iki ay.

O olaydan sonra dışarı çıkmasını yasaklamıştım ama bunu depresyonu nüksedene, nefes almak için bir alana ihtiyaç duyana dek kısa süre yapabildim.

Yine de bir gün yeterince dikkatli olmayacağımı, onu yeterince izlemeyeceğimi ve aniden ortadan kaybolacağını düşünmeden edemiyordum.



Bu, bende onu sürekli öldürme isteği uyandırorsa da Yan'ın ona yaklaşmasına bu yüzden izin vermiştim. Onu her zaman izleyip onunla arkadaşlık kurarsa, ne zaman ayrılmayı planladığını bileceğini düşünmüştüm. Lia'yla ilgili tüm kararlarım katılmayabilirdi ama gitmesini o da istemiyordu. Lia'nın aksine Yan, onu dışarıda bekleyen şeyin buradakinden çok daha kötü olduğunu biliyordu.

Birliğin büyükleri onu onaylamıyor olabilirdi ama da kimsenin ona dokunmaya cesaret edemeyeceği bir yerde, evimde, güvendeydi. Eşim olmak, ona dünyanın başka hiçbir yerinde bulamayacağı bir dokunulmazlık veriyordu.

Ancak benim açımdan, Yan'la ilgili küçük bir yanlış hesaplama olmuştu. Ya da daha doğrusu, bir yanlışlık. Yakınlaştıklarını görmeye dayanabileceğimi düşünmüştüm.

Bu, hissettiklerimden çok uzaktı.

Ne zaman onun yakınında olsa, kafam her geçen gün daha da yaratıcı hâle gelen öldürücü düşüncelerle doluyordu. Ona şu anki gibi gülümsediğinde daha acımasız bir hâle geliyorlardı. Artık bana gülümsemesini nadiren sunarken ama Yan'a bu kadar özgürce göstermesi, beni çileden çıkarıyordu.

Belki de şerefsizi Rusya'ya geri postalamalıydım.

Biraz Spetsnaz eğitimi, kişiliğine iyi gelirdi. Orada ölürse de yapacak bir şey yoktu. *Ne yazık.*

"Efendim."

"Hımm?" Lia'yla Yan'a bakmaya devam ederken Kolya'nın sesine karşı, dalgın bir ses çıkardım. Hain oğlum Jeremy bile ona kıkırdıyordu.

"Bunu yapmayın."

Bacağımı hareket ettirmeyi keserek diğer bacağımın

üzerine yerleştirdim ve karşında oturan yönetimdeki ikinci adama baktım. "Neyi yapmayayım?"

Duraksadı, sonra cevap verdi. "Yan'ı öldürmeyin."

"Seni onu öldürmeyi düşündüğüme inandıran ne?"

"Ona bakma şekliniz."

"Onu öldürmeyi düşünmüyordum."

"Düşünmüyor muydunuz?"

"Evet. Spetsnaz bunun icabına bakacaktır. Oradaki en acımasız birim hangisi?"

"İçinizde gerçekten ondan kurtulmaya dair bir istek var mı?"

"Sinirlerimi bozmaya devam ederse, evet."

"Sizin emirleriniz doğrultusunda ona yalnızca arkadaşlık ediyor, efendim."

"Ona, Lia'ya *gülümsemesini* asla emretmedim."

"Eğer soğuk durursa, Bayan Volkov ona asla açılmaz."

"O şerefsizi savunmaya devam et Kolya, böylece Spetsnaz'daki geleceği beklenenden çok daha erken gerçek olacak."

"Onu gönderemezsiniz ve bunu biliyorsunuz, efendim."

"Tabii ki gönderebilirim."

"Ve Bayan Volkov'u yalnız mı bırakırsınız?"

"Yalnız değil. Ben varım."

"Sürekli çalışıyorsunuz. Ayrıca, onun arzu ettiği gibi yeterince konuşkan değilsiniz."

"Konuşkan olabilirim."

"Alınmayın efendim ama hayır, olamazsınız. Yan'ın bu boşluğu doldurmasına izin verin. Bayan Volkov'un arkadaşına ihtiyacı var, siz de bunun gayet farkındasınız."

Dudaklarım onaylamaz ifadesiyle kıvrıldı. Kolya'nın

haklı olmasından hoşlanmıyordum. En başta Yan'a yakın olmasına izin vermemin nedenlerinden biri, onun bir arkadaşına, yanında rahat hissedebileceği birine ihtiyacı olan yalnız bir ruh olmasıydı.

Benimle konuşmasını tercih etsem de kaçmaya çalıştığı için ona kızdıktan sonra, bu son zamanlarda mümkün değildi. Her gece sikimin, ağzımın ve parmaklarının etrafında boşalsa da hâlâ benden korkuyor, temkinli davranıyordu. Şimdi etrafımdayken her hareketini, kelimesini hatta lanet nefeslerini sayıyordu.

Bakışlarım pencereden Yan'ın bakışlarıyla buluştuğunda, ona içeri girmesini işaret ettim. Yan, Lia'ya bir şey söyledikten sonra Lia bana baktı ve gülümsemesi kayboldu. Dudakları aralandı, ardından Lia başını eğip tekrar Jeremy'ye odaklandı.

Ayağa kalkıp panjurları kapattım. Çok geçmeden Yan kapıyı çaldı, sonra açıp içeri girdi. İçeri girdiği anda onu boğazından kavrayıp duvara yapıştırdım.

Elleri içgüdüsel olarak bileğime dolanırken hırıldadı ama kana susamış ifademle karşılaştığında, ellerini çekti.

Kolya dizüstü bilgisayarını sandalyeye bırakıp yanımıza gelmesine rağmen müdahale etmeyecek kadar akıllıydı.

"Fazla samimi olmuyor musun Yan?" diye sordum aldatıcı sakinliğimle.

"Hayır, efendim," diyebildi güçlü tutuşuma rağmen.

"Güzel. Unuttuysan diye söylüyorum; tek görevin onu izlemek, onunla fazla samimi olmak değil."

"Onunla arkadaş olmamı söyleyen sizdiniz."

"Az önce bana karşılık mı verdin?"

"Yalnızca gerçekleri belirttim."

“İşte sana eğlenceli bir gerçek, onunla samimi olduğunu görürsem nefes borunu ezerim. Ya da daha iyisi, bu onuru onlara vermek için seni Spetsnaz’a postalarım.”

Başını salladığına, onu iterek bıraktım. Bana bakarken, soluklanıp boynunu ovuyordu. “Beni Spetsnaz’a gönderirseniz, Lia üzülecek.”

“Kes sesini, Yan,” diye azarladı Kolya.

Başımı yana eğdim. “Ne dedin sen?”

“Açıldığı tek kişi benim... sizden sonra tabii.”

Ona gözlerimi kıstım.

“Sadece onun yanında oluyorum. Bunu elinden almayın, patron. Ona asla dokunmayacağıma söz veriyorum.”

“Çünkü dokunursan, elini kırarım.”

“Elime ihtiyacım var, bu yüzden kesinlikle gerekmedikçe asla dokunmayacağım.”

“Ve ona gülümseme.”

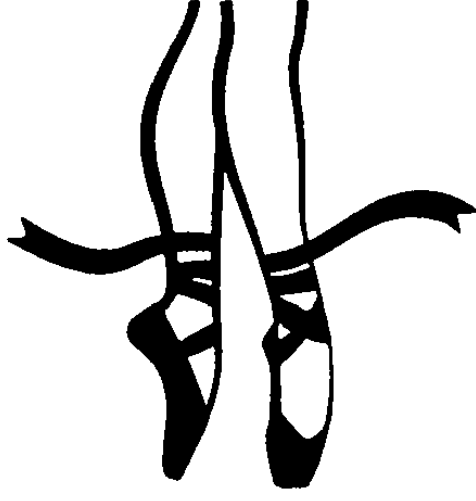
“Bu imkânsız olur. Ben siz değilim, patron. O güldüğünde gülmeme engel olamam...” Ona ters ters baktığımda sesi yavaşça azaldı. “Ama deneyeceğim.”

“Geleceğin nasıl davrandığına bağlı.”

Homurdanarak yanıt verdi, dikkatimi ondan uzaklaştırdım. Muhtemelen günü burada bitirmeli, Jeremy’yi uyutmalı ve Lia’yı tamamen kendime ayırmalıydım.

Zamanla, buradan ayrılma fikrini unutacağına inanıyordum.

Eninde sonunda, yerinin benim ve oğlumuzun yanı olduğunu anlayacaktı.



34

Lia

**Dört yıl sonra**

O geceden sonra, hayat asla eskisi gibi olmadı.

Haklıydım. Adrian'ın bir parçasını kaybetmişim.

Başta bunu düzeltmek, ona nefret ettiğim şeyin o değil, temsil ettiği şey olduğunu söylemek istemişim. Benim ve bebeğimin hayatta kalmasının, ona beslediğim duygulardan önce geldiğini.

Ancak gururum, bunu yapmamı engelliyordu. Beni haftalardır görmezden geliyordu, öfkesi azalana dek yanıma gelip benimle yemek bile yememişti.

Seks hayatımız hâlâ ilk günkü kadar çılgındı. Beni hâlâ kırbaçlıyor, bana şaplak atıyor ve karyola direğine bağlıyordu. Hâlâ bana kabaca sahip oluyor, zevkimi ön planda tutuyordu. Ama artık o hafif yaramaz tonu veya ahlaksız konuşması yoktu. İkimize de ihtiyacımız olanı veriyor, sonra da geceyi genellikle çalışarak geçiriyordu.

Ona arkamı döndüğümde, beni uyutmak için sarılmayı

bırakmıştı. Bir keresinde onun sevgisine öyle aç kalmıştım ki, arkamı dönüp uykum sırasında ona sarılıyormuş gibi yapmıştım. Bana geri sarılmamıştı. Ama beni itmemişti de bu yüzden ne zaman patlayacak gibi hissetsem, bunu yapıyordum.

Adrian hâlâ en iyi seks sonrası bakımı sağlıyor, rahat olmam için elinden geleni yapıyordu ama artık daha mekanikti. Eskiden sanki benimle ilgilenmekten zevk alıyormuş gibi hissedirdim, şimdiyse bu bir görevmiş gibi geliyordu.

İsyan şeklim sesimi bastırmaktı. Bunu Jeremy'nin doğumundan önce yaptığımda, Adrian sesimi duymayı talep ederdi. Bir şeyler söyleyeyim diye beni kırbaçlar, orgazmın eşiğine getirirdi. Şimdi, sessiz olmamdan memnun görünüyordu.

Neredeyse hiç konuşmuyorduk, konuştuğumuzda konu genellikle Jeremy hakkında oluyordu. Küçük meleğim, her sabah uyanmamın tek sebebi olmuştu.

Tamam. Bu bir yalandı.

Küçük bir parçam, Adrian'a olan sevgisinden asla vazgeçmeyen parçam, bugünün daha iyi olacağını ve Adrian'ın bana güveneceğini umuyordu.

Ama onun yerinde olsam bana güvenmezdim. Buradan gitmek istediğimi biliyordu, gazabından korktuğum için bir daha kaçmaya çalışmasam da Adrian aptal değildi. Fırsat bulursam gideceğimin gayet farkındaydı.

Muhtemelen oradan kaçacağımı düşünerek, aylarca yardım etkinliklerine gitmemi engellemişti. Birkaç ay sonra kâbuslar görüp depresif bir boşluğa düşmeye başladığımda, ona dışarı çıkmak istediğimi söyledim ve şaşırtıcı şekilde benimle bu konuda tartışmadı.

Hayır işine geri dönerek, Luca'yla tuvalette görüşme şansını yakalamıştım ama yalnızca kısa süreliğine.

Luca'ya verecek önemli istihbaratım gerçekten yoktu çünkü Adrian bir kaleydi. Beni birkaç kez birliğin toplantılarına götürdüğünde, ayakkabısındaki can sıkıcı bir taşmışım gibi davranmıştı. Bratva'daki Adrian'dan nefret ediyordum. Adrian'ın tamamen farklı, beni hiç umursamayan soğuk kalpli biri gibi hissettirmesinden.

Birlikten ve içindeki herkesten nefret ediyordum, belki bana asla haşereymişim davranmayan Rai hariç.

Kristina Petrov'un hak ettiği yeri aldığım için beni hor görüyorlardı. Hamile kalarak Adrian'ı benimle evlenmesi için kandırdığımı, utanmaz bir servet avcısı olduğumu ve kökenimin kayda değer olmadığını düşünüyorlardı. Adrian bunları asla reddetmemişti, kimse bana inanmıyorken kendimi savunacak ruh hâlinde değildim.

Luca'yla görüşmeye devam etmemin nedenlerinden biri arkadaşına, yanında yeniden eski benliğim gibi hissedebileceğim birine ihtiyacım olmasıydı. Muhtemelen ona hiçbir şey vermeyeceğimi biliyordu ama belki beni görmekten de hoşlanıyordu.

Artık annemi düşünmüyordum bile. Adrian'ı tamamen ele vermediğim sürece, Luca'nın bana bu bilgiyi vermeyeceğini biliyordum. Kalbimin o aptal köşesi bu fikre başkaldırıyordu. Bunun nedeni, yalnızca ona karşı olan aptalca duygularım değildi. Aynı zamanda da Jeremy'nin babası olduğu içindi.

Oğlum, babasını çok seviyordu. Depresyon nöbetlerim baş gösterdiğinde ve yataktan kalkamadığımda, Adrian onu dışarı çıkarıyor, onunla oynuyordu.

Ayrıca, Adrian giderse Jeremy ve ben mahvolurduk. Yıllar içinde, ne kadar güce sahip olduğunu anlamıştım. Sadece herkesin ona saygı duyduğu bir birlikte değil, aynı zamanda Adrian gibi biri yanında olduğu için Sergei'ye kıskançlıkla bakan diğer tüm suç örgütleri arasında da.

Belki de bu yüzden Luca'nın geçen günkü veda sözleri canımı sıkıyordu. Tuvaletteki her zamanki görüşmemizi yaptıktan sonra şüpheli davranmıştı. Ona çıkarken bir sorun olup olmadığını sorduğumda bana, "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Bunun icabına bakacağım," demişti. Sonra, ben ona 'bunun' ne olduğunu soramadan pencereden çıkıp gitmişti.

Bu sebepten ya da bu gece Jeremy'i uyutamamış olmamdan dolayı, bütün akşam gergindim.

Adrian, beni Mikhail Kozlov'un doğum günü partisine getirmişti. Neredeyse elli yıllık 'kardeşi' onuruna Sergei tarafından düzenlenmişti. Sergei kesinlikle en yakınları için partiler vermeyi seviyor, masraftan kaçınmıyordu.

Kaskatı kesilmiş parmaklarımın arasında bir kadeh şampanya tutarak köşeye sığınmıştım. Genelde Rai bana arkadaşlık ediyordu ama V Corp'un basamaklarını tırmanıp artık bana ayıracak vakti olmayan önemli biri olmuştu.

Adrian, tanıdıklarının etrafındayken bırakın benimle konuşmayı, kesinlikle yanımda bile durmuyordu. En azından eve gidip meleşime sarılma vakti gelene dek, kimse benimle ilgilenmiyordu.

Şampanya kadehimi alıp saatime baktım, sonra henüz sekiz olduğunu görünce derin bir iç çektim.

El çantam ağır geliyordu çünkü Adrian artık yanımda silah taşıyordu. Doğum yaptığım günkü saldırıdan son-



ra, ona bunu yapmak istemediğimi söylesem de bana nasıl ateş edileceğini öğretmişti. Benim ne istediğimin önemli olmadığını söylemiş, sonra da nasıl kullanıldığını öğrenene dek bana haftalarca silah tutturup ateş ettirmişti.

Ayrıca beni, bazı savunma hareketlerini kullanabilmem için eğitmişti.

Bunları ne o ne de korumaları orada olmadığına kendimi korumam için öğrettiğini söylemişti. Yan'la Boris gölgelerim hâline geldikleri için böyle bir durumla karşılaşmamıştım.

Adrian'ın beni bir imha silahı taşımaya zorlamasından nefret ediyordum ama böyle konularda katı ve ikna edilemez olduğunu öğrenmiştim.

Her gün dadının gelmemesi ya da Jer'e Rus öğretmenler yerine benim bir şey öğretmem gibi bazı tartışmaları kazanmış olabilirdim. Aslında kazandığım tartışmaların çoğu Jeremy hakkındaydı. Onu yetiştirmek konusunda bana özgürlük sağlıyordu ama bunun dışında, o gecedan beri temkinliydi.

Sanki tekrar kaçmamı bekliyormuş gibi.

Ağır güvenlik önlemleriyle bunu yapabileceğim gibi. Ayrıca onun Jeremy'i elimden aldığını düşünmek, bana kâbuslar yaşatıyordu.

"Bu sevimli saklı güzellik değil mi?" Arkamdan gelen neşeli sesin ardından Damien bana katıldı. Çok geçmeden, Kirill birdenbire ortaya çıkıp onun yanında durdu.

Onları karşılamak için başımı sallasam da içimden sızlanıyordum. Onların eşliği, ihtiyacım olan son şeydi. Kirill daima bir şekilde beni Adrian hakkında sorgulamaya çalışırken, Damien da bana laf sokmaktan keyif alıyor gibi görünüyordu.

Başta kimin kim olduğunu aklımda tutmakta zorlanmıştım, bu yüzden Ogla'nın yardımıyla Bratva'da kimin kım olduğunu belirtmek için uzun dijital bir dosya hazırlamıştım. Şaşırtıcı şekilde Adrian buna aldırmamış hatta Ogla'ya bana yardım etmesini söylemişti. Yine de tamamen yanında kalmamı bekliyordu ki böylece onun örgütü hakkında eğitici bir dosya hazırlamam konusunda endişelenmesin.

“Adrian hasta olduğunu söylemişti,” dedi Kirill dalgınca, kurnaz bakışlarını üzerimde gezdirirken. “Hasta birine göre oldukça iyi görünüyorsun.”

“İyileştim.” Kısık sesle konuşurken, katılmamın beklenmemesi için Adrian'ın sağlığım hakkında sürekli yalan söylemesine sevinmiştim.

Bunu, onu utandırdığım için yapmasına rağmen bu insanlarla sık sık görüşmek zorunda olmadığım için mutluydum. Evde Jeremy'le birlikteyken ya da barınakta gönüllü çalışırken onlardan, suç faaliyetlerden kopmuş gibi hissediyordum.

“Şimdi, Lia.” Damien sırttı. “Gerçekten neler oluyor? Evden çıkamayasın diye sana zarar mı veriyor? Bunu Rai'ye söyle, kadınların kadınlara destek çıkması bokuna ilgi duyduğu için sana yardım eder.”

“Öyle bir şey değil.” Adrian adına biraz gücenmişim. Soğuk ve mesafeli olabilirdi ama onların arasındaki en iyi aile babasıydı. Beni ya da Jeremy'i asla incitmezdi.

Kirill, orta ve yüzük parmaklarıyla gözlüğünü düzeltti. “Ne o zaman?”

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. Onları yıllar içinde görsem de bu ikisi beni korkutuyordu, özellikle de Yan'ın onlar hakkında anlattığı hikâyelerden sonra.

Kirill'in nasıl özel kuvvetlerde olduğunu, kimsenin sayamayacağı kadar çok insan öldürdüğünü ve Damien'in, onu yalnızca sinirlendirseler bile insanları öldüresiye dövdüğünü söylemişti.

Bazen, onların değil de Adrian'ın radarına girdiğim için şanslı olduğumu düşünüyordum. Çünkü onların huzurunda bir dakika geçirmek, beni gergin ve huzursuz yapmıştı.

"Sana bir şey sordu, güzelim," diye ısrar etti Damien.

"Neden bana sormuyorsun?"

Adrian'ın sesiyle nefesimi bırakırken, yanımda durduğunda ona baktım. Tüm dikkati, eğlenceleri yarıda kesildiği için mutlu görünmeyen Kirill ve Damien'daydı.

Şampanya kadehini dikkatli parmaklarla dudaklarıma götürüp sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum aldım.

Adrian'ın varlığı, sızlayan göğsüme rahatlamayla kronik bir ıstırap karışımı gönderiyordu. Tek taraflı duygular, şeytanın işiydi. Yalnızca sürekli acı vermekle kalmıyorlar, aynı zamanda umutlanmama ve özlem duymama sebep oluyorlardı. Adrian'ın böyle duygulara karşılık veremeyeceğini bilsem bile.

Umursadığını biliyordum. Jeremy'le benim, ona bir anlam ifade ettiğimizi biliyordum ama asla bundan fazlası olmayacaktı. Bana, gözleri üzerimde olmadığına ona gizlice baktığım gibi asla bakmayacaktı.

Bu, canımı kabul etmek istediğimden daha fazla yakıyordu.

Adrian'ın yüzü boş bir maskeydi ama yüz hatlarını kaplayan dingin ifadeye, elmacık kemiklerinin keskin kenarlarına hayran olmaktan kendimi alamıyordum. Siyah takım elbise, gözlerinin rengine uyan açık gri bir gömlek giymişti. Dola-

bında gerçekten yalnızca bu tür koyu renkler vardı. Gönüllü işler yaptığım için benim de giyim zevkim artık gösterişli değil, daha çok onunki gibi mütevazı ve ölçülüydü.

“Adrian.” Kirill gülümsedi. “Lia’ya bu gece bize katılmasının ne kadar güzel olduğunu söylüyorduk.”

“Hasta olduğunu söylediğini sanıyordum.” Damien tek kaşını kaldırdı.

“Belli ki bu gece değil.” Adrian, vücudunu hafifçe bana doğru döndürdü ama sesi hâlâ soğuktu.

“Bize onun aniden ortaya çıkan ve son bulan hastalığı hakkında daha fazla bilgi verebilir misin?” Kirill düşünceli şekilde başparmağını dudaklarına dokundurdu. “Merak ediyorum.”

“Sana hesap vermiyorum, Morozov,” diye sözcükleri uzatarak konuştu. “Hatta durum bunun tam tersi, neden arkanı dönüp gitmiyorsun?”

Kirill’in ifadesi değişmese de dudaklarına bir sırtış yerleşti. “Vay canına. Bu ilginç.”

“Ne?” Damien’in bakışları üçümüzün arasında gidip geliyordu. “İlginç olan ne? Neyi kaçırdım?”

Gerginliği azaltmak için bir kadeh şampanyayı bitirmek üzereydim ki arka planda hareket eden gölgeyi gördüm. Karşımda, arka girişe açılan koridorun çaprazındaydı. Bunu biliyordum çünkü Yan’ı bulmak, beni izleyenlerden saklanmak için sık sık oraya gizlice girerdim.

Birkaç gündür hissettiğim huzursuzluk, acımasız bir karsırğa gibi geri gelmişti.

*Bunun icabına bakacağım.*

Luca’nın sözlerini hatırladığımda gözlerim büyüdü. Hayır. Sakın...

Köşede metal parladığında, bunu düşünme şansım olmadı. Şampanya kadehimi düşürüp Adrian'ı kolundan tutarak aşağı çektim, ikimiz de masalara doğru yuvarlandık.

Havada silah sesi çınlarken, toplu bir nefes sesi onu takip etti.

Adrian'ın iri vücudu benimkinin üstüne düştüğünde sert göğsü yerde, sırtımı kaplıyordu.

Silahını çıkardığında, benimkinden birkaç santim ötede olan yüzüne baktım.

Mekanik şekilde bir yara arayarak yan taraflarını yokladım. Bu çok yakındı, ya o... ya o....

Adrian yüzümü tutarken, sesi kıyamet kadar sertti. “Yaralandın mı?”

Başımı salladım.

“Sesini kullan, Lia.”

“Hayır. Sen?” İki elim de ceketinin yanlarını yokluyordu, yine de iyi olduğundan emin olmak istiyordum.

“İyiyim.” Keskin bir nefes verdi. “Nasıl bildin?”

“Ben...bir gölge gördüm, sonra köşede metal parıltısı gördüm.”

“Siktir, Lia. Önce sen eğilmeliydin.” Gözleri benimkilerle çarpıştı. Son dört yılın aksine içlerinde ateş, tutku ve o gecedен sonra bir daha asla göremeyeceğimi sandığım somut ilgi vardı.

Rahatlamayla neredeyse ağlayacaktım ama başını sallayıp ifadesi değiştiğinde bu duygu kısa sürdü. “Silahın yanında mı?”

“Ah... evet.” Hâlâ elimde tuttuğum çantamdaydı.

“Burada kal.”

Damien'la Kirill ayağa fırlayarak tetikçinin kaybolduğu yere doğru koştu.

Adrian zarif bir hareketle beni itti, sonra masayı aşağı çekerek beni altına sakladı. "Yan, yanına gelecek."

Gitmek için dönse de ceketinin kolunu tuttum, dilim ağzımda ağır hissettirirken mırıldandım. "Sakin... ölme."

Ciddiydim, ona kötü bir şey olmasını istemiyordum. Diğerlerini takip etmeden önce, kısaca başını salladı.

Fakat orada kalmadım.

Onlar gider gitmez, masanın arkasından kalkıp kalabalığın kargaşasından kaçınmak için kendimi duvara yasladım.

Adrian ve diğerleri, tetikçinin kaybolduğunu düşündükleri yere gidiyorlardı ama içimdeki ses doğruysa ve bunun arkasında Luca varsa o kadar ortada olmayacaktı.

Bir keresinde ona, personel girişinin yakınındaki kameralardan birinin gecikmeli kaydettiğini söylemiştim. Bunu, Rai çoğu personel yatılı olduğu için onu zaten o kadar da kullanmadıklarını söylediğinde öğrenmiştim.

Luca, içeri girmek için bu bilgiyi kullanmış olmalıydı. Tetikçinin o olduğunu düşünmüyordum ama yakınlarda bir yerde olduğundan hiç şüphem yoktu.

Luca'yla ilk tanıştığımda ilkokuldaydım. Evlat edinilmişti, bundan nefret ediyordu. Ailesi İtalyan kökenli olduğu, ben de İtalya'yı özlediğim için onunla arkadaş olmak istemiştim. Ona ailemi kaybettiğimi söylediğimde, o da annesiyle babasını kaybettiğini söylemişti. Bu şekilde bağ kurmuştuk. Ancak Luca, o zaman bile daima arka planda bir şeyler planlardı.

Biz gençken ketum biriydi. Fakat ne zaman şaka yapsa

ya da ona zorbalık yapan çocuklardan intikam alsaydı, izlemek için mutlaka orada olurdu.

Bu yüzden buralarda bir yerde olduğuna emindim. Adrian'ın icabına *gerçekten* bakmadan onu durdurmam gerekiyordu.

Sergei'nin evinin arka tarafıyla personel girişi arasındaki eşikte durduğumda, kameranın hiç yanıp sönmediğini gördüm.

Elim silahıma uzanırken, susturucuyu kolayca taktım. Bunu bana Yan, bulunduğum yerin insanlarla dolu olduğu ve kimsenin duymasını istemediğim bir durumda olursam diye vermişti. Bunun neden böyle bir durum gibi hissettirdiği hakkında hiç fikrim yoktu.

Dikkatli adımlarla, tel çite bakan küçük arka bahçeye girdim.

Luca'yı sağ yanağında uzun yara izi olan, ondan daha iri başka bir adama fısıltıyla bağıırken bulduğumda durdum. "Seni kahrolası aptal. Tek bir görevin vardı."

"Luca..." diye soludum.

O ve adam, dikkatlerini aynı anda bana yönelttiler. Her ikisi de ordu kıyafetleri giymişti, Luca maskeyle beyzbol şapkası takıyordu.

"O beni durdurdu." Yaralı adam alayla beni işaret etti. "Lanet kaltak."

"Düşes." Luca'nın burun delikleri büyüdü. "Adrian'ı mı koruyorsun?"

Duruşumu düzelterek, kimsenin orada olmadığından emin olmak için arkama baktım. "Sana hiçbir zaman onun öldürülmesini istediğimi söylemedim."

“Ben ölmesini istiyordum. Bu yüzden bir daha yoluma çıkma.”

Silahı kaldırıp ona doğrulttuğum sırada, beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum. “Onu incitmene izin vermeyeceğim, Luca.”

“Vay canına, Düşes. Beni onun için öldürecek misin?”

“Bunu istemiyorum. Beni zorlama.”

“Ya sana başından beri seni kullandığını söylesem? Ailenin katilinin tarafında olduğunu.”

Sözleri içime oturduğu sırada, silahı tutan elim bocaladı... “N-ne?”

“İşte gerçeğin, Lia. Adrian sadece babanın müttefiki olduğu için seninle. İtalya’da annenle babanın öldürülmesi emrini veren aynı mafya babasının.”

“Sen... bunu söylüyorsun çünkü artık sana yardım etmeyi reddediyorum.”

“Uyanman için söylüyorum. Adrian senin tarafında değil, asla olmadı ve olmayacak. O sadece kendisinin, Bratva’nın planlarına hizmet ediyor. Lazlo Luciano’nun gayrimeşru kızı olduğun için seni koz olarak elinde tutuyor.”

Başım dönüyor, silahı tutan elim titriyordu.

Hayır. Luca kinci davranıyordu. Bunların hiçbir doğru değildi. Olamazdı.

“Ben gidiyorum.” Yaralı adamın sesi beynimi tırmalayan çiviler gibiydi. “Volkov’u bir dahaki sefere öldüreceğim.”

“Öldürsen iyi edersin,” diye mırıldandı Luca.

Zihnimi labirentte kapana kısılmıştı, içimden deşifre edilemez duygular patladı. Silahı yaralı adamın ensesine doğrultup ateş ederken geriye sadece bir duygu kaldı.

Bunu düşünmeme bile gerek kalmamıştı. Adrian’ın



hayatı için geri döneceğini söylediğini duymak, beni harekete geçirmeye yetmişti. Onu durdurmak zorundaydım. Luca'nın sözlerine rağmen kocamı, bebeğimin babasını korumak için.

Adrian'ın sıkı eğitimi sayesinde ıskalamadım. Kurşun adamın kafasının arkasına saplanarak adamın yüz üstü yere düşmesine neden oldu. Hareketleri ve nefesi dururken sessizlikte yankılanan gümbürtü çok yüksekti.

Her şey son bulmuştu.

*Aman Tanrım.*

Ben... bir adamı öldürmüştüm. Az önce birini öldürmüştüm. Bir insanı.

Yine de üzerime hiçbir duygu çökmedi. Belki şimdi de ruhumu kaybetmiştim, onu geri almamın hiçbir yolu yoktu.

Adrian'ı korumak zorundaydım. Sadece zorundaydım.

Luca bana ters ters baktı. "Ne halt ediyorsun, Düşes?"

"Bana kanıt ver." Elimin titremesine rağmen sesim sakindi. "Sözlerinin doğru olduğundan, onun oyununda sadece bir piyon olduğumdan emin olduğumda, Adrian'ı kendim öldüreceğim."

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim." Luca duvara atlayıp tırmandıktan sonra çitin ötesinde kayboldu.

Ona yaklaşıp hareketsiz vücudunun üzerine çömelirken adama, kendi ellerimle bitirdiğim hayata bakmadım. Silahı yanıma bırakarak çantamdan çıkardığım törpüyü, kanlı açık yarasını aralamak için kullandım.

Adrian'la diğerleri her an burada olabilirlerdi ama o mermiyi almam gerekiyordu yoksa benim yaptığımı anlayacaklardı. Silahım küçük olduğu için kimin yaptığını bulmak zor olmazdı.

Sonunda mermiyi bulana kadar sivri tarafıyla yarayı kurcalarken, safra boğazıma yükselmişti. Gözlerim yaşlarla doluyordu, onu çıkarana dek birkaç saniye daha mücadele ettim.

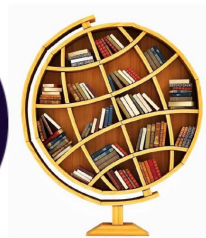
Silahımı, törpüyü ve mermiyi aldıktan sonra tekrar içeri, tuvaletlerden birine koştum. Ellerimi ovuşturarak yıkadım, çantama koymadan önce törpü ve mermiyi de yıkadım. Gönüllü olmaya gittiğimde onlardan kurtulmam gerekecekti.

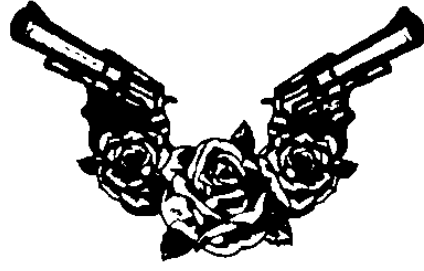
Aynada beni karşılayan yüz solgun, boştu ve yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülüyordu.

Bir katilin yüzü.

Bir hayata son vermiş, masumiyetimin ölüm fermanını imzalamıştım.

Ama Adrian'ın bunca zamandır beni kullanıyor olma ihtimali, kalbimle ruhumu ölüm cezasına çarptırılmış olabilirdi.





## 35 Adrian

Bir şeyler değişmişti.

Lia, birkaç hafta önce Mikhail'in doğum günü partisinde düzenlenen suikast girişiminden bu yana eskisi gibi değildi.

Onu oraya götürmemem gerektiğini biliyordum. Birliğin ziyafetlerinde yalnızca rahatsız olmakla kalmıyor, aynı zamanda ben de her dakika gergin oluyordum. Herkesi bir tehdit olarak görürken kendimi onu oradan çıkarmaktan alıkoymam gerekiyordu.

Onunla konuşmak şöyle dursun, bir erkek ona her baktığında gözümü kan bürüdüğünden bahsetmiyordum bile.

Ama bu defa farklıydı.

Sık sık, tıpkı saldırının olduğu gün onu bulduğum gibi hiçliğe baktığı sersemlemiş ifadeye sahipti. Yan, onu tuvaletten aldığını söylemişti. Solgundu, gözlerinde yaşlar vardı ama eve giderken ne ona ne de bana tek kelime etmemiştir.

Şok hâlinde olduğunu sanmıştım ama geçiyor gibi gö-

rünmüyordu. Sesini duyduğum zamanlar, gittikçe azalıyor-  
du. Lia sadece seks sırasında kendini susturmuyordu. Bunu  
her zaman yapıyordu.

Artık sadece Jeremy'le konuşuyordu, onu duymak için  
kendi lanet evimde herkesten gizli dolaşmam gerekiyordu

Ama bazen, Jeremy'yle bile sersem bir hâle bürünüyör-  
du. Jeremy, onun adını sesleniyordu ve cevap alamayınca,  
annesi onunla konuşmadığı için ağlayarak yanıma geliyordu.

Bunun ne zaman olduğunun farkında bile değildi.

Transtan çıktıktan sonra Jeremy'e sarılıp üzgün olduğ-  
nu, bir daha olmayacağını söylüyordu.

Ama tekrar tekrar oluyordu. Kafa karışıklığı, onun hak-  
kında endişelenmeme yetecek kadar tekrar ediyordu. Sa-  
dece onun hakkında değil, aynı zamanda Jeremy hakkında  
da endişeleniyordum. Küçüktü, Lia'ya bağlıydı. Eğer Lia  
onun yanında dalıp gitmeye devam ederse, bunu istenme-  
me olarak kabul edecek ve bu onu travmatize edecekti.

Lia normale dönene kadar Jeremy'i yavaş yavaş ondan  
uzaklaştırmam gerekecekti. Onları ayırmaktan nefret edi-  
yordum ama bu oğlumuzun iyiliği içindi. Çocukluk trav-  
masının ne olduğunu biliyordum, oğlum benim hayatımı  
tekrar yaşamayacaktı. En azından babamın yapamadığı  
gibi onu koruyabilirdim.

“Baba!” Ben bir bardak su içerken Jeremy mutfağa dal-  
dı, küçük ayakları telaşla yere vuruyordu.

Akşam ondu, uyku vakti çoktan geçmişti. Ebeveyn ya-  
tak odasına gitmek için odasından gizlice çıkmış olmalıy-  
dı. Sanki Lia'nın kendisinden, dünyadan koptuğu zamanı  
telafi etmek istiyormuş gibi sık sık onu Lia'nın yanına kıv-  
rılmış hâlde buluyordum.

Ancak annesi ona geri sarılmıyordu. Lia ölü pozisyonunda uyumaya geri dönüyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyordu ve bitmek bilmeyen kâbuslar huzurunu bozuyordu.

Jeremy bacağıma çarptığında onu yakalayıp kollarıma aldım. Yaşlarla ıslanmış gözlerine baktığımda içim burkuldu. “Ne oldu, Malysh?”

“A-Anne... yardım et... Anne...”

“Ne oldu?” Çoktan merdivenlerden yukarı, yatak odasına doğru ilerliyordum. Jeremy burnunu çekip kollarını sıkıca boynuma dolarken parmakları titriyordu.

Sahne önümde gelişirken, ayaklarım kapı eşiğinde durdu. Lia uykusunda debeleniyordu. Parmakları yatağa geçmiş, ağzının iki yanında köpük oluşmuştu.

*Siktir.*

Jeremy’yi yere bırakıp hafifçe konuşmaya çalıştım, “Burada kal, Malysh.”

Burnunu çekerken başını salladı.

Yatağa olan mesafeyi birkaç adımda aşarak yatağa oturdum. Lia’nın kâbusları tüm şiddetiyle geri dönmüş olsa da ilk kez bu kadar şiddetli oluyorlardı.

Omuzlarından tutup onu sarstım. “Uyan, Lia.”

Gırtlaktan sesler çıkarırken soluk tenini daha fazla köpük kaplıyor, yüzü morarıyordu.

Nefes almıyordu.

“Lia!” Bu kez onu daha sert bir şekilde sarsarken sesim yükseldi. “Uyan! Haydi, aç gözlerini Lenoçka.”

İrkilerek uyandığında derince nefes aldı, gözleri açık ama donuktu. Sonra küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı, parmakları koluma geçerken sesi kötü, gırtlaktan geliyordu. “Anne... Annemi istiyorum...”

“Hey,” diye yatıştırdım, onu kendime çekip kollarımı etrafına sararak. “Sadece bir kâbus.”

Biraz yatışırken burnunu çekti, sanki beni hissetmek istiyormuş gibi parmaklarını göğsüme gömdü. Koyu renkli saçlarını okşayıp bağımlılık yapan gül kokusunu içime çektim.

Jeremy, meraklı gri gözlerinde yaşlar parlayarak yavaşça bize yaklaştı. “İyi misin anne?”

Benden uzaklaşırken ona gülümsedi. “Evet, meleğim. Anne yalnızca kötü bir rüya gördü.”

Parmağını bana doğrulttu. “Babam hepsinden kurtulmasını sağlayacak.”

Yüzü düşse de başını salladı. Annesine iyi geceler öpücüğü verdikten sonra Jeremy’yi odasına taşıdım, o uyuyana kadar yanında kaldım.

Ebeveyn yatak odasına geri döndüğümde, Lia yatakta oturuyordu.

Kapıyı kapattım, makyaj masasının önünde durup ceketimi çıkarırken aynadan onun bakışlarıyla karşılaştım. “Neler oluyor, Lia?”

“Ha?” Donuk gözleri yavaşça benimkilerle buluştu. Onu bu durumda görmekten, son zamanlarda daha fazla kendinde olmamasından nefret ediyorum.

“Bu, saldırıdan kalan şok mu? Sana bir psikoterapist bulayım mı?”

Başını sallarken hafifçe dudak büktü. “Öyle olmalıydı.”

“Ne olmalıydı?”

“Hiçbir şey.”

“Belli ki hiçbir şey değil. Neler oluyor?”

“Konuştuğumuzdan beri bir daha asla ailemi sorma-

ın.” dedi birdenbire. “Kaldı ki, zaten beni de hiç umur-  
samadın.”

Ona bakmak için dönerken, çenemde bir kas çalıştı. Buna gerçekten inanıyor muydu? Umurumda olmasaydı, kendimi birliğin içinde olumsuz duruma düşürür müydüm? Düşündüğü şey bu muydu?

Elbette, onun istediği türden bir ilgi olmayabilirdi ama onu ve oğlumuzu güvende tutuyordum.

O gün beni vurmaya çalışan herifi arasam da nafileydi. Ensesinden çıkarılmış bir kurşunla ölü bulduğumuz adam, herhangi biri için çalışabilecek Doğu Avrupalı bir paralı askerdi.

Onu kimin tuttuğunu bulmak için eski iyiliklerin geri ödemesini istiyordum. Gece gündüz araştırırsam da şansım yaver gitmemişti. Onu kiralayan kişi tarafından öldürül-  
müş olmalıydı ama eğer oysa neden mermiyi çıkarmıştı ki?

İzlerinin sürülme ihtimaliyle elebaşlarının ortaya çık-  
masından mı korkmuşlardı? Fakat paralı askerlerin genelde kendi cephane tedarikçileri olurdu, izleri takip edilemezdi.

Her halükârda Lia'nın hayatını tehdit eden piçi bulmak odaklanabildiğim tek şeydi, yine de umurumda olmadığını söylüyordu.

Konuşurken sakinliğimi korudum. “Ailen hakkında ko-  
nuşmak isteseydin, konuşurdun.”

Avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini kucağına koy-  
du, onları aynı donuk bakışlarla inceledi. “Annem, babam ve ben varlıklı değildik ama mutluyduk. Onun gerçek ba-  
bam olmadığını bilsem de sahip olduğum tek baba oydu. Babamın büyük bir çiftçinin işçilerini yönettiği Sicilya tar-  
lalarının yanındaki küçük evde yaşıyorduk. Kocaman zey-

tin ağaçları ve berrak yaz göğüyle çok güzeldi. Çiftçinin çocuklarından bazılarıyla oynardım, annem beni dansa tutkun hâle getirmişti. Sert kışa hazırlanan, yazın da işleri ryigiden sevimli, küçük bir aileydik. Hasat mevsiminde şenlikler yapar ve tüm gece dans ederdik. Biz... normaldik.”

Sesi alçalsa da konuşmaya devam ederken kesilmedi. “Ben beş yaşındayken bir şeyler ters gidiyordu. Çocuk ve her şeyden bihaber olmama rağmen bunu hissedebiliyordum. Evde bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabiliyordum. Annem, babamın başını salladığı yüksek sesli Amerikan müziğini çalmıyordu. Babam da beni öpmek ya da bana sarılmak için orada değildi. Onları duyduğumda kapının arkasında saklanıyordum. Adamlar, kızı onlara vermesi gerektiğini söyleyerek babama İtalyanca bağıyorlardı, babamsa soğukkanlı bir şekilde vermeyeceğini haykırıyordu.”

“Birisi beni tutunca bağırdım ama annem elini ağzıma kapatırken beni susturmak için başını salladı. Dışarı çıkıp ayrı bir kulübeye doğru koştuk, beni küçük bir kutuya sokup parmağını dudaklarına götürdü. Beni öptüğünde gözlerinde yaşlar vardı. Babamın gerçek babam olmadığı için üzgün olduğunu ve bunu değiştirebilmeyi dilediğini söyledi. Sonra biri bana onun kızlık soyadı olan Gueller’le sesleninceye kadar hiçbir şekilde dışarı çıkmamamı söyledi.”

Lia’nın elleri titriyor, narin boğazı yutkunuşlarıyla hareket ediyordu. “O kutuda, ter içinde ve korkmuş hâlde uzun zaman geçirdim. Kutu çok karanlık, dardı ama içinden çıkmaya cesaret edemedim. Ev sessizleşmeden önce, yüksek sesli patlamaları duyabiliyordum. Biri gelip bana Küçük Gueller diye seslenene kadar, kutuda ne kadar kal-



İçimi bilmiyordum. Açlıktan ölüyordum, üşümüştüm ve altımı ıslatmıştım. Tek istediğim annemle babamdı. Beni havaalanına götüren adam, gazdan boğularak öldüklerini ve büyükannemle yaşayacağımı söylemişti. Onları son kez görmeme bile izin vermedi. O zaman gazdan öldüklerine inanmıştım, içimi daha rahat ettirmişti. Ama büyüdükçe, başka bir şey olduğundan emin olmuştum. Yoksa annem beni neden saklasındı ki?”

“Büyükanneme bunu sormuştum, ölüm döşeğine gelene kadar bana herhangi şey söylemeyi reddetti. Annemin yanlış adamla, bir mafya adamıyla ilişkisi olduğunu ve bana hamile kaldığını söyledi. Gayrimeşru varlığım biyolojik babama kötü yansımasın diye, babamla zorla evlendirilmişti. Büyükannem bana onun kim olduğunu hiç söylemedi, ben de asla onunla ilişki kurmak istemedim.” Bakışlarıyla buluştu. “Ama sen bunların hepsini biliyorsun, değil mi? Tüm geçmişimin gayet farkındasın. Bu yüzden hiç sormadın.”

Parmağımı baldırıma vursam da ihtiyacım olanı vermesini beklerken hiçbir şey söylemedim.

“Bu doğru mu, Adrian?”

“Ne doğru mu?”

Çenesi titredi, gözleri akmayan yaşlarla doluyordu. “Bunca zamandır beni babama yakın olmak için mi yanında tutuyordun?”

“Belki.”

İfadesi bocaladı, içinde acıyla birlikte başka bir şey daha süzülüyordu.

*O güçlü duygulara ihtiyacım var. Hepsini serbest bırak, Lia.*

“Ama neden? Neden beni Lazlo Luciano’ya karşı kullanmak için bunca zahmete girdin? Varlığımdan haberi bile yok!”

*İşte oradaydı.*

Bana beklediğim şeyi sunarken kaslarım gerildi. “Gerçek babanın kim olduğunu bilmediğini sanıyordum.”

Hatasını anlayarak yutkundu. “Büyükannem söyledi.”

“Az önce sana bir isim vermediğini söylemiştin.”

“O... söyledi.”

Bir saniye sonra önüneydim, parmaklarımla çenesini tutuyordum. “Cevaplar için koca adamlara işkence yapıyorum ve insanların ne zaman yalan söylediğini tam olarak biliyorum. O yüzden, neden bana babanın adını sana kimin söylediğini söylemiyorsun?”

Dudakları titrerken, gerçekten de dışarıdan yardım aldığı gerçeğini onaylıyordu. Siktir. Bunu nasıl daha önce fark etmemiş olabilirdim?

Ürperirken, parıldayan gözleri korkuyla doldu. “Hiç kimse.”

“Yalan.”

“Seni duydum,” dedi soluk soluğa.

“Beni duydun,” diye tekrarladım, açık bir tehditle.

“Kolya’yla konuşuyordun, sana Luciano’nun çocuğunu ona karşı kullanmanı söyledi. Sen de bunu düşüneceğini söyledin. Bana İtalyan kökenimi sorduğun zamanı da dönüp düşündüğümde noktaları birleştirdim.”

“Harikasin, Lia. Yalan söylemekte o kadar yetenekli oldun ki kırıntılardan bütün hikâyeyi uydurabilirsin; gelgelelim beni kandırarak kadar iyi değilsin.” Çenesini daha sıkı tuttum.

“Bir deneme hakkın daha var.”

“Gerçekten olan buydu.”

“Yanlış cevap.” Onu iterek bırakıp telefonumu aldım. “Yan’la başlayacağız. Ona işkence ettikten sonra, o olup olmadığını anlayacağım. Hep kullandığı elini veya kafasını kaybedebilir, asla bilemezsin. O değilse Boris’e geçeceğiz, sonra da son birkaç yıldır yanınızda olan herkese.”

“Hayır!” İleri atılarak telefonu tutan elime tutundu. “Kendi korumalarına nasıl zarar verebilirsin?”

“Ya sana söylediler ya da bir yabancıyla görüşmene izin verdiler. Her iki durumda da görevlerini yapmıyorlardı, başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar. Her saniyesini izleyeceksin, bu yüzden sana konuşmanı söylediğimde *konuşacaksın*.”

Boğazından bir hıçkırık koptu. “Başka biri. Lütfen onlara zarar verme.”

İşin içinde başka biri mi vardı? Aklıma en kötüsü gelirken, zihnim farklı bir yöne doğru hızlanıyordu.

Başka. Biri.

Lia arkamdan biriyle görüşüyordu.

“Kim?”

Başını salladı. “Adamı öldürebilesin diye kim olduğunu söylemeyeceğim.”

*Adam.*

Lanet olası bir *adamdı*.

Lia arkamdan kahrolası bir ‘adamla’ görüşüyordu.

Kırmızı bir sis, onu görmem neredeyse imkânsız hâle gelene dek görüşümü kapladı.

Sesim ölümcül bir sakinliğe bürünürken, içeride patlayan azgın yanardağa dair hiçbir şey belli etmiyordu. “Onu âşığın olduğu için mi koruyorsun? Beni aldatıyor musun, Lia?”

Gözlerini iki kez kırıştırdı, dudakları titriyordu. “İnkâr etsem de bana asla inanmayacaksın. Yalnızca beni bır yere tıkip daha çok boğacaksın. Beni yavaş yavaş öldüreceksin. ne istersen onu düşün Adrian. Beni zaten kullanıyorsun, o yüzden devam et.”

“O senin âşığın mı dedim?”

Çenesini kaldırdı, dünyamı paramparça eden tek kelimeyi söylediğinde yüzündeki tüm duygular kayboldu. “Evet.”

Yumruğumu başının yanındaki yatak başlığına vurup parçalara ayırdım. Lia olduğu yerde kaldı, yüzü solarken parlak gözleri donuk hâllerine geri döndü.

Elim boğazına sarıldı, geriye doğru yatırıp sıktım. “Seni hemen şimdi öldürmeliyim.”

“Yap. Hadi,” diyebildi. “Ölmek, seninle yaşamaktan daha iyidir.”

Sözleri iliklerime işleyerek beni lanet bir canavara çevirdi. Boğazımdan bir hırıltı çıkıp geceliğini onun üzerinden çıkarırken tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyordum. Kumaş parçalara ayrıldı, baldırlarını birbirlerine bastırırken pembe meme uçları sertleşti.

“Bu vücuda baktı mı, Lia? Benim olana baktı mı?”

Hiçbir şey söylemedi, ben diğer elimi pantolonumun kemerini çözüp sikimi serbest bırakmak için kullanırken nefes almaya çalışıyordu.

Sertleşmişim. Öfke, adamı öldürme ve Lia’yı cezalandırma ihtiyacım yüzündendi. Kelimenin her anlamıyla benim olması için, ona bütünüyle sahip olma ihtiyacı yüzünden.

Aptal değildim, Lia’nın beni hiçbir zaman gerçekten sevmediğini biliyordum. Her fırsatta benden nasıl uzaklaş-

nasıldan, nasıl kaçmaya çalıştığından belli oluyordu ama onun benim ona olduğum kadar bana sadık olduğuna inanıyordum. Sahip olduğumuz ailenin görünüşünü yeterince önemsedigine.

Ama arkamdan başka birini sikiyordu.

Lia, benim olanı başkasına veriyordu.

Nerede? Nasıl?

Lia'ya doğrudan erişimimin olmadığı tek yer barınaktı. O şerefsizi bulacak, onu yavaş bir ölümle öldürecektim.

"Bu bacakları başka bir adama mı açtın?" Baldırlarını vurarak ayırdığımda, nefesi kesildi. "Benim amıma bakmasına izin mi verdin?"

Göz bebekleri büyürken bile, Lia'nın tüm vücudu titriyordu. Nefes alabilmesi için ona yeterince alan tanıdığımda, ağzından uzunca nefes aldı.

Amını sertçe avuçladım. "Bu kimin amı?"

"Senin..." dedi alçak sesle, ıslaklığı parmaklarımı kaplarken.

"Doğru, benim. Öyleyse benim olanı başkasına vermeye nasıl cüret edersin?"

Ağzı açılrsa da hiçbir şey söylemedi.

"Seni sikebilecek tek kişi kim, Lia?"

Sessiz kaldı.

"Dedim ki, amını siken tek kişi kim?"

"Sen..."

Baldırlarını aşağıda tuttum, tek acımasız hareketimle ıslak sıcaklığının içine girdim. Genelde büyüklüğüme uyum sağlamasına izin verirdim ama onu cezalandırmak, beni ne kadar deştiğini hissetmesini sağlamak için ona vahşi bir ritimle girip çıkarken kafam yerinde değildi.

“Bu am benim.” Baldırını kaldırıp poposuna sert bir şaplak attığımda nefesi kesildi. “Bu kış da benim. Sen bana aitsin. Nefes aldığım ve düşündüğün tek şey bu olana kadar, bu gerçeği seni sikerek kafana sokacağım. Bir dahaki sefere bırak sana dokunmayı, başka bir adamın sana bakmasına bile izin verdiğinde, her santiminin bana ait olduğu bu ânı hatırlayacaksın.”

O etrafımda boşalırken, duvarları sikimin etrafında kasılarak beni sıkıştırıyordu. İçinden çıkıp kendi ıslaklığını arka deliğine yaydım.

Sikimin başını içeri iterken Lia'nın gözleri büyüdü. “Her bir santimin dedim, karıcığım.”

“Adrian...”

“Ne?” diye homurdandım.

“Kızgınsın.”

“Beni kim kızdırdı? Bana lanet aklımı kim kaybettirdi?”

“Ama beni inciteceksin.”

“Seni incitmemi sevmiyor musun? Yoksa yeterince sert yapmıyor muyum?”

Çılgınca başını salladı.

“Bana seni kışından becermemi söyle, Lia. Her santimine sahip olmamı söyle.”

“Sik beni. Bana sahip ol...” diye sızlandı.

İhtiyacım olan tüm kelimeler bunlardı.

Lia derin nefes aldı, ben daha derine girerken ıslaklığı amından sikime doğru damlıyordu. Kafası geriye kaydığı, sıkılığı karşısında inledim. Onu daha önceden arkadan parmaklamış olsam da hiç içine girmemiştım çünkü seksi başlatacak kadar beni isteyene dek, bunu bir yana bırakmak istemiştım.

Ama siktir et.

Onun hakkındaki saçma düşüncelerimi de siktir et.

Bizi mahvetmişti ve ben de karşılığında onu mahvedecektim.

Tamamen içine girerek gözlerinin kapanmasına, nabzının hızlanmasına neden oldum.

“Bana bak.”

Gözkapaklarını yavaşça aralayıp kısık gözlerle bana baktı.

“Bunu görüyor musun?” Kığına girerken, üç parmağımı da sertçe amına soktum. Yüzü hem zevk hem de acıyla kızarmışken başını salladı.

“Vücudun beni karşıladığı gibi onu da karşılıyor mu? Onun sertleşmemiş aletinin kığına girmesine izin verdin mi?”

Lia başını salladı.

“Hmm. Öyleyse sadece amın mıydı? *Benim* lanet amım?”

Ona daha sert girip çıkarken kasıklarım poposuna vuruyor, parmaklarım onun nefes nefese kalmasına neden olan yenilenmiş bir enerjiyle amına giriyordu. “Hoşuna gitti mi? Benim etrafımda kasıldığın gibi onun etrafında da kasıldın mı?”

“Hayır!” Orgazm onu delip geçerken çığlık attığında tüm bedeni yataktan yükseldi. Onu biraz daha becerdikten sonra içinden çıkıp yüzünün her yerine boşaldığımda, benim aralanmış dudaklarından çenesine damlıyordu.

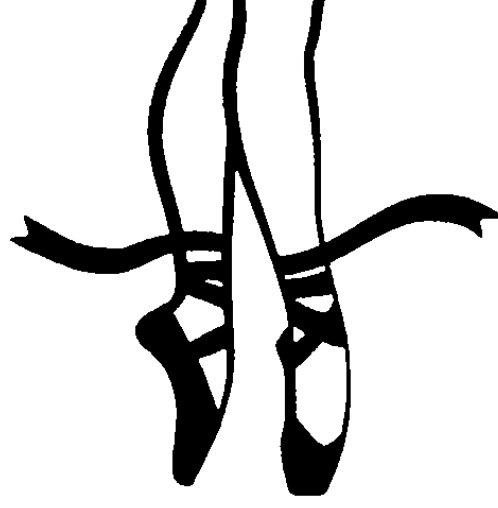
Bunu ilk kez yapıyordum ama muhtemelen onun içine boşalmasına izin verdiği için, bu uygun görünmüştü.

O kadar paranoyaktım ki Jeremy benim genç versiyonum gibi görünmeseydi, DNA testi yaptırırdım.

Canavarım kontrolü tamamen ele alırken, acıyla öfke beni içeriden infilak ettirecekmiş gibi hissediyordum.

“Şunu anla Lia. Seni incitmemiş, hak etmene rağmen öldürmemiş olabilirim ama o piç kurusunu bulacağım. Bulduğumda da onun lanet boğazını kesmeden önce seni onun önünde sikeceğim. Sonra, seni onun kan gölünde tekrar becereceğim.” Boynunu serbest bıraktım, derin nefesler alırken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Yapabiliyorken onu korumaya devam et.”





36

Lia

Sanırım deliriyordum.

Başlangıçta, bunu kabuslarımın beni ele geçirmesine bağlamıştım. Rüyamda annemle babamın Sicilya'daki anılarını görüyordum. Çoğu, içinden çıkış yolu olmayan kutuda mahsur kalmakla ilgiliydi.

Sonra o kâbusları uyanırken görmeye başladım. Aklımı, ruhumu ve lanet kalbimi paramparça etmişti.

Jeremy benden korkmaya başlayınca bir şeylerin kesinlikle ters gittiğini anlamıştım. Bana hayalet demiş, hayalet anneden nefret ettiğini söylemişti.

Adrian, Jeremy'nin bakıcısını artık tam zamanlı çalıştıyordu, her zaman amaçladığı gibi Jeremy'yi benden uzaklaştırıyordu. Meleşimi elimden alıyordu.

Aramızdaki her neyse, onu bozduğum gecedan beri Adrian benden nefret ediyordu. Bunu kelimelerle söylemiyor ancak eylemleriyle fazlasıyla kanıtlıyordu. Her gece amımı ve kışımı, nefretle beceriyordu. Bazen de sırf bunları yeniden yapmak için bana duşta sahip oluyordu.

Beni kabaca idare etmesinin bu kadar hoşuma gitmesinden, pişmanlık duymayan sahiplenmesine karşılık beklentiyle karıncalanmamdan nefret ediyordum. Bir bakıma hayatta olmaya, gündüz kâbuslarımdan ve kafamda dolanan şeytanlardan uzaklaşmaya zorlandığım tek zaman buydu.

Ne zaman bana dokunmasa, kısır döngü devam ediyordu. Öldürdüğüm adamın, son verdiğim hayatın ve katlettiğim masumiyetin anıları bana musallat oluyordu.

Aklımı gözümde büyütüp birini öldürmeyi atlatabileceğime inanmıştım. Atlatamamıştım. O günden beri kaymayı durdurmanın hiçbir yolu olmadan yokuş aşağı yuvarlanıyordum.

Kendimi her zaman Adrian'ın yaşam tarzından daha üstün bir yerde görmüştüm. Ama şimdi, ben de onun gibi katildim. Bir o kadar da ruhsuz olacağım düşüncesi gözlerimi yaşartıyordu.

Gerçeklikle, Jeremy'le bağımlı kaybediyordum. Anti-depresanlarımı aldığım da daha kötü oluyordu. Hareket edemeyecek, konuşamayacak hatta düşünemeyecek kadar uyuşmuş bir zombiye dönüşüyordum.

Adrian, beni eskiden gittiğim psikiyatriste geri götürmüştü. Onu nereden bildiğini sorma zahmetine girmemişim çünkü Adrian, bilmek istediği her şeyi bilirdi.

Adrian, ziyaretim sırasında dışarıda beklese de doktorla konuşacak kelimeleri bulamamıştım. Daha önce ona ailemden, kara kutudan ve balenin beni o kutudan nasıl çıkardığından bahsedirdim. Kariyerim bittikten sonra tekrar o kutunun içine tıkılmıştım. Sadece kısa bir süre için, ta ki Jeremy gelene kadar. Ancak şimdi, birini öldürdüğüm için kutunun duvarları ruhumun etrafında daralıyordu.

Bunu doktoruma nasıl söyleyebilirdim? Sırf beni kullanmak için benimle evlenen katil kocamı korumak için birini öldürdüğümü ona nasıl söyledim?

Adrian'a onu aldattığımı söylememin üzerinden aylar geçmişti. Bana babamın kimliği yüzünden yakınlaştığını inkâr etmediği o anda beni o kadar çok yaralamıştı ki keskin bıçağının ucu, sanki kalbimi ve ona karşı beslediğim duyguları delip geçmişti. Nasıl hissedeceğini bilmediği düşünülürse, bunu beklemeliydim ama beş yıllık birliktelikten sonra, benim ona alıştığım gibi onun da bir şekilde bana alıştığını düşünmüştüm. Onun benim kalbimde kapladığı alan kadar olmasa da kara kalbinde bana bir yer açabilirdi.

Belki biraz umursadığına inanmıştım.

Belki beni biraz sevdiğine.

Fakat bu tamamen benim saflığımdı. Âşık olan aptal bendim. Adrian, beni yalnızca mülk olarak görmüştü. Sikebileceği, kontrolünün altında tutabileceği biri.

Bu yüzden onu derinden incitmek istemiştım. Benim hissettiğimin bir parçasını hissetsin diye onu duygusuz kalbinden defalarca bıçaklamak istemiştım. Bunu yapmanın tek yolu ona ikinci olduğunu, sahip olmayı sevdiği nesnenin başka birini istediğini söylemekti.

Ama o geceki seksi ve ardından gelen seksi sevsem de Adrian'ın diğer yanını özliyordum. Benimle ilgilenen tarafını.

Uyumam için bana sarılan, ayaklarımı kucağına koyup gerginliği masaj yaparak uzaklaştıran yanını.

Bazen sırf beni kaldırıp güçlü bedeniyle tuttuğunu ve nazikçe yatağa yatırdığını hissetmek için Jeremy'nin odasında uyuyakalmış taklidi yapıyordum.

Çünkü uyanık anlarımda yüzünde gördüğüm tek şey nefretti.

Saf, somut bir nefret.

Adrian kaçış teşebbüsümü biraz atlatmış olabilirdi ama onu aldattığım için beni asla affetmeyecekti. Jeremy'nin annesi, onun 'mülkü' olduğum için beni terk etmeyebilirdi. Fakat bana asla eskiden baktığı gibi bakmayacaktı.

Nadir gülümsemesini veya şefkatli yanını bana asla göstermeyecekti. Bir daha dışarı çıkmadan önce asla saçımı okşamayacak, beni öpmeyecekti.

Jeremy'le o şeyleri yapmasını izlemek için gizlice gezinmem gerekiyordu.

İşte o zaman, her şeyi mahvettiğimi anlamıştım.

Bazen ona bunun doğru olmadığını, kırıldığımı için yalan söylediğimi itiraf etmek istiyordum ama onun kısacık cümleleri cesaretimi kırıyordu. Zaten bana asla inanmayacaktı. Yalanı bu kadar uzun süre sürdürmüşken olmazdı.

Hâlâ gönüllü olmama izin veriyordu ama şimdi benimle, muhtemelen âşığımlı arayan en az beş koruma gönderiyordu.

Neyse ki Luca muhtemelen durumu anlamış, bir daha iletişime geçmemişti.

Adrian çocukluk arkadaşımı bulursa, canlı canlı derisini yüzeceğinden hiç şüphem yoktu. Onun gibi insanlar, başkalarının mülklerine dokunmalarından hoşlanmazlardı. Bir noktayı kanıtlamak için gerekenden fazlasını yaparlardı.

Yan, benden önce tuvalete girip her bölme kontrol etti. Birini açmaya çalıştığında, içinden bir kadın ona küfürler yağdırınca o sadece omuz silkti. Hem Adrian'ın hem de Kolya'nın kişilikleri ona bulaşıyordu ve bazen çok kayıtsız olabiliyordu.

Pencerede kimsenin olmadığından emin olup kapattıktan sonra dolu olan dışındaki kabinleri son kez kontrol etti.

“Bu gerekli mi?” diye iç çektim.

“Sadece emirleri uyguluyorum,” dedi özür dilercesine. Bana her zamankinden daha fazla kaşlarını çatarak hitap ediyor, muhtemelen hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını seziyordu.

Beni rahat bırakmadan önce durup kapıyı kapattığında bizi ve hâlâ kabinin içinde çılgık atan kadını içeride hapsetti.

“Ne?” diye sordum endişeyle.

“İyi değilsin, değil mi?”

“Alınma ama sizinle tanıştığımndan beri pek iyi değilim.”

“Alınmadım,” Sesini alçalttı, “Ama suikast girişiminden bu yana farklı.”

“Farklı mı?”

Ensesini ovuşturdu. “Bak, patronu aldatmadığını biliyorum.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Sen öyle biri değilsin.”

Dudak büktüm. “Belli ki değerli patronun öyle olduğunu düşünüyor.”

“Senin tarafından kör edildi, Lia.”

“Benim tarafımdan mı?”

“Evet. Sana olan takıntısı, onu mantıklı düşünmekten alıkoyuyor. Ve ona aldattığını söyledin. Sırtını sıvazlayacağını mı sanmıştın?”

“Babamın kimliği yüzünden beni kullandığını öğrendikten sonra söyledim!”

“Yine de onun en değer verdiği kişi olan seni, aldatan bir eş olarak resmetmek sence akıllıca bir fikir miydi?”

*Hayır, değildi.* “Ben onun en değer verdiği kişi değilim.”

“Evet, öylesin, Lia. Patronu, Jeremy’den daha küçük olduğum zamandan beri tanıyorum. Kimseye sana davrandığı gibi davrandığını görmedim.”

“Küçümsemeyle mi demek istiyorsun?”

“Şaka yapıyor olmalısın. Dinle, kimsenin ona acı vermesine izin veren biri değil ama sen bunu yapabildin. Onu incittin.”

“Beni incittiğinden daha fazla değil.” Yaşlar gözlerimde birikiyordu. “Ayrıca, benim tarafımdan incinebilmesi için bana karşı hisleri olması gerekir.”

“Yemin ederim, sen de onun kadar körsün. Sadece onunla konuş, seni temin ederim ki dürüstlüğünü göreceksin. Birbirinize eziyet ediyorsunuz ve bunu izlemek acı verici.”

“Umurunda bile değilken ona nasıl işkence edebilirim?”

Yan bir şey söylemek için ağzını açsa da dışarıdan, muhtemelen Boris’ten gelen patırtı onu durdurdu.

“Sadece konuş,” diye ısrar etti, dışarı çıkmadan önce.

Dışarıdan kulağıma Rusça tartışma sesleri geliyordu. Boris, sabırlı davranış söz konusu olduğunda Kolya’nın ikiz kardeşi gibiydi. Yan’ın benimle konuşmasından hoşlanmıyor, ona bu gerçeği hatırlatmayı asla ihmal etmiyordu.

Tuvaletteki işimi hızlıca bitirdikten sonra, ellerimi yıkamak için lavabonun önünde durdum.

Daha önce Yan’a bağırarak kadın, kabinin kapısını iterek açtı. “Bu ne lan? Aile dramasının lanet bir tuvalette yaşanmaması gerekiyor...” Sözleri kesildi. Sonra, “Siktir” diye fısıldadı.

Başımı kaldırdım, su musluktan kaskatı parmaklarıma akmaya devam ederken ağzım açık kaldı.

Kendimin bir kopyasına bakıyordum.

Pembe suni kürk mantoyla yırtık mavi eldivenler giymişti. Saçları, sarı uçlarla koyu renkli diplerinin karışımıydı.

Yüzü kir ve başka şeylerle lekelenmişti. Yine de o kadar benziyorduk ki ikimiz de durup bir saniye bakakalmıştık.

“Vay canına,” diye mırıldandım.

“Vay canına, gerçekten.” Sanki hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi etrafımda dolanıyordu. “Tek çocuk olduğumu bilmeseydim, ikiz kardeşim olduğumu düşünürdüm. Kaç yaşındasın, kızım?”

“Otuz.”

“Eh, yirmi yedi yaşındayım, bu yüzden ikiz olamayız.” Önümde durup gülümsedi. “Lanet olası hayat kopyamı önüme çıkardı, öyle mi?”

“Sen...” Doğru kelimeleri aramaya devam ediyordum. “Bu barınağa sık gelir misin?”

“Hayır, ilk defa. Ama ne olaylı bir *ilk defa* oluyor.” Elim baktığımda, gözleri kocaman oldu. “Şu kahrolası elmasa bak! Beni bir yıl besleyebileceğine bahse girerim.”

Ona bu yüzüğün kafesimin anahtarı olduğunu söylemek üzereydim ama onu incelerken, soğuk su tenimi ıslatırken kafamda yavaş yavaş çılgınca bir fikir oluşuyordu. Bu fikri uygulamayı düşünüyorsam, gerçekten delirmiş olmalıydım.

“Ben Lia. Senin adın ne?”

“Winter,” dedi yüzüğüme bakmayı sürdürerek. “Winter Cavanaugh.”

“Nasıl evsiz kaldın, Winter?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Birkaç ay önce başladı. Kızım ölü doğduktan ve annem öldükten sonra alkolik oldum.”

“Çok üzgünüm.”

“Ben de öyle ama bana böyle elmaslar veren bir adamla evli olsaydım, daha az üzülürdüm. Kahretsin kızım, kolye-  
ne bak. Bir servete mal olmuş olmalı.”

“Bunu gerçekten ister misin?”

Kafası bana doğru döndü. “Bu ne tür bir soru? Tabii ki isterim.”

“Ya bunu gerçekleştirebilirim?” Sesim kendi kulağıma bile tekdüze ve korkutucu geliyordu.

“Nasıl?”

Yan’la Boris duymasın diye ona yaklaşıp alçak sesle ko-  
nuştum. Akan su, aynı zamanda kamuflaj görevi görüyor-  
du. “Benim yerimi al, kocamı, servetimi. Her şeyi.”

“Dalga mı geçiyorsun?” Güldü, sonra ben ona katılma-  
yınca sustu. “Sen ciddi misin?”

“Çok ciddiyim.” Bu pervasız bir filmin içindeymişim  
gibi hissettiriyordu ama kaderin bana sonunda verdiği şan-  
sı kaçırsam aptallık etmiş olurum.

Küçük yüz hatları kırıştı. “Neden tüm bunlardan vazge-  
çesin ki?”

“Çünkü boğucu.”

“Para tarafından her gün boğulmaya razıyım.”

“O kadar kolay değil. Kocam bir mafya adamı.”

“Daha da havalı. Daha çok parası olduğu anlamına gelir.”

“Gerçekten onun ne yaptığı umurunda değil mi? Rus  
mafyasının içinde.”

“Bu çok havalı.”

Kaşlarımı çattım. Nasıl böyle kabullenebilirdi? Ama ev-  
sizler benden farklı düşünce tarzına sahiplerdi, bu yüzden



muhtemelen Adrian'ın mesleğini sıkıntı olarak değil, avantaj olarak görüyordu.

Beni dirseğiyle dürttü. "Bana gerçekten kocanı ve paramı verecek misin?"

"Katılıyorsan. Tek istediğim oğlum."

"Elbette katılıyorum. Kim kraliçe gibi yaşamak istemez ki?"

Kapının arkasından ayak sesleri yankılandığında fısıldadım, "Dinle, üzerine yazabileceğim bir şeyin var mı?"

Paltosunu açıp kazağını kaldırarak çatlaklarla dolu soluk karnını ortaya çıkardı. "Buraya yaz."

Çantamdan kalem şeklindeki süper mat rujumu çıkarıp karnına karaladım. "Bu benim e-posta adresim ve şifrem. Bu gece saat sekizde, kocamla organizasyonu hakkında öğrenmen gereken tüm bilgileri içeren belgeyi kendi hesabıma göndereceğim. Beni taklit edebilmen için tavırlarım ve konuşma tarzımla ilgili notlar da ekleyeceğim. E-postayı üç dakika içinde sileceğim, bu yüzden hemen indirip yazdırdığından emin ol. Sana para vereceğim. Çıkarken kapüşonunla yüzünü sakla. Hâlâ yer değiştirmek istiyorsan, gelecek hafta aynı saatte benimle bu tuvalette buluşmak dışında, buraya gelme."

"Tabii ki." Karnındaki e-postamla şifreme sanki kutsal bir şeymiş gibi bakarken gözleri parlıyordu.

Rujumu çantama geri koydum. "Sonra görüşürüz."

"Bekle." Şaşkırtıcı derecede beyaz olan dişlerini göstererek sırıttı, nedeni muhtemelen kısa süredir evsiz olmasıydı. "Belgeyi yazdırmam için bana para vereceğini söylemiştin. İçki için biraz bozuk para da verebilir misin?"

Adrian'ın acil durumlar için yanımda bulundurmamı söylediği tüm parayı ona verdim. "Saçını benimkiyle aynı renge boya ve gül kokulu şampuan al."

"Anladım!"

Doğrudum, kalbim küt küt atarken banyodan çıktım.

Kendimi öldürmeden ya da Adrian bu görevi yerine getirmesi için beni biyolojik babama teslim etmeden önce bu, kaçmak için son şansımdı.



37

Lia

Bir hafta sonra, Winter buradaydı.

Yıkanmış, saçını benimkiyle aynı renge boyamıştı. Adrian'ın beni tanıdığı koku olan gül gibi kokuyordu.

Paltomla elbiselerimden birini çıkarırken vakit kaybetmedim. Burada fazla vakit geçirmek zorunda kalmamak için üst üste iki elbise giymiştim.

Neşeyle mırıldanırken, Winter da aynısını yapıyordu. Onun için, onu içine attığım hayat için geçtiğimiz hafta boyunca geri adım atmaya düşünecek kadar üzülüyordum.

Ama Adrian'ın soğuk tavırları bana güç vermişti. Rai'nin birkaç hafta önce planladığı bir toplantı sırasında ona ve bana ateş edildiğinde, sanki az daha ölmüyormuşum gibi Adrian en ufak endişe göstermemişti. Tek yaptığı emirler yağdırmak, beni tamamen görmezden gelmekti. Bu, beni yakında muhtemelen ondan daha kötü olan babama teslim edeceğine dair bir işaret değilse, neydi bilmiyordum.

Ayrıca Winter dosyayı okuduğunu, aldırış etmediğini söylemişti. O dosya, Bratva'nın canavarlığıyla ilgili tüm

bilgileri içeriyordu, onun için ciddi bir tehlike işareti olmalıydı.

Winter aslında buna benden daha hazır görünüyordu.

“O dosyayı okulda hiçbir şeyi öğrenmediğim kadar ıyı ezberledim,” dedi, pembe mantosunu çıkarırken. “Balerin olmanı çok kıskanıyorum.”

“Eski balerin.” Boğazım tıkanıyordu.

“Ah, doğru. Bacağını kırdığın yazıyordu. Ne yazık. Biliyor musun, her zaman balerin olmak istemişimdir.”

“Hiç balerin olmamak, vazgeçmekten daha iyidir.” Acım asla dinmeyecek olsa da Adrian için sadece bir araç olduğumu öğrenmekten daha kötü değildi.

Yanlış adama âşık olup ruhumu bedenimden emmesine izin vermekten daha kötü değildi.

“Sanırım.”

Aceleyle üstümüzü değiştirdikten sonra onun üstünü başını düzeltip omuzlarını kaldırdım, böylece duruşu benimki gibi dik oldu.

“Unutma, sersem bir hâlde kal. Evde benden bunu görmeye alışkınlar.”

“İyi.”

“O kelimeyi Adrian’ın yanında söylememeyi unutma. Ondan nefret ediyor.”

“Ah evet. Bunu okuduğumu hatırlıyorum.”

“Ve Ogla’ya dikkat et. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilir.” Jeremy’nin doğumundan kısa süre sonraki kaçma girişimimi Adrian’a ispiyonlayan kişinin o olduğundan gidecek daha fazla emin olmuşum.

“Anladım.”

“Haftaya Jeremy’yi yanında getir, ben de onu yanımda götürebilmem için bana yardım edecek birini bulacağım. Adrian hayır derse, ona Jer’le olmayı özlediğini, onunla biraz zaman geçirmek istediğini söyle.”

“Tamam.”

Jeremy’siz bir hafta geçirmek beni öldürecek ama bu hayattan kaçmak için yapılacak küçük bir fedakarlıktı. Kaderimin Adrian’ın bir sözüne bağlı olduğu hayattan.

Beni istemektense daha çok nefret ettiğine karar verdiği ân, benden kurtulmakta tereddüt etmeyecekti.

“Ondan sonra bir hafta daha dayanabilirsen, bana yardım eden kişiden seni çıkarmasını isteyebilirim,” diye önerdim.

“Hayır, zengin bir sürtük olacağım. Neden oradan ayrılmak isteyeyim?”

Omuzlarından tuttum. “Beni dinle Winter, Adrian tehlikelidir.”

“Evet, bunu söyleyip duruyorsun. Tereddüt mü ediyorsun?”

“Tabii ki etmiyorum.”

Omuz silkti. “O zaman her şey yolunda.”

“Emin misin?”

“*Sen emin misin? Çünkü gerçekten tedirgin görünüyorsun.*”

“Değilim, sadece seni uyarıyorum.”

“Belki de erkeğinden vazgeçmek istemiyorsundur.”

“Bu doğru değil.”

Neşeyle mırıldandı. “O zaman onu becermemin bir sancısı var mı? Resimlerde çok ateşli görünüyordu.”

Sözleri beni göğsümden bıçaklarken, safra boğazımda yükseldi. Hayır diyerek, onun benim olduğunu ve darma da öyle olacağını, benden başka kimsenin ona dokunamayacağını haykırmak istiyordum. Fakat ondan kaçarken bunlar doğru olur muydu?

“Ben gittikten sonra ne yaptığın umurumda değil,” diye mırıldandım.

“Harika. Şimdi sözlerini geri alamazsın.” Bana Cheshire kedisi” gibi sırıttı. “Fikrini değiştirmek de yok. Ciddiyim.”

Winter’a tüm eşyalarımıyla birlikte çantamı verip parfümümü sıkmasını söyledim. Bunu keyifle yapıp iki parmağını bana doğru salladı.

Banyoda saklanırken Yan’la Boris’e doğru gitmesini izlemek için kapıyı biraz açık tuttum. Anlayıp benim için içeri gelmelerini beklerken kalbim küt küt atıyordu ama onlar, sadece Winter’ın önünde yürüyüp hararetle şekilde Rusça konuşuyorlardı.

Nefes versem de rahatlamam kısa sürdü. Ben olmadığımı nasıl fark etmezlerdi? Birbirimize benzediğimizi biliyordum, yine de nasıl anlamazlardı? Boris’le Yan beni hayal kırıklığına uğratmıştı, özellikle de Yan.

Adrian da Winter’ı ben olarak görecekti. Bana dokunduğu gibi ona dokunacak, beni siktiği gibi onu da sikecekti.

Bulantı beni ele geçirirken, midemdekileri tuvalete kusmak istedim. Ancak kendimi doğrultup başımı dik tutmaya zorladım.

Bu, hayatta kalmam içindi.

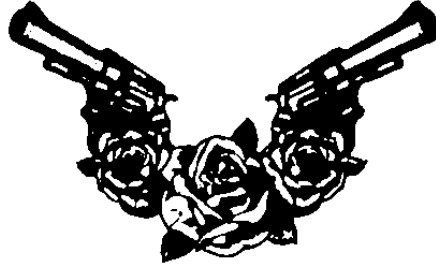
Adrian’ı seviyor olabilirdim ama o benden sıkılana, beni gerçekten deli edene kadar burada kalmayacaktım.

\* Lewis Carroll’ın Alice Harikalar Diyarında kitabındaki bir karakter.

Şimdi, planımın sonraki bölümüne geçiyordum.

Rai bana yardım edeceğini söylemişti, ona inanıyordum çünkü birliğin içinde Adrian'ın arkasından iş çevirecek kadar güçlüydü. Luca'nın aksine, karşılığında hiçbir şey istemiyordu.

Ona beni Adrian'dan saklamasını söyleyecek, sonra da ondan kesin olarak kaçmama yardım etmesini isteyecektim.



## 38

# Adrian

Sistemine körü körüne güvenen biri olarak, bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum.

Her şeyin dibe vurduğu noktayı anlamaya çalışırken beynimi zorluyordum. Sistemimin sağladığı birinci sınıf verimliliği ne zaman kaybetmeye başlamıştım?

Kesin olan şey, Lia'nın bununla bir ilgisi olduğuydu. Ya da daha doğrusu, ona olan takıntımın bir ilgisi vardı.

Takıntım bir noktada şehvetli, karanlık hâle gelmişti. Farklı bir yapıya sahip olup onun gizlice dilediği gibi nasıl hissedeceğimi bilmesem de başlangıçta duygu eksikliğimi eylemlerimle telafi etmek, benim için özel olduğunu göstermek amacıyla takıntımı hafifletmeye çalışmıştım.

Gösterdiğim çabayı, nihayetinde göreceğini düşünmüştüm. Zaman alsa da olacaktı. Lia bana gelecek, benim aleyhime çalışmayacaktı. Bana güvenecek, benimle konuşacaktı.

Ama o başka bir adamı seçmişti.

Lia aldattığını itiraf ettiğinden beri saklanan bir adamı.



O zamandan beri onunla görüşmesinin imkânı yoktu. Onun peşime, gittiği her yere kameralar yerleştiren bir ordu takmıştım.

Onu izole sistemime ne kadar boğarsam, kontrolü kaybetmeye o kadar yaklaşıyordum çünkü biliyordum, bunun iyiye değil en kötüye doğru gittiğini biliyordum.

Psikiyatristiyle konuşmuştum, ya da daha çok tehdit etmişim. O da halüsinasyonlarının kötüleştiğini söylemişti. Bu durumu küçükken yaşamaya başladığından beri artıyordu. Geçmişte antidepresanlarla, uyku haplarıyla nevroitik nöbetlerinden kurtulmayı başarmıştı ama son zamanlarda, Oglâ'yla hiç yaşanmamış şeyler hakkında konuşuyordu.

Bana Lia'nın geçenlerde eski meslektaşı, şu anki New York City Balesinin baş balerini olan Hannah'yla yollarının kesiştiğini söylemişti. Ancak bu hiç olmamıştı.

Psikoterapist, bu bir karakter bölünmesi nöbetinin başlangıcı olabileceği için endişeliydi. Rai'nin düzenlediği kadınlar buluşması sırasında kendisine ateş edilmesinden bu yana, durumu daha da kötüleşmişti. Travma sonrası stres bozukluğunun sebep olduğu bir nöbet geçirmiş, kırmızı gözlerin onu almaya geleceğini söylemişti.

Doktor onun stresli durumlarda bulunmamasını veya ona kaygı veren insanlarla çevrelenmemesini söylediğinde, kendimi ondan daha da uzaklaştırmıştım. Ondan uzak durmak beni öldürse de en azından depresyonunun, kaygısının ana sebebinin ben olduğumu anlayabiliyordum. Başlarda anlaşılamadığı Oglâ bile ona yakınlaşmıştı.

Bu evde gördüğü zaman gülümsemesinin yok olduğu tek kişi bendim.

Korumalarım bile gülümsüyordu. Fakat bana değil.

Bakışlarımla buluştuğunda, yüzünde sabit bir kaş çatma ifadesi vardı. Narin yüzü derin, elle tutulur bir üzüntüyle asılmıştı.

Siktir.

Hâlâ geçmişteki Lia'yı içinden çekip çıkarabileceğime inanıyordum. Akşam yemeklerinde oturup her şeyden ve hiçbir şeyden bahseden, beni de konuşturmak için dünyadaki tüm numaraları deneyen Lia'yı.

Ama önce beni aldattığı herifi bulmalıydım, Lia ve Lazlo'yla olan ilişkisini çözmeliydim. Ancak onu yavaş yavaş öldürdükten sonra tekrar nefes alabilecektim.

Belki ciğerlerime temiz hava girmeyecekti, belki yaptıklarını asla unutmuyacaktım ama gitmesine de asla izin vermeyecektim.

Bu gece, onunla son kez bunun hakkında konuşacaktım. Ona soracak, Kolya'yla Yan'ın beni ısrarla yapmaya teşvik ettikleri gibi dinleyecektim.

Onu mutfakta buzdolabını karıştırırken buldum, kabarik geceliklerinden birini ve kat kat suni kürkten oluşan sabahlığı giyiyordu. Bunu bir kez giymiş, sonra zevkine göre fazla şatafatlı olduğu için dolabın arkasına atmıştı.

Gözlerimi kısarak hareketlerini izledim. Çok hızlılardı, onun her zamanki inceliğinden ve zerafetinden yoksunlardı.

“Ne yapıyorsun?”

Cıyaklayarak arkasını döndüğünde, karımın bir kopyasına bakıyordum. Aynı görünüşe ve cüsseye sahip birine. Gözleri bile neredeyse aynıydı.

*Neredeyse.*

Çünkü o gözler? Lia'nınki gibi derin bir üzüntüye sahip değillerdi. Grinin kalıcı parlaklığına.

“Kimsin sen?” diye sordum.

Elinden donmuş et paketi sarkarken, yutkundu. “N-ne yemek ben kimim? Lia’yım.”

Ona iki adımda ulaştığımda, tezgâhın etrafından koştu. Silahımı çıkarıp ona doğrulttum. “Sen Lia değilsin. Kimsin sen?”

Ellerini havaya kaldırıp donmuş eti yere düşürürken, gözleri büyümüş hâlde donup kaldı. “Lütfen ateş etme! Vurulmakla ilgili hiçbir şey söylememişti. Çok üzgünüm, lütfen, sadece para istiyorum. Ölmek istemiyorum.”

“Bu soruyu son kez soruyorum. Kimsin sen?”

“Adım Winter. Karınla barınakta tanıştım. Kaçmak istediği için, benden onun yerini almamı istedi. Saygısızlık etmek istemedim, yemin ederim.”

*Siktir.*

Yanıldığımı umarak tekrar kadına baktım ama Lia’yı orada bulamayınca, göğsüm... korkuya çok benzer bir şeyle sıkıştı.

O Lia değildi. Peki, o zaman karım neredeydi?

“Kolya,” diye seslendim.

Bir saniyede içeri girerken, sahneyi görünce kaşlarını çattı. Muhtemelen onun Lia olduğunu düşünüyordu. Bu Winter denen kadın, tüm dünyayı kandırabilirdi ama beni değil. Lia’nın yüzündeki kalıcı hüzne sahip değildi. Onun gibi kokabilirdi ama benim Lenchka’mdan başka kimsede olmayan, o doğal yumuşak vücut kokusuna sahip değildi.

“Dışındaki izleme cihazından Lia’nın yerini bul ve telefonuma gönder,” diye emir verdim. “Bu bir sahtekâr.”

“Onu ne yapalım?” Kolya gözlerini ona diktiğinde, Winter geri adım attı.

“Ben onunla ne yapacağıma karar verene kadar bir yere kapatın.”

“Hayır! Yanlış bir şey yapmadım.” Daha da gerilerken, koşmak için döndü. Uzun sabahlığına takılıp düşerken çığlık attı, başı tezgâha çarptı. Bedeni gümbürtüyle aşağı kayarken fayansa kan sıçradı. Dudakları aralandı ve gözlerini yavaşça kırıştırdı.

Kolya, Winter’a uzansa da onu durdurdum. “Lia’nın izini takip et. Bırak sahtekârla Ogla ilgilensin.”

Sonra kapıdan çıktım, Kolya da arkamdan geldi.

Sadece konu Lia olunca gördüğüm kırmızı sis görüşümü kaplarken, tek düşünebildiğim onun gitmiş olmasıydı.

Kaçmıştı.

Jeremy’yi geride bırakacağını hiç düşünmemiştim ama gidip yapmıştı. Rol yapmaktan bıkmış, kaçmıştı.

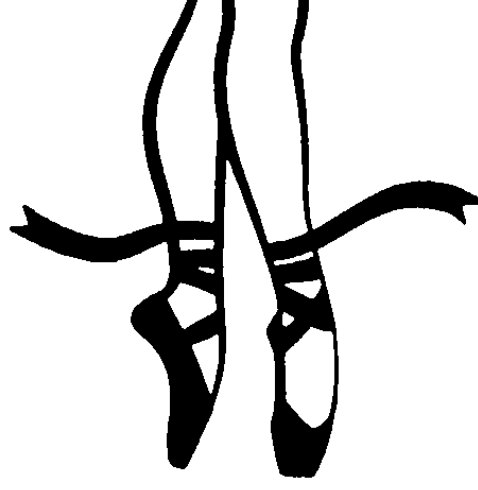
Muhtemelen âşığıyla birlikte olmak içindi.

Sadece beni aldatmakla kalmamış, ayrıca beni bırakıp ona gitmişti. Büyük ihtimalle ikisi de paçayı sıyırdıklarını düşünerek bana gülüyorlardı.

Sikeyim.

Aksine, ikisi de benim gazabıma hazır olmalıydı. Ona söz verdiğim gibi, onu gözlerinin önünde yavaş yavaş öldürecek, Lia’yı onun kanında becerecektim.

Ardından karımı eve getirecektim.



39

Lia

Rai, bana yardım etmeyi kabul etmişti.

İlk başta, Adrian'a karşı çıkmakta tereddütlüydü çünkü tüm birlikteki –ya da aslında tüm suç dünyasındaki– hiç kimse onunla ters düşmek istemiyordu. Kocam, kimsenin kaçamayacağı geri dönüşü olmayan zararlar verme yeteneğine sahipti. Sessiz olsa da gazabı öldürücüydü.

Birinin zayıflığını öğrenip onu kullanan sonra o, ölmeyi dileyene dek zayıflıklarıyla onu boğan biriydi.

Sanırım bana yaptığı da buydu.

Tek fark, bana âşık olduğum bir yanını göstermesi sonra onu ortadan kaldırıp beni acı verici duygularla, boş umutlarla baş başa bırakmasıydı.

Bakışlarım pencereden dışarı kaydı. Rai'nin koruması Ruslan, beni güvenli bir eve götürürken boş yolun geçip gitmesini izledim.

Jeremy'yi, onun güzel gülümsemesini özlüyordum. Sanki mutlu bir aileymişiz gibi, beni ve babasını bir araya getirmesini özlüyordum. Onu bu sabahtan beri görmemek,

zaten berbat hâldeki kafamı kurcalıyordu. Onun parlak enerjisiyle bulaşıcı gülümsemesi olmadan bir hafta nasıl dayanacağımı bilmiyordum.

Muhtemelen şimdiye dek uyumuş ve neşeli rüyalar görüyordu.

Winter'ın yatağında uyuyup uyumadığını, 'ateşli' görüldüğü için kocamla sevişip sevişmediğini merak ediyordum. Adrian ona dokunurken, içine girerken ve bedenini kendininkine yaslarken, yerimi çoktan onunla değiştirip değiştirmedini merak ediyordum.

Bu görüntü karşısında yaşlar gözlerimi yakarken başımı salladım. Bunu düşünmeyecektim. Her şey olup bitmişti. şimdi geleceğe odaklanmalıydım.

Ancak bu, o düşüncelerin kalbimi delik bırakacak kadar derinden deşmediği anlamına gelmiyordu.

"Siktir." Ruslan'ın alçak sesli küfrü beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Ne?"

"Sanırım takip ediliyoruz, Bayan Volkov." Dikiz aynasına bakıyordu.

Arkama bakmak için koltukta kıpırdandığımda gözlerim parlak, neredeyse kör edici farlarla karşılaştı.

*Hayır.*

Çektiğim onca beladan sonra, Adrian beni bulmuş olamazdı.

Winter'la birlikte olmalıydı.

Kalbimin küçük bir parçası, onun benimle aynı olan görünüşünün Adrian'ı kandırmamasından, Winter'ın ben olmadığımı anlamasından keyif alıyordu.

Ama daha büyük kısmı prangalarımın, ondan, soğuk davranışından ve beni yavaş yavaş öldürme şeklinden kurulmak istiyordu.

“Daha hızlı gidemez misin?” diye ısrar ettim.

“Bayan Sokolov’un ismi buna karışamaz. Adrian size yardım ettiğini öğrenirse...”

*Onu mahvederdi.*

Yapacağını biliyordum. Bu nedenle Ruslan, Rai’yı buna karıştırmama izin veremezdi. Bütün kapılar yüzüme kapanırken çok uzağa gidemeyeceğimi, bana yardım etmek için onca zahmete giren Rai’yı tehlikeye atamayacağımı biliyordum.

“Bana ödünç verebileceğin bir silahın var mı?” diye sordum.

Ruslan’ın kaşları çatıldı. “Yedek bıçağım var.”

“İşime yarar.” Silahı tercih ederdim ama bıçak da hiç yoktan iyiydi.

Torpedo gözüne uzanarak, bir av bıçağı çıkarıp bana uzattı.

Derin nefes aldım. “Beni, seni göremeyecekleri bir yerde bırak.”

“Emin misiniz, Bayan Volkov?”

“Seninle Rai’yi korumanın tek yolu bu. Lütfen Adrian seni yakalamadan önce git yoksa hepiniz tehlikede olacaksınız.”

Kısaca baş selamı verdi, hızlanarak ormana doğru ani bir dönüş yaptı. Arabanın lastiklerinin altında çakıllı toprak çıtırdadı, sonra araba durdu.

“Benim adıma Rai’ye teşekkür et,” deyip elimde bıçakla arabadan fırladım.

Gece kuşları, karanlık ormanda hüküm sürerek ara sıra çıkardıkları rahatsız edici seslerle ormanı ürkütücü bir sessizliğe büründürmüştü. Uzun ağaçlar mesafeyi şekillendirirken yukarıda kısmen bulutlarla kaplanmış, parlayan ay dışından her şey simsiyah görünüyordu.

Ruslan'ın tersi yönde koşarken düşünmüyordum. Ormanda zar zor bir patika görüp onu takip ederken, bilinmezliğe dair tüm korkularım arka planda kayboldu.

“Lia!” Çok uzak olmayan bir yerden gelen tanıdık ses, ruhuma korku sarmaşıkları gönderdi.

*Kaç.*

Kaçmak zorundaydım.

Ormanda hızla ilerlerken, kalbim göğüs kafesime çarparak daha güçlü atıyordu.

“Lia, dur!”

Hayır!

Yaparsam her şey bitecekti. Bu defa onun gazabından sağ çıkamayacak, kurtarılamaz parçalara ayrılacaktım.

Bu defa son olacaktı.

“Lia!” Sesi daha yakındı, sanki ensemdeki kukla iplerinden beni geri çekiyormuş gibi yaklaşıyordu.

Dalları ve yoluma çıkan her şeyi keserken, bıçak elimde ağırlaşmıştı.

Arkamdan ayak sesi geldiğinde durup arkamı dönerek bıçağı savurdum. Sıcak bir vücuda çarptığında nefesim kesildi.

*Adrian.*

Bıçağı bırakıp yere düşmesine izin verdiğimde, yüzünü hafifçe buruşturdu ama hasar çoktan verilmişti. Bıçak pazı-



ma gırmıştı. Ay ışığının altında ceketinden damlayan kanı seçebiliyordum. Yüzü hem karanlık hem de çenesini geren dişte tarafından gölgeleniyordu.

İçimden bir ses bunun yara yüzünden olmadığını söylüyordu.

Yine de odaklanabileceğim tek şey buydu.

Yaralanma.

Kanı pazısından sabit bir ritimle sızıyordu. İki elimi de kolunun etrafına sardım, kanın durmasını isteyerek sıktım.

Fakat kan parmaklarımın arasından akmaya devam ederken onları kaplıyordu, sıcaktı ve yere damlarken karanlıkta neredeyse siyah görünüyordu.

“Kanamayı durdurmalısın.” Sesim kaygılı bir mırıltıydı.

“Peki sen? Benden kaçmayı hiç bırakacak mısın?”

Sözleri karşısında irkilirken, onu serbest bırakıp geri adım attım.

Onu istemeden bıçaklamamın asıl nedeni aklıma geldi.

*Kaçmak zorundaydım.*

Dönüp hızla uzaklaşırken bakışlarım kanlı ellerime, Adrian’ın ellerimin üzerindeki hayatına kaydı.

Bugün her şeyi bitirmiştım. Sanırım sonunda ilişkimizin ölüm belgesini imzalamıştım. Ne kadar berbat olsa da aramızdaki şey bir ilişkiydi, ben onu öylece öldürmüştüm.

Arkamdan pat pat ayak sesleri geliyordu, çok geçmeden bana yetişeceğini biliyordum. Beni geri alacaktı, her şey bitecekti.

Karmakarışık düşüncelerle duygular, yıkıcı bir güçle içimde kıvranıyordu. Artarak farklı yönlere dağılırken nefesimi çalıyorlardı.

Akıl sağlığını.

Her şeyimi.

Gerçeklik, çok daha güçlü olan halüsinasyonlarla bulanıklanıyordu.

Şeytanlarım, kafamın içinde ne olduğunu bile anlamadığım sözler fısıldamaya başlamıştı.

*Tanrım, hayır.*

Lütfen bana kendi aklımla işkence etme.

Tırnaklarımı bileğime geçirdiğimde, acı tenimde patlarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Bunun kâbus olmasını ummuştum ama dileğim gerçekleşmedi.

Ayaklarım uçurumun kıyısında durdu. Titreyen uzuvlarla, sert köşeli kayalara çarpan şiddetli dalgalara bakıyordum.

Sanırım, hiç bu kadar korkutucu bir şeyden böylesine etkilenmemiştim.

Hayır, aslında etkilenmiştim.

Adrian.

Görünüşe göre onarılamayacak kadar kırılmışım, çünkü sanırım en başından beri vaat ettiği tehlikeye ilgi duymuştum. Bu yalnızca, beni geriye hiçbir şey kalmayana dek tüketmişti.

Beni mahvedeceğini söylemiş, bunu büyük bir başarıyla yapmıştı.

“Lia.”

İsmim ağzından fısıltı olarak çıktı. Ayaklarım uçurumun kenarındayken, bakışlarıyla buluşmak için arkamı döndüm.

Adrian benden birkaç adım ötedeydi, alnına derin çizgiler kazınmıştı. “Aşağı in.”

“Beni geri götürüp bir yere tıkasın diye mi?” Tuz tadı alıyordum. O anda, gözyaşlarımın yanaklarımı sırlıklam ettiğini fark ettim.

“Hayır.”

“Yapacaksın! Jeremy’yi de sonsuza dek benden alacaksın. Delirene ya da kendimi öldürene kadar sessiz muamelele bana işkence edeceksin.”

“Bunu yapmayacağım.”

“Bunu zaten yapıyordun! Beni yavaş yavaş öldürdüğünü görmüyor musun? Bizi öldürdüğünü? Artık beni öpmüyorsun bile.” Sesimin acıyla kırılmasından nefret ettim.

“Çünkü beni aldattın! Ben yalnızca sana sadık kaldım ama sen benim arkamdan başka bir adamla görüştün.”

“Ve sen de beni yalnızca kullanıyorsun!”

Sesini sakinleştirerek uzun bir nefes aldı. “Aşağı gel ve bu konuyu konuşalım.”

“Konuşacak ne var?”

“Her şey, Lenchka.”

“Önce bir şeyi öğrenmek istiyorum.” Oldukça alçak bir sesle konuşurken çenem titriyordu, beni duymasına şaşır-dım. “Beni hiç sevdin mi, Adrian?”

Sorum kendisine yabancıymış gibi duraksadı ama cevap vermedi. Bana dolaylı olarak verdiği cevapla, taze gözyaşları daha çok aktı. Sevmemişti. Ya da daha doğrusu aşkın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Hiç bilmemişti ve bilemeyecekti.

“Çünkü ben seni sevdim.” Avucumu kalbimin üzerine koyarak elbisemin kumaşını yumruğumda buruşturdum. “Ve bu beni her gün öldürüyor.”

Yaralanmamış kolunun elini uzattı. “Aşağı in, Lenochka. Lütfen.”

“Daha önce elini tuttum, Adrian ve sen beni bununla boğarak öldürdün.” Hafifçe gülümsedim. “Yavaşça ölmektense, hızlıca ölmeyi tercih ederim.”

“Lia, hayır!”

Gözlerimi kapattım, rüzgârın beni alıp aşağı götürmesine izin verdim.

## DEVAM EDECEK

Adrian ve Lia'nın hikâyesi Yalan Üçlemesi'nin son kitabı, Yalanın Yangını'nda sona erecek.



# KOCAM. HAYATIMDAKİ KÖTÜ ADAM.

Bizim hikâyemiz ölümlle, kanla başladı.  
Hikâyemiz oyunlarla, şehvetli zevklerle başladı.  
Adrian ve ben birlikte olmamalıydık.

O yanıştı.

Ben yanıştım.

İlişkimiz bir felaket timsaliydi.

Fakat durmak imkânsızdı.

Ya kocam beni yok edecekti ya da ben onu.



YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.



renkitap.com

ISBN 978-625-6943-57-5

